Χάρι Πότερ

και η Φιλοσοφική Λίθος

ΤΖ. Κ. ΡΟΟΥΛΙΝΓΚ

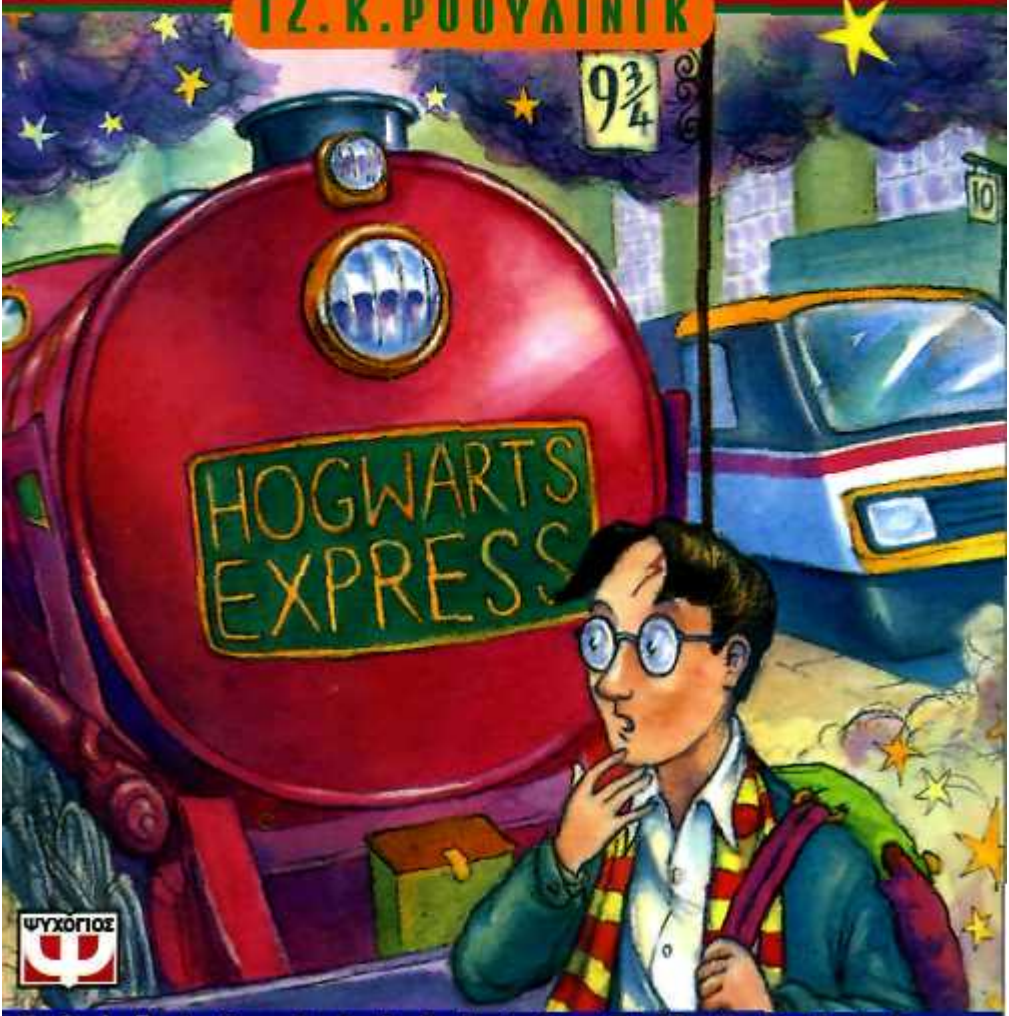

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΡΙΠΛΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΣΜΑΡΤΙΣ

Ο Χάρι Πότερ είναι ένα αξιαγάπητο μικρό αγόρι ανάμεσα σε χιλιάδες άλλα αξιαγάπητα μικρά αγόρια που ζουν στις γειτονιές του Λονδίνου. Κάποια μέρα, η μοίρα παίζει ένα άσχημο παιχνίδι στο μικρό μας φίλο. Ο Χάρι Πότερ χάνει τους γονείς του σε ένα ατύχημα και αναγκάζεται να πάει να ζήσει με το θείο και τη θεία του. Η ζωή του Χάρι είναι πολύ δύσκολη. Τα χρόνια περνούν κι ο καημένος ο μικρούλης υποφέρει κοντά στους φρικτούς συγγενείς του. ΩΣΠΟΥ!!!...Μια μέρα φθάνει με το ταχυδρομείο μια επιστολή και όλα αλλάζουν για τον Χάρι. Τον καλούν να παρουσιαστεί στο Χόγκουαρτς, ένα σχολείο τελείως διαφορετικό από αυτά που γνωρίζουμε. Εκεί ο Χάρι θα κάνει μαθήματα ασυνήθιστα, θα κερδίσει πολύτιμους φίλους και θα προσπαθήσει να προστατέψει τον κόσμο από τον κίνδυνο που τον απειλεί.

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ: ΕΥΦΡΥΛΛΟΥ ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΩΝΑΣ

ISBN 960-274-348-4

9 789602 743485

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΑΕ
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 1 - 106 79 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ. 36 02 535, 33 02 234 - 5
FAX. 01 - 33 02 096, e-mail: psicho@otenet.gr http: www.psichogios.gr

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Χάρι Πότερ™

και η Φιλοσοφική Λίθος

Τίτλος πρωτοτύπου:
HARRY POTTER AND THE PHILOSOPHER'S STONE

Από τις εκδόσεις BLOOMSBURY, 1997

Τίτλος Βιβλίου:
Ο Χάρι Πότερ και η φιλοσοφική λίθος

Συγγραφέας:
J. K. Rowling

Μετάφραση:
Μάια Ρούτσου

Θεώρηση κειμένου:
Γιώργος Χριστόπουλος

Εξώφυλλο:
Thomas Taylor

Στοιχειοθεσία:
Σ. Τουμαζάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

Εκτύπωση:
Άγγελος Ελεύθερος

© Joanne Rowling, 1997
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1998 για την ελληνική γλώσσα
© Εικονογράφηση εξωφύλλου: Thomas Taylor, 1997
Harry Potter, names, characters and related indicia
are copyright and trademark Warner Bros., 2000

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 1998
Δέκατη τρίτη ανατύπωση: Νοέμβριος 2001

ISBN 960-274-348-4

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 3302234-5 - 3618654
Telefax: 01/3302098
http: www.psichogios.gr
e-mail: psicho@otenet.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
1, Mavromichali Str.
106 79 Athens-Greece
Tel.: 3302234-5 - 3618654
Telefax: 01/3302098
http: www.psichogios.gr
e-mail: psicho@otenet.gr

ΤΖ. Κ. ΡΟΟΥΛΙΝΓΚ

Χάρι Πότερ™

και η Φιλοσοφική Λίθος

Μετάφραση: Μάια Ρούτσου

ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

ΧΡΥΣΟ ΜΕΤΑΛΛΙΟ ΣΜΑΡΤΙΣ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Στην Τζέσικα, που αγαπά τις ιστορίες.

Στην Αν, που τις αγαπά κι αυτή.

Και στην Ντι, που πρώτη
άκουσε αυτή την ιστορία.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το αγόρι που σώθηκε 11
Το τζάμι που εξαφανίστηκε 30
Τα γράμματα από τον Κανένα 44
Ο κλειδοκράτορας 61
Η Διαγώνιος Αλέα 76
Το ταξίδι από την πλατφόρμα 9 και 3/4 105
Το καπέλο της επιλογής 132
Ο καθηγητής των φίλτρων 151
Μονομαχία τα μεσάνυχτα 164
Χάλοουιν 186
Κουίντιτς 205
Ο καθρέφτης του Έριζεντ 220
Ο Νίκολας Φλαμέλ 244
Νόρμπερτ, ο νορβηγικός δράκος 259
Το απαγορευμένο δάσος 275
Μέσα από την καταπακτή 297
Ο άνθρωπος με τα δύο πρόσωπα 325

Το αγόρι που σώθηκε

Ο κύριος και η κυρία Ντάρσλι, που έμεναν στο νούμερο 4 της οδού Πριβέτ, έλεγαν συχνά, και πάντα με υπερηφάνεια, πως ήταν απόλυτα φυσιολογικοί άνθρωποι, τίποτα περισσότερο ή λιγότερο. Ήταν οι τελευταίοι άνθρωποι που θα περίμενε κανείς να δει ανακατεμένους σε κάτι παράξενο ή μυστήριο, απλώς και μόνο γιατί και οι ίδιοι πίστευαν πως δεν υπήρχαν αληθινά τέτοιες ανοησίες στη ζωή.

Ο κύριος Ντάρσλι ήταν ο διευθυντής ενός εργοστασίου με το όνομα «Γκράνινγκς», το οποίο έφτιαχνε γεωτρύπανα. Ήταν ένας ψηλός και χοντρός άντρας χωρίς καθόλου λαιμό, όμως είχε ένα πραγματικά τεράστιο μουστάκι. Η κυρία Ντάρσλι ήταν ξανθή και αδύνατη κι ο δικός της λαιμός ήταν δυο φορές πιο μακρύς απ' τους συνηθισμένους, κάτι πολύ χρήσιμο γι' αυτή, αφού περνούσε τις περισσότερες ώρες της κρυφοκοιτάζοντας πάνω από φράχτες και κατασκοπεύοντας τους γείτονες. Οι Ντάρσλι είχαν ένα μικρό γιο, τον Ντάντλι, και πίστευαν πως ήταν το καλύτερο αγόρι σ' όλο τον κόσμο.

Οι Ντάρσλι είχαν όλα όσα θα ήθελαν στη ζωή. Είχαν όμως κι ένα μυστικό κι ο μεγαλύτερος φόβος τους ήταν πως κάποιος θα το μάθαινε. Κι οι δυο ήταν απόλυτα σίγουροι πως δε θα το άντεχαν, αν κάποιος μάθαινε για τους Πότερ. Η κυρία Πότερ ήταν η αδελφή της κυρίας Ντάρσλι, είχαν

όμως να συναντηθούν αρκετά χρόνια. Η αλήθεια ήταν πως η κυρία Ντάρσλι παρίστανε πως δεν είχε αδελφή, γιατί η αδελφή της κι ο ανεπρόκοπος ο άντρας της ήταν εντελώς διαφορετικοί από τους Ντάρσλι. Οι Ντάρσλι ένιωθαν ρίγη φρίκης και μόνο στη σκέψη πως οι Πότερ μπορεί να έρχονταν στη γειτονιά τους. Ήξεραν πως κι οι Πότερ είχαν ένα μικρό γιο, αλλά δεν τον είχαν δει ποτέ στη ζωή τους. Αυτό το αγόρι ήταν ένας ακόμη λόγος για να κρατούν τους Πότερ σε απόσταση. Δεν ήθελαν ο γιος τους, ο Ντάντλι, να κάνει παρέα μ' ένα τέτοιο παιδί.

'Οταν ο κύριος κι η κυρία Ντάρσλι ξύπνησαν εκείνο το συννεφιασμένο πρωινό μιας Τρίτης, όπου και αρχίζει η ιστορία μας, δεν υπήρχε γύρω τους το παραμικρό σημάδι που να δείχνει πως, σύντομα, παράξενα και μυστηριώδη πράγματα θα συνέβαιναν σ' ολόκληρη τη χώρα. Ο κύριος Ντάρσλι σιγοσφύριζε καθώς διάλεγε την πιο άχρωμη γραβάτα του να φορέσει για το γραφείο κι η κυρία Ντάρσλι κουτσομπόλευε με τη συνηθισμένη της άνεση, καθώς έβαζε το γιο της, που στρίγκλιζε, στο καρεκλάκι του κοντά στο τραπέζι, για το πρωινό.

Κανείς τους δεν πρόσεξε μια μεγάλη καστανόχρωμη κουκουβάγια να φτερουγίζει έξω απ' το παράθυρο.

Στις οκτώμισι ακριβώς ο κύριος Ντάρσλι πήρε το χαρτοφύλακα του, φίλησε τη γυναίκα του στο μάγουλο και προσπάθησε να φιλήσει και το γιο του, αλλά δεν τα κατάφερε. Ο Ντάντλι έκανε τώρα νάζια και πετούσε την κρέμα του ένα γύρω. «Γλυκό παλιόπαιδο», μουρμούρισε περήφανα ο κύριος Ντάρσλι καθώς έβγαινε από το σπίτι. Μετά μπήκε στο αμάξι του και βγήκε με την όπισθεν απ' το γκαράζ του σπιτιού.

Ο κύριος Ντάρσλι είχε φτάσει στη γωνία του δρόμου, όταν πρόσεξε το πρώτο σημάδι από κάτι περίεργο: μια γάτα, που κοιτούσε σ' έναν ανοιχτό χάρτη! Για μια μονάχα στιγμή, ο κύριος Ντάρσλι δεν κατάλαβε τι ακριβώς ήταν αυτό που είχε δει. Μετά γύρισε απότομα το κεφάλι του προς τα πίσω, για

να κοιτάξει πάλι. Μια γκρίζα γάτα στεκόταν πραγματικά στη γωνία της οδού Πριβέτ, αλλά ο χάρτης δε φαινόταν πουθενά. Πώς του είχε περάσει η ιδέα πως τον είχε δει; Κάποιο παιχνίδισμα απ' το φως θα ήταν... 0 κύριος Ντάρσλι ανοιγόκλεισε τα μάτια του και κοίταξε πάλι τη γάτα. Εκείνη του ανταπέδωσε τη ματιά. Καθώς ο κύριος Ντάρσλι έστριβε με το αμάξι του στη γωνία, συνέχιζε να κοιτάζει τη γάτα στο μικρό καθρέφτη. Και την είδε να διαβάζει την επιγραφή «οδός Πριβέτ». Όχι να τη διαβάζει βέβαια, αλλά να έχει σηκώσει το κεφάλι της και να την κοιτάζει. Οι γάτες δεν μπορούν να διαβάσουν επιγραφές... ούτε και χάρτες, βέβαια! Ο κύριος Ντάρσλι κούνησε ελαφρά το κεφάλι του κι έβγαλε τη γάτα απ' το μυαλό του. Καθώς συνέχιζε να οδηγεί προς την πόλη, δε σκεφτόταν τίποτ' άλλο από τη μεγάλη παραγγελία για γεωτρύπανα που ήλπιζε να πάρει εκείνη τη μέρα.

Πλησιάζοντας στην πόλη, κάθε σκέψη για γεωτρύπανα αντικαταστάθηκε στο μυαλό του από κάτι άλλο. Ακινητοποιημένος όπως ήταν στο συνηθισμένο πρωινό μποτιλιάρισμα, πρόσεξε πως αρκετοί από τους ανθρώπους γύρω του ήταν παράξενα ντυμένοι· ντυμένοι με μανδύες... Ο κύριος Ντάρσλι δεν μπορούσε ν' αντέξει τους ανθρώπους που ντύνονται με παράξενα ρούχα, ούτε καν τις Απόκριες. Μισούσε ιδιαίτερα τα περίεργα ρούχα που φορούσε τελευταία η νεολαία, ακόμη και τ' αγόρια. Βλέποντας τόσους μανδύες γύρω του, σκέφθηκε πως θα ήταν κάποια καινούρια, ανόητη μόδα. Αφηρημένα, άρχισε να παίζει τα δάχτυλα του στο τιμόνι, ενώ το βλέμμα του έπεσε σε μια ομάδα από αυτούς τους παράξενα ντυμένους τύπους που βρίσκονταν εκεί κοντά. Έδειχναν αναστατωμένοι, ενώ ψιθύριζαν μεταξύ τους. Ο κύριος Ντάρσλι νευρίασε βλέποντας πως μερικοί από αυτούς δεν ήταν καν νέοι. Διάολε, αυτός εκεί ο τύπος πρέπει να ήταν πολύ μεγαλύτερος του κι όμως φορούσε έναν καταπράσινο μανδύα! Μα δεν ντρεπόταν καθόλου; Κατόπιν, όμως, ο κύριος Ντάρσλι σκέφθηκε πως μπορεί να ήταν μια ακόμη ανόητη

διαφήμιση... Ίσως αυτοί οι τύποι να έκαναν κάποιον έρανο. Ναι, αυτό θα ήταν. Το μποτιλιάρισμα τελείωσε και λίγα λεπτά αργότερα ο κύριος Ντάρσλι έφτανε στο εργοστάσιο με το μυαλό του πάλι γεμάτο από γεωτρύπανα.

Στο γραφείο του στον ένατο όροφο, ο κύριος Ντάρσλι καθόταν πάντα με την πλάτη του γυρισμένη προς το παράθυρο. Αν δεν καθόταν έτσι, ασφαλώς και θα το είχε βρει πολύ δύσκολο να σκέφτεται τα γεωτρύπανα εκείνο το γκρίζο πρωινό. Έτσι καθισμένος, όμως, δεν είδε τις μεγάλες κουκουβάγιες που πετούσαν εδώ κι εκεί στον ουρανό. Άλλοι άνθρωποι κάτω στους δρόμους τις είδαν, και μάλιστα πολύ καθαρά. Τις έδειχναν κιόλας ο ένας στον άλλον κι όλοι έμεναν με το στόμα ανοιχτό! Οι περισσότεροι απ' αυτούς δεν είχαν δει κουκουβάγιες ούτε τη νύχτα. Ο κύριος Ντάρσλι, πάντως, δεν είδε ούτε καν μια κουκουβάγια και πέρασε έτσι ένα ολότελα συνηθισμένο πρωινό: έβαλε τις φωνές σε πέντε διαφορετικούς υπαλλήλους κι έκανε μερικά σημαντικά τηλεφωνήματα, φωνασκώντας και σ' αυτά. Ήταν σε πολύ καλή διάθεση ως το μεσημέρι, όταν αποφάσισε να πάει περπατώντας ως τον απέναντι φούρνο και ν' αγοράσει ένα ζεστό φραντζολάκι.

Είχε ξεχάσει τους τύπους με τους μανδύες, αλλά τους ξαναθυμήθηκε όταν είδε μερικούς απ' αυτούς δίπλα στο φούρνο. Δεν ήξερε γιατί, αλλά τον έκαναν να νιώθει ανήσυχος. Καθώς προσπερνούσε, τους έριξε μια θυμωμένη ματιά. Εκείνοι ψιθύριζαν κι έδειχναν αναστατωμένοι, ενώ κανείς τους δεν κρατούσε κουτί για έρανο. Στο γυρισμό, καθώς ο κύριος Ντάρσλι περνούσε και πάλι δίπλα τους, κρατώντας τη χαρτοσακούλα με το ζεστό φραντζολάκι του, μπόρεσε να «πιάσει» μερικές λέξεις απ' αυτά που έλεγαν.

«Ναι... Οι Πότερ, έτσι άκουσα...»

«... ναι, ο γιος τους, ο μικρός Χάρι...»

Ο κύριος Ντάρσλι έμεινε ακίνητος, μαρμαρωμένος, με το φόβο να σφίγγει την καρδιά του σαν ατσαλένιο χέρι. Έριξε μιαν ακόμη ματιά στους παράξενους τύπους κι άνοιξε το στό-

μα του, σαν να ήθελε κάτι να τους ρωτήσει, αλλά το μετάνιωσε.

Κατόπιν πέρασε γρήγορα στο απέναντι πεζοδρόμιο, ανέβηκε σχεδόν τρέχοντας στο γραφείο του, φώναξε στη γραμματέα του να μην τον ενοχλήσει κανείς κι άρχισε να παίρνει στο τηλέφωνο τον αριθμό του σπιτιού του. Κάπου στα μισά του αριθμού σταμάτησε. Ακούμπησε αργά το ακουστικό στη θέση του κι άρχισε να χαϊδεύει αφηρημένος το μουστάκι του, ενώ σκεφτόταν... Όχι, αυτός ο φόβος του ήταν καθαρή ανοησία. Το Πότερ δεν ήταν δα και κανένα ασυνήθιστο επώνυμο. Ήταν σίγουρος πως υπήρχαν πολλές οικογένειες με το επώνυμο Πότερ, που είχαν ένα γιο με το όνομα Χάρι. Εξάλλου, τώρα που το σκεφτόταν, δεν ήταν καν σίγουρος πως ο ανιψιός του λεγόταν Χάρι. Δεν τον είχε δει ποτέ και μπορεί θαυμάσια να τον έλεγαν Χάρβι, ή Χάρολντ... Δεν υπήρχε κανένας λόγος ν' ανησυχήσει τη γυναίκα του, από τη στιγμή μάλιστα που στενοχωριόταν αφάνταστα ακόμη και ν' άκουγε μόνο το όνομα της αδελφής της. Όχι, δηλαδή, πως την αδικούσε γι' αυτό. Κι εκείνος, αν είχε μια τέτοια αδελφή... Παρ' όλα αυτά, εκείνοι οι τύποι με τους μανδύες τον είχαν ανησυχήσει πολύ.

Εκείνο το απόγευμα ο κύριος Ντάρσλι δυσκολεύτηκε πολύ να συγκεντρώσει το μυαλό του στα γεωτρύπανα. Και στις πέντε το απόγευμα, όταν βγήκε από το κτίριο, ήταν ακόμη τόσο απορροφημένος απ' αυτές τις σκέψεις, που έπεσε πάνω σε κάποιον ακριβώς έξω απ' την πόρτα.

«Συγγνώμη», μουρμούρισε, καθώς ο μικροκαμωμένος κι ηλικιωμένος άντρας που είχε σκουντήσει, παραπάτησε και σχεδόν έπεσε στο πεζοδρόμιο. Και πάλι πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα, προτού ο κύριος Ντάρσλι προσέξει πως ο γέρος μπροστά του φορούσε ένα μακρύ μοβ μανδύα. Δεν έδειχνε, μάλιστα, καθόλου θυμωμένος που σχεδόν τον είχε ρίξει κάτω. Αντίθετα, το ζαρωμένο πρόσωπο του φωτίστηκε από ένα πλατύ χαμόγελο και με τρεμουλιαστή φωνή είπε:

«Μην ανησυχείς, καλέ μου κύριε, γιατί τίποτα σήμερα δεν μπορεί να με κάνει να νευριάσω! Κι εσύ πρέπει να χαίρεσαι, γιατί ο Ξέρεις-Ποιος έφυγε, επιτέλους! Ακόμη κι ένας Μαγκλ σαν κι εσένα έπρεπε να γιορτάζει αυτή την τόσο ευτυχισμένη μέρα!»

Και μ' αυτά τα λόγια, ο παράξενος γέρος έσφιξε γρήγορα στην αγκαλιά του τον κύριο Ντάρσλι και απομακρύνθηκε.

Ο κύριος Ντάρσλι συνέχισε να μένει ακίνητος. Και να ήθελε, δε θα μπορούσε να κάνει ούτε ένα 6ήμα. Ένας εντελώς άγνωστος του τύπος τον είχε αγκαλιάσει και τον είχε αποκαλέσει Μαγκλ, αν και δεν είχε ιδέα για το τι μπορεί να σημαίνει αυτό. Τώρα ένιωθε πραγματικά πολύ ταραγμένος και ξεκίνησε αμέσως με το αυτοκίνητο για το σπίτι του, ελπίζοντας πως δεν έτρεχε τίποτα το σοβαρό και πως όλα ήταν δημιούργημα της φαντασίας του, κάτι που ως τώρα δεν είχε ευχηθεί ποτέ στη ζωή του, γιατί δεν του άρεσε καθόλου η φαντασία.

Λίγο αργότερα, καθώς πλησίαζε στην πόρτα του σπιτιού με τον αριθμό 4, το πρώτο πράγμα που είδε — και του χάλασε ακόμη περισσότερο το κέφι — ήταν η γκρίζα γάτα που είχε προσέξει το ίδιο πρωί. Η γάτα καθόταν τώρα επάνω στο χαμηλό φράχτη του κήπου του. Ήταν σίγουρος πως ήταν η ίδια γάτα, γιατί είχε τις ίδιες μαύρες γραμμές στο πρόσωπο γύρω απ' τα μάτια.

«Ξξξτ!» φώναξε δυνατά ο κύριος Ντάρσλι.

Η γάτα συνέχισε να μένει ακίνητη, αλλά του έριξε μια αυστηρή ματιά. Έτσι κάνουν οι γάτες; αναρωτήθηκε ο κύριος Ντάρσλι. Προσπαθώντας να μη χάσει την ψυχραιμία του, μπήκε γρήγορα στο σπίτι, αποφασισμένος και πάλι να μην πει τίποτα στη γυναίκα του.

Η κυρία Ντάρσλι είχε μια ευχάριστη και συνηθισμένη μέρα. Καθώς έτρωγαν το βραδινό τους, είπε στον άντρα της όλα όσα είχε μάθει για τα προβλήματα της καινούριας γειτόνισσας με την κόρη της, καθώς και για τις δυο καινούριες λέ-

ξεις που είχε μάθει ο γιος τους, ο Ντάντλι: το «δε θέλω!» Ο κύριος Ντάρσλι προσπάθησε να φερθεί όσο γινόταν πιο φυσιολογικά. Κι όταν ο γιος τους αποκοιμήθηκε, πήγε στο σαλόνι κι άνοιξε την τηλεόραση για ν' ακούσει τις τελευταίες ειδήσεις.

«Και, τέλος», είπε ο εκφωνητής, «παρατηρητές πουλιών απ' όλη τη χώρα μάς δήλωσαν πως οι κουκουβάγιες φέρονται πολύ περίεργα σήμερα. Ενώ, συνήθως, οι κουκουβάγιες κυνηγούν τη νύχτα και σπάνια εμφανίζονται την ημέρα, σήμερα, από την ανατολή του ήλιου, εκατοντάδες από αυτά τα πουλιά θεάθηκαν να πετούν προς κάθε κατεύθυνση. Οι ορνιθολόγοι αδυνατούν να εξηγήσουν γιατί οι κουκουβάγιες άλλαξαν ξαφνικά τις συνήθειες τους. Και τώρα θα δώσουμε το μικρόφωνο στο συνάδελφο Τζιμ ΜακΓκάφιν, για το δελτίο καιρού. Τι γίνεται, Τζιμ; Μήπως θα έχουμε αύριο καμιά βροχή από κουκουβάγιες;»

«Λοιπόν, Τεντ, δεν μπορώ να πω τίποτα γι αυτό», αποκρίθηκε ο Τζιμ. «Δεν είναι, όμως, μόνον οι κουκουβάγιες που φέρονται περίεργα σήμερα. Τηλεθεατές μας από διάφορες περιοχές της χώρας, από το Κεντ και το Γιόρκσιρ ως το Ντάντι, μας τηλεφώνησαν για να πουν πως, αντί για τη βροχή που η μετεωρολογική υπηρεσία προέβλεψε για σήμερα, είδαν μια πραγματική καταιγίδα από διάττοντες αστέρες! Ίσως, όμως, να πρόκειται για πυροτεχνήματα... Πάντως η αποψινή νύχτα θα είναι οπωσδήποτε βροχερή και...»

Ο κύριος Ντάρσλι πάτησε το κουμπί και συνέχισε να κάθεται ακίνητος στην πολυθρόνα του. Διάττοντες αστέρες σ' όλη τη χώρα; Κουκουβάγιες που πετούν τη μέρα στον ουρανό της Αγγλίας; Μυστηριώδεις τύποι με μανδύες παντού; Και ψίθυροι για τους Πότερ...

Εκείνη τη στιγμή η κυρία Ντάρσλι μπήκε στο σαλόνι κρατώντας ένα δίσκο με δυο φλιτζάνια τσάι. Η καρδιά του άντρα της ήταν τώρα βαριά σαν πέτρα. Όχι, δεν μπορούσε να το αποφύγει. Κάτι έπρεπε να της πει, για να την προετοιμάσει...

Ξερόβηξε λοιπόν νευρικά κι άρχισε: «Ε... Πετούνια... μήπως είχες τελευταία τίποτα νέα από την αδελφή σου;»

Όπως το περίμενε, η κυρία Ντάρσλι έδειξε αμέσως ταραχή και θυμό. Δικαιολογημένα, αφού συνήθως παρίσταναν κι οι δυο πως δεν είχε αδελφή.

«Όχι!» αποκρίθηκε απότομα. «Γιατί ρωτάς;»

«Περίεργα πράγματα στο δελτίο ειδήσεων... Κουκουβάγιες, διάττοντες αστέρες... και παράξενοι τύποι με μανδύες...»

«Και λοιπόν;»

«Να... σκέφθηκα... πως μπορεί να είχε κάποια σχέση με... με το δικό της σινάφι...»

Σιωπηλή, η κύρια Ντάρσλι άρχισε να πίνει το τσάι της με σφιγμένα χείλη. Ο άντρας της αναρωτήθηκε, ανήσυχος, αν θα τολμούσε τελικά να της πει πως είχε ακούσει και το επώνυμο Πότερ. Τελικά αποφάσισε πως δε θα το τολμούσε, τουλάχιστον όχι ακόμη. Έτσι, μιλώντας όσο πιο αδιάφορα μπορούσε, ρώτησε: «Εκείνος ο γιος τους... θα πρέπει τώρα να είναι σαν τον Ντάντλι μας...»

«Νομίζω πως ναι», αποκρίθηκε στυφά η κυρία Ντάρσλι.

«Και... πώς τον λένε; Χάουαρντ, νομίζω...»

«Όχι. Χάρι, ένα άσχημο και πολύ συνηθισμένο όνομα!»

«Ναι, βέβαια», αποκρίθηκε ο κύριος Ντάρσλι, νιώθοντας την καρδιά του να βουλιάζει. «Συμφωνώ μαζί σου».

Δεν ξαναμίλησε γι αυτό το θέμα, μέχρι που τελείωσαν κι οι δυο το τσάι τους και σιωπηλοί ανέβηκαν στην κρεβατοκάμαρα. Όταν η κυρία Ντάρσλι μπήκε στο μπάνιο, ο κύριος Ντάρσλι πλησίασε στο παράθυρο, τράβηξε λίγο την κουρτίνα και κοίταξε κάτω στον κήπο. Η γάτα ήταν ακόμη επάνω στο φράχτη και κοιτούσε προς την αρχή της οδού Πριβετ, σαν κάτι να περίμενε.

Μήπως τα φαντάζομαι όλ' αυτά; αναρωτήθηκε ο κύριος Ντάρσλι. Μήπως όλ' αυτά δεν έχουν καμία σχέση με τους Πότερ; Γιατί, αν έχουν... κι αν μαθευόταν πως εκείνοι συγ-

γένευαν μ' ένα ζευγάρι που... Όχι! Αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, ο κύριος Ντάρσλι ήταν σίγουρος πως ούτε αυτός, ούτε η γυναίκα του, θα μπορούσαν να το αντέξουν.

Σε Λίγο οι Ντάρσλι έπεσαν στο κρεβάτι. Η κυρία ΝτάρσΛι αποκοιμήθηκε αμέσως, ο άντρας της όμως έμεινε ξύπνιος, στριφογυρίζοντας όλ' αυτά τα περίεργα φαινόμενα στο μυαλό του. Η τελευταία και καθησυχαστική σκέψη του προτού αποκοιμηθεί, ήταν πως, ακόμη κι αν οι Πότερ είχαν κάποια σχέση μ' αυτή την περίεργη κατάσταση, δεν υπήρχε κανένας λόγος να 'ρθουν σ' επαφή μ' αυτόν και τη γυναίκα του. Γιατί οι Πότερ ήξεραν πολύ καλά τη γνώμη που είχαν αυτός κι η Πετούνια για το σινάφι τους. Δεν έβλεπε για ποιο Λόγο εκείνος κι η Πετούνια θα μπορούσαν να βρεθούν ανακατεμένοι σε οτιδήποτε μπορεί να συνέβαινε... Και να συνέβαινε κάτι, πάλι δε θα μπορούσε να τους επηρεάσει... Ο κύριος Ντάρσλι χασμουρήθηκε, γύρισε στο πλάι κι αποκοιμήθηκε.

Πόσο λάθος έκανε...

Ο κύριος Ντάρσλι κοιμόταν τώρα λαθιά, αλλά η γάτα στον κήπο δεν έδειχνε ακόμη το παραμικρό σημάδι νύστας. Στεκόταν πάντα ακίνητη επάνω στο φράχτη, με το λλέμμα της στηλωμένο στην αρχή της οδού Πριλέτ. Δεν ανοιγόκλεισε καν τα μάτια της, όταν η πόρτα ενός αυτοκινήτου έκλεισε με δύναμη λίγο πιο κάτω, ούτε όταν δυο κουκουβάγιες πέταξαν χαμηλά πάνω απ' το κεφάλι της. Κι ήταν πια σχεδόν μεσάνυχτα, όταν η γάτα κουνήθηκε για πρώτη φορά.

Ένας άντρας φάνηκε ξαφνικά στην αρχή του δρόμου, στο σημείο προς το οποίο κοιτούσε τόσες ώρες η γάτα. Φάνηκε, μάλιστα, τόσο ξαφνικά κι αθόρυβα, σαν να είχε φυτρώσει απ' την άσφαλτο. Η γάτα κούνησε την ουρά και μισόκλεισε τα μάτια της.

Κανένας τύπος σαν αυτόν τον άντρα δεν είχε ποτέ φανεί στην οδό Πριβέτ. Ήταν ψηλός, αδύνατος και πολύ γέρος, με ασημένια μαλλιά και γένια τόσο μακριά, που ήταν και τα δυο χωμένα κάτω απ' τη ζώνη του παντελονιού του. Φορούσε

μακριά ρόμπα και μανδύα, που άγγιζαν την άσφαλτο, ενώ οι ψηλές μπότες του είχαν τακούνια κι ασημένιες αγκράφες. Τα γαλάζια μάτια του ήταν ανοιχτόχρωμα και λαμπερά πίσω απ' τους μισούς φακούς των γυαλιών του κι η μύτη του πολύ μακριά και γυριστή στην άκρη, σαν ράμφος πουλιού. Το όνομα του ήταν Άλμπους Ντάμπλντορ.

0 Αλμπους Ντάμπλντορ δεν έδειχνε να έχει καταλάβει πως βρισκόταν σε μια περιοχή όπου τα πάντα σ' αυτόν, απ' το όνομα ως τις ψηλές μπότες του, ήταν ανεπιθύμητα. Γιατί ήταν πολύ απασχολημένος με το να ψάχνει κάτι στο μανδύα του. Έδειχνε, όμως, να έχει καταλάβει πως τον παρακολουθούσαν, γιατί ξαφνικά σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τη γάτα, που συνέχιζε να τον κοιτάζει απ' την άλλη άκρη του δρόμου. Για κάποιο λόγο, η θέα της γάτας φάνηκε να τον διασκεδάζει, γιατί χαμογέλασε και μουρμούρισε: «Έπρεπε να το περιμένω».

Στο μεταξύ, σε κάποια εσωτερική του τσέπη, ο Ντάμπλντορ είχε βρει αυτό που έψαχνε. Φαινόταν να είναι κάτι σαν ασημένιος αναπτήρας, σβηστήρα θα τον λέγαμε καλύτερα. Τον άνοιξε, τον σήκωσε ψηλά, έστριψε τη μικρή ρόδα κι αμέσως το πιο κοντινό φανάρι του δρόμου έσβησε με ένα μικρό «ποπ». Ο Ντάμπλντορ πάτησε πάλι το σβηστήρα του και το αμέσως επόμενο φανάρι έσβησε κι αυτό με τον ίδιο μικρό ήχο. Αλλες δώδεκα φορές έκανε το ίδιο, ώσπου τα μόνα φώτα που απέμειναν στο δρόμο, ήταν οι μικρές λάμψεις από τα μάτια της γάτας, που συνέχιζε να τον κοιτάζει ακίνητη. Έτσι, τώρα, όποιος κοιτούσε απ' το παράθυρο του, ακόμη κι αν επρόκειτο για την κυρία Ντάρσλι, που είχε το πιο διαπεραστικό βλέμμα, δε θα μπορούσε να δει τι γινόταν στα πεζοδρόμια της οδού Πριβέτ. Ικανοποιημένος, ο Ντάμπλντορ έκρυψε το μαγικό σβηστήρα κάτω απ' το μανδύα του και ξεκίνησε αποφασιστικά για το σπίτι με τον αριθμό 4. Φτάνοντας, κάθισε στο χαμηλό φράχτη, δίπλα στη γάτα. Δεν την κοίταξε, αλλά σε λίγο της μίλησε.

«Τι ευχάριστη έκπληξη να σε συναντήσω εδώ, αγαπητή μου καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ!» είπε.

Γύρισε για να χαμογελάσει στη γάτα, αλλά εκείνη είχε εξαφανιστεί. Στη θέση της στεκόταν μια γυναίκα μ' αυστηρή έκφραση, που φορούσε γυαλιά με τετράγωνους φακούς, ακριβώς στο σχήμα που είχαν τα μαύρα σημάδια στο πρόσωπο της γάτας. Κι εκείνη φορούσε μανδύα, αλλά σε χρώμα τιρκουάζ, και τα μαύρα μαλλιά της ήταν τραβηγμένα πίσω σε σφιχτό κότσο. Η έκφραση της έδειχνε πως ήταν ενοχλημένη.

«Πώς το κατάλαβες πως ήμουν εγώ;» ρώτησε.

«Αγαπητή μου καθηγήτρια! Ποτέ δεν έχω ξαναδεί γάτα να κάθεται τόσο ακίνητη...»

«Θα ήσουν κι εσύ ακίνητος σαν μαρμαρωμένος, αν είχες καθίσει σ' έναν πέτρινο τοίχο μια ολόκληρη μέρα!» αποκρίθηκε η ΜακΓκόναγκαλ.

«Όλη μέρα; Επάνω στον τοίχο; Και γιατί, παρακαλώ, ενώ θα μπορούσες να γιορτάζεις κι εσύ μαζί με τους άλλους; Διασταυρώθηκα με αρκετές εύθυμες παρέες καθώς ερχόμουν εδώ...»

Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ ρούφηξε θυμωμένη τη μύτη της.

«Α, ναι, όλοι το γιορτάζουν, βέβαια!» αποκρίθηκε ανυπόμονα. «Θα περίμενε κανείς να είναι περισσότερο προσεκτικοί. Αλλά όχι. Ακόμη κι οι χαζοί Μαγκλ πρόσεξαν πως κάτι τρέχει! Το είπαν, μάλιστα, και στις ειδήσεις τους». Με μια απότομη κίνηση του κεφαλιού, έδειξε το παράθυρο του σκοτεινού σαλονιού στο σπίτι των Ντάρσλι. «Κοπάδια από κουκουβάγιες... διάττοντες αστέρες... Ας μην ξεχνάμε πως οι Μαγκλ δεν είναι κι εντελώς ηλίθιοι. Αργά ή γρήγορα κάτι θα πρόσεχαν. Αυτοί οι διάττοντες αστέρες ήταν στο Κεντ. Στοιχηματίζω λοιπόν πως είναι δουλειά του Δαίδαλου Ντιγκλ: Ποτέ δεν τα κατάφερε να συγκρατηθεί!»

«Δεν πρέπει να τους αδικείς τόσο πολύ», είπε μαλακά ο

Ντάμπλντορ. «Μην ξεχνάς πως δεν είχαμε τίποτα να γιορτάσουμε τα τελευταία έντεκα χρόνια...»

«Το ξέρω αυτό», αποκρίθηκε νευριασμένη η καθηγήτρια. «Δεν είναι, όμως, λόγος να χάσουμε κι εντελώς την ψυχραιμία μας. Οι δικοί μας φέρονται εντελώς απρόσεκτα: έξω στους δρόμους με το φως της ημέρας, ούτε καν φορώντας τα ρούχα των Μαγκλ... να κουτσομπολεύουν στις γωνίες!»

Η καθηγήτρια σταμάτησε κι έριξε ένα λοξό βλέμμα στον Ντάμπλντορ, σαν να περίμενε να της πει κάτι. Καθώς εκείνος δε μιλούσε, συνέχισε: «Το φαντάζεσαι, απ' την πρώτη κιόλας μέρα που ο Ξέρεις-Ποιος εξαφανίστηκε, οι Μαγκλ να μάθουν τα πάντα για όλους εμάς! Τουλάχιστον, Ντάμπλντορ, ελπίζω ο Ξέρεις-Ποιος να έχει πραγματικά εξαφανιστεί...»

«Όλα δείχνουν πως ναι», αποκρίθηκε εκείνος. «Κι έχουμε σοβαρούς λόγους να είμαστε τόσο ενθουσιασμένοι. Μήπως θέλεις μια καραμέλα λεμόνι;»

«Μια... τι;»

«Μια καραμέλα λεμόνι. Είναι μια λιχουδιά των Μαγκλ που πολύ μ' αρέσει...»

«Όχι, ευχαριστώ», είπε στεγνά η καθηγήτρια, σαν να ήθελε να δείξει πως η στιγμή δεν της φαινόταν κατάλληλη για καραμέλες λεμόνι. «Όπως έλεγα, όμως, ακόμη κι αν ο Ξέρεις-Ποιος έχει πραγματικά εξαφανιστεί...»

«Αγαπητή μου καθηγήτρια», τη διέκοψε ο Ντάμπλντορ, «είμαι σίγουρος πως ένα τόσο λογικό πλάσμα σαν εσένα δε θα πρέπει να δυσκολεύεται να τον πει με το αληθινό του όνομα; Όλα αυτά τα "Ξέρεις-Ποιος" είναι ανοησίες. Εδώ κι έντεκα ολόκληρα χρόνια προσπαθώ να πείσω τους δικούς μας να τον λένε με το πραγματικό του όνομα: Βόλντεμορτ!»

Στο άκουσμα του ονόματος, η καθηγήτρια έκανε μια τρομαγμένη κίνηση προς τα πίσω, αλλά ο Ντάμπλντορ, που ξεδίπλωνε άλλη μια καραμέλα λεμόνι, δε φάνηκε να το προσέχει.

«Δημουργείται τόση σύγχυση όταν λέμε ο Ξέρεις-Ποιος κι άλλα παρόμοια», συνέχισε σ Ντάμπλντορ. «Εγώ, πρόσω-

πικά, δε βρήκα ποτέ τον παραμικρό Λόγο να μην τον Λέω με το όνομα του: Βόλντεμορτ».

«Το ξέρω αυτό», αποκρίθηκε η καθηγήτρια κι ο τόνος της φωνής της έδειχνε αγανάκτηση ανάκατη με θαυμασμό. «Εσύ, όμως, είσαι διαφορετικός. Όλοι ξέρουν πως ήσουν ο μόνος τον οποίον ο Ξέρεις-Ποιος... εντάξει, ο Βόλντεμορτ, φοβόταν!»

«Με κολακεύεις», αποκρίθηκε ψύχραιμα ο Ντάμπλντορ. «Ο Βόλντεμορτ έχει δύναμη που εγώ δε θ' αποκτήσω ποτέ».

«Μόνο επειδή είσαι μεγαλόψυχος και δε θέλεις να την αποκτήσεις...»

«Ευτυχώς που είναι σκοτάδι», παρατήρησε ο Ντάμπλντορ. «Γιατί έχω γίνει κατακόκκινος κι αυτό έχει να μου συμβεί από τότε που η κυρία Πόμφρι μου είπε πόσο της άρεσε ο σκούφος μου...»

Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ έριξε άλλη μια διαπεραστική ματιά στον Ντάμπλντορ και μετά είπε: «Οι κουκουβάγιες δεν είναι τίποτα μπροστά στις φήμες που πετάνε ένα γύρω. Ξέρεις τι λένε όλοι, σχετικά με το γιατί εξαφανίστηκε ο Βόλντεμορτ; Δηλαδή, τι ήταν αυτό που τελικά τον σταμάτησε;»

Ήταν φανερό τώρα πως η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ είχε πια φτάσει ακριβώς στο σημείο το οποίο ήθελε να κουβεντιάσει, στο λόγο που την είχε κάνει να καθίσει επάνω σ' ένα σκληρό φράχτη μια ολόκληρη μέρα, γιατί ποτέ, ούτε σαν γάτα ούτε σαν γυναίκα, δεν είχε κοιτάξει τον Ντάμπλντορ με τόσο διαπεραστικό Βλέμμα. Ήταν επίσης φανερό πως δε σκόπευε να πιστέψει αυτά που έλεγαν όλοι, αν ο Ντάμπλντορ δεν τη βεβαίωνε πως ήταν αλήθεια. Εκείνος, όμως, ξεδίπλωνε άλλη μια καραμέλα λεμόνι και δεν απαντούσε.

«Όλοι λένε», συνέχισε η καθηγήτρια, «πως χθες βράδυ ο Βόλντεμορτ εμφανίστηκε ξαφνικά στη συνοικία Γκόντρικ. Πως πήγε εκεί για να βρει τους Πότερ. Οι φήμες λένε πως η Αΐλι κι ο Τζέιμς Πότερ είναι... είναι... νεκροί».

Ο Ντάμπλντορ χαμήλωσε σιωπηλά το κεφάλι του. Η κα-

θηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ έπνιξε με δυσκολία ένα επιφώνημα τρόμου.

«Η Λίλι κι ο Τζέιμς...» είπε. «Δεν μπορώ να το πιστέψω... Δε θέλω να το πιστέψω! Αχ, Άλντους!...»

Ο Ντάμπλντορ άπλωσε το χέρι του και τη χάιδεψε απαλά στον ώμο. «Ξέρω... ξέρω...» είπε θλιμμένα.

Η φωνή της καθηγήτριας έτρεμε, καθώς συνέχιζε: «Άκουσα όμως κι άλλες φήμες... Λένε πως ο Βόλντεμορτ προσπάθησε να σκοτώσει και το γιο των Πότερ, τον Χάρι. Αλλά δεν τα κατάφερε! Δεν μπόρεσε να σκοτώσει αυτό το μικρό αγόρι... Κανείς δεν ξέρει το πώς και το γιατί, αλλά όλοι λένε πως, από τη στιγμή που δεν μπόρεσε να σκοτώσει τον Χάρι Πότερ, ο Βόλντεμορτ έχασε τη δύναμη του! Και γι αυτό εξαφανίστηκε».

Ο Ντάμπλντορ ένευσε καταφατικά με το κεφάλι.

«Είναι... είναι αλήθεια;» ρώτησε τρέμοντας η καθηγήτρια. «Μετά απ' όσα έκανε... τους ανθρώπους που σκότωσε... ο Βόλντεμορτ δεν κατάφερε να σκοτώσει αυτό το αγοράκι; Είναι απίστευτο... το μόνο πλάσμα που μπόρεσε να τον σταματήσει!... Μα πώς σώθηκε ο Χάρι;»

«Μπορούμε να κάνουμε μόνο υποθέσεις», αποκρίθηκε ο Ντάμπλντορ. «Ίσως να μην το μάθουμε ποτέ».

Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ έβγαλε ένα δαντελένιο μαντιλάκι και σκούπισε τα μάτια της κάτω από τα γυαλιά. Ο Ντάμπλντορ αναστέναξε Βαθιά, ενώ έβγαλε απ' την τσέπη του ένα μεγάλο χρυσό ρολόι και το κοίταξε. Ήταν ένα πολύ περίεργο ρολόι, γιατί είχε δώδεκα δείκτες και καθόλου αριθμούς. Στη θέση των αριθμών υπήρχαν μικροί πλανήτες. Παρ' όλ' αυτά, τουλάχιστον ο Ντάμπλντορ θα πρέπει να έβγαζε νόημα, γιατί το έβαλε στην τσέπη του και είπε: «Ο Χάγκριντ άργησε. Φαντάζομαι πως αυτός θα σου είπε ότι απόψε θα 'ρχόμουν εδώ».

«Ναι», αποκρίθηκε η καθηγήτρια. «Κι εγώ φαντάζομαι πως δε σκοπεύεις να μου πεις για ποιο λόγο βρίσκεσαι απόψε εδώ;»

«Και βέβαια θα σου πω. Ήρθα για να φέρω τον Χάρι στο θείο και τη θεία του. Τώρα πια είναι οι μόνοι συγγενείς που έχει».

«Δεν μπορεί να εννοείς... αποκλείεται να εννοείς αυτούς που μένουν εδώ!» φώναξε η ΜακΓκόναγκαλ, ενώ πεταγόταν όρθια κι έδειχνε με τεντωμένο δάχτυλο το σπίτι με τον αριθμό 4. «Ντάμπλντορ, αυτό δεν πρέπει να το κάνεις! Δεν είχα τι άλλο να κάνω και τους παρακολούθησα όλη μέρα. Δύσκολα θα μπορούσες να βρεις δυο ανθρώπους που να μη μοιάζουν καθόλου μ' εμάς! Κι έχουν κι ένα γιο... ένα γιο που δεν περιγράφεται! Όταν τον έβγαλε βόλτα η μητέρα του, ούρλιαζε συνέχεια και χτυπιόταν για να του πάρει γλυκά. Ο Χάρι Πότερ να 'ρθει να ζήσει εδώ;»

«Είναι το καλύτερο μέρος γι αυτόν», αποκρίθηκε ψύχραιμα ο Ντάμπλντορ. «Αργότερα, όταν μεγαλώσει λίγο, ο θείος κι η θεία του θα μπορέσουν να του τα εξηγήσουν όλα. Τους έχω γράψει ένα γράμμα».

«Γράμμα;» επανέλαβε η καθηγήτρια, ενώ καθόταν πάλι στο φράχτη. «Αλήθεια, Ντάμπλντορ, φαντάζεσαι πως όλη αυτή η ιστορία μπορεί να εξηγηθεί μ' ένα γράμμα; Αυτοί οι άνθρωποι ποτέ δε θα μπορέσουν να καταλάβουν τον Χάρι. Θα είναι διάσημος... θα γίνει θρύλος... Εγώ, προσωπικά, δε θα παραξενευτώ καθόλου, αν η σημερινή μέρα καθιερωθεί σαν Ημέρα Χάρι Πότερ! Θα γραφτούν βιβλία γι' αυτόν και κάθε παιδί στον κόσμο μας θα ξέρει τ' όνομα του!»

«Ακριβώς!» τη διέκοψε ο Ντάμπλντορ, κοιτάζοντας την αυστηρά πάνω απ' τους μισούς φακούς των γυαλιών του. «Κι όλα αυτά είναι κάτι περισσότερο από αρκετά, για να πάρουν αέρα τα μυαλά κάθε μικρού αγοριού. Ο Χάρι θα γίνει διάσημος προτού καν μπορέσει να μιλήσει και να περπατήσει! Διάσημος για κάτι που δε θα μπορεί ούτε να θυμηθεί! Δεν καταλαβαίνεις ότι είναι καλύτερα γι' αυτόν να μεγαλώσει μακριά απ' όλα αυτά, ώσπου να μπορέσει να τα αντιμετωπίσει με ψυχραιμία;»

Η καθηγήτρια άνοιξε το στόμα της, άλλαξε γνώμη, ξεροκατάπιε και είπε: «Ναι... ναι, βέβαια, έχεις δίκιο. Πώς, όμως, θα 'ρθει εδώ ο μικρός, Ντάμπλντορ;» Κι έριξε μια ματιά γεμάτη υποψία στο μανδύα του, σαν να έλεγε πως ο Χάρι ήταν κρυμμένος κάτω απ' αυτόν.

«Ο Χάγκριντ θα τον φέρει».

«Το βρίσκεις σωστό να εμπιστευθείς στον Χάγκριντ κάτι τόσο σημαντικό;»

«Θα εμπιστευόμουν στον Χάγκριντ ακόμα και τη ζωή μου».

«Δε λέω πως δεν έχει τις καλύτερες προθέσεις», παραδέχθηκε απρόθυμα η καθηγήτρια, «αλλά ο Χάγκριντ είναι συχνά απρόσεκτος. Έχει τη συνήθεια να... Α! Τι ήταν αυτό;»

Κάτι σαν σιγανό μουγκρητό είχε σπάσει τη σιωπή γύρω τους. Άρχισε να δυναμώνει, καθώς κι οι δυο κοιτούσαν δεξιά κι αριστερά στο δρόμο, προσπαθώντας να διακρίνουν τα φώτα κάποιου αμαξιού που πλησίαζε. Το μουγκρητό δυνάμωνε. Τώρα ήταν φανερό πως ερχόταν από πάνω. Καθώς κι οι δυο σήκωσαν τα μάτια τους ψηλά, μια τεράστια μοτοσικλέτα φάνηκε να αιωρείται στον αέρα. Άρχισε να κατεβαίνει γρήγορα και φρενάρισε μπροστά τους.

Η μοτοσικλέτα ήταν τεράστια, αλλά ο οδηγός της ακόμη πιο τεράστιος. Ήταν τουλάχιστον δυο φορές πιο ψηλός από έναν κανονικό άνθρωπο και πέντε φορές πιο φαρδύς. Κι ήταν όχι μόνο τεράστιος, αλλά κι άγριος στην όψη, με τα μακριά και μπερδεμένα μαύρα μαλλιά και γένια του, που έκρυβαν σχεδόν όλο το πρόσωπο του, τις παλάμες του μεγάλες σαν φτυάρια και τα πόδια του, μέσα σε μαύρες μπότες, να μοιάζουν σαν μικρά δελφίνια. Στα χοντρά και μυώδη μπράτσα του κρατούσε ένα δέμα τυλιγμένο σε κουβέρτα.

«Χάγκριντ!», είπε μ' ανακούφιση ο Ντάμπλντορ. «Επιτέλους! Και πού βρήκες αυτή τη μοτοσικλέτα;»

«Τη δανείστηκα, καθηγητή Ντάμπλντορ», αποκρίθηκε ο γίγαντας, ξεκαβαλικεύοντας προσεκτικά. «Ο νεαρός Σείριος

Μπλακ μου τη δάνεισε. Όσο για το μικρό, σας τον έφερα».

«Χωρίς προβλήματα, ελπίζω;»

«Χωρίς, κύριε. Το σπίτι ήταν σχεδόν κατεστραμμένο, αλλά κατάφερα να τον βγάλω απ' τα ερείπια προτού έρθουν οι Μαγκλ. Κι αποκοιμήθηκε στην αγκαλιά μου, καθώς πετούσαμε πάνω απ' το Μπρίστολ».

Ο Ντάμπλντορ κι η καθηγήτρια έσκυψαν μαζί πάνω απ' το δέμα με τις κουβέρτες. Μέσα μόλις διακρινόταν ένα αρσενικό μωρό, βαθιά κοιμισμένο. Στο μέτωπο του, κάτω από ένα τσουλούφι κατάμαυρα μαλλιά, φαινόταν καθαρά ένα σημάδι με περίεργο σχήμα, σαν κεραυνός!

«Εκεί τον...;» ρώτησε η καθηγήτρια.

«Ναι», αποκρίθηκε ο Ντάμπλντορ. «Θα έχει αυτό το σημάδι για πάντα».

«Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα, Ντάμπλντορ;»

«Και να μπορούσα, δε θα το έκανα. Τα σημάδια είναι καμιά φορά χρήσιμα. Κι εγώ έχω ένα πάνω στο αριστερό μου γόνατο, που είναι ένας τέλειος χάρτης του μετρό του Λονδίνου. Λοιπόν, δώσ' τον μου τώρα, Χάγκριντ. Καλύτερα να τελειώνουμε μ' αυτή την υπόθεση».

Ο Ντάμπλντορ πήρε τον κοιμισμένο Χάρι στην αγκαλιά του και γύρισε προς το σπίτι των Ντάρσλι.

«Επιτρέπεται να... μπορώ να τον αποχαιρετήσω;» ρώτησε διστακτικά ο Χάγκριντ.

Μετά έσκυψε το τεράστιο κι αχτένιστο κεφάλι του επάνω στο μωρό και του 'δωσε ένα απαλό φιλί. Ταυτόχρονα άφησε να του ξεφύγει ένα δυνατό μουγκρητό, σαν του λαβωμένου σκυλιού.

«Σςς!» τον μάλωσε ψιθυριστά ο Ντάμπλντορ. «Θα ξυπνήσεις τους Μαγκλ!»

«Σ-σ-συγγνώμη» τραύλισε κλαίγοντας ο Χάγκριντ, καθώς σκούπιζε το πρόσωπο του μ' ένα τεράστιο καρό μαντίλι. «Αλλά δεν... δεν το αντέχω! Ο καημένος ο Τζέιμς... και η Λίλι... νεκροί... κι ο ορφανός Χάρι να ζήσει με τους Μαγκλ!...»

«Ναι, ναι, πολύ δυσάρεστο... Αλλά σύνελθε, Χάγκριντ, γιατί θα μας προδώσεις», ψιθύρισε η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ χτυπώντας τον παρηγορητικά στον ώμο, ενώ ο Ντάμπλντορ δρασκέλιζε το χαμηλό φράχτη και προχωρούσε για την εξώπορτα του σπιτιού των Ντάρσλι. Φτάνοντας εκεί, ακούμπησε απαλά τον Χάρι στο σκαλοπάτι, έβγαλε έναν κλειστό φάκελο απ' το μανδύα του, τον στερέωσε ανάμεσα στις κουβέρτες και ξαναγύρισε κοντά στους άλλους δύο. Για ένα ολόκληρο λεπτό κι οι τρεις έμειναν ακίνητοι, κοιτάζοντας το μικρό δέμα. Οι ώμοι του Χάγκριντ τραντάζονταν από σιωπηλούς λυγμούς. Η καθηγήτρια ανοιγόκλεινε συνέχεια τα μάτια της για να συγκρατήσει τα δάκρυα κι η ζωηρή λάμψη στο βλέμμα του Ντάμπλντορ είχε εξαφανισθεί.

«Λοιπόν», είπε κατόπιν ο Ντάμπλντορ, «έγινε κι αυτό. Δεν υπάρχει πια λόγος να μένουμε άλλο εδώ. Πάμε καλύτερα να βρούμε αυτούς που το γιορτάζουν ακόμη...»

«Ναι, Βέβαια», συμφώνησε βραχνά ο Χάγκριντ. «Εγώ, όμως, δεν μπορώ να 'ρθω. Πρέπει να πάω πίσω τη μοτοσικλέτα τού Σείριος... Καληνύχτα, κυρία καθηγήτρια... Καληνύχτα, καθηγητή Ντάμπλντορ...»

Σκουπίζοντας για άλλη μια φορά τα βουρκωμένα μάτια του με το μανίκι του, ο Χάγκριντ καβάλησε τη μοτοσικλέτα κι έβαλε μπροστά τη μηχανή. Μ' ένα δυνατό μουγκρητό, η μοτοσικλέτα υψώθηκε στον αέρα και σε λίγο χάθηκε στο σκοτεινό ουρανό.

«Θα τα ξαναπούμε σύντομα, καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ», είπε ο Ντάμπλντορ.

Αντί για άλλη απάντηση, εκείνη ένευσε καταφατικά με το κεφάλι.

Ο Ντάμπλντορ γύρισε κι άρχισε να προχωρεί προς το βάθος του δρόμου. Όταν έφτασε στη γωνία, έβγαλε απ' την τσέπη του τον ασημένιο σβηστήρα. Τον πάτησε μια φορά και δώδεκα λάμπες άναψαν αμέσως, έτσι που η οδός Πριβέτ φωτίστηκε κι εκείνος πρόλαβε να δει μια γκρίζα γάτα να εξα-

φανίζεται πίσω απ' την άλλη γωνία. Το δέμα με τις κουβέρτες διακρινόταν καθαρά στο σκαλοπάτι του σπιτιού με τον αριθμό 4.

«Καλή τύχη, Χάρι», μουρμούρισε ο Ντάμπλντορ. Μετά γύρισε, τίναξε προς τα πίσω το μανδύα του κι εξαφανίστηκε.

Μια ανάλαφρη αύρα κούνησε τις άκρες των φύλλων στους θάμνους των κήπων όλων των σπιτιών της οδού Πριβέτ, ενός ήσυχου, συνοικιακού δρόμου, όπου κανείς δε θα περίμενε ποτέ να συμβούν ασυνήθιστα πράγματα. Ο μικρός Χάρι Πότερ άλλαξε πλευρό μέσα στις κουβέρτες του, αλλά χωρίς να ξυπνήσει. Το μικρό χεράκι του ακούμπησε το γράμμα και το 'σφιξε δυνατά, ενώ συνέχισε να κοιμάται χωρίς να ξέρει πως ήταν ξεχωριστός, πως ήταν διάσημος· χωρίς να ξέρει πως σε λίγες ώρες θα ξυπνούσε απ' την κραυγή τρόμου της κυρίας Ντάρσλι καθώς θ' άνοιγε την εξώπορτα για να πάρει μέσα την εφημερίδα και χωρίς — ευτυχώς — να ξέρει πως θα περνούσε τα επόμενα δέκα χρόνια με τις τσιμπιές και τις κλοτσιές του εξαδέλφου του Ντάντλι... Αλλά, προπαντός, χωρίς να ξέρει πως εκείνη τη στιγμή σ' όλα τα μέρη της χώρας άνθρωποι που είχαν συναντηθεί κρυφά, σήκωναν ψηλά τα ποτήρια τους κι έλεγαν: «Στην υγειά του Χάρι Πότερ, του παιδιού που σώθηκε!»

Το τζάμι που εξαφανίστηκε

Σχεδόν δέκα χρόνια έχουν περάσει από την ημέρα που οι Ντάρσλι ξύπνησαν και βρήκαν τον ανιψιό τους μπροστά στην εξώπορτα του σπιτιού τους. Η οδός Πριβέτ, όμως, δεν έχει αλλάξει καθόλου. Ο ήλιος φωτίζει τους ίδιους μικρούς και περιποιημένους κήπους, κάνοντας τη χάλκινη πλάκα με τον αριθμό 4 στην εξώπορτα του σπιτιού των Ντάρσλι να γυαλίζει. Αργότερα ο ήλιος γλιστράει αργά στο σαλόνι τους, σχεδόν απαράλλαχτο όπως εκείνη τη μοιραία νύχτα, όταν ο κύριος Ντάρσλι είχε ακούσει στις ειδήσεις για τις κουκουβάγιες. Μόνο οι φωτογραφίες στο ράφι επάνω απ' το τζάκι δείχνουν καθαρά πόσο πολύς καιρός έχει περάσει: τότε οι φωτογραφίες έδειχναν ένα παχύ αγοράκι, ντυμένο με κοστούμια και καπέλα σε διάφορα χρώματα... 0 Ντάντλι Ντάρσλι, όμως, δεν ήταν πια μωρό και τώρα οι φωτογραφίες έδειχναν ένα μεγαλόσωμο ξανθό αγόρι, άλλοτε καβάλα στο πρώτο του ποδηλατάκι, άλλοτε στο λούναπαρκ, άλλοτε να παίζει ένα παιχνίδι στο κομπιούτερ με τον πατέρα του και άλλοτε να το σφίγγει η μητέρα του στην αγκαλιά της. Σ' όλο το δωμάτιο, όμως, δεν υπήρχε το παραμικρό που να δηλώνει πως κι ένα άλλο αγόρι κατοικούσε σ' αυτό το σπίτι.

Κι όμως, ο Χάρι Πότερ ζούσε ακόμη εκεί. Κοιμόταν βέβαια τώρα, αλλά όχι για πολλή ώρα ακόμη. Η θεία του, η Πε-

τούνια, είχε ξυπνήσει και η δική της στριγκή φωνή ήταν ο πρώτος θόρυβος που ακούστηκε εκείνη τη μέρα.

«Ξύπνα! Τώρα αμέσως! Σήκω πάνω!»

0 Χάρι ξύπνησε απότομα. Η θεία του ξαναχτύπησε την πόρτα.

«Ξύπνα, είπα!» φώναξε.

Ο Χάρι την άκουσε στη συνέχεια να προχωρεί προς την κουζίνα και να βάζει το τηγάνι επάνω στο ηλεκτρικό μάτι. Μισοκοιμισμένος ακόμη, γύρισε ανάσκελα και προσπάθησε να θυμηθεί το όνειρο που έβλεπε πριν ξυπνήσει. Ήταν ένα ωραίο όνειρο: κάτι για μια μοτοσικλέτα που πετούσε... Κι ήταν σχεδόν απόλυτα σίγουρος πως είχε δει κι άλλες φορές αυτό το όνειρο.

Η θεία του, όμως, είχε έρθει πάλι στην πόρτα.

«Σηκώθηκες, επιτέλους;» του φώναξε.

«Σχεδόν», αποκρίθηκε ο Χάρι.

«Κουνήσου, λοιπόν! Θέλω να 'ρθεις στην κουζίνα, να προσέχεις το μπέικον. Και μην τολμήσεις να τ' αφήσεις να καεί. Τα θέλω όλα τέλεια στα γενέθλια του Ντάντλι!»

Ο Χάρι βόγκηξε απελπισμένος.

«Τι είπες;» φώναξε η θεία Πετούνια.

«Τίποτα, τίποτα...»

Τα γενέθλια του Ντάντλι!... Πώς μπορούσε να τα ξεχάσει; Ο Χάρι σηκώθηκε αργά απ' το κρεβάτι κι άρχισε να ψάχνει για κάλτσες. Βρήκε ένα ζευγάρι κάτω απ' το κρεβάτι του κι αφού έδιωξε από πάνω τους μιαν αράχνη, τις φόρεσε. Ο Χάρι είχε πια συνηθίσει τις αράχνες, γιατί η μικρή αποθήκη κάτω απ' τη σκάλα ήταν γεμάτη απ' αυτές. Εκεί κοιμόταν.

Αφού ντύθηκε, ο Χάρι διέσχισε το χολ και μπήκε στην κουζίνα. Το τραπέζι σχεδόν δε φαινόταν κάτω απ' τα πακέτα με τα δώρα για τον Ντάντλι. Ήταν φανερό πως ο Ντάντλι και το καινούριο κομπιούτερ που ήθελε είχε πάρει, και τη δεύτερη συσκευή τηλεόρασης και το σπορ ποδήλατο. Τώρα για ποιο λόγο ο Ντάντλι ήθελε σπορ ποδήλατο, παρέμενε μεγά-

λο μυστήριο για τον Χάρι, γιατί ο Ντάντλι ήταν πολύ παχύς και μισούσε κάθε είδους σωματική άσκηση. Εκτός, Βέβαια, αν σωματική άσκηση σήμαινε το να δέρνει κάποιον! Απ' όλους, ο Ντάντλι προτιμούσε να δέρνει τον εξάδελφο του, τον Χάρι, μολονότι σπάνια κατάφερνε να τον πιάσει. Μπορεί να μην του φαινόταν, αλλά ο Χάρι ήταν πολύ γρήγορος.

Ίσως η εμφάνιση του να είχε σχέση με το ότι ζούσε και κοιμόταν σε μια σκοτεινή αποθήκη, αλλά ο Χάρι ήταν πάντα μικροκαμωμένος και αδύνατος για την ηλικία του. Έδειχνε, μάλιστα, ακόμη πιο μικρόσωμος και αδύνατος, γιατί φορούσε πάντα παλιά ρούχα του Ντάντλι κι ο Ντάντλι ήταν τουλάχιστον τέσσερις φορές πιο μεγαλόσωμος απ' αυτόν. Ο Χάρι είχε λεπτό πρόσωπο, κοκαλιάρικα γόνατα, μαύρα μαλλιά κι λαμπερά πράσινα μάτια. Φορούσε γυαλιά με στρογγυλούς φακούς, στερεωμένα εδώ κι εκεί με σελοτέιπ, γιατί έσπαγαν κάθε φορά που ο Ντάντλι του έδινε μια γροθιά στη μύτη. Το μόνο πράγμα που άρεσε στον Χάρι απ' την εμφάνιση του, ήταν το λεπτό σημάδι σε σχήμα κεραυνού που είχε στο μέτωπο του. Το είχε σ' όλη του τη ζωή κι η πρώτη ερώτηση που θυμόταν να έχει κάνει στη θεία του Πετούνια, ήταν για το πώς το είχε αποκτήσει το σημάδι.

«Στο αυτοκινητιστικό δυστύχημα που σκοτώθηκαν οι γονείς σου», του είχε απαντήσει. «Και μην κάνεις ερωτήσεις!»

Μην κάνεις ερωτήσεις. Αυτός ήταν ο πρώτος κανόνας για μια ήσυχη ζωή με τους Ντάρσλι.

Ο θείος Βέρνον μπήκε στην κουζίνα ενώ ο Χάρι γύριζε το μπέικον στο τηγάνι.

«Χτένισε τα μαλλιά σου!» του φώναξε, αντί για καλημέρα.

Περίπου μια φορά την εβδομάδα, ο θείος Βέρνον σήκωνε το βλέμμα του απ' την εφημερίδα του και φώναζε πως ο Χάρι ήθελε κούρεμα. Στη σύντομη ζωή του, ο Χάρι θα πρέπει να είχε κουρευτεί πιο πολλές φορές απ' όσες όλα τα παιδιά της τάξης του μαζί, αλλά αυτό δεν ωφελούσε σε τίποτα, γιατί τα μαλλιά του φύτρωναν πάντα ακατάστατα.

Ο Χάρι τηγάνιζε τ' αβγά, όταν ο Ντάντλι μπήκε στην κουζίνα *μαζί με* τη μητέρα του. Ήβη από τώρα, ο Ντάντλι έμοιαζε πολύ στον πατέρα του. Είχε το ίδιο φαρδύ και ροδαλό πρόσωπο, σχεδόν καθόλου λαιμό, μικρά και ξεπλυμένα γαλάζια μάτια και πυκνά, ίσια και ξανθά μαλλιά, που σκέπαζαν ολόκληρο το χοντρό κεφάλι του. Η θεία Πετούνια συχνά έλεγε πως ο Ντάντλι έμοιαζε με μικρό άγγελο. Ο Χάρι, όμως, συχνά σκεφτόταν πως ο Ντάντλι έμοιαζε με γουρούνι που φοράει ξανθιά περούκα.

0 Χάρι έβαλε τα πιάτα με τ' αβγά και το μπέικον στο τραπέζι, κάτι όχι εύκολο, γιατί υπήρχε ελάχιστος ελεύθερος χώρος. Στο μεταξύ ο Ντάντλι είχε μετρήσει τα δώρα του και το πρόσωπο του έδειχνε απογοήτευση.

«Τριάντα έξι», είπε, κοιτάζοντας τον πατέρα και τη μητέρα του. «Δύο λιγότερα από πέρυσι».

«Μα, χρυσό μου, δε μέτρησες το δώρο της θείας Μαρτζ», απάντησε η θεία Πετούνια. «Να το, εδώ είναι, κάτω απ' αυτό το μεγάλο δώρο απ' τη μαμά και τον μπαμπά».

«Καλά, τριάντα εφτά, λοιπόν», είπε ο Ντάντλι. Το πρόσωπο του είχε γίνει κατακόκκινο. Ο Χάρι, προαισθανόμενος πως σε λίγο έρχεται καταιγίδα, άρχισε να καταπίνει αμάσητα το μπέικον και τ' αβγά του, από φόβο μήπως ο Ντάντλι αναποδογυρίσει το τραπέζι.

Φαίνεται, όμως, πως κι η θεία Πετούνια είχε μυριστεί τον κίνδυνο, γιατί είπε βιαστικά: «Και θα σου πάρουμε άλλα δύο δώρα, όταν βγούμε αργότερα για ψώνια. Πώς σου φαίνεται αυτό, χρυσό μου; Δύο δώρα ακόμη! Εντάξει;»

0 Ντάντλι σκέφθηκε για μια στιγμή, πράγμα ολοφάνερα δύσκολο γι αυτόν. Μετά είπε αργά: «Τότε θα έχω τριάντα... τριάντα...»

«Τριάντα εννέα, άγγελε μου», συμπλήρωσε η θεία Πετούνια.

«Α!» Ο Ντάντλι έπεσε βαρύς στην καρέκλα του κι άρπαξε το πιο κοντινό πακέτο. «Εντάξει, τότε», είπε.

Ο θείος Βέρνον χαμογέλασε. «0 μικρός δε θέλει να χάσει καμιά ευκαιρία! Σαν τον μπαμπά του! Μπράβο, Ντάντλι μου!» είπε, ανακατώνοντας τα μαλλιά του γιου του.

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο κι η θεία Πετούνια πήγε να το σηκώσει. 0 θείος Βέρνον κι ο Χάρι παρακολουθούσαν σιωπηλοί τον Ντάντλι να ξεδιπλώνει το σπορ ποδήλατο, μια βιντεοκάμερα, ένα αεροπλάνο με τηλεκοντρόλ, δεκάξι καινούρια παιχνίδια για κομπιούτερ και μιαν αυτόματη φωτογραφική μηχανή. Καθώς έσχιζε το περιτύλιγμα από ένα χρυσό ρολόι, η θεία Πετούνια ξαναγύρισε, δείχνοντας ταυτόχρονα θυμωμένη και ανήσυχη.

«Άσχημα νέα, Βέρνον», είπε στον άντρα της. «Η κυρία Φιγκς έσπασε το πόδι της. Και δεν μπορεί να τον πάρει...» Κι έδειξε τον Χάρι με μια κίνηση του κεφαλιού της.

Στο άκουσμα αυτών των λόγων, το στόμα του Ντάντλι άνοιξε από φρίκη, αλλά η καρδιά του Χάρι αναπήδησε από χαρά. Κάθε χρόνο, στα γενέθλια του Ντάντλι, οι γονείς του τον πήγαιναν μαζί μ' ένα φίλο του να διασκεδάσουν όλη μέρα έξω: πάρκο, ζωολογικό κήπο, χάμπουργκερ και κινηματογράφο. Κάθε χρόνο αυτή τη μέρα ο Χάρι πήγαινε στον κήπο της κυρίας Φιγκς, μιας μισότρελης γριάς που ζούσε δυο δρόμους παρακάτω. Ο Χάρι μισούσε αυτό το σπίτι, όχι μόνο γιατί μύριζε ολόκληρο βραστό λάχανο, αλλά και γιατί η κυρία Φιγκς τον υποχρέωνε να κοιτάζει συνέχεια τα άλμπουμ με τις φωτογραφίες απ' όλες τις γάτες που είχε στη ζωή της.

«Και τώρα, τι θα κάνουμε;» φώναξε έξαλλη η θεία Πετούνια, κοιτάζοντας τον Χάρι λες κι αυτός είχε σχεδιάσει το ατύχημα. Ο Χάρι ήξερε πως έπρεπε να λυπάται που η κυρία Φιγκς είχε σπάσει το πόδι της, αλλά αυτό δεν του ήταν καθόλου εύκολο, όταν σκεφτόταν πως θα περνούσε τώρα ένας ολόκληρος χρόνος προτού χρειαστεί να δει πάλι τις φωτογραφίες του Ασπρούλη, του Μαυρούλη, του Γκρίζου και της Πιτσιλωτής.

«Μπορούμε να ζητήσουμε από την αδελφή μου, τη Μαρτζ, να τον κρατήσει», πρότεινε ο θείος Βέρνον.

«Μη λες ανοησίες. Αφού ξέρεις πόσο τον αντιπαθεί».

Οι Ντάρσλι συχνά μιλούσαν για τον Χάρι σαν να μην ήταν μπροστά... ή, μάλλον, σαν να ήταν κάτι το πολύ αηδιαστικό, παραδείγματος χάριν μια σαρανταποδαρούσα που δεν μπορούσε να τους καταλάβει.

«Τότε, αυτή η φίλη σου... η... πώς τη λένε; Η Ιβόν!»

«Είναι διακοπές στη Μαγιόρκα».

«Μπορείτε να μ' αφήσετε εδώ», πρότεινε ο Χάρι, προσπαθώντας να μη δείξει την ελπίδα που πλημμύριζε την καρδιά του (γιατί θα μπορούσε να δει ό,τι ήθελε στην τηλεόραση κι ίσως και να παίξει με το κομπιούτερ του Ντάντλι).

Ακούγοντας τον, το πρόσωπο της θείας Πετούνια πήρε μια έκφραση σαν να είχε δαγκώσει λεμόνι.

«Και να γυρίσω μετά σ' ένα σπίτι άνω-κάτω!» φώναξε.

«Υπόσχομαι να μην το ανατινάξω», είπε πειραγμένος ο Χάρι, αλλά κανείς πια δεν τον πρόσεχε.

«Νομίζω πως μπορούμε να τον πάρουμε μαζί μας στο ζωολογικό κήπο... και να τον αφήσουμε να περιμένει στο αυτοκίνητο», είπε κατόπιν η θεία Πετούνια.

«Το αμάξι είναι καινούριο!» αποκρίθηκε ο θείος Βέρνον. «Δεν τον αφήνω να κάτσει μέσα μόνος του!»

Εκείνη τη στιγμή ο Ντάντλι άρχισε ξαφνικά να κλαίει. Η αλήθεια ήταν πως δεν έκλαιγε πραγματικά. Είχε από χρόνια πάψει να κλαίει. Ήξερε πως, αν ζάρωνε το πρόσωπο του κι ούρλιαζε δυνατά, η μητέρα του θα του έκανε οποιοδήποτε χατίρι.

«Χρυσό μου αγοράκι, μην κλαις, η μαμά δε θα τον αφήσει να χαλάσει τη μέρα σου!» είπε αμέσως η θεία Πετούνια, αγκαλιάζοντας το γιο της.

«Δε... θέλω... να 'ρθει... μαζί μας!» φώναξε ο Ντάντλι ανάμεσα στους ψεύτικους λυγμούς του. «Γιατί... χαλάει... την παρέα». Κι έριξε ένα μοχθηρό βλέμμα στον Χάρι πάνω από τα μπράτσα της μητέρας του.

Σχεδόν αμέσως χτύπησε το κουδούνι. «Αχ, θεέ μου, ήρ-

θαν κιόλας!» φώναξε η θεία Πετούνια. Λίγες στιγμές αργότερα ο στενός φίλος του Ντάντλι, ο Πιρς Πόλκις, μπήκε μέσα με τη μητέρα του. Ο Πιρς ήταν ένα αδύνατο αγόρι με πρόσωπο σαν του ποντικού. Συνήθως ήταν αυτός που κρατούσε τα χέρια των άλλων παιδιών πίσω απ' την πλάτη τους, όταν ο Ντάντλι τα χτυπούσε με τις γροθιές του. Μόλις τον είδε, ο Ντάντλι σταμάτησε αμέσως τα ψευτοκλάματα.

Μισή ώρα αργότερα ο Χάρι, που ακόμη δεν μπορούσε να πιστέψει στη μεγάλη του τύχη, ήταν καθισμένος στο πίσω μέρος του αμαξιού των Ντάρσλι, μαζί με τον Ντάντλι και τον Πιρς, και πήγαινε στο ζωολογικό κήπο για πρώτη φορά στη ζωή του. Ο θείος και η θεία του δεν είχαν μπορέσει να βρουν πού αλλού να τον αφήσουν. Προτού ξεκινήσουν, ο θείος Βέρνον είχε πάρει παράμερα τον Χάρι.

«Σε προειδοποιώ», του είπε, φέρνοντας το χοντρό και κατακόκκινο πρόσωπο του πολύ κοντά σιο δικό του, «σε προειδοποιώ, λέω, πως, αν κάνεις τίποτα, έστω και το παραμικρό, θα μείνεις στην αποθήκη από τώρα ως τα Χριστούγεννα!»

«Δε θα κάνω τίποτα», είπε ο Χάρι. «Αλήθεια!»

Αλλά ο θείος Βέρνον δεν τον πίστεψε. Εξάλλου κανείς ποτέ δεν τον πίστευε.

Το πρόβλημα ήταν πως πολλές φορές συνέβαιναν διάφορα περίεργα πράγματα με τον Χάρι. Τους εξηγούσε βέβαια πως δεν ήταν εκείνος που τα προκαλούσε, αλλά αυτό δεν ωφελούσε σε τίποτα.

Μια φορά η θεία Πετουνια, κουρασμένη πια να βλέπει τον Χάρι να γυρίζει απ' τον κουρέα σαν να μην είχε πάει καθόλου εκεί, είχε πάρει ένα ψαλίδι κι είχε κόψει τα μαλλιά του πολύ κοντά, έτσι που να φαίνεται σχεδόν φαλακρός, εκτός απ' τη φράντζα στο μετωπό του, που την είχε αφήσει για να κρύβει «αυτό το απαίσιο σημάδι», όπως έλεγε. Ο Ντάντλι είχε πεθάνει στα γέλια βλέποντας τον Χάρι, ο οποίος έμεινε όλη νύχτα ξάγρυπνος· σκεφτόταν πώς θα τον αντιμετώπιζαν την άλλη μέρα στο σχολείο, όπου τον περιγελούσαν συνέ-

χεια για τα φαρδιά ρούχα και τα στερεωμένα με σελοτέιπ γυαλιά του. Όμως την άλλη μέρα το πρωί ο Χάρι διαπίστωσε πως στη διάρκεια της νύχτας τα μαλλιά του είχαν φυτρώσει και μακρύνει τόσο πολύ, όσο προτού τον κουρέψει σχεδόν γουλί η θεία του την προηγουμένη. Είχε τιμωρηθεί να μείνει κλεισμένος στην αποθήκη του μια ολόκληρη εβδομάδα γι' αυτό, μολονότι μάταια προσπαθούσε να της εξηγήσει πως κι ο ίδιος δεν καταλάβαινε πώς έγινε και ξαναφύτρωσαν τα μαλλιά του τόσο γρήγορα.

Μιαν άλλη φορά, πάλι, η θεία Πετούνια προσπάθησε να του φορέσει ένα απαίσιο παλιό πουλόβερ του Ντάντλι (καφέ με πορτοκαλί βούλες). Όσο όμως πάλευε να το περάσει από το κεφάλι του, τόσο το πουλόβερ έδειχνε να στενεύει, ώσπου στο τέλος μόνο ένα κουταβάκι θα μπορούσε να το φορέσει. Η θεία Πετούνια έβγαλε τότε το συμπέρασμα πως θα πρέπει να είχε «μπει» στο πλυντήριο. Έτσι, προς μεγάλη του ανακούφιση, ο Χάρι δεν είχε τιμωρηθεί εκείνη τη φορά.

Κάποια άλλη φορά ο Χάρι είχε μπλέξει πολύ άσχημα, επειδή είχε βρεθεί στη σκεπή του κτιρίου που στέγαζε τις σχολικές κουζίνες. Ο Ντάντλι κι η παρέα του τον είχαν πάρει στο κυνήγι, όπως συνήθως. Ξαφνικά, προς μεγάλη κατάπληξη και του ίδιου του Χάρι, είχε βρεθεί επάνω στη σκεπή. Οι Ντάρσλι είχαν πάρει ένα πολύ αυστηρό γράμμα απ' τη δασκάλα τού Χάρι, που τους έγραφε πως ο ανιψιός τους σκαρφάλωνε στα σχολικά κτίρια. Το μόνο, όμως, που ο Χάρι είχε προσπαθήσει να κάνει (όπως είχε φωνάξει και στο θείο Βέρνον πίσω απ' την κλειδωμένη πόρτα της αποθήκης του), ήταν να πηδήσει πίσω απ' τους μεγάλους κάδους των σκουπιδιών και να κρυφτεί εκεί. Το πώς είχε βρεθεί στη σκεπή, ούτε κι ο ίδιος μπορούσε να το καταλάβει! Υπέθετε πως, ενώ πηδούσε, ο αέρας τον είχε παρασύρει και τον είχε ανεβάσει εκεί πάνω.

Σήμερα, όμως, ο Χάρι ήταν αποφασισμένος πως τίποτα δε θα πήγαινε στραβά. Δεν τον πείραζε, μάλιστα, ούτε η πα-

ρέα του Ντάντλι και του Πιρς, αφού θα περνούσε τη μέρα του κάπου αλλού εκτός απ' το σχολείο, την αποθήκη που ήταν το δωμάτιο του, ή το σπίτι της κυρίας Φιγκς που μύριζε λάχανο.

Ενώ οδηγούσε, ο θείος Βέρνον παραπονιόταν στη θεία Πετούνια. Του άρεσε να παραπονιέται για όλους και για όλα: τους υπαλλήλους στο γραφείο, τον Χάρι, το δημοτικό συμβούλιο της περιοχής, τον Χάρι, την τράπεζα, τον Χάρι κι άλλα πολλά. Σήμερα το πρωί, όμως, παραπονιόταν για τις μοτοσικλέτες.

«...τρέχουν σαν τρελοί, οι αλήτες!» είπε, καθώς μια μοτοσικλέτα τους προσπέρασε με ταχύτητα.

«Μια φορά είδα ένα όνειρο με μια μοτοσικλέτα», είπε αυθόρμητα ο Χάρι. «Την είδα να πετάει...»

Ο θείος Βέρνον παραλίγο να τρακάρει με το μπροστινό αυτοκίνητο. Έξαλλος από θυμό, γύρισε πίσω το κατακόκκινο πρόσωπο του, που έμοιαζε σαν πατζάρι με μουστάκι, και ούρλιαξε στον Χάρι: «Οι μοτοσικλέτες δεν πετάνε!»

Ο Ντάντλι κι ο Πιρς χασκογέλασαν.

«Το ξέρω αυτό», του αποκρίθηκε ο Χάρι. «Ένα όνειρο ήταν...»

Από μέσα του, όμως, ευχήθηκε να μην είχε μιλήσει. Γιατί, αν υπήρχε κάτι που οι Ντάρσλι μισούσαν περισσότερο κι από τις ερωτήσεις του, ήταν να μιλά για πράγματα έξω απ' τα συνηθισμένα, έστω κι αν επρόκειτο για κάποιο όνειρο ή για κάποιο φιλμ κινουμένων σχεδίων. Έδειχναν να πιστεύουν πως, αν ο Χάρι καταγινόταν με τέτοια πράγματα, κινδύνευε να του σφηνωθούν επικίνδυνες ιδέες στο μυαλό.

Εκείνο το Σάββατο ήταν ηλιόλουστο κι ο ζωολογικός κήπος ήταν γεμάτος οικογένειες. Οι Ντάρσλι αγόρασαν μεγάλα παγωτά σοκολάτα στον Ντάντλι και στον Πιρς και μετά, επειδή η χαμογελαστή κυρία που τα πουλούσε ρώτησε και τον Χάρι τι ήθελε, αγόρασαν και σ' αυτόν ένα φτηνό παγωτό ξυλάκι. Δεν ήταν κι άσχημο, σκέφθηκε ο Χάρι καθώς το

έγλειφε, ενώ όλοι μαζί κοιτούσαν ένα γορίλα που έξυνε το κεφάλι του. Έμοιαζε καταπληκτικά στον Ντάντλι, μόνο που δεν ήταν ξανθός.

Ήταν το καλύτερο πρωινό που είχε περάσει ο Χάρι εδώ και χρόνια. Πρόσεχε όμως να περπατά λίγο μακριά απ' τους Ντάρσλι, ώστε ο Ντάντλι και ο Πιρς, που είχαν αρχίσει να βαριούνται λίγο τα ζώα, να μη θυμηθούν ξαφνικά την αγαπημένη τους απασχόληση κι αρχίσουν να τον ξυλοκοπούν. Το μεσημέρι έφαγαν όλοι στο εστιατόριο του ζωολογικού κήπου, όπου ο Ντάντλι έκανε φασαρία επειδή το παγωτό του δεν ήταν αρκετά μεγάλο. Τότε ο θείος Βέρνον του παρήγγειλε ένα δεύτερο κι άφησε τον Χάρι να τελειώσει το μισοφαγωμένο πρώτο.

Αργότερα ο Χάρι έκανε τη σκέψη πως, αφού όλα πήγαιναν τόσο καλά, έπρεπε να το περιμένει πως κάτι θα χαλούσε γρήγορα.

Μετά το μεσημεριανό φαγητό πήγαν όλοι μαζί στο κτίριο με τα φίδια και τ' άλλα ερπετά. Ήταν μισοσκότεινα και υγρά εκεί μέσα, με τις φωτισμένες βιτρίνες ολόγυρα στους τοίχους. Πίσω απ' το γυαλί, σε κάθε Βιτρίνα, ένα σωρό φίδια και σαύρες γλιστρούσαν αθόρυβα επάνω σε μεγάλες πέτρες και κομμάτια ξύλο. Ο Ντάντλι και ο Πιρς ήθελαν να δουν μεγάλες, δηλητηριώδεις κόμπρες και τεράστιους πύθωνες. Ο Ντάντλι δεν άργησε να βρει το πιο μεγάλο φίδι απ' όλα: ήταν τόσο μακρύ και χοντρό, που θα μπορούσε να τυλιχτεί δύο φορές γύρω απ' το αμάξι του θείου Βέρνον και να το κάνει φυσαρμόνικα. Πα την ώρα, όμως, δεν έδειχνε καμιά απειλητική διάθεση, αφού κοιμόταν βαθιά.

Ο Ντάντλι, με τη μύτη του κολλημένη επάνω στο τζάμι, κοιτούσε τις γυαλιστερές κουλούρες που σχημάτιζε το τεράστιο σώμα του φιδιού. «Κάν' το να κουνηθεί», γκρίνιαξε στον πατέρα του.

Ο θείος Βέρνον χτύπησε με τα δάχτυλα του το τζάμι, αλλά το φίδι δεν κουνήθηκε.

«Κάν' το πάλι!» επέμεινε ο Ντάντλι. Ο θείος Βέρνον ξαναχτύπησε το τζάμι, αλλά το φίδι συνέχισε να κοιμάται.

«Είναι βαρετό», γκρίνιαξε πάλι ο Ντάντλι κι απομακρύνθηκε με συρτά βήματα...

Με τη σειρά του, ο Χάρι στάθηκε μπροστά στο κοιμισμένο φίδι. Δε θα του φαινόταν καθόλου παράξενο αν το φίδι πέθαινε από πλήξη. Όλη μέρα, η μοναδική του συντροφιά ήταν χαζοί άνθρωποι που χτυπούσαν τα δάχτυλα τους στο τζάμι για να το κάνουν να κουνηθεί. Ήταν ακόμη χειρότερο απ' το να έχεις μια αποθήκη για κρεβατοκάμαρα, με μοναδικό επισκέπτη τη θεία Πετούνια, που χτυπούσε άγρια στην πόρτα για να σε ξυπνήσει. Τουλάχιστον ο Χάρι μπορούσε να πηγαίνει και στο υπόλοιπο σπίτι, τις φορές που δεν ήταν τιμωρημένος.

Ξαφνικά το φίδι άνοιξε τα ολοστρόγγυλα και γυαλιστερά μάτια του. Αργά, πολύ αργά, σήκωσε το κεφάλι του, ώσπου τα μάτια του έφτασαν στο ίδιο ύψος με τα μάτια του Χάρι. Και τότε του 'κλείσε το μάτι.

Ο Χάρι το κοίταξε κατάπληκτος. Μετά έριξε μια γρήγορη ματιά γύρω του, για να βεβαιωθεί πως κανείς δεν τον παρακολουθούσε. Καθησυχασμένος, γύρισε πάλι στο φίδι και του 'κλείσε κι αυτός το μάτι.

Το φίδι έγειρε το κεφάλι του προς το μέρος του θείου Βέρνον και του Ντάντλι και μετά σήκωσε τα μάτια του ψηλά, σαν να έλεγε: «Τέτοιοι βλάκες έρχονται συνέχεια εδώ...»

«Καταλαβαίνω», μουρμούρισε ο Χάρι, αν και δεν ήταν καθόλου σίγουρος πως το φίδι μπορούσε να τον ακούσει. «Θα πρέπει να είναι πολύ εκνευριστικό».

Το φίδι κούνησε πολλές φορές το κεφάλι του.

«Από πού είσαι;» το ρώτησε κατόπιν ο Χάρι.

Με μια κίνηση της ουράς του, το φίδι έδειξε μια μικρή επιγραφή δίπλα στο τζάμι. Ο Χάρι τη διάβασε.

«Βόας ο Συσφιγκτήρ, Βραζιλία».

«Ήταν ωραία εκεί;» ρώτησε κατόπιν το φίδι.

Ο Βόας έδειξε με την ουρά του μιαν άλλη επιγραφή κι ο Χάρι διάβασε: «Αυτό το φίδι γεννήθηκε σε ζωολογικό κήπο».

«Α, κατάλαβα», είπε ο Χάρι. «Δηλαδή δεν έχεις πάει ποτέ στη Βραζιλία...»

Καθώς το φίδι κουνούσε πάλι το κεφάλι του, ακούστηκε μια γυναικεία φωνή, τόσο δυνατή, που ο Χάρι αναπήδησε τρομαγμένος.

«Ντάντλι! Βέρνον! Ελάτε να δείτε τι κάνει το φίδι! Δε θα το πιστέψετε!»

0 Ντάντλι ξαναγύρισε προς το φίδι, όσο πιο γρήγορα μπορούσαν να τον φέρουν τα χοντρά πόδια του.

«Φύγε απ' τη μέση εσύ!» είπε, σπρώχνοντας τον Χάρι με τόση δύναμη, που εκείνος έπεσε στο τσιμεντένιο δάπεδο.

Αυτό όμως που συνέβη κατόπιν, συνέβη τόσο γρήγορα, που κανείς δεν πρόλαβε να το δει. Ενώ τη μια στιγμή ο Ντάντλι και ο Πιρς είχαν σχεδόν κολλημένο το μούτρο τους στο τζάμι, την άλλη έκαναν κι οι δυο ένα πήδημα προς τα πίσω, ουρλιάζοντας τρομαγμένοι.

Ο Χάρι ανακάθισε, κοίταξε και φώναξε κι αυτός από τρόμο. Το τζάμι μπροστά απ' το κλουβί του τεράστιου βόα είχε εξαφανιστεί. Το φίδι ξεδιπλωνόταν τώρα γρήγορα κι είχε αρχίσει να γλιστρά επάνω στο δάπεδο της αίθουσας, ενώ οι άλλοι επισκέπτες γύρω ούρλιαζαν κι έτρεχαν προς τις εξόδους.

Καθώς το φίδι γλιστρούσε γρήγορα από δίπλα του, ο Χάρι ήταν σίγουρος πως άκουσε μια σιγανή και σφυριχτή φωνή να λέει: «Έρχομαι, Βραζιλία!... Ευχαριστώ, αμίγκο...»

Όσο για το φύλακα σ' αυτό το τμήμα του ζωολογικού κήπου, είχε πάθει σοκ.

«Μα... το τζάμι!» έλεγε και ξανάλεγε. «Πού πήγε το τζάμι;»

Αργότερα, ο ίδιος ο διευθυντής του ζωολογικού κήπου έφτιαξε τσάι για τη θεία Πετούνια, ενώ ζητούσε συνέχεια συγγνώμη απ' όλους γι' αυτό που είχε συμβεί. Ο Ντάντλι κι ο Πιρς έτρεμαν τόσο πολύ, που τραύλιζαν όταν προσπαθούσαν να μιλήσουν. Απ' όσο είχε προλάβει να δει ο Χάρι, το

φίδι δεν είχε κάνει τίποτα περισσότερο απ' το ν' ανοιγοκλείσει κοροϊδευτικά τα σαγόνια του προς το μέρος τους, ώσπου όμως να βρεθούν πάλι όλοι μέσα στο αμάξι του θείου Βέρνον, ο Ντάντλι έλεγε πως το φίδι παραλίγο να δαγκώσει το πόδι του κι ο Πιρς ορκιζόταν πως είχε προσπαθήσει να τον σκοτώσει, σφίγγοντας τον με τις κουλούρες του. Το χειρότερο απ' όλα όμως, χειρότερο για τον Χάρι, εννοείται, έγινε όταν ο Πιρς, αφού ηρέμησε λίγο, είπε: «Ο Χάρι μιλούσε στο φίδι. Έτσι δεν είναι, Χάρι;»

Ο θείος Βέρνον περίμενε ώσπου ο Πιρς να φύγει απ' το σπίτι, προτού αρχίσει να μαλώνει τον ανιψιό του. Ήταν μάλιστα τόσο θυμωμένος, που δυσκολευόταν να μιλήσει· το μόνο που κατόρθωσε να πει ήταν: «Πήγαινε... αποθήκη... νηστικός!», προτού πέσει σχεδόν αναίσθητος σε μια πολυθρόνα. Η θεία Πετούνια αναγκάστηκε να του φέρει τρέχοντας ένα ποτήρι γεμάτο μπράντι.

Πολύ αργότερα ο Χάρι, ξαπλωμένος στο στενό ντιβάνι μέσα στην αποθήκη του, παρακαλούσε να είχε ένα ρολόι. Δεν ήξερε τι ώρα ήταν κι έτσι δεν μπορούσε να υπολογίσει αν οι Ντάρσλι είχαν αποκοιμηθεί. Έτσι δεν τολμούσε να γλιστρήσει στην κουζίνα, για να βρει κάτι να φάει.

0 Χάρι είχε ζήσει με τους Ντάρσλι δέκα χρόνια, δέκα απαίσια χρόνια, όλη του τη ζωή μέχρι τώρα, από τότε που ήταν μωρό κι οι γονείς του είχαν σκοτωθεί σ' εκείνο το αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Δε θυμόταν αν ήταν κι εκείνος στο αυτοκίνητο όταν πέθαναν οι γονείς του. Καμιά φορά, όταν στριφογύριζε άυπνος στη μικρή αποθήκη, η μνήμη του του έφερνε ένα παράξενο όραμα: μια εκτυφλωτική αστραπή από πράσινο φως κι ένα δυνατό πόνο στο μέτωπο του. Αυτό, έλεγε με το μυαλό του, θα πρέπει να ήταν η σύγκρουση, αν και δεν μπορούσε να φανταστεί τι σχέση μπορεί να είχε το πράσινο φως. Όσο για τους γονείς του, δεν μπορούσε να τους θυμηθεί καθόλου. Ο θείος κι η θεία του δεν μιλούσαν ποτέ γι αυτούς και, φυσικά, του απαγόρευαν να κάνει ερωτήσεις.

Ούτε φωτογραφίες τους υπήρχαν πουθενά μέσα στο σπίτι... -

Όταν ήταν πιο μικρός, ο Χάρι ονειρευόταν συχνά πως κάποιοι άγνωστοι συγγενείς εμφανίζονταν ξαφνικά και τον έπαιρναν μακριά, αλλά κάτι τέτοιο δεν είχε συμβεί βέβαια ποτέ. Οι Ντάρσλι, λοιπόν, θα πρέπει να ήταν οι μοναδικοί συγγενείς του. Κι όμως, καμιά φορά είχε την εντύπωση (ή μήπως ήταν μόνο ελπίδα;) πως άγνωστοι άνθρωποι στο δρόμο έδειχναν να τον ξέρουν. Και μάλιστα πολύ παράξενοι άνθρωποι! Ένας μικροκαμωμένος άντρας με βιολετί καπέλο τον είχε χαιρετήσει με υπόκλιση, κάποια φορά που είχε βγει για ψώνια με τη θεία Πετούνια και τον Ντάντλι. Αφού είχε πρώτα ρωτήσει θυμωμένη τον Χάρι αν ήξερε αυτόν τον τύπο, η θεία Πετούνια τους είχε τραβήξει βιαστικά απ' το μαγαζί, χωρίς ν' αγοράσει τίποτα. Άλλη μια φορά, πάλι, μια γριά γυναίκα ντυμένη όλη στα πράσινα, του είχε κουνήσει χαρούμενα το χέρι της σε κάποιο λεωφορείο. Κι ένας φαλακρός άντρας με μακρύ μοβ παλτό, του είχε σφίξει το χέρι στο δρόμο, μόλις πριν από μερικές μέρες. Μετά είχε απομακρυνθεί χωρίς λέξη. Το πιο περίεργο απ' όλα, όμως, ήταν ο παράξενος τρόπος που εξαφανίζονταν όλοι αυτοί οι άνθρωποι όταν ο Χάρι προσπαθούσε να τους δει από πιο κοντά.

Στο σχολείο ο Χάρι δεν είχε κανένα φίλο. Όλα τα παιδιά ήξεραν πως ο Ντάντλι κι η παρέα του μισούσαν αυτόν τον παράξενο Χάρι, με τα φαρδιά παλιόρουχα και τα γυαλιά με το σελοτέιπ. Και κανείς δεν ήθελε να τα βάλει με τον Ντάντλι και την παρέα του.

Τα γράμματα από τον Κανένα

Η απόδραση του Βραζιλιάνου βόα στοίχισε στον Χάρι την πιο μεγάλη του τιμωρία ως τώρα. Όταν τον άφησαν να ξαναβγεί από την αποθήκη του, οι καλοκαιρινές διακοπές είχαν αρχίσει κι ο Ντάντλι είχε κιόλας σπάσει την καινούρια του βιντεοκάμερα και χαλάσει το τηλεκατευθυνόμενο αεροπλάνο του. Επιπλέον, την πρώτη φορά που ανέβηκε στο καινούριο του ποδήλατο, είχε χτυπήσει και ρίξει κάτω την κυρία Φιγκς, που εκείνη τη στιγμή διέσχιζε το δρόμο με τις πατερίτσες της.

Ο Χάρι χαιρόταν που το σχολείο είχε τελειώσει, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι είχε γλιτώσει και από την παλιοπαρέα του Ντάντλι, που ερχόταν σχεδόν καθημερινά στο σπίτι του. Ο Πιρς, ο Ντένις, ο Μάλκολμ και ο Γκόρντον ήταν όλοι μεγαλόσωμοι και χαζοί, αλλά καθώς ο Ντάντλι ήταν ο πιο μεγαλόσωμος κι ο πιο χαζός απ' όλους, αυτός ήταν ο αρχηγός τους. Κι όλοι ήταν κάτι περισσότερο από πρόθυμοι να παίζουν το αγαπημένο παιχνίδι του Ντάντλι: να κυνηγούν τον Χάρι!

Αυτός ήταν ο λόγος που ο Χάρι περνούσε όσο περισσότερες ώρες μπορούσε έξω από το σπίτι, κάνοντας μακρινούς περιπάτους, ενώ σκεφτόταν μ' ευχαρίστηση το τέλος των διακοπών, γιατί εκεί μπορούσε να διακρίνει μια μικρή ελπίδα: το Σεπτέμβριο θα πήγαινε στο γυμνάσιο κι έτσι, για πρώ-

τη φορά στη ζωή του, δε θα ήταν μαζί με τον Ντάντλι. 0 Ντάντλι θα πήγαινε στο κολέγιο όπου είχε φοιτήσει ο θείος Βέρνον, το «Σμέλτινγκς». Το ίδιο κι ο Πιρς Πόλκις. Ο Χάρι, όμως, θα πήγαινε στο «Στόνγουολ», το κοντινό δημόσιο γυμνάσιο, κάτι που ο Ντάντλι φαινόταν να 6ρίσκει πολύ αστείο.

«Την πρώτη μέρα του σχολείου βουτούν τα κεφάλια των καινούριων στην τουαλέτα», είπε μια μέρα στον Χάρι. «Θες να πάμε επάνω για προπόνηση;»

«Όχι, ευχαριστώ», αποκρίθηκε εκείνος. «Η καημένη η τουαλέτα δε θα έχει δεχθεί ποτέ μέσα της τίποτα το τόσο αηδιαστικό όσο το κεφάλι σου...» Κι έφυγε κατόπιν τρέχοντας, προτού ο Ντάντλι καταλάβει τι του είχε πει.

Κάποια μέρα του Ιουλίου η θεία Πετούνια πήγε με τον Ντάντλι στο Λονδίνο, για να του αγοράσει τη στολή του καινούριου του σχολείου, αφήνοντας, φυσικά, τον Χάρι με την κυρία Φιγκς. Αυτή τη φορά, όμως, η κυρία Φιγκς δεν ήταν τόσο αντιπαθητική όσο συνήθως. Είχε σπάσει το πόδι της σκοντάφτοντας επάνω σε μια από τις γάτες της. Τώρα δε φαινόταν να τις αγαπά όσο πριν. Έτσι άφησε τον Χάρι να δει τηλεόραση και του έδωσε κι ένα κομμάτι κέικ σοκολάτας, το οποίο όμως μύριζε μούχλα.

Εκείνο το βράδυ ο Ντάντλι φόρεσε την καινούρια του στολή κι ήρθε στο σαλόνι για να τον θαυμάσει όλη η οικογένεια. Τα αγόρια στο κολέγιο «Σμέλτινγκς» φορούσαν καφέ σακάκια, καρό παντελόνια του γκολφ και φαρδείς ψάθινους μπερέδες. Ακόμη, κρατούσαν χοντρά μπαστούνια, τα οποία χρησιμοποιούσαν για να χτυπούν ο ένας τον άλλον, όταν δεν τους έβλεπαν οι καθηγητές. Υποτίθεται, μάλιστα, πως αυτό το αμοιβαίο ξυλοκόπημα ήταν καλή προετοιμασία για τη ζωή τους αργότερα.

Κοιτάζοντας το γιο του με την καινούρια του στολή, ο θείος Βέρνον είπε με φωνή που έτρεμε πως ποτέ στη ζωή του δεν είχε νιώσει τόσο υπερήφανος. Η θεία Πετούνια, πάλι, δάκρυσε και είπε πως δεν μπορούσε να το πιστέψει πως αυ-

τό που έβλεπε ήταν το μωρό της — τόσο όμορφος και μεγάλος έδειχνε πια ο Ντάντλι. Όσο για τον Χάρι, προτίμησε να μην πει τίποτα, για να μην τιμωρηθεί πάλι. Όλη την ημέρα πονούσε, από το σφίξιμο των δοντιών του, καθώς προσπαθούσε να μη γελάσει.

Την άλλη μέρα το πρωί, όταν μπήκε στην κουζίνα, ο Χάρι αισθάνθηκε αμέσως μια απαίσια μυρωδιά. Η μυρωδιά φαινόταν να έρχεται από μια μεγάλη μεταλλική λεκάνη στο νεροχύτη. Πλησίασε κι είδε πως η λεκάνη ήταν γεμάτη από γκρίζα κομμάτια πανί, που κολυμπούσαν μέσα σε βρόμικο νερό.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε τη θεία Πετούνια.

Εκείνη έσφιξε τα χείλη της δυσαρεστημένη, κάτι που έκανε πάντα όταν ο Χάρι τολμούσε να ρωτήσει κάτι.

«Η στολή σου για το καινούριο σχολείο», αποκρίθηκε στη συνέχεια.

Ο Χάρι έριξε άλλη μια ματιά στο περιεχόμενο της λεκάνης.

«Α!» παρατήρησε. «Δεν ήξερα πως πρέπει να είναι τόσο βρεμένη...»

«Μη λες βλακείες!» τον έκοψε η θεία Πετούνια. «Βάφω μερικά παλιά ρούχα του Ντάντλι γκρίζα, για σένα. Όταν τελειώσω, θα δείχνουν ίδια με των άλλων παιδιών».

Ο Χάρι αμφέβαλλε γι' αυτό, αλλά σκέφθηκε πως ήταν καλύτερα να μη μιλήσει. Κάθισε στο τραπέζι και προσπάθησε να μη σκέφτεται πώς θα φαινόταν την πρώτη μέρα στο καινούριο σχολείο — σαν να φορούσε κομμάτια από δέρμα ί ελέφαντα!

Ο Ντάντλι κι ο θείος Βέρνον μπήκαν στην κουζίνα κι αμέσως ζάρωσαν κι οι δυο τις μύτες τους απ' τη μυρωδιά της καινούριας στολής του Χάρι. Όπως το συνήθιζε, ο θείος Βέρνον άνοιξε αμέσως την εφημερίδα του, ενώ ο Ντάντλι χτύπησε το μπαστούνι του «Σμέλτινγκς», το οποίο κουβαλούσε παντου μαζί του, επάνω στο τραπέζι.

Λίγα λεπτά αργότερα όλοι άκουσαν το χαρακτηριστικό θόρυβο που έκαναν οι επιστολές καθώς έπεφταν στο δάπεδο του χολ, από το μικρό άνοιγμα της πόρτας.

«Φέρε τα γράμματα, Ντάντλι», είπε ο θείος Βέρνον πίσω από την εφημερίδα του.

«Πες στον Χάρι να τα φέρει...»

«Χάρι, φέρε τα γράμματα».

«Πες στον Ντάντλι να τα φέρει...»

«Δώσ' του μια με το μπαστούνι, Ντάντλι».

Ο Χάρι απέφυγε μ' ευλυγισία το μπαστούνι και πήγε να φέρει τα γράμματα. Τρία ήταν πεσμένα στο χαλί: μια κάρτα από την αδελφή του θείου Βέρνον, τη Μαρτζ, που έλειπε σε διακοπές, ένας καφέ φάκελος, που πρέπει να είχε μέσα κάποιο λογαριασμό, και... ένα γράμμα για τον Χάρι!

Ο Χάρι το πήρε στα χέρια του και το κοίταξε, ενώ η καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά, που νόμιζε πως θα σπάσει. Κανείς, ποτέ, σ' ολόκληρη τη ζωή του, δεν του είχε γράψει γράμμα!... Και ποιος να του γράψει άλλωστε; Δεν είχε φίλους, ούτε άλλους συγγενείς. Δεν ήταν γραμμένος στη δανειστική βιβλιοθήκη κι έτσι δεν είχε πάρει ποτέ ούτε καν ένα αυστηρό σημείωμα που να ζητά πίσω τα καθυστερημένα βιβλία... Κι όμως, να το, εδώ, μπροστά στα μάτια του, ένα γράμμα, με το όνομα του παραλήπτη γραμμένο τόσο καθαρά, που δε χωρούσε καμία αμφιβολία.

Κυριον Χάρι Πάτερ
Στην αποθήκη κάτω από τη σκάλα
ΟδόςΠριβέτ4
Λιτλ Χουίνγκιν, επαρχία Σάρεϊ

Ο φάκελος ήταν φτιαγμένος από χοντρό και λίγο κιτρινωπό χαρτί κι η διεύθυνση γραμμένη με καταπράσινο μελάνι. Δεν υπήρχε γραμματόσημο.

Γυρίζοντας το φάκελο απ' την άλλη μεριά, με χέρια που

έτρεμαν, ο Χάρι είδε πως ήταν κλεισμένος με μια σφραγίδα από κόκκινο κερί, η οποία είχε ένα περίεργο έμβλημα: ένα λιοντάρι, έναν αετό, ένα σκαντζόχοιρο κι ένα φίδι, πλαισιωμένα από ένα κεφαλαίο Χ.

«Γρήγορα, μικρέ», φώναξε ο θείος Βέρνον από την κουζίνα. «Τι κάνεις τόση ώρα; Ψάχνεις μήπως μας έστειλαν καμιά βόμβα με το ταχυδρομείο;» Και γέλασε πλατιά με το ίδιο του το αστείο.

Ο Χάρι ξαναγύρισε στην κουζίνα, με το Βλέμμα ακόμη στηλωμένο στο γράμμα του. Έδωσε την κάρτα και τον καφέ φάκελο στο θείο Βέρνον. Μετά κάθισε στη θέση του κι άρχισε ν' ανοίγει αργά το δικό του γράμμα.

Ο θείος Βέρνον άνοιξε τον καφέ φάκελο, διάβασε το περιεχόμενο του και μετά τον πέταξε στο τραπέζι, νευριασμένος. Έπειτα γύρισε την κάρτα απ' την άλλη πλευρά.

«Η Μαρτζ είναι άρρωστη», είπε στη θεία Πετούνια. «Έφαγε κάτι μύδια και...»

«Μπαμπά!» τον διέκοψε ξαφνικά ο Ντάντλι. «Ο Χάρι πήρε κάτι».

Ο Χάρι ήταν έτοιμος να ξεδιπλώσει το γράμμα του, που ήταν γραμμένο στο ίδιο χοντρό χαρτί όπως κι ο φάκελος, όταν ο θείος Βέρνον το άρπαξε απότομα απ' τα χέρια του.

«Αυτό είναι δικό μου!» φώναξε ο Χάρι, προσπαθώντας να το ξαναπάρει.

«Και ποιος θα έγραφε σε σένα;» είπε κοροϊδευτικά ο θείος Βέρνον, ξεδιπλώνοντας το γράμμα με το ένα χέρι και ρίχνοντας του μια ματιά. Αμέσως το πρόσωπο του έγινε από κόκκινο καταπράσινο, πιο γρήγορα κι απ' τα φανάρια της τροχαίας. Αλλά δε σταμάτησε εκεί. Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο είχε γίνει γκρίζο, σαν πολυκαιρισμένο κουρκούτι!

«Π... Π... Πετούνια!» μουρμούρισε.

Ο Ντάντλι προσπάθησε κι αυτός ν' αρπάξει το γράμμα, για να το διαβάσει, αλλά ο θείος Βέρνον σήκωσε ψηλά το χέρι του, για να μην το φτάνει. Γεμάτη περιέργεια, η θεία Πε-

χούνια το πήρε απ' τον άντρα της κι άρχισε να το διαβάζει. Αμέσως και το δικό της πρόσωπο άλλαξε. Έγινε κατάχλομο, σαν να ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει! Έφερε το ελεύθερο χέρι στο λαιμό της κι έκανε έναν ήχο σαν να τη στραγγάλιζαν.

«Βέρνον!» είπε. «Θεέ μου, Βέρνον!»

Κοίταξαν ο ένας τον άλλο στα μάτια, σαν να είχαν ξεχάσει εντελώς την παρουσία του Ντάντλι και του Χάρι. Ο Ντάντλι, όμως, δεν ήταν συνηθισμένος να τον ξεχνούν. Έδωσε, λοιπόν, μια με το μπαστούνι στο κεφάλι του πατέρα του.

«Θέλω να διαβάσω κι εγώ το γράμμα!» είπε δυνατά.

«Εγώ θέλω να το διαβάσω!» φώναξε θυμωμένος ο Χάρι. «Αφού είναι δικό μου!»

«Φύγετε κι οι δυο σας από δω!» είπε ο θείος Βέρνον, Βάζοντας το γράμμα στο φάκελο του.

Ο Χάρι δεν κουνήθηκε.

«Θέλω το γράμμα μου!» φώναζε δυνατά.

«Δώσ' το σε μένα!» φώναξε ο Ντάντλι.

«Έξω!» αγρίεψε ο θείος Βέρνον. Και αρπάζοντας τον Ντάντλι και τον Χάρι απ' τους γιακάδες, τους έσυρε έξω στο χολ κι έκλεισε πίσω τους την πόρτα της κουζίνας. Αμέσως ο Ντάντλι κι ο Χάρι άρχισαν να παλεύουν σιωπηλά για το ποιος θα κρυφάκουγε απ' την κλειδαρότρυπα. Ο Ντάντλι κέρδισε κι έτσι ο Χάρι, με τα γυαλιά του να κρέμονται απ' το ένα του αφτί, ξάπλωσε κάτω και κόλλησε το άλλο του αφτί στη χαραμάδα, ανάμεσα στην πόρτα και το πάτωμα.

«Βέρνον», έλεγε η θεία Πετούνια με φωνή που έτρεμε, «δες τη διεύθυνση. Πώς μπόρεσαν να μάθουν πού κοιμάται; Μήπως παρακολουθούν το σπίτι μας;»

«Παρακολουθούν, κατασκοπεύουν, ίσως και να μας ακολουθούν στο δρόμο!...» φώναξε έξαλλος ο θείος Βέρνον.

«Μα τι πρέπει να κάνουμε τώρα; Ν' απαντήσουμε στο γράμμα; Να τους γράψουμε πως δε θέλουμε να...»

Με το ένα του μάτι, ο Χάρι μπορούσε να Βλέπει τα μαύρα και καλογυαλισμένα παπούτσια του θείου Βέρνον καθώς

πηγαινοερχονταν πάνω κάτω στην κουζίνα.

«Όχι», είπε τέλος. «Όχι, θ' αγνοήσουμε αυτό το γράμμα. Αν δεν πάρουν απάντηση... Ναι, αυτό είναι το καλύτερο... Δε θα κάνουμε τίποτα!...»

«Μα...»

«Δε θέλω κάποιον από αυτούς μέσα στο σπίτι μου, Πετούνια! Δεν ορκιστήκαμε, όταν τον πήραμε στο σπίτι, πως δε θ' ανεχόμαστε καμιά απ' αυτές τις επικίνδυνες ανοησίες;»

Το ίδιο Βράδυ, όταν γύρισε σπίτι απ' τη δουλειά του, ο θείος Βέρνον έκανε κάτι που δεν είχε ξανακάνει ποτέ: πήγε να 6ρει τον Χάρι στην αποθήκη του!

«Πού είναι το γράμμα μου;» ρώτησε αμέσως ο Χάρι. «Ποιος μου έγραψε;»

«Κανείς. Το έστειλαν σε σένα κατά λάθος», αποκρίθηκε απότομα ο θείος Βέρνον. «Κι έκαψα το γράμμα».

«Ο αποστολέας *δεν* έκανε λάθος!» φώναξε θυμωμένος ο Χάρι. «Αφού έγραφε και την αποθήκη κάτω απ' τη σκάλα».

«Σιωπή!» φώναξε δυνατά ο θείος Βέρνον, αλλά τόσο δυνατά, που μια δυο αράχνες έπεσαν απ' το ταβάνι. Μετά πήρε μερικές βαθιές ανάσες και μισάνοιξε τα χείλη του σ' ένα χαμόγελο που δεν έδειχνε καθόλου πειστικό.

«Α... ναι... Χάρι... γι' αυτή την αποθήκη...» είπε. «Η θεία σου κι εγώ σκεφθήκαμε πως... νομίζουμε δηλαδή πως θα ήταν καλύτερα για σένα, αν μετακόμιζες στο δεύτερο δωμάτιο του Ντάντλι...»

«Γιατί;» ρώτησε ο Χάρι.

«Μην κάνεις ερωτήσεις!» απάντησε κοφτά ο θείος Βέρνον. «Και πήγαινε τα πράγματα σου επάνω τώρα αμέσως!»

Η μονοκατοικία των Ντάρσλι είχε τέσσερις κρεβατοκάμαρες: μία για το θείο Βέρνον και τη θεία Πετούνια, μία γιο τους επισκέπτες (συνήθως την αδελφή του θείου Βέρνον, τη Μαρτζ), μία για να κοιμάται ο Ντάντλι και μία για να βάζει τα παιχνίδια του κι όλα τ' άλλα προσωπικά του αντικείμενα ποι δε χωρούσαν στην πρώτη του κρεβατοκάμαρα. Στον **Χάρι,**

όμως, δε χρειάστηκε παρά μονάχα μία διαδρομή ως το επάνω πάτωμα, για να μεταφέρει όλα του τα προσωπικά αντικείμενα από την αποθήκη στο καινούριο του δωμάτιο. Μετά κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και κοίταξε γύρω του. Σχεδόν όλα όσα βρίσκονταν εκεί μέσα ήταν σπασμένα. Η σπασμένη βιντεοκάμερα του περασμένου μήνα ήταν πεταγμένη επάνω σ' ένα μικρό ηλεκτρικό τανκ, το οποίο ο Ντάντλι είχε κάποτε ρίξει επάνω στο σκυλί ενός γείτονα σκοτώνοντας το. Σε μια γωνιά ήταν η πρώτη συσκευή τηλεόρασης του Ντάντλι, την οποία είχε σπάσει με κλοτσιές, όταν ένα από τ' αγαπημένα του προγράμματα είχε αναβληθεί. Δίπλα βρισκόταν ένα άδειο κλουβί, κάποτε σπίτι ενός παπαγάλου, που ο Ντάντλι είχε ανταλλάξει στο σχολείο μ' ένα αεροβόλο όπλο. Τώρα ήταν παρατημένο στο διπλανό ράφι, γιατί ο Ντάντλι το είχε σπάσει όταν κάθισε μια φορά επάνω του αφηρημένος. Τα υπόλοιπα ράφια στο δωμάτιο ήταν γεμάτα βιβλία — τα μόνα αντικείμενα στο δωμάτιο που έδειχναν ανέγγιχτα!

Από το κάτω πάτωμα έφτασε στ' αφτιά του Χάρι η φωνή του Ντάντλι, που παραπονιόταν στη μητέρα του: «Μα αφού δεν τον *θέλω* εκεί! Το δωμάτιο μου *χρειάζεται!* Κάν' τον να φύγει...»

Ο Χάρι αναστέναξε και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Ως χθες ακόμη, θα έδινε οτιδήποτε για να 'ρθει σ' αυτό το δωμάτιο. Σήμερα, όμως, θα προτιμούσε να βρίσκεται στην αποθήκη του με το γράμμα, παρά εδώ πάνω χωρίς αυτό.

Την άλλη μέρα, στη διάρκεια του πρωινού, όλοι ήταν σιωπηλοί. Ο Ντάντλι βρισκόταν σε κατάσταση σοκ: είχε φωνάξει, είχε κλάψει, είχε παρακαλέσει, είχε χτυπήσει τον πατέρα του με το μπαστούνι του καινούριου του σχολείου, είχε κάνει επίτηδες εμετό κι είχε πετάξει τη χελώνα του στον κήπο, αλλά δεν είχε καταφέρει να βγάλει τον Χάρι απ' το καινούριο του δωμάτιο. Ο Χάρι δε μιλούσε, γιατί ήταν θυμωμένος με τον εαυτό του, για το πόσο ανόητα είχε φερθεί χθες το πρωί. Επρεπε να είχε ανοίξει το γράμμα του στο χολ! Όσο για το

θείο Βέρνον και τη θεία Πετούνια, δε μιλούσαν κι αυτοί, αλλά κάθε τόσο κοίταζαν ο ένας τον άλλο με νόημα.

Όταν ήρθε το ταχυδρομείο, ο θείος Βέρνον, που έκανε πλέον φανερή προσπάθεια να φερθεί καλά στον Χάρι, ανάγκασε τον Ντάντλι να πάει και να του το φέρει. Όλοι τον άκουσαν να χτυπά το μπαστούνι του στον τοίχο, καθώς διέσχιζε το χολ. Μετά ο Ντάντλι φώναξε: «Ήρθε άλλο ένα γράμμα γι' αυτόν! Κύριον Χάρι Πότερ, στη μικρότερη κρεβατοκάμαρα, οδός ΠριΒέτ τέσσερα...»

Πνίγοντας μια κραυγή, ο θείος Βέρνον πετάχτηκε από την καρέκλα του κι έτρεξε στο χολ. Ο Χάρι έτρεξε πίσω του. Ο θείος Βέρνον αναγκάστηκε να παλέψει με το γιο του για να του πάρει το γράμμα, κάτι που έγινε ακόμη δυσκολότερο, αφού ο Χάρι είχε σκαρφαλώσει στην πλάτη του και του έσφιγγε δυνατά το λαιμό. Μετά από μερικές στιγμές άνισης πάλης, όπου όλοι έφαγαν αρκετές μπαστουνιές, ο θείος Βέρνον ανασηκώθηκε λαχανιασμένος, με το γράμμα του Χάρι σφιγμένο στο ένα του χέρι.

«Πήγαινε στην αποθήκη... θέλω να πω, στο δωμάτιο σου!» φώναξε στον Χάρι. Κι εσύ, Ντάντλι... κάτσε ήσυχος...»

Μέσα στο καινούριο του δωμάτιο, ο Χάρι άρχισε να περπατά πάνω-κάτω και να σκέφτεται. Κάποιος φαινόταν να ξέρει πως είχε μετακομίσει από την αποθήκη και πως δεν είχε πάρει το πρώτο του γράμμα. Αυτό δεν μπορεί παρά να σημαίνει πως θα προσπαθούσε πάλι, έτσι; Κι αυτή τη φορά θα φρόντιζε να φτάσει το γράμμα του στα δικά του χέρια. Γιατί ο Χάρι είχε ένα σχέδιο.

Την άλλη μέρα το πρωί το ξυπνητήρι χτύπησε στις έξι. Ο Χάρι το είχε ρυθμίσει στα κρυφά το προηγούμενο βράδυ· το σταμάτησε αμέσως και ντύθηκε χωρίς κανένα θόρυβο, γιατί δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να ξυπνήσει τους Ντάρσλι. Κα-

τέβηκε τη σκάλα στις μύτες των ποδιών του, χωρίς ν' ανάψει κανένα φως.

Το σχέδιο του ήταν να βγει αθόρυβα έξω, να περιμένει τον ταχυδρόμο στη γωνία της οδού Πριβέτ και να πάρει από αυτόν όλα τα γράμματα για το σπίτι με τον αριθμό 4. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά καθώς διέσχιζε το σκοτεινό χολ προς την εξώπορτα.

«ΑΑΑΑΑΡΡΡΓΚ!»

Ο Χάρι πήδησε στον αέρα... Είχε πατήσει κάτι μεγάλο και μαλακό μπροστά στην πόρτα... κάτι *ζωντανό!*

Φώτα άναψαν αμέσως στο επάνω πάτωμα. 0 Χάρι είδε με φρίκη πως αυτό το μεγάλο και μαλακό κάτι ήταν το πρόσωπο του θείου του. Ο θείος Βέρνον, τυλιγμένος σ' έναν υπνόσακο, είχε κοιμηθεί κάτω, μπροστά στην εξώπορτα, ακριβώς για να εμποδίσει τον Χάρι να κάνει αυτό που σκόπευε να κάνει. Φυσικά άρχισε αμέσως να τον μαλώνει, φωνάζοντας δυνατά. Σταμάτησε μόνο για να του πει να πάει να ετοιμάσει το τσάι. Ο Χάρι πήγε με συρτά βήματα στην κουζίνα. Ώσπου να ετοιμάσει το τσάι, το ταχυδρομείο είχε έρθει και τα γράμματα βρίσκονταν στα χέρια του θείου Βέρνον. Ανάμεσα τους ο Χάρι μπόρεσε να διακρίνει τρεις φακέλους στους οποίους η διεύθυνση ήταν γραμμένη με πράσινο μελάνι.

«Θέλω...» άρχισε να λέει, αλλά ο θείος Βέρνον έσκιζε κιόλας τα τρία γράμματα μπροστά στα μάτια του.

Εκείνη τη μέρα ο θείος Βέρνον δεν πήγε στη δουλειά του. Εμεινε σπίτι και κάρφωσε μια σανίδα μπροστά στο μικρό άνοιγμα της πόρτας απ' όπου έπεφταν τα γράμματα.

«Καταλαβαίνεις τώρα;» είπε στη θεία Πετούνια, με το στόμα του γεμάτο καρφιά. «Αν ο ταχυδρόμος δεν μπορεί να παραδώσει τα γράμματα, θα σταματήσει να τα φέρνει!»

«Δε νομίζω πως μ' αυτόν τον τρόπο θα πετύχεις κάτι, Βέρνον...»

«Άκου που σου λέω!» επέμεινε εκείνος. «Το μυαλό αυτών

των τύπων δουλεύει περίεργα, όχι σαν το δικό σου και το δικό μου, Πετούνια...»

Κι ο θείος Βέρνον προσπάθησε να καρφώσει το τελευταίο καρφί με το κομμάτι του από το κέικ σοκολάτας που του είχε φέρει η θεία Πετούνια.

Την Παρασκευή, όχι τρία, αλλά δώδεκα γράμματα ήρθαν για τον Χάρι. Όπως δεν μπορούσαν να περάσουν απ' το γραμματοκιβώτιο, κάποιος τα είχε γλιστρήσει κάτω από την πόρτα κι απ' τα πλαϊνά της και τα είχε ακόμη σπρώξει με το ζόρι από το μικρό παραθυράκι της τουαλέτας στο κάτω πάτωμα.

Ο θείος Βέρνον έμεινε και πάλι σπίτι. Αφού πρώτα έκαψε όλα τα γράμματα, στη συνέχεια πήρε σφυρί και καρφιά και κάρφωσε με σανίδες την πόρτα κι όλα τα παράθυρα του ισογείου, ώστε κανείς να μην μπορεί να βγαίνει από κει. Ήταν χλομός καθώς δούλευε, ενώ αναπηδούσε με τον παραμικρό θόρυβο.

Το Σάββατο τα πράγματα άρχισαν να χειροτερεύουν. Είκοσι τέσσερα γράμματα για τον Χάρι είχαν τρυπώσει μέσα στο σπίτι, τυλιγμένα και κρυμμένα μέσα στη θήκη με τα είκοσι τέσσερα αβγά, την οποία ο παραξενεμένος γαλατάς έδωσε στη θεία Πετούνια απ' το μισάνοιχτο παράθυρο του σαλονιού. Κι ενώ ο θείος Βέρνον έκανε έξαλλα τηλεφωνήματα στο ταχυδρομείο και τη βιομηχανία γάλακτος προσπαθώντας να βρει κάποιον για να παραπονεθεί, η θεία Πετούνια έκανε τα γράμματα κιμά στην ηλεκτρική κρεατομηχανή της.

«Μα ποιος, διάολε, θέλει *τόσο* πολύ να σου μιλήσει;» ρώτησε ο Ντάντλι μ' απορία τον Χάρι.

Την Κυριακή το πρωί ο θείος Βέρνον κάθισε στο τραπέζι για πρωινό δείχνοντας χλομός και λίγο άρρωστος, αλλά ευχαριστημένος.

«Ο ταχυδρόμος δεν έρχεται τις Κυριακές», τους θύμισε χαμογελώντας ενώ άλειβε με μαρμελάδα την εφημερίδα του. «Δε θα 'χουμε γράμματα σήμερα...»

Την ίδια στιγμή κάτι έπεσε με ταχύτητα απ' την καμινάδα της κουζίνας και τον χτύπησε με δύναμη στο σβέρκο. Αμέσως άλλα τριάντα ή σαράντα γράμματα τινάχτηκαν στον αέρα μέσα απ' το τζάκι. Οι Ντάρσλι έσκυψαν για να προστατευθούν, αλλά ο Χάρι άρχισε να πηδά εδώ κι εκεί προσπαθώντας να πιάσει ένα.

«Έξω! Έξω!»

Ουρλιάζοντας ο θείος Βέρνον, άρπαξε τον Χάρι και τον πέταξε με δύναμη έξω στο χολ. Κι όταν, σχεδόν αμέσως, η θεία Πετούνια κι ο Ντάντλι βγήκαν τρέχοντας απ' την κουζίνα, ο θείος Βέρνον έκλεισε την πόρτα. Απ' έξω, όμως, όλοι μπορούσαν ν' ακούνε καθαρά τα γράμματα να πέφτουν και να χτυπούν με δύναμη στους τοίχους και στο πάτωμα.

«Ως εδώ!» είπε ο θείος Βέρνον, όταν βγήκε απ' την κουζίνα. Προσπαθούσε να μιλήσει ήρεμα, αλλά τραβούσε με μανία τρίχες απ' το μουστάκι του. «Σας θέλω όλους εδώ σε πέντε λεπτά, έτοιμους για ταξίδι! Πάρτε *μαζί* σας μόνο λίγα ρούχα. Και δε θέλω αντιρρήσεις!»

Έδειχνε μάλιστα τόσο άγριος με το μισό μουστάκι του να λείπει, που κανείς δεν τόλμησε να πει τίποτα. Δέκα λεπτά αργότερα είχαν όλοι περάσει με δυσκολία μέσα από τη μισοσφραγίσμένη πόρτα και βρίσκονταν καθισμένοι στο αυτοκίνητο, που έτρεχε προς την πιο κοντινή εθνική οδό. Στο πίσω κάθισμα ο Ντάντλι μυξόκλαιγε, γιατί ο πατέρας του του είχε δώσει μια σφαλιάρα επειδή τους καθυστερούσε, καθώς προσπαθούσε να βάλει την τηλεόραση, το Βίντεο και το κομπιούτερ του σ' έναν αθλητικό σάκο.

Η γρήγορη οδήγηση συνεχίστηκε για ώρες ολόκληρες. Ούτε καν η θεία Πετούνια τολμούσε να ρωτήσει πού πήγαιναν. Κάθε τόσο ο θείος Βέρνον έκανε μιαν απότομη στροφή κι άρχιζε να οδηγεί για λίγο στην αντίθετη πλευρά του δρόμου.

«Τώρα θα τους μπερδέψω... θα τους μπερδέψω για καλά...» έλεγε κάθε φορά που έκανε αυτή τη μανούβρα.

Όλη μέρα δε σταμάτησαν ούτε μια φορά για να πιουν ή να φάνε κάτι. Όταν άρχισε να σουρουπώνει, ο Ντάντλι ούρλιαζε στο πίσω κάθισμα. Ποτέ στη ζωή του δεν είχε περάσει μια τόσο άσχημη μέρα. Πεινούσε, είχε χάσει πέντε απ' τα πιο αγαπημένα του προγράμματα στην τηλεόραση και δεν είχε ποτέ περάσει τόσο πολλές ώρες χωρίς να εξολοθρεύσει τουλάχιστον έναν εξωγήινο με το κομπιούτερ του.

Αργά το βράδυ ο θείος Βέρνον σταμάτησε, επιτέλους, στη μισοσκότεινη είσοδο ενός ξενοδοχείου, στα περίχωρα κάποιας μεγάλης πόλης. Ο Ντάντλι κι ο Χάρι μοιράστηκαν ένα δωμάτιο με δύο κρεβάτια, που είχαν υγρά και παγωμένα σεντόνια. Ο Ντάντλι αποκοιμήθηκε αμέσως κι άρχισε να ροχαλίζει, αλλά ο Χάρι έμεινε ξύπνιος, καθισμένος στο περβάζι του παραθύρου, να κοιτάζει κάτω τα φώτα των αμαξιών που περνούσαν και ν' αναρωτιέται...

Την άλλη μέρα είχαν για πρωινό κορνφλέικς με παγωμένο γάλα και πολυκαιρισμένο τυρί με φρυγανιές. Προτού όμως τελειώσουν, η διευθύντρια του ξενοδοχείου πλησίασε το τραπέζι τους.

Τους έδειξε ένα φάκελο, όπου η διεύθυνση ήταν γραμμένη με πράσινο μελάνι.

Κύριον Χάρι Πότερ
Δωμάτιο 17
Ξενοδοχείου «Ρεϊλβιου»
Κόκγουορθ

Ο Χάρι άπλωσε γρήγορα το χέρι του για ν' αρπάξει το γράμμα, αλλά ο θείος Βέρνον, ακόμη πιο γρήγορος, το έσπρωξε μακριά. Η ξενοδόχος τους κοιτούσε απορημένη.

«Έχω καμιά εκατοστή από δαύτα στο γραφείο μου», είπε.

«Θα τα πάρω εγώ», είπε ο θείος Βέρνον και σηκώθηκε όρθιος για να την ακολουθήσει.

«Δε θα ήταν καλύτερα να ξαναγυρίσουμε σπίτι μας, χρυσέ μου;» πρότεινε δειλά η θεία Πετούνια μερικές ώρες αργότερα. Ο θείος Βέρνον, όμως, δεν έδειξε καν να την άκουσε. Συνέχισε να οδηγεί αμίλητος. Όσο για το τι έψαχνε να Βρει, κανείς δεν μπορούσε να το μαντέψει. Κάποια στιγμή οδήγησε το αυτοκίνητο Βαθιά σ' ένα πυκνό δάσος, παρκάρισε, βγήκε έξω και κοίταξε γύρω μουρμουρίζοντας ακαταλαβίστικα λόγια στον εαυτό του. Μετά ξανακάθισε στο τιμόνι και ξεκίνησαν πάλι. Το ίδιο ακριβώς έκανε κι αργότερα, στη μέση ενός οργωμένου αγρού, αλλά και στην κορυφή ενός πολυώροφου γκαράζ.

«Ο μπαμπάς τρελάθηκε;» ρώτησε παθητικά ο Ντάντλι τη μητέρα του κατά το απογευματάκι — ο θείος Βέρνον είχε παρκάρει σε μιαν ακρογιαλιά, τους είχε κλειδώσει μέσα στο αυτοκίνητο κι είχε εξαφανισθεί.

Σε λίγο άρχισε να βρέχει. Μεγάλες σταγόνες έπεφταν με δύναμη στη σκεπή του αμαξιού κι ο Ντάντλι άρχισε να μυξοκλαίει.

«Είναι Δευτέρα», είπε ο Ντάντλι στη μητέρα του. «Ο Μεγάλος Ουμπέρτο, ο ταχυδακτυλουργός, έχει πρόγραμμα απόψε. Θέλω να μείνουμε κάπου που να έχει τηλεόραση!»

Δευτέρα. Αυτό έκανε τον Χάρι να θυμηθεί κάτι. Αν σήμερα ήταν Δευτέρα —και συνήθως ο Ντάντλι ήξερε καλά τις ημέρες, εξαιτίας των προγραμμάτων στην τηλεόραση— τότε αύριο, Τρίτη, ο Χάρι έκλεινε τα έντεκα. Βέβαια, συνήθως, τα γενέθλια του κάθε άλλο παρά ευχάριστα ήταν. Πέρυσι οι Ντάρσλι του είχαν κάνει δώρο μια κρεμάστρα κι ένα ζευγάρι παλιές κάλτσες του Ντάντλι. Και πάλι όμως... δεν ήταν και λίγο που συμπλήρωνε τα έντεκα του χρόνια...

Σε λίγο ο θείος Βέρνον ξαναγύρισε χαμογελώντας. Στα χέρια του κρατούσε ένα μακρύ και λεπτό πακέτο. Όταν η θεία Πετούνια τον ρώτησε τι είχε αγοράσει, δεν απάντησε.

«Βρήκα το καλύτερο μέρος!» τους είπε. «Εμπρός, όλοι εξω!»

Έκανε μεγάλη παγωνιά έξω απ' το αυτοκίνητο. Ο θείος Βέρνον τους έδειχνε με τεντωμένο το χέρι του κάτι που έμοιαζε με μεγάλο βράχο στ' ανοιχτά της θάλασσας. Στην κορυφή του βράχου ήταν χτισμένη η πιο άθλια καλύβα που μπορούσε κανείς να φανταστεί. Και για ένα πράγμα μπορούσαν να είναι όλοι βέβαιοι: εκεί δεν είχε τηλεόραση!

«Περιμένουν θύελλα απόψε!» είπε ευχαριστημένος ο θείος Βέρνον, τρίβοντας τα χέρια του. «Κι αυτός εδώ ο κύριος δέχθηκε πρόθυμα να μας δανείσει τη βάρκα του».

Ένας γέρος άντρας χωρίς δόντια τους πλησίασε με συρτά βήματα, δείχνοντας με το χέρι του μια παλιά ψαρόβαρκα λίγο πιο πέρα.

«Αγόρασα κιόλας μερικά τρόφιμα», είπε ο θείος Βέρνον. «Μπορούμε λοιπόν να ξεκινήσουμε αμέσως. Όλοι μέσα!»

Το κρύο μέσα στη Βάρκα ήταν ακόμη πιο δυνατό. Παγωμένες σταγόνες θαλασσινού νερού και Βροχής έκαναν τα πρόσωπα τους να τσούζουν, ενώ ο αέρας ολοένα και δυνάμωνε. Μετά από ένα διάστημα, που φάνηκε σ' όλους σαν ώρες ατέλειωτες, έφτασαν στο βράχο. Από εκεί ο θείος Βέρνον, γλιστρώντας και παραπατώντας, τους οδήγησε στην καλύβα.

Το εσωτερικό της ήταν κάτι περισσότερο από απαίσιο. Μύριζε έντονα φύκια και κουτσουλιές γλάρων. Ο παγωμένος αέρας έμπαινε από τις χαραμάδες των ξύλινων τοίχων και το τζάκι ήταν βρεμένο και άδειο από ξύλα. Η καλύβα είχε μόνο δύο δωμάτια.

Ο θείος Βέρνον μοίρασε τρόφιμα- δηλαδή τι τρόφιμα, ένα σακουλάκι τσιπς και μια μπανάνα για τον καθένα. Αφού τα έφαγαν, ο θείος Βέρνον προσπάθησε ν' ανάψει φωτιά

στο τζάκι με τις σακούλες από τα τσιπς, αλλά το λεπτό πλαστικό κάηκε βγάζοντας καπνό κι όχι φλόγα.

«Μακάρι να 'χαμε τώρα μερικά απ' αυτά τα γράμματα, έτσι;» είπε μετά χαμογελώντας.

Ο θείος Βέρνον ήταν τώρα καλοδιάθετος. Αυτό σήμαινε πως πίστευε ότι κανένας δε θα μπορούσε να τους πλησιάσει, και μάλιστα μ' αυτή την καταιγίδα, για να τους δώσει γράμματα. Ο Χάρι συμφωνούσε, αλλ' αυτό δεν του έδινε καμιά ευχαρίστηση.

Όσο σκοτείνιαζε, η καταιγίδα δυνάμωνε. Πιτσιλιές νερού από τα μεγάλα κύματα μούσκευαν τους τοίχους της καλύβας κι ένας δυνατός άνεμος έκανε τα βρόμικα τζάμια να τρίζουν. Η θεία Πετούνια βρήκε σε μια γωνιά δυο μουχλιασμένες κουβέρτες κι έφτιαξε ένα πρόχειρο κρεβάτι για τον Ντάντλι στον καναπέ του ενός δωματίου. Εκείνη κι ο θείος Βέρνον πήγαν να ξαπλώσουν στο διπλό κρεβάτι του άλλου δωματίου, αφήνοντας τον Χάρι να περάσει τη νύχτα του στο πάτωμα, σκεπασμένος μόνο με το παλτό του.

Η καταιγίδα δυνάμωσε κι άλλο στη διάρκεια της νύχτας κι ο Χάρι δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Έτρεμε από το κρύο και στριφογύριζε στο πάτωμα, προσπαθώντας μάταια να βρει μια βολική στάση, ενώ το στομάχι του γουργούριζε από την πείνα. Τα ροχαλητά του Ντάντλι καλύπτονταν από τους κεραυνούς, που γίνονταν όλο και πιο συχνοί όσο η νύχτα προχωρούσε. Ο φωτεινός δίσκος στο ρολόι του Ντάντλι, που φωσφόριζε καθώς το χοντρό μπράτσο του κρεμόταν έξω από την κουβέρτα, έδειχνε στον Χάρι πως η ώρα πλησίαζε έντεκα. Από την άβολη θέση του στο πάτωμα, ο Χάρι κοιτούσε το ρολόι, βλέποντας τη μέρα των γενεθλίων του να πλησιάζει, κι αναρωτιόταν: οι Ντάρσλι θα θυμούνταν, άραγε, πως αύριο έκλεινε τα έντεκα; Και πού να βρισκόταν τώρα αυτός που του έστελνε τα γράμματα;

Αλλα πέντε λεπτά ως τις δώδεκα. Ο Χάρι άκουσε κάτι από έξω να τρίζει. Ευχήθηκε να μην πέσει επάνω τους η σκεπή,

γιατί τότε, εκείνος τουλάχιστον, θα κρύωνε ακόμη περισσότερο. Τέσσερα λεπτά ως τα μεσάνυχτα... Ίσως αυτή κιόλας τη στιγμή το σπίτι στην οδό Πριβέτ να ήταν τόσο γεμάτο από γράμματα, που, όταν γύριζαν εκεί, να κατάφερνε ν' αρπάξει ένα...

Τρία λεπτά ακόμη... Αυτός ο θόρυβος έξω, να ήταν άραγε η θάλασσα που χτυπούσε πάνω στο βράχο; Και (δυο λεπτά ακόμη...) τι ήταν αυτός ο περίεργος θόρυβος; Μήπως ο βράχος έσπαγε και βυθιζόταν στη θάλασσα;

Ένα λεπτό ακόμη... και μετά ο Χάρι θα γινόταν έντεκα χρόνων! Τριάντα δευτερόλεπτα... είκοσι... δέκα... εννιά... ίσως άξιζε τον κόπο να ξυπνήσει τον Ντάντλι, μόνο και μόνο για να τον νευριάσει... τρία... δύο... ένα...

ΜΠΟΥΜ!

Ολόκληρη η καλύβα κουνήθηκε δυνατά κι ο Χάρι ανακάθισε τρομαγμένος, με το Βλέμμα του στηλωμένο στην πόρτα. Κάποιος βρισκόταν απ' έξω και χτυπούσε για να μπει μέσα.

Ο κλειδοκράτορας

Μπουμ! Το χτύπημα στην πόρτα ακούστηκε πάλι κι ο Ντάντλι πετάχτηκε τρομαγμένος. «Κανονιές πέφτουν;» ρώτησε.

Ένας θόρυβος ακούστηκε πίσω του κι ο θείος Βέρνον μπήκε τρέχοντας στο δωμάτιο. Στα χέρια του κρατούσε ένα δίκαννο. Τώρα όλοι ήξεραν τι ήταν το μακρύ και λεπτό πακέτο που είχε κουβαλήσει μαζί του.

«Ποιος είναι;» φώναξε. «Όποιος και να 'ναι, τον προειδοποιώ: είμαι οπλισμένος!»

Μια σύντομη σιωπή ακολούθησε. Μετά... ΚΡΑΑΑΚ!

Η πόρτα της καλύβας χτυπήθηκε με τόση δύναμη από έξω, που ξεκόλλησε απ' τον τοίχο κι έπεσε με τρομερό θόρυβο στο πάτωμα.

Ένας αληθινά γιγάντιος άντρας στεκόταν στο άνοιγμα. Το πρόσωπο του δε φαινόταν σχεδόν καθόλου πίσω από τα μακριά και μπερδεμένα του μαλλιά και γένια, αλλά τα μάτια του ξεχώριζαν, καθώς γυάλιζαν σαν βρεμένα κάρβουνα.

Ο γίγαντας μπήκε με δυσκολία στην καλύβα. Χρειάστηκε να σκύψει· το κεφάλι του σχεδόν άγγιζε την οροφή. Στη συνέχεια σήκωσε εύκολα την πόρτα και τη στερέωσε στη θέση της. Την έκλεισε κι ο θόρυβος της καταιγίδας κόπασε για λίγο. Κατόπιν γύρισε και τους κοίταξε όλους. «Μήπως

υπάρχει Λίγο ζεστό τσάι;» ρώτησε. «Δεν ήταν κι εύκολο ταξίδι...»

Μετά πλησίασε στον καναπέ, όπου καθόταν ο Ντάντλι παγωμένος από φόβο.

«Κάνε πιο πέρα, μπόγε!» είπε ο άγνωστος άντρας.

Ο Ντάντλι έβγαλε μια στριγκή κραυγή τρόμου κι έτρεξε να κρυφτεί πίσω απ' τη μητέρα του, που ήταν κι αυτή κρυμμένη πίσω από το θείο Βέρνον.

«Α, να κι ο Χάρι!» είπε κατόπιν ο γίγαντας.

Ο Χάρι κοίταξε το σκεπασμένο από μαλλιά και γένια πρόσωπο κι είδε πως τα λαμπερά μαύρα μάτια χαμογελούσαν.

«Την τελευταία φορά που σε είδα, ήσουν μωρό», συνέχισε ο γίγαντας. «Μοιάζεις πολύ με τον μπαμπά σου, αλλά έχεις της μαμάς σου τα μάτια...»

Ο θείος Βέρνον καθάρισε με δυσκολία το λαιμό του.

«Απαιτώ να φύγετε αμέσως, κύριε!» είπε αυστηρά. «Μπήκατε εδώ παράνομα και...»

«Βγάλε καλύτερα το σκασμό, Ντάρσλι» αποκρίθηκε ο γίγαντας. Κατόπιν άπλωσε το ένα χέρι του, τράβηξε το δίκαννο απ' τα χέρια του θείου Βέρνον, το λύγισε στα δύο, σαν να ήταν φτιαγμένο από λάστιχο, και το πέταξε με περιφρόνηση σε μια άκρη του δωματίου.

Ένας πνιχτός ήχος βγήκε απ' το λαιμό του θείου Βέρνον, αλλά δε μίλησε.

«Αοιπόν, Χάρι», είπε ο γίγαντας, γυρίζοντας την πλάτη του στους Ντάρσλι, «χρόνια πολλά για τα γενέθλια σου! Να ζήσεις και να τα εκατοστήσεις! Έχω εδώ κάτι για σένα... ρείνα ζουλήχτηκε λίγο, αλλά η γεύση θα είναι εντάξει...»

Κι από μια εσωτερική τσέπη του μαύρου παλτού του έβγαλε ένα λίγο στραπατσαρισμένο χαρτονένιο κουτί. Το έδωσε| στον Χάρι. Εκείνος το άνοιξε με χέρια που έτρεμαν. ήταν ένα μεγάλο κέικ σοκολάτας· και πάνω του ήταν γραμμένες με πράσινη ζάχαρη οι λέξεις *Χρόνια Πολλά, Χάρι.*

Ο Χάρι κοίταξε το γίγαντα. Ήθελε να του πει ευχαριστώ,

αλλά τα μόνα λόγια που βγήκαν απ' το στόμα του ήταν: «Ποιος είσαι;»

Ο γίγαντας γέλασε πλατιά.

«Ναι, ξέχασα να συστηθώ», αποκρίθηκε. «Με λένε Ρούμπεους Χάγκριντ. Είμαι κλειδοκράτορας και δασοφύλακας στη σχολή "Χόγκουαρτς"».

Κι απλώνοντας το τεράστιο χέρι του, έσφιξε ολόκληρο το μπράτσο του Χάρι.

«Τι θα γίνει, λοιπόν, μ' αυτό το τσάι;» ρώτησε κατόπιν. «Όχι, δηλαδή, πως δεν προτιμώ κάπι πιο δυνατό, αν σας βρίσκεται...»

Μετά το βλέμμα του έπεσε στο άδειο τζάκι κι ένας ήχος περιφρόνησης ξέφυγε από τα χείλη του. Έσκυψε μπροστά στο τζάκι, χωρίς οι άλλοι να μπορούν να δουν τι έκανε. Όταν τραβήχτηκε πίσω, μια δυνατή φωτιά έκαιγε στην πυροστιά. Οι φλόγες της φώτισαν το σκοτεινό δωμάτιο κι ο Χάρι ένιωσε τη ζέστη της να τον τυλίγει, σαν να είχε ξαφνικά βυθιστεί ολόκληρος στο ζεστό νερό μιας μπανιέρας.

Κατόπιν ο γίγαντας κάθισε στον καναπέ, που βούλιαξε ολόκληρος κάτω απ' το βάρος του ενώ έτριζε επικίνδυνα. Άρχισε να βγάζει από τις τσέπες του διάφορα αντικείμενα: μια χάλκινη κατσαρόλα, ένα πακέτο λουκάνικα, ένα μακρύ σιδερένιο πιρούνι, μια τσαγιέρα, μερικά παλιά εμαγιέ κύπελλα κι ένα μπουκάλι με κάποιο χρυσαφένιο ποτό, από όπου ήπιε μια γερή γουλιά, προτού αρχίσει να φτιάχνει τσάι. Σε λίγο άρχισε να ψήνει στη φωτιά τα λουκάνικα κι ολόκληρη η καλύβα γέμισε από τη λαχταριστή μυρωδιά τους. Όση ώρα ο γίγαντας δούλευε, κανείς δεν είχε μιλήσει, όταν όμως έβγαλε απ' τη φωτιά τα πρώτα τρία ροδοψημένα λουκάνικα, ο Ντάντλι άπλωσε αυθόρμητα το χέρι του. Αμέσως ο θείος Βέρνον είπε απότομα: «Μην πάρεις τίποτα απ' αυτόν, Ντάντλι!»

Ο γίγαντας γέλασε σαρκαστικά.

«Αυτό το βουβάλι, ο γιος σου, Ντάρσλι, δε χρειάζεται άλ-

λο πάχος. Μην ανησυχείς, λοιπόν, δε θα του δώσω τίποτα!»

Κατόπιν έδωσε τα λουκάνικα στον Χάρι, που πεινούσε τόσο πολύ, ώστε αισθάνθηκε αμέσως πως στη ζωή του δε θα είχε ξαναφάει ποτέ κάτι τόσο νόστιμο. Ενώ τα καταβρόχθιζε, όμως, δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια του από το γίγαντα. Στο τέλος, αφού εκείνος δεν έδειχνε καμιά διάθεση να δώσει εξηγήσεις, ο Χάρι του είπε: «Λυπάμαι, αλλά ακόμη δεν ξέρω ποιος είσαι».

Ο γίγαντας ήπιε μια γουλιά τσάι και σκούπισε το στόμα με την ανάποδη του χεριού του.

«Λέγε με Χάγκριντ» αποκρίθηκε. «Όλοι αυτό κάνουν. Κι όπως είπα πριν, είμαι κλειδοκράτορας και δασοφύλακας στο "Χόγκουαρτς"... Σίγουρα θα ξέρεις για το "Χόγκουαρτς"...»

«Εεεε... όχι», είπε ο Χάρι.

0 Χάγκριντ έδειξε ταραγμένος.

«Λυπάμαι», είπε βιαστικά ο Χάρι.

«Λυπάσαι;» φώναξε ο Χάγκριντ, γυρίζοντας για να κοιτάξει απειλητικά τους Ντάρσλι, που ζάρωσαν φοβισμένοι στον τοίχο. «Αυτοί εκεί πρέπει να λυπούνται! Το 'ξερα πως δεν έπαιρνες τα γράμματα σου, αλλά δε φανταζόμουν πως δεν ήξερες τίποτα ούτε και για το "Χόγκουαρτς"! Μα τα γένια μου! Καλά, εσύ δεν αναρωτήθηκες ποτέ πού τα 'μαθαν όλα αυτά οι γονείς σου;»

«Όλα ποια;» ρώτησε ο Χάρι.

«Δηλαδή ούτε αυτό το ξέρεις; Για μια στιγμή!» φώναξε ο γίγαντας, τόσο δυνατά, που τα βρόμικα τζάμια της καλύβας έτριξαν. Είχε πεταχτεί όρθιος κι ο θυμός τον έκανε τώρα να δείχνει ακόμη μεγαλύτερος — φαινόταν να γεμίζει το μικρό δωμάτιο. Οι Ντάρσλι είχαν τώρα αρχίσει να τρέμουν. Ο Χάγκριντ γύρισε προς το μέρος τους κι ο Ντάντλι έβαλε αμέσως τα κλάματα.

«Θέλετε να μου πείτε», τους φώναξε, «πως αυτό το αγόρι... αυτό εδώ το παιδί... δεν ξέρει τίποτα;»

Ο Χάρι έκανε τη σκέψη πως αυτό πια ήταν λίγο υπερβολι-

κό. Στο κάτω κάτω της γραφής είχε πάει σχολείο κι οι 6αθμοί του δεν ήταν καθόλου κακοί!

«Ξέρω αρκετά πράγματα», διαμαρτυρήθηκε. «Μαθηματικά... κι άλλα διάφορα...»

Ο Χάγκριντ, όμως, έκανε μια κίνηση περιφρόνησης με το χέρι. «Πα το *δικό* μας κόσμο, εννοώ», είπε. «Για τον κόσμο *σου,* τον κόσμο *μου. Τον κόσμο των γονιών σου!»*

«Ποιον κόσμο;» ρώτησε ο Χάρι.

Ο Χάγκριντ έδειχνε τώρα σαν να ήταν έτοιμος να σκάσει.

«Ντάρσλι!» ούρλιαξε.

Ο θείος Βέρνον, που ήταν κατάχλομος, άνοιξε το στόμα του, αλλά δεν μπόρεσε να μιλήσει. Ο Χάγκριντ γύρισε πάλι στον Χάρι.

«Δεν μπορεί, θα πρέπει να ξέρεις για τη μαμά και τον μπαμπά σου», του είπε. «Αφού είναι διάσημοι... *Διάσημοι,* σου λέω!»

«Διάσημοι;» ρώτησε παραξενεμένος ο Χάρι. «Η μαμά μου κι ο μπαμπάς μου δεν ήταν διάσημοι...»

0 Χάγκριντ τον κοίταξε μ' απορία, ενώ περνούσε τα δάχτυλα και των δύο χεριών του μέσα από τ' ακατάστατα μαλλιά του.

«Δηλαδή», ρώτησε κατόπιν, «δεν ξέρεις ούτε καν ποιος *είσαι,* Χάρι;»

Ο θείος Βέρνον βρήκε ξαφνικά τη φωνή του.

«Σταμάτα!» διέταξε το γίγαντα. «Ούτε μια λέξη παραπάνω! Σου απαγορεύω να πεις στο παιδί το παραμικρό!»

Ακόμα και πιο θαρραλέοι άντρες από το θείο Βέρνον θα είχαν τρομάξει από το Βλέμμα που του έριξε ο γίγαντας.

Κι όταν ο Χάγκριντ μίλησε πάλι, η φωνή του έτρεμε από λύσσα. «Δεν του είπες τίποτα;» φώναξε. «Ούτε λέξη από το γράμμα που άφησε ο Ντάμπλντορ για το μικρό; Ήμουν εκεί, ξέρεις, εκείνο το βράδυ. Με τα μάτια μου είδα τον Ντάμπλντορ ν' αφήνει το γράμμα. Και του το κράτησες κρυφό όλα αυτά τα χρόνια;»

«Τι κράτησε κρυφό από μένα;» ρώτησε με λαχτάρα ο Χάρι.

«Όχι! Το απαγορεύω!» φώναξε πανικόβλητος ο θείος Βέρνον.

Πίσω του η θεία Πετούνια άφησε να της ξεφύγει μια κραυγή φρίκης.

«Άντε να πνιγείτε κι οι δυο σας!» είπε με περιφρόνηση ο Χάγκριντ. «Όσο για σένα, Χάρι... είσαι μάγος!»

Η σιωπή μέσα στην καλύβα ήταν τώρα απόλυτη. Το μόνο που ακουγόταν, ήταν ο θόρυβος του ανέμου και της θάλασσας.

«Είμαι... τι;» ρώτησε κατόπιν ο Χάρι.

«Μάγος, φυσικά», αποκρίθηκε ο Χάγκριντ και ξανακάθισε στον καναπέ, που βούλιαξε ακόμη περισσότερο απ' το βάρος του. «Και πολύ καλός μάγος, μάλιστα, αφού βέβαια εξασκηθείς πρώτα λίγο... Με γονείς σαν τους δικούς σου, τι άλλο θα μπορούσες να είσαι; Και νομίζω πως ήρθε τώρα η στιγμή να διαβάσεις το γράμμα σου».

Τρέμοντας, ο Χάρι άπλωσε το χέρι για να πάρει τον κιτρινωπό φάκελο, όπου τα γράμματα ήταν γραμμένα με πράσινο μελάνι: «*Κύριον Χ. Πότερ, πάτωμα, καλύβα-στον-βράχο, στη θάλασσα*». Τον άνοιξε, έβγαλε από μέσα το γράμμα κι άρχισε να διαβάζει.

ΣΧΟΛΗ «ΧΟΓΚΟΥΑΡΤΣ» ΠΑΜΑΓΕΙΕΣ ΚΑΙ ΞΟΡΚΙΑ
Διευθυντής: Άλμπους Ντάμπλντορ
(Αρχηγός του Τάγματος Μέρλιν
και μέλος της Διεθνούς Ομοσπονδίας Μάγων)

Αγαπητέ κύριε Πότερ,

Έχω την ευχαρίστηση να σας ανακοινώσω πως μια θέση με υποτροφία σας περιμένει στη Σχολή «Χόγκουαρτς» για Μαγείες και Ξόρκια. Σας εσωκλείω έναν κατάλογο με όλα τα βιβλία και σύνεργα που θα σας χρειαστούν.

Το σχολικό έτος αρχίζει την 1η Σεπτεμβρίου. Η κουκουβάγια σας πρέπει να βρίσκεται εδώ το αργότερο ως ης 31 Ιουλίου.

Πάντα στη διάθεση σας
Μινέρβα ΜακΓκόναγκαλ
Υποδιευθύντρια

Πολλές ερωτήσεις στριφογύριζαν τώρα στο μυαλό του Χάρι και δεν ήξερε ποια να κάνει πρώτη. Μετά από μερικές στιγμές μουρμούρισε: «Τι θα πει... πως περιμένουν την κουκουβάγια μου;»

«Μα τα γένια μου, το ξέχασα!» φώναξε ο Χάγκριντ, χτυπώντας με το χέρι το μέτωπο του. Κατόπιν, από κάποια άλλη τσέπη του παλτού του, έβγαλε μια κουκουβάγια —μια αληθινή, ζωντανή και λίγο αναμαλλιασμένη κουκουβάγια— , μια περγαμηνή σε ρολό και μια πένα με μακρύ φτερό. Μετά, δαγκώνοντας κάθε τόσο τα χείλη του, άρχισε να γράφει αργά, ενώ ο Χάρι διάβαζε ανάποδα τις λέξεις.

Αγαπητέ κύριε Ντάμπλντορ,

Έδωσα στον Χάρι το γράμμα του. Αύριο θα τον πάω για ψώνια. Ο καιρός είναι απαίσιος εδώ. Ελπίζω να είσαι καλά.

Χάγκριντ

Κατόπιν ο Χάγκριντ τύλιξε πάλι την περγαμηνή σε ρολό, την έδωσε στην κουκουβάγια, που την έπιασε γερά με το ράμφος της. Στη συνέχεια πήγε στην πόρτα της καλύβας, την άνοιξε και άφησε το μεγάλο πουλί να πετάξει. Έπειτα ξανακάθισε στον καναπέ, λες και είχε κάνει κάτι τόσο απλό, όσο ένα τηλεφώνημα.

Ο Χάρι πρόσεξε πως το στόμα του ήταν ορθάνοιχτο και το κλείσε βιαστικά.

«Τι έλεγα, λοιπόν;» ρώτησε ο Χάγκριντ.

Εκείνη τη στιγμή όμως ο θείος Βέρνον, πολύ θυμωμένος,

έκανε ένα αποφασιστικό βήμα προς το μέρος του.

«Δε θα πάει», είπε.

Ο Χάγκριντ γέλασε περιφρονητικά. «Είμαι περίεργος να δω πώς ένας χαζός Μαγκλ σαν και σένα θα μπορέσει να τον εμποδίσει», αποκρίθηκε.

«Ένας χαζός τι;» ρώτησε με περιέργεια ο Χάρι.

«Μαγκλ», είπε ο Χάγκριντ. «Μαγκλ είναι το όνομα που δίνουμε σ' όλους όσοι δεν είναι μάγοι. Να, σαν κι αυτούς εδώ... Κι ήταν κακή τύχη για σένα που μεγάλωσες σε μια οικογένεια απ' τους χειρότερους Μαγκλ που είδα ποτέ!»

«Ορκιστήκαμε, όταν τον πήραμε στο σπίτι μας, πως θα σταματούσαμε όλες αυτές τις ανοησίες», είπε αυθόρμητα ο θείος Βέρνον. «Ορκιστήκαμε να τις ξεριζώσουμε από μέσα του! Άκου μάγος!»

«Δηλαδή το ξέρατε;» φώναξε ο Χάρι. «Το ξέρατε πως είμαι... μάγος;»

«Αν το ξέραμε;» στρίγκλισε ξαφνικά η θεία Πετούνια. «Και βέβαια το ξέραμε! Πώς μπορούσαμε να μην το ξέρουμε, αφού τέτοια ήταν κι αυτή η καταραμένη η αδελφή μου; Ναι, κι αυτή πήρε κάποτε ένα τέτοιο γράμμα κι εξαφανίστηκε σε αυτό το... το δήθεν σχολείο! Μετά γύριζε σπίτι μόνο για τις διακοπές, με τις τσέπες της γεμάτες αβγά βατράχου! Και διασκέδαζε μεταμορφώνοντας τα φλιτζάνια σε ποντικούς! Μόνο εγώ την έβλεπα όπως πραγματικά ήταν: μια ανώμαλη! Ο πατέρας κι η μητέρα μου όμως, όχι! Όλο η Λίλι αυτό κι η Λίλι εκείνο... Ήταν περήφανοι που είχαμε μια μάγισσα στην οικογένεια μας!»

Η θεία Πετούνια σταμάτησε για να πάρει μια βαθιά ανάσα και μετά συνέχισε να στριγκλίζει. Ήταν φανερό πως από χρόνια ήθελε να τα πει όλα αυτά.

«Μετά, στο σχολείο, γνωρίστηκε μ' εκείνον τον Πότερ, παντρεύτηκαν κι έκαναν το μικρό, εσένα, Χάρι! Α, εγώ το ήξερα απ' την πρώτη στιγμή πως κι εσύ θα ήσουν ίδιος: τόσο... ανώμαλος, σαν τη μάνα σου και τον πατέρα σου! Και

κατόπιν η ανώμαλη η αδελφή μου κατάφερε να τιναχτεί στον αέρα, για να φορτωθούμε εμείς το μικρό!»

Ο Χάρι ήταν τώρα κατάχλομος. Μόλις ξαναβρήκε τη φωνή του, ρώτησε: «Τινάχτηκε στον αέρα; Μαζί με τον πατέρα μου; Μα εσύ μου είπες πως πέθαναν σ' αυτοκινητιστικό δυστύχημα...»

«Αυτοκινητιστικό δυστύχημα!» φώναξε ο Χάγκριντ και πετάχτηκε όρθιος τόσο απότομα, που οι Ντάρσλι ζάρωσαν πάλι στη γωνιά τους. «Πώς θα μπορούσε ένα αυτοκίνητο να σκοτώσει τη Αίλι και τον Τζέιμς Πότερ; Αυτό πια είναι προσβολή στη μνήμη τους! Και μεγάλο σκάνδαλο! Ο Χάρι Πότερ να μην ξέρει την ιστορία του, ενώ κάθε παιδί στον κόσμο μας ξέρει τ' όνομα του;»

«Μα γιατί;» ρώτησε ο Χάρι. «Γιατί ξέρουν τ' όνομα μου; Τι συνέβη;»

Ξαφνικά όλος ο θυμός έφυγε από το πρόσωπο του Χάγκριντ, δίνοντας τη θέση του στην ανησυχία.

«Δεν το περίμενα αυτό», είπε σιγά, μιλώντας περισσότερο στον εαυτό του. «Δεν είχα ιδέα, όταν ο Ντάμπλντορ μου είπε πως μπορεί να δυσκολευόμουν να σε βρω. Πόσα πολλά πράγματα δεν ήξερες, Χάρι... Δεν ξέρω αν εγώ είμαι το κατάλληλο πρόσωπο για να σ' τα πει, κάποιος όμως πρέπει οπωσδήποτε να το κάνει. Δεν μπορείς να πας στο "Χόγκουαρτς" χωρίς να ξέρεις!» Σταμάτησε για να ρίξει ένα απειλητικό βλέμμα στους Ντάρσλι και μετά συνέχισε: «Μου φαίνεται πως το καλύτερο είναι να σου πω όλα όσα ξέρω εγώ. Όχι, δηλαδή, πως μπορώ να σ' τα πω όλα... Είναι αληθινό μυστήριο, μερικές πλευρές...»

Μετά ο Χάγκριντ κάθισε πάλι. Για μερικές στιγμές κοίταζε τις φλόγες στο τζάκι αμίλητος, ενώ ξανάρχισε να μιλά. «Η ιστορία αρχίζει με... με ένα πρόσωπο που λέγεται... Μου φαίνεται πραγματικά απίστευτο που δεν ξέρεις τ' όνομα του! Όλοι στον κόσμο μας το ξέρουν και...»

«Ποιος;» τον διέκοψε ανυπόμονα ο Χάρι.

«Να... για να πω την αλήθεια... και σε μένα δεν αρέσει να λέω τ' όνομα του...»

«Μα γιατί;»

«Μα τα γένια μου, Χάρι, γιατί τον φοβόμαστε ακόμη όλοι, τι άλλο; Λοιπόν, ήταν ένας μάγος, ένας πολύ μεγάλος μάγος... που... που πήρε το στραβό δρόμο. Χάλασε, καταλαβαίνεις; Χάλασε πάρα πολύ... Και τ' όνομα του ήταν...»

Ο Χάγκριντ σταμάτησε πάλι κι ο Χάρι έσκυψε παρακλητικά προς το μέρος του.

«Μήπως μπορείς να γράψεις αυτό τ' όνομα;» τον ρώτησε.

«Α, μπα! Δεν ξέρω ορθογραφία... Καλά, λοιπόν, τ' όνομα του ήταν... Βόλντεμορτ! Μη μου ζητήσεις να το ξαναπώ, όμως... Αυτός ο... μάγος, λοιπόν, πριν καμιά εικοσαριά χρόνια άρχισε να ψάχνει για οπαδούς. Και τους βρήκε. Άλλοι τον ακολούθησαν από φόβο, άλλοι γιατί ήθελαν να μοιραστούν τη δύναμη του, επειδή αυτός ο... μάγος είχε αποκτήσει μεγάλη δύναμη. Άσχημα χρόνια τότε, Χάρι... Δεν ήξερες ποιον να εμπιστευθείς. Ούτε που τολμούσες να πιάσεις φιλίες μ' άγνωστους μάγους και μάγισσες... Έγιναν φοβερά πράγματα κι αυτός ο... μάγος κόντευε να κυριαρχήσει... Φυσικά μερικοί του αντιστέκονταν κι εκείνος τους σκότωνε. Με φρικτό τρόπο! Ένα από τα λίγα ασφαλή μέρη που είχαν απομείνει, ήταν το σχολείο μας, το "Χόγκουαρτς". Νομίζω, μάλιστα, πως ο Ντάμπλντορ ήταν ο μόνος τον οποίο αυτός ο... ο Ξέρεις-Ποιος... Δεν τόλμησε, λοιπόν, να επιτεθεί στο σχολείο, όχι αμέσως, δηλαδή...

»Τώρα, Χάρι, ο μπαμπάς κι η μαμά σου ήταν απ' τους πιο καλούς μάγους που έχω γνωρίσει στη ζωή μου. Πρώτοι μαθητές στην τάξη τους στο "Χόγκουαρτς"! Είναι περίεργο που ο Ξέρεις-Ποιος δεν προσπάθησε πρώτα να τους πάρει με το μέρος του... Ίσως ήξερε πως ήταν πολύ φίλοι με τον Ντάμπλντορ και δε θα ήθελαν καμιά σχέση με... με τη Σκοτεινή Πλευρά...

»Το σίγουρο μια φορά, είναι πως ο Ξέρεις-Ποιος προσπάθησε να τους βγάλει απ' τη μέση. Κι εμφανίστηκε ξαφνικά στο

χωριό που μένατε, ένα βράδυ της Αποκριάς... Εσύ ήσουν ακριβώς ενός έτους. Ήρθε, λοιπόν, στο σπίτι σας και...» Ο Χάγκριντ σταμάτησε, έβγαλε από την τσέπη του ένα πολύ τσαλακωμένο μαντίλι με βούλες και φύσηξε δυνατά τη μύτη του.

«Συγγνώμη», μουρμούρισε κατόπιν. «Αλλά είναι τόσο σπαραχτικό... Ήξερα τους γονείς σου, Χάρι, και... καλύτεροι άνθρωποι δεν... Τέλος πάντων... αυτός ο Ξέρεις-Ποιος τους σκότωσε! Και μετά... εδώ είναι το μεγάλο μυστήριο σε αυτή την ιστορία... προσπάθησε να σκοτώσει και σένα. Ήθελε να σας ξεπαστρέψει όλους, ή μπορεί να του άρεσε πια να σκοτώνει... Αλλά δεν τα κατάφερε με σένα. Δεν αναρωτήθηκες ποτέ, Χάρι, πώς έγινε αυτό το σημάδι στο μέτωπο σου; Δεν είναι συνηθισμένο σημάδι, βέβαια... Είναι το σημάδι που μένει όταν σ' αγγίξει μια δυνατή κατάρα... σαν αυτή που έριξε ο Ξέρεις-Ποιος. Σκότωσε τους γονείς σου και κατέστρεψε το σπίτι σου, αλλά εσένα δεν μπόρεσε να σ' αγγίξει! Και γι αυτό είσαι διάσημος στον κόσμο μας, Χάρι! Κανείς δε γλίτωνε, από τη στιγμή που ο Ξέρεις-Ποιος αποφάσιζε να τον σκοτώσει. Κανείς εκτός από σένα. Κι εκείνος έχει σκοτώσει μερικούς απ' τους πιο καλούς μάγους και μάγισσες της εποχής μας. Τους ΜακΚίνον, τους Μπόουνς, τους Προύετς... Εσύ ήσουν μωρό, αλλά έζησες».

Ενώ ο Χάγκριντ μιλούσε, κάτι πολύ δυσάρεστο συνέβαινε στο μυαλό του Χάρι. Κι όταν η ιστορία του έφτασε στο τέλος, ο μικρός ξαναθυμήθηκε εκείνη την αστραπή από πράσινο φως στους εφιάλτες του· τη θυμήθηκε πιο καθαρά από κάθε άλλη φορά στη ζωή του. Και, για πρώτη φορά, θυμήθηκε και κάτι άλλο: ένα δυνατό, παγωμένο και σαρκαστικό γέλιο.

0 Χάγκριντ τον κοιτούσε τώρα με λύπη. «Εγώ ο ίδιος σε έβγαλα απ' το γκρεμισμένο σπίτι», του είπε κατόπιν. «Με διαταγή του Ντάμπλντορ... Και σ' έφερα σ' αυτούς...»

«Υπερβολές και βλακείες!» διέκοψε ξαφνικά ο θείος Βέρνον. Ο Χάρι αναπήδησε, γιατί είχε για λίγο ξεχάσει πως οι Ντάρσλι βρίσκονταν κι αυτοί εκεί. Όσο για το θείο Βέρνον,

έδειχνε να έχει ξαναβρεί το κουράγιο του, γιατί κοιτούσε απειλητικά τον Χάγκριντ κι οι γροθιές του ήταν σφιγμένες.

«Τώρα άκουσε και μένα, μικρέ!» είπε με λύσσα στον Χάρι. «Παραδέχομαι πως υπάρχει κάτι περίεργο σε σένα. Τίποτα βέβαια, που να μην μπορεί να διορθωθεί μ' ένα γερό μπερτάχι ξύλο... Κι όσο για όλες αυτές τις βλακείες για τους γονείς σου... ναι, η αλήθεια είναι πως ήταν ανώμαλοι... Κι ο κόσμος είναι καλύτερος χωρίς αυτούς — αυτή είναι η γνώμη μου. Τα 'θελαν και τα 'παθαν, αφού ανακατώνονταν μ' αυτά τα μαγικά... Εγώ προσωπικά το 'ξερα πως θα 'χουν κακό τέλος και...»

Εκείνη τη στιγμή, όμως, ο Χάγκριντ πετάχτηκε πάλι όρθιος και τράβηξε μια μακριά ροζ ομπρέλα μέσα απ' το παλτό του. Γυρίζοντας την σαν σπαθί προς το θείο Βέρνον, του φώναξε: «Ντάρσλι! Σε προειδοποιώ! Άλλη μια λέξη και...»

Μπροστά στον κίνδυνο να βρεθεί σουβλισμένος από μια ροζ ομπρέλα, ο θείος Βέρνον έχασε πάλι το κουράγιο του. Ζάρωσε κοντά στον τοίχο κι έπαψε να μιλά.

«Έτσι μπράβο!» είπε ο Χάγκριντ και κάθισε πάλι στον καναπέ, που αυτή τη φορά βούλιαξε ως το πάτωμα.

Στο μεταξύ ο Χάρι είχε κι άλλες ερωτήσεις να κάνει, αμέτρητες μάλιστα.

«Και... τι απέγινε ο Βολ... θέλω να πω, ο Ξέρεις-Ποιος;»

«Καλή ερώτηση, Χάρι. Εξαφανίστηκε λοιπόν, το ίδιο βράδυ που προσπάθησε να σε σκοτώσει! Κι αυτό κάνει εσένα ακόμη πιο διάσημο. Εδώ, όμως, είναι το πιο μεγάλο μυστήριο... Ο τύπος αποκτούσε όλο και πιο μεγάλη δύναμη. Γιατί, λοιπόν, έφυγε; Βέβαια πολλοί λένε πως πέθανε, αλλά εγώ δεν το πιστεύω. Δε μου φαίνεται πως είχε πια αρκετό ανθρωπισμό μέσα του, για να μπορέσει να πεθάνει... Άλλοι, πάλι, λένε πως ακόμη βρίσκεται κάπου εκεί έξω, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να ξαναγυρίσει, αλλά ούτε κι αυτό το πιστεύω· γιατί οι περισσότεροι απ' αυτούς που ήταν με το μέρος του, ήρθαν τώρα με το δικό μας. Μερικοί, μάλιστα, έμοιαζαν σαν να βγήκαν από κάποιο είδος νάρκης. Και μου

φαίνεται πως δε θα μπορούσαν να το κάνουν αυτό, αν ο Ξέρεις-Ποιος ήταν να ξαναγυρίσει...»

Ο Χάγκριντ σταμάτησε και πήρε βαθιά αναπνοή. «Οι πιο πολλοί από μας πιστεύουν πως βρίσκεται ακόμη κάπου, αλλά πως έχει χάσει τη δύναμη του», συνέχισε. «Κι είναι ανήμπορος να συνεχίσει... επειδή κάτι σε σένα τον αποτελείωσε, Χάρι... Εκείνη τη νύχτα κάτι έγινε, που ο Ξέρεις-Ποιος δεν είχε υπολογίσει. Δεν ξέρω τι ήταν... κανείς δεν ξέρει, αλλά σε σένα, Χάρι, βρήκε το δάσκαλο του. Γι' αυτό είμαι σίγουρος!»

Κι ο Χάγκριντ κοίταξε τον Χάρι με θαυμασμό. Ο Χάρι, όμως, αντί να νιώθει ευχαριστημένος, ήταν τώρα απόλυτα σίγουρος πως είχε γίνει κάποιο τρομερό λάθος. Μάγος; Αυτός; Πώς μπορούσε να ήταν; Είχε περάσει όλη του τη ζωή με ξυλοκόπημα από τον Ντάντλι και κατσάδες από τη θεία Πετούνια και το θείο Βέρνον. Αν ήταν αληθινά μάγος, γιατί δεν είχαν μεταμορφωθεί σε βατράχους κάθε φορά που τον κλείδωναν στην αποθήκη του; Αν είχε κάποτε νικήσει τον πιο δυνατό μάγο του κόσμου, γιατί ο Ντάντλι μπορούσε να τον ξυλοφορτώνει κάθε φορά που του έκανε κέφι;

«Χάγκριντ», είπε κατόπιν όσο πιο ήρεμα μπορούσε, «νομίζω πως κάνεις λάθος. Δεν μπορεί να είμαι μάγος...»

Ο γίγαντας έσκασε στα γέλια. «Ώστε δεν είσαι μάγος;» αποκρίθηκε. «Θέλεις να πεις πως ποτέ δεν έκανες να συμβούν παράξενα πράγματα, όταν ήσουν θυμωμένος ή φοβισμένος;»

Σιωπηλός, ο Χάρι στήλωσε το βλέμμα του στη φωτιά. Τώρα που το σκεφτόταν... όλα εκείνα τα περίεργα πράγματα που εξαγρίωναν τη θεία και το θείο του, είχαν πραγματικά συμβεί όταν ήταν θυμωμένος, ή φοβισμένος... Όταν τον κυνηγούσε η παρέα του Ντάντλι, βρέθηκε ξαφνικά επάνω σε μια σκεπή, όπου δεν μπορούσαν να τον φτάσουν... Όταν ντρεπόταν να πάει σχολείο με το κουρεμένο του κεφάλι, είχε, με κάποιον τρόπο, καταφέρει να ξαναφυτρώσουν τα μαλλιά του... Και την τελευταία φορά που τον είχε χτυπήσει ο Ντάντλι, μήπως και πάλι δεν είχε πάρει την εκδίκηση του χω-

ρίς να το καταλάβει, κάνοντας το τζάμι να σπάσει κι απελευθερώνοντας το Βόα;

Ο Χάρι κοίταξε τον Χάγκριντ μ' ένα δειλό χαμόγελο κι είδε πως κι εκείνος του χαμογελούσε πλατιά.

«Κατάλαβες τώρα;» του είπε κατόπιν ο γίγαντας. «Και πού είσαι ακόμη! Θα γίνεις διάσημος στο "Χόγκουαρτς"...»

Ο θείος Βέρνον, όμως, δε σκόπευε να υποχωρήσει χωρίς άλλη μια μάχη.

«Δεν είπα πως δε θα πάει πουθενά;» ούρλιαξε ξαφνικά. «Θα πάει στο δημόσιο της περιοχής μας και πολύ του είναι! Διάβασα αυτά τα παλαβά γράμματα που του έστειλαν... κι είδα πως του χρειάζονται ένα σωρό σκουπίδια: βιβλία με ξόρκια και ραβδιά και...»

«Αν ο Χάρι θέλει να πάει στο "Χόγκουαρτς", ένας χαζός Μαγκλ σαν και σένα δεν μπορεί να τον εμποδίσει», τον έκοψε ο Χάγκριντ. «Ωραίο κι αυτό! Ο γιος της Λίλι και του Τζέιμς Πότερ να μην πάει στο "Χόγκουαρτς"! Τρελάθηκες, μου φαίνεται! Το όνομα του είναι γραμμένο στον κατάλογο από τη μέρα που γεννήθηκε! Θα πάει στο καλύτερο σχολείο του κόσμου για μαγείες και ξόρκια. Εφτά χρόνια εκεί και μετά ούτε ο ίδιος δε θ' αναγνωρίζει τον εαυτό του! Θα κάνει παρέα με παιδιά της δικής του σειράς —επιτέλους!— και θα έχει διευθυντή τον καλύτερο που είχε ποτέ το "Χόγκουαρτς": τον Άλμπους Ντάμπλντορ».

«Δεν πληρώνω δεκάρα για να του μάθει μαγικά κόλπα κάποιος γερο-ξεμωραμένος!» φώναξε ο θείος Βέρνον.

Αυτή τη φορά, όμως, ήταν ολοφάνερο πως το είχε παρακάνει, γιατί ο Χάγκριντ πετάχτηκε αμέσως όρθιος, άρχισε να στριφογυρίζει απειλητικά τη ροζ ομπρέλα πάνω απ' το κεφάλι του και ούρλιαξε κι αυτός: «Μην προσβάλλεις ποτέ τον Ντάμπλντορ μπροστά μου!»

Μετά χαμήλωσε την ομπρέλα και γύρισε την άκρη της προς το μέρος του Ντάντλι. Ένα δυνατό «κρακ!» ακούστηκε, μια βιολετί λάμψη γέμισε το δωμάτιο και την άλλη στιγμή ο

Ντάντλι χοροπηδούσε, φωνάζοντας και κρατώντας τον χοντρό πισινό του. Κι όταν τους γύρισε την πλάτη, ο Χάρι είδε μια στριφτή ουρά γουρουνιου να ξεπροβάλλει από ένα σκίσιμο του παντελονιού του.

Ο θείος Βέρνον έγινε κατάχλομος. Με χέρια που έτρεμαν, τράβηξε τη θεία Πετούνια και το γιο του στο άλλο δωμάτιο, έριξε ένα τρομαγμένο βλέμμα στον Χάγκριντ κι έκλεισε βιαστικά την ενδιάμεση πόρτα.

Ο Χάγκριντ έριξε μια ματιά ικανοποίησης στην ομπρέλα του και μετά χάιδεψε τ' ακατάστατα γένια του.

«Δεν πρέπει να χάνω την ψυχραιμία μου», είπε, «αλλά ευτυχώς που δεν πέτυχα εντελώς. Βλέπεις, ήθελα να τον μεταμορφώσω σε γουρούνι... Αλλά είναι κιόλας τόσο πολύ γουρούνι, που λίγα έμεναν να γίνουν...» Κατόπιν έριξε ένα παρακλητικό βλέμμα στον Χάρι. «Θα σ' το χρωστώ χάρη, αν δεν πεις τίποτα γι' αυτό στο "Χόγκουαρτς"», είπε. «Βλέπεις, δε μου... δε μου επιτρέπεται να κάνω μάγια... Μου 'δωσαν την άδεια να κάνω μερικά μικροπράγματα... για να μπορώ να σ' ακολουθώ και να φέρνω τα γράμματα σου, αλλά...»

«Γιατί δεν επιτρέπεται να κάνεις μάγια;» ρώτησε ο Χάρι.

«Να... βλέπεις... ήμουν κι εγώ μαθητής στο "Χόγκουαρτς", αλλά με απέβαλαν... στον τρίτο χρόνο... Έσπασαν το μαγικό ραβδί μου κι όλα τα σχετικά... Ο Ντάμπλντορ, όμως, μ' άφησε να μείνω στη σχολή, σαν δασοφύλακας. Καταπληκτικός τύπος ο Ντάμπλντορ...»

«Και γιατί σε απέβαλαν;»

«Είναι αργά κι έχουμε πολλά να κάνουμε αύριο», είπε βιαστικά ο Χάγκριντ. «Πρέπει να πάμε στην πόλη, ν' αγοράσουμε τα βιβλία σου και...»

Μιλώντας, είχε βγάλει το χοντρό μαύρο παλτό του και το πέταξε στον Χάρι.

«Τυλίξου μ' αυτό και κοιμήσου», συνέχισε. «Και μην τρομάξεις, αν το νιώσεις να κουνιέται λίγο. Νομίζω πως έχω ακόμη ένα-δυο ποντικάκια στη μια τσέπη!»

Η Διαγώνιος Αλέα

Ο Χάρι ξύπνησε νωρίς το άλλο πρωί. Αν και καταλάβαινε πως είχε ξημερώσει, κρατούσε τα μάτια του κλειστά.

«Ήταν όνειρο!» έλεγε αποφασιστικά στον εαυτό του. «Ονειρεύτηκα πως ένας γίγαντας με τ' όνομα Χάγκριντ ήρθε να μου πει πως θα πάω σ' ένα σχολείο για μάγους. Κι όταν ανοίξω τα μάτια μου, θα βρεθώ στο σπίτι του θείου Βέρνον, στην αποθήκη μου...»

Ξαφνικά ένα δυνατό ταπ-ταπ ακούστηκε.

«Και να η θεία Πετούνια, που μου χτυπά την πόρτα για να ξυπνήσω», σκέφτηκε ο Χάρι κι η καρδιά του βούλιαξε. Και πάλι, όμως, δεν άνοιξε τα μάτια. Γιατί το όνειρο που είχε δει ήταν τόσο ευχάριστο...

Ταπ. Ταπ. Ταπ.

«Εντάξει», μουρμούρισε ο Χάρι. «Σηκώνομαι».

Ανασηκώθηκε, άνοιξε τα μάτια και το βαρύ μαύρο παλτό του Χάγκριντ έπεσε από πάνω του. Η καλύβα ήταν γεμάτη από το φως του ήλιου. Η καταιγίδα είχε περάσει. 0 Χάγκριντ κοιμόταν ακόμη στο βουλιαγμένο καναπέ και μια κουκουβάγια χτυπούσε με το ένα πόδι της το τζάμι κρατώντας μια εφημερίδα στο ράμφος της.

Ο Χάρι πετάχτηκε όρθιος. Ένιωθε τόσο ευτυχισμένος, που νόμιζε πως θα σκάσει. Πήγε ίσια στο παράθυρο και το

άνοιξε. Η κουκουβάγια μπήκε μέσα κι άφησε την εφημερίδα να πέσει επάνω στον Χάγκριντ, ο οποίος όμως δεν ξύπνησε. Μετά η κουκουβάγια κάθισε πάνω στο παλτό του Χάγκριντ κι άρχισε να το τσιμπά.

«Όχι. Άσ' το αυτό!» φώναξε ο Χάρι.

Κουνώντας δυνατά τα χέρια του, προσπάθησε να διώξει την κουκουβάγια, αλλά εκείνη του ανοιγόκλεισε απειλητικά το ράμφος της και συνέχισε να τσιμπά το παλτό.

«Χάγκριντ!» φώναξε ανήσυχος ο Χάρι. «Είναι μια κουκουβάγια εδώ και...»

«Πλήρωσε την», αποκρίθηκε ο γίγαντας, χωρίς ν' ανοίξει τα μάτια του.

«Τι;»

«Θέλει πληρωμή, επειδή έφερε την εφημερίδα. Ψάξε στις τσέπες μου...»

Το παλτό του Χάγκριντ φαινόταν να είναι γεμάτο τσέπες· άλλες ήταν γεμάτες με αρμαθιές κλειδιά, άλλες με σκάγια για κυνηγετικό όπλο, άλλες με κομμάτια σπάγκου, καραμέλες μέντας, μέχρι και φακελάκια τσάι... Τέλος ο Χάρι κατάφερε να βρει μερικά παράξενα νομίσματα.

«Δώσ' της πέντε μαστίγια», είπε νυσταγμένα ο Χάγκριντ.

«Μαστίγια;»

«Αυτά τα μικρά, από χαλκό...»

Ο Χάρι μέτρησε πέντε απ' τα μικρά χάλκινα νομίματα. Η κουκουβάγια του άπλωσε το ένα πόδι της, για να πάρει τα χρήματα και να τα βάλει σ' ένα μικρό δερμάτινο πουγκί που ήταν δεμένο σ' αυτό. Κατόπιν πέταξε έξω απ' το ανοιχτό παράθυρο.

Ο Χάγκριντ χασμουρήθηκε δυνατά, έτριψε τα μάτια του κι ανακάθισε.

«Καλύτερα να ξεκινήσουμε, Χάρι», είπε, «γιατί έχουμε πολλά να κάνουμε σήμερα. Πρέπει να πάμε στο Λονδίνο και να ψωνίσουμε όλα σου τα πράγματα για το σχολείο...»

Ο Χάρι, όμως, κοιτούσε ακόμη τα περίεργα νομίσματα.

Είχε μόλις σκεφθεί κάτι που σκίαζε την ευτυχία του.

«Εεε... Χάγκριντ», είπε.

«Ναι», αποκρίθηκε ο γίγαντας φορώντας τις μακριές μπότες του.

«Εγώ δεν έχω καθόλου χρήματα... Κι άκουσες χθες το θείο Βέρνον: δε θα πληρώσει για να πάω σε σχολή και να μάθω μαγικά...»

«Μη σε νοιάζει γι' αυτό», αποκρίθηκε ο Χάγκριντ, ενώ σηκωνόταν όρθιος κι άρχιζε να ξύνει με δύναμη το κεφάλι του. «Νομίζεις πως οι γονείς σου δε σου άφησαν τίποτα;»

«Μα αφού το σπίτι τους καταστράφηκε...»

«Δεν είχαν το χρυσάφι τους στο σπίτι, μικρέ! Κι ο δικός μας πρώτος σταθμός σήμερα θα είναι το "Γκρίνγκοτς" — η τράπεζα των μάγων! Φάε τώρα ένα λουκάνικο. Και κρύα νόστιμα είναι... Όσο για μένα, δε θα 'λεγα όχι σ' ένα κομμάτι κέικ. Είναι, βλέπεις, τα γενέθλια σου...»

«Δηλαδή», ρώτησε ο Χάρι, «οι μάγοι έχουν δική τους τράπεζα;»

«Μόνο μία: την τράπεζα "Γκρίνγκοτς". Τη διευθύνουν οι καλλικάντζαροι».

«Οι καλλικάντζαροι;»

«Ναι. Και είναι τρελός όποιος προσπαθήσει να τη ληστέψει. Να είσαι σίγουρος γι' αυτό. Ποτέ μην τα βάζεις με τους καλλικάντζαρους, Χάρι. Το "Γκρίνγκοτς" είναι το πιο ασφαλές μέρος στον κόσμο... εκτός, Βέβαια, απ' το "Χόγκουαρτς". Θα πάμε, λοιπόν, πρώτα στο "Γκρίνγκοτς", γιατί έχω κι εγώ μια δουλειά εκεί... για τον Ντάμπλντορ... δουλειά του σχολείου...» Ο Χάγκριντ ύψωσε περήφανα το κεφάλι του και συνέχισε: «Εμένα στέλνει ο Ντάμπλντορ για όλες τις σημαντικές δουλειές: να βρω εσένα... να περάσω απ' την τράπεζα... Ξέρει, Βλέπεις, πως μπορεί να μ' εμπιστεύεται...» Κατόπιν ο γίγαντας έριξε μια εξεταστική ματιά γύρω του. «Έτοιμος;» ρώτησε. «Πάμε, λοιπόν».

Ο Χάρι ακολούθησε τον Χάγκριντ έξω στο βράχο. Ο ου-

ρανός ήταν τώρα πεντακάθαρος κι ο ήλιος έλαμπε. Η βάρκα που είχε νοικιάσει ο θείος Βέρνον ήταν ακόμη εκεί, γεμάτη νερό από τη χθεσινή καταιγίδα.

«Εσύ πώς ήρθες εδώ;» ρώτησε ο Χάρι ψάχνοντας γύρω του για μια δεύτερη Βάρκα.

«Πετώντας», αποκρίθηκε ο Χάγκριντ.

«Πετώντας;»

«Ναι. Αλλά τώρα θα γυρίσουμε με τη βάρκα. Δεν επιτρέπεται να κάνω μαγικά τώρα που σ' έχω μαζί μου».

Μπήκαν κι οι δυο στη γεμάτη νερό βάρκα, ενώ ο Χάρι κοιτούσε επίμονα τον Χάγκριντ, προσπαθώντας να τον φανταστεί να πετάει.

«Μου φαίνεται χαμένος κόπος να τραβήξουμε κουπί», είπε ο Χάγκριντ, ρίχνοντας άλλη μια λοξή ματιά στον Χάρι. «Αν... αν κάνω τα πράγματα να πάνε πιο γρήγορα... θα σε πείραζε να μην το πεις στο σχολείο;»

«Σου δίνω το λόγο μου!» αποκρίθηκε ο Χάρι, πολύ πρόθυμος να δει κι άλλα μαγικά.

Ο Χάγκριντ έβγαλε πάλι τη ροζ ομπρέλα και χτύπησε δυο φορές με την άκρη της την πρύμνη της βάρκας. Αμέσως το νερό εξαφανίστηκε από το εσωτερικό της και ξεκίνησε μεμιάς για την ακτή.

«Γιατί είναι τρελός όποιος προσπαθεί να ληστέψει την τράπεζα "Γκρίνγκοτς";» ρώτησε κατόπιν ο Χάρι.

«Ξόρκια... κατάρες...» αποκρίθηκε αφηρημένα ο Χάγκριντ, ανοίγοντας την εφημερίδα του. «Λένε πως έχουν δράκους για να φυλάνε τα μεγάλα χρηματοκιβώτια... Κι έπειτα, δεν είναι καθόλου εύκολο να φτάσεις στην "Γκρίνγκοτς"· τα γραφεία της απλώνονται ολόκληρα χιλιόμετρα κάτω απ' το Λονδίνο! Βρίσκονται πιο βαθιά κι απ' το μετρό. Ακόμη κι αν καταφέρεις να φτάσεις ως εκεί, θα πεθάνεις από την πείνα, προσπαθώντας να βγεις έξω...»

Σιωπηλός, ο Χάρι στριφογύριζε στο μυαλό του όλες αυτές τις πληροφορίες, ενώ ο Χάγκριντ διάβαζε την εφημερίδα

του, τον *Ημερήσιο Προφήτη.* Απ' το θείο Βέρνον είχε μάθει πως οι άνθρωποι θέλουν την ησυχία τους όταν διαβάζουν εφημερίδα, κάτι που σήμερα του φαινόταν ακατόρθωτο! Γιατί ποτέ στη ζωή του δεν ήθελε να κάνει τόσες πολλές ερωτήσεις!

«Το Υπουργείο Μαγείας πάλι τα 'κανε θάλασσα», μουρμούρισε ο Χάγκριντ. «Συνηθισμένα πράματα...»

«Υπάρχει και Υπουργείο Μαγείας;» ρώτησε ο Χάρι, προτού προλάβει να συγκρατήσει τον εαυτό του.

«Και βέβαια!» αποκρίθηκε ο γίγαντας. «Ήθελαν, μάλιστα, τον Ντάμπλντορ για υπουργό, αλλά εκείνος δεν αφήνει με τίποτα το σχολείο. Έτσι ο γερο-Κορνήλιος Φατζ πήρε τη θέση. Ένας ανίκανος με τα όλα του! Γι' αυτό βομβαρδίζει καθημερινά τον Ντάμπλντορ με κουκουβάγιες, ζητώντας συμβουλές...»

«Καλά, μα τι *κάνει* το Υπουργείο Μαγείας;»

«Η πρώτη του δουλειά είναι να κρατά κρυφό απ' τους Μαγκλ πως υπάρχουν μάγοι και μάγισσες σ' όλη τη χώρα...»

«Γιατί;»

«Γιατί; Δεν το καταλαβαίνεις, Χάρι, πως τότε όλοι θα ζητούσαν μαγικές λύσεις στα προβλήματα τους; Όχι, είναι καλύτερα να μένουμε κρυφοί».

Την ίδια στιγμή η βάρκα ακούμπησε απαλά στην άκρη της προκυμαίας. Ο Χάγκριντ δίπλωσε την εφημερίδα του. Ανέβηκαν κι οι δυο μαζί τα πέτρινα σκαλοπάτια ως το δρόμο.

Καθώς οι δυο τους διέσχιζαν τη μικρή πόλη πηγαίνοντας προς το σιδηροδρομικό σταθμό, πολλοί περαστικοί κοίταζαν μ' απορία τον Χάγκριντ. Ο Χάρι τους δικαιολογούσε απόλυτα, γιατί ο Χάγκριντ όχι μόνο ήταν δυο φορές πιο ψηλός από κάθε συνηθισμένο άνθρωπο, αλλά και κάθε τόσο έδειχνε τα πιο κοινότυπα πράγματα, όπως παραδείγματος χάριν ένα παρκόμετρο, λέγοντας δυνατά: «Το βλέπεις αυτό, Χάρι; Τι σκαρφίζονται αυτοί οι Μαγκλ!...»

«Χάγκριντ», είπε σε μια στιγμή λαχανιασμένος ο Χάρι, κα-

θώς έτρεχε για να τον προλάβει, «είναι αλήθεια πως δράκοι φυλάνε την τράπεζα "Γκρίνγκοτς";»

«Ναι, έτσι λένε», αποκρίθηκε εκείνος. «Για να σου πω την αλήθεια, πολύ θα 'θελα να είχα ένα δράκο!»

«*Θα "θελες* ένα δράκο;»

«Ναι. Από παιδί τον ήθελα. Α, φτάσαμε...»

Μπήκαν στο σταθμό, όπου έμαθαν πως ένα τρένο για το Λονδίνο έφευγε σε πέντε λεπτά. Ο Χάγκριντ, ο οποίος δεν καταλάβαινε καθόλου τη σημασία αυτού που αποκαλούσε τα «λεφτά των Μαγκλ», έδωσε μερικά χαρτονομίσματα στον Χάρι, για να βγάλει τα εισιτήρια.

Μέσα στο βαγόνι οι άλλοι επιβάτες τους κοίταζαν συνέχεια. Ο Χάγκριντ έπιασε μόνος του δυο καθίσματα κι ατάραχος άρχισε να πλέκει κάτι που έμοιαζε με τεράστιο κίτρινο αντίσκηνο.

«Έχεις ακόμη το γράμμα σου, Χάρι;» τον ρώτησε κάποια στιγμή, ενώ μετρούσε προσεκτικά τους πόντους.

Ο Χάρι έβγαλε απ' την τσέπη του το φάκελο από περγαμηνή και του τον έδειξε.

«Ωραία. Γιατί γράφει μέσα όλα όσα θα σου χρειαστούν».

Ο Χάρι άνοιξε το φάκελο κι έβγαλε από μέσα ένα δεύτερο κομμάτι χαρτί, που δεν το είχε προσέξει το προηγούμενο βράδυ. Το άνοιξε κι άρχισε να διαβάζει:

ΣΧΟΛΗ «ΧΟΓΚΟΥΑΡΤΣ» ΓΙΑ ΜΑΓΕΙΕΣ ΚΑΙ ΞΟΡΚΙΑ

Στολή

Οι πρωτοετείς φοιτητές θα χρειαστούν:

1) Τρία ζεύγη από απλούς μανδύες εργασίας (μαύρους).
2) Ένα απλό μυτερό καπέλο (μαύρο) για καθημερινή χρή **ση.**
3) Ένα ζευγάρι προστατευτικά γάντια (δέρμα δράκου ή κάτι παρόμοιο).

4) Μια χειμωνιάτικη μπέρτα (μαύρη, με ασημένιο κούμπωμα).

Παρακαλώ, σημειώσατε ότι όλα τα ρούχα των φοιτητών πρέπει να έχουν ετικέτες με το όνομα τους.

Βιβλία

Όλοι οι φοιτητές πρέπει να έχουν ένα αντίτυπο των παρακάτω:

Εγχειρίδιο βασικής μαγείας, Τάξη Α', της Μιράντα Γκόσακ.
Ιστορία της μαγείας, της Μπατίλντα Μπάγκσοτ.
Μαγικές θεωρίες, του Άνταλμπερτ Γουάφλιν.
Οδηγός αρχαρίων για μεταμορφώσεις, του Έμεριχ Σουίτς.
Χίλια μαγικά βότανα και μανιτάρια, της Φίλιντα Σπόαρ.
Μαγικά ποτά και φίλτρα, του Αρσένιο Τζίγκερ.
Φανταστικά ζώα και ηού βρίσκονται, του Νιουτ Σκάμαντερ.
Οι σκοτεινές δυνάμεις: οδηγός αυτοπροστασίας, του Κουέντιν Τριμπλ.

Άλλα εξαρτήματα

1 ραβδί
1 τσουκάλι (από μέταλλο, μέγεθος 2)
1 σειρά ποτήρια, ή μικρά μπουκάλια
1 τηλεσκόπιο
1 χάλκινη ζυγαριά και βαρίδια

Επίσης οι φοιτητές μπορούν να φέρουν στο σχολείο μία κουκουβάγια, ή μία γάτα, ή ένα βάτραχο.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΟΤΙ ΣΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΕΤΕΙΣ ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΣΚΟΥΠΟΞΥΛΑ

«Μπορούμε όλα αυτά να τα αγοράσουμε στο Λονδίνο;» ρώτησε ο Χάρι.

«Αν ξέρεις πού να πας», αποκρίθηκε ο Χάγκριντ.

Ποτέ πριν ο Χάρι δεν είχε πάει στο Λονδίνο. Όσο για τον Χάγκριντ, αν και φαινόταν να ξέρει πού πηγαίνει, ήταν ολοφάνερο πως ήταν ασυνήθιστος να ταξιδεύει με το συνηθισμένο τρόπο. Δυσκολεύτηκε να περάσει από τον αυτόματο έλεγχο εισιτηρίων στο μετρό και μέσα στο Βαγόνι παραπονιόταν δυνατά πως τα καθίσματα ήταν στενά και το τρένο πολύ αργό.

«Δεν καταλαβαίνω πώς οι Μαγκλ τα καταφέρνουν χωρίς μαγεία», είπε ο Χάγκριντ καθώς ανέβαιναν τη χαλασμένη κυλιόμενη σκάλα, που τους έφερε σ' έναν πολυσύχναστο δρόμο, γεμάτο καταστήματα.

Ο Χάγκριντ ήταν τόσο τεράστιος, που όλοι παραμέριζαν μπροστά του για να περάσει. Το μόνο που είχε να κάνει ο Χάρι, ήταν να τον ακολουθεί από κοντά. Πέρασαν μπροστά από βιβλιοπωλεία και δισκάδικα, μαγαζιά που πουλούσαν χάμπουργκερ, κινηματογράφους, καφενεία και μπαρ, αλλά δεν είδαν πουθενά κάποιο μαγαζί που να δείχνει ότι πουλάει μαγικά ραβδιά. Ο δρόμος ήταν ένας συνηθισμένος δρόμος, γεμάτος από συνηθισμένους ανθρώπους. Ήταν δυνατόν να υπάρχουν σωροί από χρυσάφι, θαμμένοι βαθιά κάτω απ' αυτόν; αναρωτήθηκε ο Χάρι. Υπήρχαν στ' αλήθεια μαγαζιά που πουλούσαν σκουπόξυλα και βιβλία με ξόρκια; Μήπως όλ' αυτά ήταν ένα μεγάλο αστείο, που οι Ντάρσλι έκαναν εις βάρος του; Αν ο Χάρι δεν ήταν απόλυτα σίγουρος πως οι Ντάρσλι δεν είχαν καθόλου χιούμορ, μπορεί και να το πίστευε. Όμως, παρ' όλα τα απίστευτα που τους είχε διηγηθεί μέχρι τώρα ο Χάγκριντ, ο Χάρι τον εμπιστευόταν.

«Φτάσαμε», είπε ξαφνικά ο Χάγκριντ, σταματώντας. «Το "Ραγισμένο Τσουκάλι" είναι πολύ γνωστό μέρος...»

Ήταν ένα μικρό καφέ-μπαρ, που φαινόταν λίγο βρόμικο. Αν ο Χάγκριντ δεν του το είχε δείξει, ο Χάρι δε θα το είχε προσέξει. Όσοι περνούσαν βιαστικά απ' έξω, δεν του έριχναν ούτε μια ματιά. Το Βλέμμα τους γλιστρούσε απ' το με-

γάλο Βιβλιοπωλείο στη μια πλευρά του, στο μεγάλο δισκάδικο στην άλλη, λες και το «Ραγισμένο Τσουκάλι» δεν υπήρχε. Ο Χάρι, μάλιστα, είχε την περίεργη εντύπωση πως μόνο εκείνος και ο Χάγκριντ μπορούσαν να το δουν. Προτού, όμως, προλάβει να μιλήσει γι' αυτό, ο γίγαντας τον είχε οδηγήσει μέσα.

Μολονότι γνωστό, αυτό το καφέ-μπαρ ήταν σκοτεινό και πολύ παλιό. Μερικές ηλικιωμένες γυναίκες κάθονταν σε μια γωνιά, πίνοντας μικρά φλιτζάνια με σέρι. Μια απ' αυτές κάπνιζε μια μακριά πίπα. Ένας μικρόσωμος άντρας με ψηλό καπέλο κουβέντιαζε με τον μπάρμαν, που ήταν εντελώς φαλακρός και έμοιαζε με φώκια. Ο σιγανός θόρυβος απ' τις κουβέντες σταμάτησε μόλις μπήκαν μέσα. Όλοι έδειχναν να ξέρουν τον Χάγκριντ και του χαμογέλασαν χαιρετώντας τον, ενώ ο μπάρμαν πήρε ένα ποτήρι και ρώτησε: «Το συνηθισμένο σου, Χάγκριντ;»

«Όχι, Τομ, δεν μπορώ να πιω τώρα. Έχω βγει για δουλειά του σχολείου», αποκρίθηκε ο γίγαντας, ακουμπώντας το χέρι του σιον ώμο του Χάρι, πράγμα που έκανε τα γόνατα του Χάρι να λυγίσουν.

«Μα τα γένια μου!» είπε ο μπάρμαν, σκύβοντας για να δει καλύτερα το μικρό. «Μήπως είναι... ο... Γίνεται να...»

Μέσα στο «Ραγισμένο Τσουκάλι» δεν ακουγόταν τώρα ο παραμικρός θόρυβος.

«Ο Χάρι Πότερ!» είπε κατόπιν ο μπάρμαν. «Τι μεγάλη τιμή!»

Μετά βγήκε τρέχοντας πίσω απ' τον πάγκο του μπαρ, άρπαξε το χέρι του Χάρι και το 'σφιξε δυνατά, ενώ δάκρυα πλημμύριζαν τα μάτια του.

«Καλωσορίσατε, κύριε Πότερ!» του είπε. «Καλωσορίσατε!»

Ο Χάρι δεν ήξερε τι να πει. Όλοι τον κοίταζαν. Ο Χάγκριντ δίπλα του χαμογελούσε γεμάτος περηφάνια. Σχεδόν αμέσως, όλοι οι θαμώνες του μπαρ είχαν σηκωθεί όρθιοι και πλησίαζαν για να του σφίξουν το χέρι.

«Ντόρις Κόκφορντ, κύριε Πότερ. Δεν το πιστεύω πως, επιτέλους, σας γνωρίζω...»

«Χαίρομαι για τη γνωριμία, κύριε Πότερ. Χαίρομαι πολύ...»

«Πάντα ήθελα να σας σφίξω το χέρι...»

«Δε φαντάζεστε πόσο χαίρομαι, κύριε Πότερ! Ντιγκλ με λένε, Δαίδαλος Ντιγκλ...»

«Εσάς σας έχω ξαναδεί!» φώναξε ξαφνικά ο Χάρι, καθώς το ψηλό καπέλο του Ντιγκλ έπεσε κάτω απ' την ταραχή του. «Μια φορά, σε κάποιο μαγαζί, μου κάνατε μια υπόκλιση...»

«Με θυμάται!» φώναξε ενθουσιασμένος ο Ντιγκλ. «Το ακούσατε; Με θυμάται!»

Ένας νέος άντρας τον πλησίασε κατόπιν διστακτικά. Ο Χάρι πρόσεξε πως το ένα μάτι του έπαιζε νευρικά.

«Καθηγητά Κούιρελ!» είπε με χαρά ο Χάγκριντ. «Χάρι, ο κύριος Κούιρελ θα είναι ένας απ' τους καθηγητές σου στο "Χόγκουαρτς"...»

«Π-π-π-πότερ, δε φαντάζεσαι π-π-π-πόσο χαίρομαι π-π-που σε γνωρίζω!»

«Και τι μάθημα κάνετε, κύριε καθηγητά;»

«Α-α-α-άμυνα εναντίον τ-τ-των σκοτεινών τ-τ-τ-τεχνών», μουρμούρισε ο καθηγητής, σαν να προτιμούσε να μη μιλά γι' αυτό. «Όχι, δηλαδή, πως εσύ το χρειάζεσαι, Π-π-π-πότερ!» Και γέλασε νευρικά. «Φαντάζομαι πως θα ήρθες για να προμηθευτείς όσα σου χρειάζονται... Κι εγώ π-π-π-πρέπει ν' αγοράσω ένα καινούριο βιβλίο για β-β-β-βρικόλακες».

Οι άλλοι θαμώνες, όμως, δεν άφησαν τον καθηγητή Κούιρελ να μονοπωλήσει περισσότερο τον Χάρι. Τον παραμέρισαν και περικύκλωσαν πάλι το μικρό. Τότε ο Χάγκριντ αναγκάστηκε να υψώσει τη φωνή του, για ν' ακουστεί παρά το θόρυβο.

«Πρέπει να πηγαίνουμε, φίλοι. Έχουμε πολλά ψώνια να κάνουμε. Πάμε, Χάρι...»

Μετά ο Χάγκριντ προχώρησε προς το πίσω μέρος της μα-

κρόστενης και μισοσκότεινης αίθουσας, παραμέρισε μια κουρτίνα κι οδήγησε τον Χάρι σε μια μικρή αυλή, τριγυρισμένη από ψηλό τοίχο. Η αυλή ήταν άδεια, εκτός από δυο σκουπιδοτενεκέδες.

«Σ' το είπα, έτσι;» είπε κατόπιν στον Χάρι χαμογελώντας του. «Σ' το είπα πως είσαι διάσημος! Ακόμη κι ο καθηγητής Κούιρελ έτρεμε που σε γνώρισε. Βέβαια πάντα τρέμει...»

«Είναι πάντα τόσο νευρικός;» ρώτησε ο Χάρι.

«Α, ναι, ο καημένος... Ήταν μια χαρά, όσο καιρό μελετούσε μόνο τα βιβλία. Μετά, όμως, πήρε ένα χρόνο άδεια, για να κάνει πρακτική εξάσκηση και τότε... Λένε πως συνάντησε βρικόλακες στο Μαύρο Δάσος κι από τότε δεν είναι πια ο ίδιος. Φοβάται τους φοιτητές, φοβάται τα θέματα που διδάσκει, τα φοβάται όλα... Τώρα, πού είναι η ομπρέλα μου;»

Βρικόλακες; Μαύρο Δάσος; 0 Χάρι είχε αρχίσει να ζαλίζεται. Στο μεταξύ ο Χάγκριντ μετρούσε τα τούβλα του τοίχου ακριβώς επάνω από έναν σκουπιδοτενεκέ.

«Τρία στο πλάι... δύο επάνω...» μουρμούριζε. «Εντάξει... Τραβήξου λίγο πίσω, Χάρι...»

Μετά χτύπησε τρεις φορές τον τοίχο με την άκρη της ομπρέλας του.

Το τούβλο που είχε χτυπήσει, άρχισε ξαφνικά να τρέμει, μετά σχίστηκε στα δύο κι ένα άνοιγμα φάνηκε· ένα άνοιγμα που μεγάλωνε καθώς το κοιτούσαν. Το άνοιγμα πήρε το σχήμα καμάρας και συνέχισε να μεγαλώνει, ώσπου έγινε αρκετά μεγάλο ακόμη και για τον ίδιο τον Χάγκριντ. Κι από αυτό το άνοιγμα φαινόταν τώρα η αρχή ενός πλακόστρωτου δρόμου, με πολλές στροφές, που χανόταν στο βάθος.

«Καλωσόρισες στη Διαγώνιο Αλέα», είπε ο Χάγκριντ.

Μετά έπιασε τον Χάρι απ' το χέρι και πέρασαν μαζί το άνοιγμα. Ο Χάρι έριξε μια γρήγορη ματιά πίσω του κι είδε το άνοιγμα να εξαφανίζεται, δίνοντας πάλι τη θέση του στον τοίχο.

'Οταν κοίταξε πάλι μπροστά, είδε πως ο λαμπερός ήλιος φώτιζε ένα μεγάλο σωρό από τσουκάλια, στοιβαγμένα στη μια πλευρά του δρόμου. Από πάνω τους κρεμόταν μια επιγραφή: «Τσουκάλια — Όλα τα μεγέθη — Πήλινα, Χάλκινα, Ασημένια — Με αυτόματο ανακάτωμα».

«Ναι, σου χρειάζεται ένα απ' αυτά», είπε ο Χάγκριντ, ακολουθώντας το βλέμμα του. «Αλλά πρώτα πρέπει να σου βρούμε χρήματα...»

Ο Χάρι ευχήθηκε σιωπηλά να είχε τώρα οκτώ μάτια, για να μπορεί να βλέπει το καθετί γύρω του. Ενώ προχωρούσαν στο στενό δρόμο, γύριζε το κεφάλι του δεξιά κι αριστερά, για να μη χάσει τίποτα: τα διάφορα μαγαζιά, τα απίθανα εμπορεύματα και τους άνθρωπος που έκαναν τα ψώνια τους! Έξω από ένα φαρμακείο, μια παχουλή γυναίκα κουνούσε το κεφάλι της και μουρμούριζε: «Συκώτι δράκου, δεκαεφτά δρεπάνια το κομμάτι! Μα τι ακρίβεια είναι αυτή;»

Παρακάτω, έξω από ένα σκοτεινό και χαμηλό μαγαζί, η επιγραφή έλεγε: «Κουκουβάγιες σ' όλα τα χρώματα». Λίγο πιο πέρα μερικά αγόρια στην ηλικία του Χάρι είχαν τις μύτες τους κολλημένες σε μια βριτρίνα γεμάτη σκουπόξυλα. «Για κοίτα», άκουσε ο Χάρι το ένα απ' αυτά να λέει, «αυτό είναι το καινούριο Σύννεφο 2000! Το πιο γρήγορο απ' όλα!» Μέχρι εκεί που έπιανε το μάτι του, ο Χάρι έβλεπε μαγαζιά που πουλούσαν μανδύες και μπέρτες, μαγαζιά που πουλούσαν τηλεσκόπια και παράξενα εργαλεία που δεν είχε ξαναδεί ποτέ στη ζωή του, βιτρίνες με βαρέλια γεμάτα χολές από νυχτερίδες και μάτια φιδιών, στοίβες ολόκληρες από βιβλία με ξόρκια, κοντυλοφόρους με φτερό, περγαμηνές σε ρολό, μπουκαλάκια για φίλτρα κι ολοστρόγγυλες γυάλινες μπάλες, που έμοιαζαν με το φεγγάρι.

«Να η τράπεζα!» είπε κάποια στιγμή ο Χάγκριντ. «Φτάσαμε στο "Γκρίνγκοτς"».

Βρίσκονταν τώρα μπροστά σ' ένα ψηλό και κάτασπρο κτίριο, πολύ πιο μεγάλο απ' τα χαμηλά μαγαζιά του δρόμου.

Δίπλα στη γυαλιστερή και μπρούντζινη πόρτα του, ντυμένος με χρυσοκόκκινη στολή, στεκόταν...

«Ναι, αυτός είναι ένας καλλικάντζαρος», είπε σιγά ο Χάγκριντ, καθώς ανέβαιναν κι οι δυο τα φαρδιά μαρμάρινα σκαλοπάτια. Ο καλλικάντζαρος ήταν σχεδόν ένα κεφάλι πιο κοντός απ' τον Χάρι, με μελαψό κι έξυπνο πρόσωπο, μυτερή γενειάδα και πολύ μακριά χέρια και πόδια. Υποκλίθηκε Βαθιά καθώς περνούσαν από μπροστά του. Ο Χάρι κι ο Χάγκριντ βρέθηκαν μετά μπροστά σε δυο άλλες πόρτες, ασημένιες και κλειστές αυτή τη φορά, που επάνω τους ήταν χαραγμένες μερικές λέξεις:

Μπες μέσα, ξένε, αλλά θυμήσου:
η απληστία είναι αμάρτημα.
Αυτοί που ξοδεύουν χωρίς να κερδίζουν,
πρέπει κάποτε ακριβά να πληρώσουν.
Αν στα υπόγεια μας ψάχνεις
για θησαυρό, που ποτέ δικός σου δεν ήταν,
κλέφτη, πρόσεχε πολύ, γιατί
μπορεί να βρεις κι άλλα εκεί.

«Όπως σου είπα, θα πρέπει να είναι τρελός όποιος προσπαθήσει να ληστέψει αυτή την τράπεζα», παρατήρησε ο Χάγκριντ.

Δυο άλλοι καλλικάντζαροι άνοιξαν τις ασημένιες πόρτες με Βαθιά υπόκλιση. Ο Χάρι, ακολουθώντας το γίγαντα, βρέθηκε σε μια μεγάλη μαρμάρινη αίθουσα. Καμιά εκατοστή καλλικάντζαροι ήσαν καθισμένοι σε ψηλά σκαμνιά πίσω από θυρίδες, άλλοι γράφοντας σε μεγάλα κατάστιχα, άλλοι ζυγίζοντας νομίσματα σε χάλκινες ζυγαριές κι άλλοι εξετάζοντας πολύτιμους λίθους με ειδικούς φακούς. Γύρω-γύρω στην τεράστια αίθουσα υπήρχαν κι άλλες πόρτες, ενώ καλλικάντζαροι συνόδευαν πελάτες μέσα κι έξω απ' αυτές. Ο Χάγκριντ κι ο Χάρι πλησίασαν σε μια άδεια θυρίδα.

«Καλημέρα», είπε ο Χάγκριντ στον καλλικάντζαρο. «Ήρθαμε να πάρουμε μερικά χρήματα απ' το χρηματοκιβώτιο του κυρίου Πότερ».

«Έχετε το κλειδί του, κύριε;» τον ρώτησε ο καλλικάντζαρος.

«Κάπου εδώ το 'χω», αποκρίθηκε ο γίγαντας κι άρχισε να αδειάζει τις τσέπες του επάνω στα χαρτιά του καλλικάντζαρου. Όταν ακούμπησε πάνω σ' αυτά μερικά μπισκότα για σκύλους, ο Χάρι είδε τον καλλικάντζαρο να ζαρώνει τη μύτη του με αηδία. Στη διπλανή θυρίδα, ένας άλλος καλλικάντζαρος ζύγιζε σε ζυγαριά ρουμπίνια, μεγάλα και κατακόκκινα σαν αναμμένα κάρβουνα.

«Να το!» φώναξε θριαμβευτικά ο Χάγκριντ, σηκώνοντας ψηλά ένα μικρό χρυσό κλειδί.

Ο καλλικάντζαρος το πήρε και το κοίταξε προσεκτικά.

«Είναι εντάξει», είπε κατόπιν.

«Κι εδώ», συνέχισε ο Χάγκριντ, «έχω ένα γράμμα από τον καθηγητή Ντάμπλντορ. Είναι για το Ξέρετε-Τι, στο χρηματοκιβώτιο εφτακόσια δεκατρία...»

Ο καλλικάντζαρος πήρε το γράμμα και το διάβασε προσεκτικά.

«Πολύ καλά», είπε κατόπιν, δίνοντας το πίσω στον Χάγκριντ. «Θα βρω κάποιον να σας πάει και στα δυο χρηματοκιβώτια».

Μετά έκανε νόημα σ' έναν άλλον καλλικάντζαρο, ο οποίος και τους πλησίασε. Αφού ο Χάγκριντ ξανάβαλε στις τσέπες του όλα όσα είχε βγάλει απ' αυτές, ακολούθησε μαζί με τον Χάρι τον καλλικάντζαρο σε μια απ' τις πόρτες που έβγαζαν από την τεράστια αίθουσα.

«Τι είναι αυτό το Ξέρεις-Τι στο χρηματοκιβώτιο εφτακόσια δεκατρία;» ρώτησε σιγά ο Χάρι.

«Δεν μπορώ να σου πω. Πολύ μυστικό!» αποκρίθηκε ο Χάγκριντ. «Δουλειά του σχολείου κι ο Ντάμπλντορ εμπιστεύθηκε εμένα. Θα χάσω τη θέση μου, αν σου πω...»

Ο καλλικάντζαρος κράτησε την πόρτα ανοιχτή, για να περάσουν. Ο Χάρι, που περίμενε να δει κι άλλα μάρμαρα, παραξενεύτηκε. Βρίσκονταν ξαφνικά σ' ένα στενό πέτρινο διάδρομο, που φωτιζόταν από αναμμένους πυρσούς στερεωμένους στους τοίχους. Ο διάδρομος κατηφόριζε απότομα και στο πέτρινο δάπεδο του είχε λεπτές ράγες, όπως αυτές των τρένων. Ο καλλικάντζαρος σφύριξε μια φορά κι αμέσως ένα μικρό διθέσιο Βαγόνι παρουσιάστηκε μπροστά τους. Μπήκαν κι οι δυο μέσα — ο Χάγκριντ με κάποια δυσκολία —, ο καλλικάντζαρος κάθισε στη θέση του οδηγού και ξεκίνησαν.

Στην αρχή ο Χάρι παρατηρούσε τις στροφές, προσπαθώντας να καταλάβει προς τα πού πήγαιναν, αλλά γρήγορα έχασε κάθε προσανατολισμό. Το βαγόνι φαινόταν να ξέρει τον προορισμό τους, γιατί δεν το οδηγούσε ο καλλικάντζαρος.

Τα μάτια του Χάρι άρχισαν να τσούζουν απ' τον παγωμένο αέρα που χτυπούσε τα πρόσωπα τους, αλλά τα κρατούσε με το ζόρι ορθάνοιχτα, προσπαθώντας να βλέπει όσα περισσότερα γινόταν. Κάποια στιγμή είδε μια δυνατή λάμψη, σαν από φωτιά, και γύρισε γρήγορα για να δει μήπως ήταν κάποιος δράκος. Η λάμψη όμως χάθηκε, ενώ το βαγόνι συνέχισε να κατηφορίζει με μεγάλη ταχύτητα, περνώντας δίπλα από μια υπόγεια λίμνη με σταλακτίτες και σταλαγμίτες γύρω γύρω.

«Ποτέ δεν κατάφερα να μάθω τη διαφορά ανάμεσα σε ένα σταλακτίτη κι ένα σταλαγμίτη», είπε ο Χάρι, φωνάζοντας δυνατά για να ακουστεί παρά το θόρυβο του βαγονιου.

«Ο σταλαγμίτης έχει ένα "μ"», αποκρίθηκε ο Χάγκριντ, που έδειχνε πολύ χλομός. «Μη μου κάνεις όμως ερωτήσεις τώρα, γιατί ζαλίζομαι».

"Οταν, τέλος, το βαγόνι σταμάτησε μπροστά σε μια μικρή, κλειστή πόρτα, ο κατάχλομος Χάγκριντ βγήκε παραπατώντας κι ακούμπησε στον τοίχο για να συνέλθει.

Ο καλλικάντζαρος ξεκλείδωσε την πόρτα. Με το που την

άνοιξε, ένας πυκνός πράσινος καπνός βγήκε από μέσα. Όταν ο καπνός άρχισε να διαλύεται, ο Χάρι άφησε να του ξεφύγει ένα επιφώνημα έκπληξης. Γιατί εκεί μέσα βρίσκονταν σωροί από χρυσά, ασημένια και χάλκινα νομίσματα!

«Όλα δικά σου», του είπε χαμογελώντας ο Χάγκριντ.

Αυτό που συνέβαινε, ήταν απίστευτο. Ο Χάρι ήταν σίγουρος πως οι Ντάρσλι δεν είχαν ιδέα γι' αυτόν το θησαυρό, διαφορετικά θα είχαν βρει κάποιο τρόπο για να του τον κλέψουν. Πόσες φορές δεν είχαν παραπονεθεί για το πόσα πολλά τους κόστιζε η διατροφή του! Κι όλα αυτά τα χρόνια υπήρχε ένας μικρός θησαυρός που του ανήκε, θαμμένος κάτω από το Λονδίνο...

Ο Χάγκριντ βοήθησε τον Χάρι να βάλει αρκετά απ' τα νομίσματα σε μια τσάντα.

«Τα χρυσά νομίσματα είναι γαλέρες» του εξήγησε. «Τα ασημένια τα λένε δρεπάνια. Μια γαλέρα έχει δεκαεφτά δρεπάνια και κάθε δρεπάνι είκοσι εννέα μαστίγια. Έτσι λέγονται τα μικρά χάλκινα νομίσματα. Μην ανησυχείς, γρήγορα θα μάθεις να τα ξεχωρίζεις... Ωραία, λοιπόν, αυτά φτάνουν για τον πρώτο χρόνο. Τα υπόλοιπα θα μείνουν εδώ, ασφαλή...» Κατόπιν γύρισε στον καλλικάντζαρο. «Χρηματοκιβώτιο εφτακόσια δεκατρία», του είπε. «Και... μήπως μπορούμε να πηγαίνουμε πιο αργά;»

«Υπάρχει μόνο μία ταχύτητα», αποκρίθηκε εκείνος.

Το βαγόνι άρχισε πάλι να κατηφορίζει, πηγαίνοντας όλο και πιο γρήγορα. Ο αέρας γινόταν όλο και πιο παγωμένος. Κάποια στιγμή βρέθηκαν να περνούν δίπλα από μια βαθιά χαράδρα. Ο Χάρι έσκυψε έξω απ' το βαγόνι για να δει καλύτερα, αλλά ο Χάγκριντ τον άρπαξε απ' το γιακά και τον τράβηξε πάλι μέσα.

Όταν έφτασαν μπροστά στο χρηματοκιβώτιο, είδαν πως το χρηματοκιβώτιο εφτακόσια δεκατρία δεν είχε κλειδαρότρυπα.

«Κάντε πίσω!» τους διέταξε ο καλλικάντζαρος.

Κατόπιν άγγιξε την πόρτα μ' ένα από τα μακριά δάχτυλα του κι η πόρτα εξαφανίστηκε.

Ο Χάρι ήταν σίγουρος πως κάτι το πολύτιμο θα πρέπει να βρισκόταν σ' αυτό το χρηματοκιβώτιο. Γεμάτος περιέργεια, έσκυψε και κοίταξε μέσα, αλλά το μόνο που είδε, ήταν ένα μικρό πακέτο, τυλιγμένο σ' ένα βρόμικο κομμάτι πανί. Σιωπηλός, ο Χάγκριντ πήρε το δέμα, το έκρυψε κάτω απ' το παλτό του και γύρισε στο βαγόνι. Ο Χάρι ήθελε πολύ να μάθει τι περιείχε το δέμα, αλλά καταλάβαινε πως ήταν άσκοπο να ρωτήσει.

«Εμπρός, πάμε», είπε ο Χάγκριντ. «Και μη μου μιλήσεις όσο θ' ανεβαίνουμε, Χάρι. Είναι καλύτερα να κρατάω το στόμα μου κλειστό...»

Λίγο αργότερα στέκονταν κι οι δυο έξω από την τράπεζα, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια τους εξαιτίας της δυνατής λιακάδας. Ο Χάρι δεν ήξερε σε ποιο μαγαζί να πρωτοπάει, τώρα που είχε στα χέρια του μια σακούλα χρυσά νομίσματα. Και δεν του χρειαζόταν να υπολογίσει πόσες γαλέρες αντιστοιχούν στη βρετανική λίρα, για να καταλάβει πως κρατούσε στα χέρια του περισσότερα χρήματα απ' όσα είχε ποτέ δει στη ζωή του· περισσότερα κι απ' όσα είχε ποτέ δει στη ζωή του ο ξάδερφος του, ο Ντάντλι!

«Ας αρχίσουμε καλύτερα απ' τη στολή σου», είπε ο Χάγκριντ, δείχνοντας με το κεφάλι του ένα μαγαζί με την επιγραφή «Κυρία Μάλκιν: Μανδύες και μπέρτες για όλες τις περιστάσεις». «Δε μου λες, Χάρι», συνέχισε κατόπιν, «θα σε πείραζε να πεταχτώ ως το "Ραγισμένο Τσουκάλι", για να πιω κάτι; Αυτά τα βαγόνια της τράπεζας πάντα με ζαλίζουν...» Έδειχνε ακόμη χλομός.

Έτσι ο Χάρι μπήκε μόνος του στο κατάστημα της κυρίας Μάλκιν, νιώθοντας αρκετά νευρικός.

Η κυρία Μάλκιν ήταν μια κοντόχοντρη μάγισσα, ντυμένη

στα μοβ. «Για τη σχολή "Χόγκουαρτς", χρυσό μου;» τον ρώτησε, καθώς ο Χάρι προσπαθούσε να της εξηγήσει. «Θα βρεις εδώ όλα όσα σου χρειάζονται. Έχω κι άλλον ένα νεαρό που κάνει αυτή τη στιγμή τα ψώνια του...»

Στο βάθος του μαγαζιού, ένα αγόρι με μακρουλό και χλομό πρόσωπο στεκόταν επάνω σ' ένα χαμηλό σκαμνί, ενώ μια δεύτερη μάγισσα κόνταινε με καρφίτσες το μακρύ μαύρο μανδύα του. Η κυρία Μάλκιν έβαλε τον Χάρι να σταθεί επάνω σ' ένα άλλο σκαμνί, δίπλα στο άλλο παιδί, του φόρεσε ένα μανδύα κι άρχισε να γυρίζει το στρίφωμα στο κατάλληλο μήκος.

«Γεια σου», του είπε το αγόρι. «Κι εσύ για το "Χόγκουαρτς";»

«Ναι», αποκρίθηκε ο Χάρι, κάνοντας τη σκέψη πως δεν του άρεσε η ναζιάρικη και μαζί βαριεστημένη φωνή του αγοριού.

«Ο πατέρας μου είναι εδώ δίπλα κι αγοράζει τα βιβλία μου. Η μαμά είναι στην αρχή του δρόμου και κοιτάζει τα μαγικά ραβδιά», συνέχισε το αγόρι. «Όταν τελειώσω από δω, θα τους πάω με το ζόρι για να δούμε τα σκουπόξυλα ταχύτητας. Δεν καταλαβαίνω γιατί οι πρωτοετείς στο σχολείο μας δεν επιτρέπεται να έχουν το σκουπόξυλό τους. Εγώ θα βάλω τον πατέρα μου να μου το αγοράσει και θα το φέρω κρυφά μέσα στο σχολείο».

Ακούγοντας τον, ο Χάρι θυμήθηκε τον Ντάντλι.

«Εσύ έχεις το δικό σου σκουπόξυλό;» τον ρώτησε κατόπιν το αγόρι.

«Όχι», αποκρίθηκε ο Χάρι.

«Παίζεις καθόλου κουίντιτς;»

«Όχι», αποκρίθηκε ο Χάρι, ενώ αναρωτιόταν τι διάολο να ήταν αυτό το κουίντιτς.

«Εγώ παίζω... Κι ο μπαμπάς μου λέει πως θα είναι μεγάλη αδικία, αν δε με διαλέξουν στην ομάδα, για ν' αντιπροσωπεύω τον κοιτώνα μου. Δίκιο έχει! Εσύ ξέρεις σε ποιον κοιτώνα θα είσαι;»

«Όχι», είπε πάλι ο Χάρι, νιώθοντας όλο και πιο ηλίθιος κάθε λεπτό που περνούσε.

«Βέβαια κανείς ποτέ δεν το ξέρει στα σίγουρα, ώσπου να φτάσει στο σχολείο», συνέχισε το αγόρι. «Εγώ, όμως, πιστεύω πως θα με βάλουν στο Σλίθεριν. Γιατί όλη μου η οικογένεια εκεί έχει πάει... Φαντάσου να είσαι στο Χάφλπαφλ. Αν μ' έβαζαν εκεί, θα προτιμούσα να φύγω! Εσύ;»

«Μμμ...» αποκρίθηκε ο Χάρι, ενώ ευχόταν να μπορούσε να πει κάτι πιο ενδιαφέρον.

«Ε, για δες αυτόν τον τύπο!» φώναξε ξαφνικά ο νεαρός, δείχνοντας έξω απ' το παράθυρο.

Ο Χάρι κοίταξε κι είδε τον Χάγκριντ. Στεκόταν στο πεζοδρόμιο, χαμογελώντας πλατιά και δείχνοντας δυο μεγάλα παγωτά χωνάκι, για να του δώσει να καταλάβει πως δεν μπορούσε να μπει μέσα.

«Αυτός είναι ο Χάγκριντ», είπε ο Χάρι, ευχαριστημένος που ήξερε κάτι που το άλλο αγόρι δεν ήξερε. «Δουλεύει στο "Χόγκουαρτς"».

«Α, ναι. Ακουστά τον έχω... Κάτι σαν υπηρέτης, δεν είναι;»

«Είναι ο δασοφύλακας», τον διόρθωσε ο Χάρι, που τον έβρισκε όλο και πιο αντιπαθητικό όσο η ώρα περνούσε.

«Ε... το ίδιο είναι... Άκουσα πως είναι πρωτόγονος! Ζει σε μια καλύβα κάπου στο πάρκο του σχολείου και κάθε τόσο μεθάει και προσπαθεί να κάνει μαγικά, με αποτέλεσμα να βάζει φωτιά στο κρεβάτι του...»

«Εγώ νομίζω πως είναι πολύ έξυπνος», αποκρίθηκε ψυχρά ο Χάρι.

«Αλήθεια;» ρώτησε ειρωνικά το αγόρι. «Και γιατί είναι μαζί σου; Πού είναι οι δικοί σου γονείς;»

«Έχουν πεθάνει», αποκρίθηκε κοφτά ο Χάρι, που δεν ένιωθε την παραμικρή διάθεση να του δώσει περισσότερες εξηγήσεις.

«Α, λυπάμαι», αποκρίθηκε ο άλλος, δείχνοντας όμως πως

δεν τον ένοιαζε καθόλου. «Ήταν όμως απ' το σινάφι μας, έτσι;»

«Ήταν μάγοι, αν αυτό θέλεις να πεις...»

«Η δική μου γνώμη είναι πως δεν πρέπει να δέχονται τους άλλους στο σχολείο μας. Δε συμφωνείς; Γιατί δεν είναι σαν κι εμάς και δεν ξέρουν ούτε τους τρόπους, ούτε τις συνήθειες μας. Μερικοί δεν έχουν καν ακούσει για το "Χόγκουαρτς" προτού πάρουν το γράμμα! Είναι πολύ καλύτερα να μείνει το σχολείο μας μόνο για τα παιδιά απ' τις παλιές οικογένειες μάγων... Αλήθεια, ποιο είναι το επίθετο σου;»

Προτού όμως ο Χάρι προλάβει ν' απαντήσει, η κυρία Μάλκιν είπε: «Τελειώσαμε, χρυσό μου».

Ο Χάρι, ευχαριστημένος που του δόθηκε η ευκαιρία να κόψει την κουβέντα, κατέβηκε βιαστικά απ' το σκαμνί.

«Λοιπόν, θα τα ξαναπούμε στο "Χόγκουαρτς"», του είπε το αγόρι με βαριεστημένη φωνή.

Λίγο αργότερα, καθώς έτρωγε το παγωτό που του είχε αγοράσει ο Χάγκριντ (σοκολάτα και φιστίκι, με καβουρδισμένα αμύγδαλα), ο Χάρι ήταν σιωπηλός.

«Τι τρέχει;» τον ρώτησε ο γίγαντας.

«Τίποτα», αποκρίθηκε ο Χάρι, ξέροντας πως δεν έλεγε την αλήθεια.

Πήγαν μετά σ' ένα άλλο μαγαζί, για ν' αγοράσουν περγαμηνή και πένες με φτερό. Το κέφι του Χάρι έφτιαξε λίγο, όταν βρήκε ένα μελάνι που άλλαζε χρώμα καθώς έγραφες μ' αυτό. Όταν βγήκαν απ' το μαγαζί, ρώτησε τον Χάγκριντ: «Τι είναι το κουίντιτς;»

«Διάολε, Χάρι, όλο ξεχνάω πόσα λίγα ξέρεις για μας!» αποκρίθηκε ο Χάγκριντ. «Σκέψου να μην ξέρεις τι είναι το κουίντιτς!...»

«Μη με κάνεις κι εσύ να νιώθω χειρότερα!» τον διέκοψε ο Χάρι. Και μετά του είπε για το χλομό αγόρι στης κυρίας Μάλκιν και την κουβέντα μαζί του.

«...και μετά είπε πως παιδιά από οικογένειες Μαγκλ δεν

πρέπει να γίνονται δεκτά στο "Χόγκουαρτς", γιατί...»

«Μα εσύ δεν είσαι από οικογένεια Μαγκλ!» φώναξε ο Χάγκριντ. «Αν αυτό το παλιόπαιδο ήξερε *ποιος* πραγματικά είσαι... Μεγάλωσε ακούγοντας συνέχεια τ' όνομα σου... Αν εκείνος είναι πραγματικά από παλιά οικογένεια μάγων... Είδες πώς σε ήξεραν οι πελάτες στο "Ραγισμένο Τσουκάλι"; Εξάλλου τι μπορεί να ξέρει απ' αυτά ο μικρός; Μερικοί απ' τους καλύτερους μάγους που γνώρισα, ήταν οι πρώτοι μ' αυτό το χάρισμα σ' ολόκληρη την οικογένεια τους! Παράδειγμα η μητέρα σου. Κι είδες τι αδελφή είχε!»

«Ναι, αλλά αυτό το κουίντιτς, τι είναι;» ρώτησε ξανά ο Χάρι.

«Είναι το εθνικό μας σπορ- το σπορ των μάγων. Κάτι σαν... σαν το ποδόσφαιρο, ή το μπάσκετ στον κόσμο των Μαγκλ... Όλοι παρακολουθούν το κουίντιτς. Παίζεται στον αέρα, οι παίκτες είναι πάνω σε σκουπόξυλα... κι υπάρχουν τέσσερις μπάλες...»

«Και τι είναι το Σλίθεριν και το Χάφλπαφλ;»

«Είναι κοιτώνες του σχολείου. Υπάρχουν τέσσερις... Κι όλοι λένε πως στο Χάφλπαφλ βάζουν όλους τους χαζούς, αλλά...»

«Στοιχηματίζω πως θα βάλουν κι εμένα στο Χάφλπαφλ», παρατήρησε απογοητευμένος ο Χάρι.

«Καλύτερα στο Χάφλπαφλ, παρά στο Σλίθεριν», είπε με σιγουριά ο Χάγκριντ. «Γιατί όλοι οι μάγοι που... που πήραν το στραβό δρόμο, ξεκίνησαν από εκεί τις σπουδές τους. Κι ο Ξέρεις-Ποιος εκεί ήταν...»

«Δηλαδή ο Βολ... θέλω να πω ο Ξέρεις-Ποιος, σπούδασε στο "Χόγκουαρτς";» ρώτησε ο Χάρι

«Ναι. Πριν από πάρα πολλά χρόνια».

Κατόπιν ο Χάγκριντ κι ο Χάρι πήγαν ν' αγοράσουν τα βιβλία του Χάρι σ' ένα μεγάλο μαγαζί με φαρδιά ράφια ως το ταβάνι, γεμάτα Βιβλία: βιβλία τεράστια, δεμένα με δέρμα, Βιβλία μικρά σαν γραμματόσημα, βιβλία γεμάτα περίεργα σύμ-

βολα, ακόμη και Βιβλία με λευκές σελίδες. Ως κι ο Ντάντλι, που δε διάβαζε ποτέ τίποτα, θα ξετρελαινόταν μ' αυτά τα Βιβλία, σκέφθηκε ο Χάρι. Κι ο Χάγκριντ χρειάστηκε να τον τραβήξει απ' το μπράτσο, για να τον πάρει μακριά από βιβλία με τίτλους όπως *Μάγια και Αντι-μάγια. Μαγέψτε τους φίλους και νικήστε τους εχθρούς σας με τις πιο καινούριες κατάρες: τριχόπτωση, τρεμάμενα πόδια, γλωσσοδέτης και πολλά, πολλά άλλα,* του καθηγητή Βεντίκτους Βιρίντιαν.

«Θα το 'θελα πολύ αυτό το Βιβλίο, για να κάνω μάγια στον Ντάντλι!» δικαιολογήθηκε ο Χάρι.

«Δε λέω πως είναι άσχημη ιδέα, αλλά δεν πρέπει να κάνεις μάγια στον κόσμο των Μαγκλ», αποκρίθηκε ο Χάγκριντ. «Κι εξάλλου, δεν μπορείς ακόμη να κάνεις αυτά τα μάγια. Σου χρειάζεται πρώτα πολλή μελέτη».

Ο Χάγκριντ δεν άφησε τον Χάρι ν' αγοράσει ούτε ένα τσουκάλι από ατόφιο χρυσάφι. «Γράφει από χαλκό στον κατάλογο σου», του θύμισε. Αγόρασαν όμως μια ωραία ζυγαριά για φίλτρα κι ένα χάλκινο τηλεσκόπιο, το οποίο μπορούσε να γίνει τόσο μικρό, ώστε να χωρά στην τσέπη. Μετά πήγαν στο φαρμακείο, που ήταν τόσο γεμάτο από ενδιαφέροντα πράγματα, ώστε κανείς δεν πρόσεχε την απαίσια μυρωδιά: ένα μίγμα από χαλασμένα αβγά και σάπιο λάχανο. Βαρέλια με περίεργα πυκνά υγρά βρίσκονταν εδώ κι εκεί, ενώ γυάλινα Βάζα με ξερά Βότανα και σκόνες σε ζωηρά χρώματα ήταν στοιβαγμένα στα ράφια. Αρμαθιές από δόντια και κέρατα κρέμονταν απ' το ταβάνι.

Ενώ ο Χάγκριντ ζητούσε απ' τον υπάλληλο μικρές ποσότητες απ' όλα τα Βασικά υλικά για φίλτρα, ο Χάρι κοίταζε με ενδιαφέρον τ' ασημένια κέρατα από μονόκερο (τιμή 21 γαλέρες) και τα μικροσκοπικά, γυαλιστερά μάτια κατσαρίδας (τιμή 5 μαστίγια το μικρό χωνάκι).

'Οταν βγήκαν απ' το φαρμακείο, ο Χάγκριντ συμβουλεύθηκε πάλι τον κατάλογο του Χάρι.

«Μόνο το μαγικό ραβδί μάς μένει ν' αγοράσουμε», είπε

κατόπιν. «Και... α, ναι... δε σου πήρα ακόμη δώρο για τα γενέθλια σου...»

Ο Χάρι ένιωσε το πρόσωπο του να κοκκινίζει.

«Δεν είναι ανάγκη να...»

«Το ξέρω αυτό», τον διέκοψε ο γίγαντας. «Θα σου κάνω, λοιπόν, δώρο το ζώο σου. Όχι Βάτραχο, δεν είναι πια της μόδας... και θα σε κοροϊδεύουν τ' άλλα παιδιά. Ούτε γάτα, δε μ' αρέσουν οι γάτες, με κάνουν να φταρνίζομαι... Θα σου πάρω, λοιπόν, μια κουκουβάγια! Όλα τα παιδιά στο σχολείο κουκουβάγιες θέλουν, γιατί είναι και χρήσιμες: κουβαλούν την αλληλογραφία σου κι άλλα πολλά...»

Είκοσι λεπτά αργότερα, οι δυο τους βγήκαν απ' το κατάστημα που πουλούσε κουκουβάγιες (ένα κατάστημα σκοτεινό και γεμάτο θροίσματα φτερών και μεγάλα, λαμπερά μάτια). Ο Χάρι κρατούσε με προσοχή ένα κλουβί, που μέσα του βρισκόταν μια μεγάλη κάτασπρη κουκουβάγια, κοιμισμένη και με το κεφάλι κάτω απ' το ένα φτερό της. Η χαρά του ήταν τόσο μεγάλη, που δεν μπορούσε να σταματήσει να λέει «ευχαριστώ», τραυλίζοντας σαν τον καθηγητή Κούιρελ.

«Εντάξει, εντάξει!» τον έκοψε ο Χάγκριντ. «Δε φαντάζομαι να πήρες και τόσα πολλά δώρα απ' τους Ντάρσλι στη ζωή σου... Λοιπόν, τώρα θα πάμε στου Ολιβάντερ. Είναι το καλύτερο μαγαζί για μαγικά ραβδιά κι εσύ πρέπει να 'χεις το καλύτερο ραβδί!»

Ένα μαγικό ραβδί! Ο Χάρι δεν μπορούσε να το πιστέψει.

Αυτό το τελευταίο μαγαζί όπου μπήκαν, ήταν μακρύ και στενό. Μια ξεβαμμένη επιγραφή πάνω απ' την πόρτα έγραφε: «Ολιβάντερ, οι καλύτεροι κατασκευαστές μαγικών ραβδιών από το 382 π.Χ.» Στη μικρή βιτρίνα, επάνω σ' ένα σκονισμένο βελούδινο μαξιλάρι, ήταν ακουμπισμένο ένα μαγικό ραβδί.

Όταν ο Χάγκριντ κι ο Χάρι πέρασαν το κατώφλι, ένα κουδούνι ακούστηκε κάπου στο βάθος. Το μαγαζί δεν είχε κανένα έπιπλο, εκτός από μια παλιά κι ετοιμόρροπη καρέκλα,

όπου ο Χάγκριντ κάθισε για να περιμένει. Ο Χάρι ένιωθε σαν να είχε μπει σε μια πολύ αυστηρή Βιβλιοθήκη. Κατάπιε με προσπάθεια ένα σωρό καινούριες ερωτήσεις που ήθελε να κάνει και κοίταξε με περιέργεια γύρω του τα μακρόστενα κουτιά, που ήταν στοιβαγμένα σχεδόν ως το ταβάνι. Ένιωθε μια παράξενη ανατριχίλα, σαν η ατμόσφαιρα γύρω του να ήταν γεμάτη από μια μυστική, μαγική δύναμη.

«Καλησπέρα σας», ακούστηκε ξαφνικά πίσω του μια απαλή φωνή. Ο Χάρι αναπήδησε. Ο Χάγκριντ πρέπει ν' αναπήδησε κι αυτός, γιατί ακούστηκε ο κρότος της καρέκλας που έπεφτε στο πάτωμα.

Ένας γέρος άντρας στεκόταν μπροστά του και τα μεγάλα, ανοιχτόχρωμα μάτια του έλαμπαν σαν φεγγάρια μέσα στο μισοσκόταδο του μαγαζιού.

«Καλησπέρα», είπε ντροπαλά ο Χάρι.

«Α, ναι... Ναι, ναι...» αποκρίθηκε ο γέρος. «Το περίμενα πως θα σ' έβλεπα σύντομα, Χάρι Πότερ. Έχεις τα μάτια της μητέρας σου. Μου φαίνεται μόλις σαν χθες που ήταν κι εκείνη εδώ, για ν' αγοράσει το πρώτο μαγικό ραβδί της. Είκοσι πέντε εκατοστά μακρύ ήταν, πολύ ευλύγιστο, φτιαγμένο από ξύλο λυγαριάς. Πολύ κατάλληλο για μάγια...»

Ο γέρος έκανε ένα βήμα προς τον Χάρι κι εκείνος σκέφτηκε αυθόρμητα πως αυτά τα τεράστια, φωτεινά μάτια, που τα βλέφαρα τους δεν ανοιγόκλειναν, ήταν λίγο τρομακτικά.

«Ο πατέρας σου, πάλι», συνέχισε ο γέρος, «προτιμούσε ραβδιά από μαόνι. Στα τριάντα εκατοστά μήκος... Κι αυτά ευλύγιστα βέβαια, αλλά με περισσότερη δύναμη και πολύ κατάλληλα για μεταμορφώσεις... Είπα πως ο πατέρας σου προτιμούσε τέτοια ραβδιά, αλλά... στην πραγματικότητα είναι το ραβδί που διαλέγει το μάγο...»

Ο γέρος ήταν τώρα τόσο κοντά στον Χάρι, που ο Χάρι μπορούσε να βλέπει τον εαυτό του να καθρεφτίζεται σ' αυτά τα φωτεινά μάτια. Κατόπιν ο Ολιβάντερ σήκωσε το χέρι του

κι ακούμπησε ένα μακρύ και σκελετωμένο δάχτυλο στο σημάδι στο μέτωπο του.

«Με λύπη παραδέχομαι», είπε, «πως εγώ πούλησα το ραβδί που σου έκανε αυτό το σημάδι. Τριάντα τρία εκατοστά ήταν κι από ιτιά... Δυνατό ραβδί, πολύ δυνατό... και σ' επικίνδυνα χέρια! Αν ήξερα τι θα έκανε, θα...»

Προς μεγάλη ανακούφιση του Χάρι, ο γέρος άφησε τη φράση του στη μέση, καθώς πρόσεξε τον Χάγκριντ.

«Ρούμπεους!» φώναξε. «Ρούμπεους Χάγκριντ! Τι ευχάριστη έκπληξη! Βελανιδιά ήταν... σαράντα εκατοστά και λίγο στραβό... έτσι;»

«Ναι, έτσι», συμφώνησε ο Χάγκριντ.

«Καλό ραβδί, το θυμάμαι καλά. θα το 'σπασαν όμως στα δύο όταν σε απέβαλαν απ' το σχολείο...» παρατήρησε ο Ολιβάντερ κι η έκφραση στο ζαρωμένο πρόσωπο του έγινε ξαφνικά αυστηρή.

«Ναι, έτσι έγινε», παραδέχθηκε ντροπιασμένος ο Χάγκριντ. «Έχω όμως φυλάξει τα κομμάτια...»

«Δε φαντάζομαι να τα χρησιμοποιείς;» ρώτησε αυστηρά ο γέρος.

«Όχι! Όχι, βέβαια!» αποκρίθηκε βιαστικά ο Χάγκριντ, αλλά ο Χάρι πρόσεξε πως είχε σταυρώσει τα δυο δάχτυλα του, όπως κάνουν όσοι ανησυχούν για το ψέμα που λένε.

«Χμμ...» είπε ο Ολιβάντερ ρίχνοντας του μια διαπεραστική ματιά. «Λοιπόν, Πότερ, ας δούμε τώρα τι μπορώ να κάνω για σένα...» Τράβηξε μετά απ' την τσέπη του μια ασημένια μεζούρα και ρώτησε: «Με ποιο χέρι θα κρατάς το ραβδί σου;»

«Δεξιόχειρας είμαι...» αποκρίθηκε σαστισμένος ο Χάρι.

«Τότε τέντωσε το δεξιό σου χέρι...»

Ο Ολιβάντερ τον μέτρησε πρώτα απ' τον ώμο ως τα δάχτυλα, μετά απ' τον καρπό ως τον αγκώνα, κατόπιν απ' τον ώμο ως το πάτωμα και τέλος από τη μασχάλη ως το γόνατο. Καθώς μετρούσε, του έλεγε: «Κάθε μαγικό ραβδί απ' το ερ-

γαστήριό μας, Χάρι Πότερ, έχει μια μαγική βάση που είναι φτιαγμένη από τρίχες μονόκερου, φτερά ουράς από φοίνικα και κομματάκια καρδιάς δράκου. Δυο μαγικά ραβδιά απ' του Ολιβάντερ δεν είναι ποτέ εντελώς ίδια, όπως και δυο μονόκεροι, φοίνικες ή δράκοι δεν είναι ποτέ ίδιοι. Ακόμη, κάθε ραβδί μας είναι προσαρμοσμένο στο μάγο που θα το χρησιμοποιήσει, πράγμα που σημαίνει πως κανένας μάγος δεν έχει τόσο καλά αποτελέσματα με το μαγικό ραβδί κάποιου άλλου μάγου!»

Ο Χάρι πρόσεξε πως η ασημένια μεζούρα, η οποία τώρα μετρούσε γύρω απ' το κεφάλι του, το έκανε μόνη της, ενώ ο γερο-Ολιβάντερ κατέβαζε διάφορα κουτιά απ' τα ράφια του.

«Εντάξει, φτάνει!» είπε σε μια στιγμή κι αμέσως η ασημένια μεζούρα κουλουριάστηκε στο πάτωμα. «Λοιπόν, Χάρι Πότερ, για δοκίμασε αυτό. Από ξύλο καρυδιάς είναι. Είκοσι τρία εκατοστά και πολύ ευλύγιστο. Πάρ' το και κούνησε το μερικές φορές...»

Ο Χάρι πήρε με το δεξιό χέρι του το λεπτό ραβδί και, νιώθοντας λίγο ανόητος, το κούνησε μια-δυο φορές. Αμέσως ο Ολιβάντερ το άρπαξε απ' το χέρι του.

«Όχι αυτό», είπε. «Δοκίμασε ετούτο... από έβενο και είκοσι ένα εκατοστά...»

Ο Χάρι έπιασε το δεύτερο ραβδί, αλλά με την πρώτη κιόλας κίνηση, ο γέρος το άρπαξε πάλι απ' το χέρι του. Του έδωσε κατόπιν ένα άλλο ραβδί, μετά ένα άλλο κι ένα άλλο, αλλά τίποτα δε φαινόταν να τον ικανοποιεί.

«Δύσκολος πελάτης», είπε, μιλώντας περισσότερο στον εαυτό του. «Δεν πειράζει όμως, είμαι σίγουρος πως θα βρούμε το κατάλληλο... Για να δούμε τώρα... ίσως αυτό... γιατί όχι; Ασυνήθιστη πρώτη ύλη... από ξύλο ελάτου είναι... είκοσι οκτώ εκατοστά, αλλά πολύ ευλύγιστο...»

Ο Χάρι πήρε το ραβδί στο χέρι του. Αμέσως ένιωσε μια παράξενη ζέστη στα δάχτυλα του. Καθώς σήκωσε ψηλά το ραβδί και το κατέβασε με δύναμη, μια βροχή από πράσινες

και κόκκινες σπίθες έφυγαν απ' την άκρη του και φώτισαν για μια στιγμή το μισοσκότεινο δωμάτιο. Ο Χάγκριντ άφησε να του ξεφύγει ένα επιφώνημα θαυμασμού κι ο Ολιβάντερ φώναξε χαρούμενος: «Μπράβο! Αυτό είναι! Τι περίεργο όμως, τι περίεργο...»

Κατόπιν πήρε το ραβδί απ' το χέρι του Χάρι, το έβαλε στο κουτί του κι άρχισε να το τυλίγει μουρμουρίζοντας: «Περίεργο όμως, πολύ περίεργο...»

«Συγγνώμη, αλλά τι είναι τόσο περίεργο;» τον ρώτησε ο Χάρι.

«Θυμάμαι κάθε μαγικό ραβδί που έχω πουλήσει και σε ποιον», αποκρίθηκε ο γέρος... «Κι είναι πολύ περίεργο που σου ταιριάζει αυτό εδώ το ραβδί, αφού το σχεδόν όμοιο του, ο δίδυμος αδελφός του, ας πούμε, είναι εκείνο που σου έκανε αυτό το σημάδι στο μέτωπο...»

Ο Χάρι ξεροκατάπιε.

«Το ραβδί διαλέγει το μάγο», συνέχισε ο Ολιβάντερ. «Να μην το ξεχνάς ποτέ αυτό, Χάρι Πότερ... Και νομίζω πως μπορούμε να περιμένουμε μεγάλα κατορθώματα από σένα... ναι, μεγάλα... Γιατί κι αυτός ο... ο Ξέρεις-Ποιος... έκανε μεγάλα πράγματα... Τρομερά βέβαια, αλλά μεγάλα...»

Ο Χάρι ένιωσε ένα δυνατό ρίγος να τον διαπερνά ολόκληρον και σκέφθηκε πως δεν ήταν καθόλου σίγουρος αν συμπαθούσε αυτόν τον κύριο Ολιβάντερ. Μετά πλήρωσε 7 γαλέρες για το ραβδί του κι ο παράξενος γέρος με τα φωτεινά μάτια τους συνόδεψε ως την πόρτα του μαγαζιού του.

Ο απογευματινός ήλιος έγερνε προς τη δύση του, όταν ο Χάρι κι ο Χάγκριντ πήραν το δρόμο για να ξαναγυρίσουν στην αρχή της Διαγωνίου Αλέας. Πέρασαν πάλι το μαγικό άνοιγμα στον τοίχο και διέσχισαν το μπαρ «Ραγισμένο Τσουκάλι», που τώρα ήταν άδειο από πελάτες. Ο Χάρι δε μιλούσε καθώς περπατούσαν. Δεν πρόσεχε πόσο παράξενα τους κοίταζαν οι

περαστικοί κι οι άλλοι επιβάτες του μετρό, έτσι φορτωμένοι όπως ήταν με τα παράξενα πακέτα τους και το κλουβί με την κοιμισμένη ακόμη, κάτασπρη κουκουβάγια. Ξαναγύρισε στην πραγματικότητα μόνον όταν ο Χάγκριντ τον οδήγησε στην πλατφόρμα απ' όπου θα ξεκινούσε το τρένο που θα τον έφερνε πίσω στους Ντάρσλι. Κάτι πήγε να πει τότε, αλλά ο γίγαντας τον πρόλαβε.

«Έχουμε λίγο καιρό, Χάρι, για ένα χάμπουργκερ. Ασφαλώς θα 'χεις πεινάσει...»

Μέσα στο σνακ-μπαρ, μασουλώντας το νόστιμο χάμπουργκερ, ο Χάρι ένιωθε παράξενα. Και προσπάθησε να το εξηγήσει στον Χάγκριντ.

«Αυτά ήταν τα καλύτερα γενέθλια της ζωής μου», είπε, «αλλά... να... όλοι αυτοί οι τύποι που συναντήσαμε σήμερα... όλοι με νομίζουν εξαιρετικό... εγώ όμως δεν ξέρω τίποτα από μαγείες και φίλτρα. Πώς μπορεί, λοιπόν, να περιμένουν μεγάλα πράγματα από μένα; Φαίνεται πως είμαι και διάσημος, αλλά εγώ δεν μπορώ να θυμηθώ για ποιο πράγμα είμαι διάσημος... Γιατί δεν έχω ιδέα τι συνέβη όταν ο Βολ... θέλω να πω, τη νύχτα που πέθαναν οι γονείς μου...»

Ο Χάγκριντ έσκυψε προς το μέρος του. Κάτω απ' τα πυκνά κι ανακατωμένα γένια, το χαμόγελο του ήταν στ' αλήθεια πολύ γλυκό.

«Μην ανησυχείς, Χάρι», του είπε. «Θα τα μάθεις όλα και σύντομα μάλιστα. Όλοι ξεκινούν αρχικά απ' το "Χόγκουαρτς" και μετά οι καλοί αρχίζουν να ξεχωρίζουν... Θα τα καταφέρεις, πίστεψε με... Προορίζεσαι για μεγάλα πράγματα κι αυτό είναι πάντα δύσκολο. Στο "Χόγκουαρτς", όμως, θα περάσεις καλά, σ' το ορκίζομαι. Κι εγώ καλά πέρασα... και περνώ ακόμη, για να πω την αλήθεια...»

Λίγο αργότερα ο Χάγκριντ έβαλε τον Χάρι και τα πακέτα του στο βαγόνι του τρένου. Προτού φύγει, του έδωσε κι έναν κλειστό φάκελο.

«Αυτό είναι το εισιτήριο σου για το "Χόγκουαρτς"», του εί-

πε. «Την πρώτη Σεπτεμβρίου... Μην το ξεχάσεις!... Απ' το σταθμό του Κινγκς Κρος. Το γράφει και πάνω στο εισιτήριο! Αν έχεις προβλήματα με τους Ντάρσλι, στείλε μου ένα γράμμα με την κουκουβάγια σου. Θα ξέρει πού να με βρει... Και θα τα ξαναπούμε σύντομα, Χάρι...»

Το τρένο άρχισε να βγαίνει αργά απ' το σταθμό. Ο Χάρι δεν ήθελε να αποχωριστεί τον Χάγκριντ. Γι αυτό κόλλησε το πρόσωπο του στο τζάμι του τρένου και τον κοιτούσε, καθώς εκείνος στεκόταν στην πλατφόρμα κουνώντας του το χέρι. Μόλις όμως ο Χάρι ανοιγόκλεισε για πρώτη φορά τα βλέφαρα του, ο γίγαντας εξαφανίστηκε.

Το ταξίδι από την πλατφόρμα 9 και 3/4

Ο τελευταίος μήνας που πέρασε ο Χάρι με τους Ντάρσλι δεν ήταν καθόλου ευχάριστος. Βέβαια ο Ντάντλι τον φοβόταν τώρα τόσο πολύ, που δεν έμενε ούτε στιγμή στο ίδιο δωμάτιο μαζί του, ενώ ο θείος Βέρνον κι η θεία Πετούνια δεν τον κλείδωναν πια στην αποθήκη, δεν τον ανάγκαζαν να κάνει πράγματα που δεν ήθελε, ούτε του έβαζαν τις φωνές. Γιατί δεν του μιλούσαν πια καθόλου! Μισοτρομαγμένοι και μισοθυμωμένοι, φέρονταν στον Χάρι λες και η καρέκλα στην οποία καθόταν ήταν άδεια. Και παρόλο που η καινούρια αυτή αντιμετώπιση είχε πολλά πλεονεκτήματα, γρήγορα έγινε γι' αυτόν πληκτική.

Ο Χάρι έμενε όσο περισσότερο μπορούσε στο δωμάτιο του, με την άσπρη κουκουβάγια του για συντροφιά. Είχε αποφασίσει να τη φωνάζει Χέντβιχ, ένα όνομα που είχε βρει στο Βιβλίο *Η ιστορία της μαγείας*. Τα βιβλία για το καινούριο σχολείο του είχαν πολύ ενδιαφέρον και περνούσε ώρες ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, διαβάζοντας ως αργά τη νύχτα, ενώ η Χέντβιχ πετούσε μέσα κι έξω απ' το ανοιχτό παράθυρο, όπως της άρεσε. Ευτυχώς η θεία Πετούνια δεν έμπαινε πια στο δωμάτιο του με την ηλεκτρική σκούπα, γιατί η Χέντβιχ έφερνε συνέχεια μέσα ψόφια ποντίκια, που ήταν το αγαπημένο της φαγητό. Και κάθε βράδυ προτού κοιμηθεί, ο Χάρι έσβηνε απ' το ημερολόγιο του τοίχου άλλη μια μέρα,

μετρώντας πάλι όσες του απέμεναν ως την 1η Σεπτεμβρίου.

Την τελευταία ημέρα του Αυγούστου, ο Χάρι σκέφτηκε πως έπρεπε να κουβεντιάσει με το θείο και τη θεία του για το πώς θα πήγαινε το άλλο πρωί ως το σταθμό Κινγκς Κρος, απ' όπου θα ξεκινούσε το τρένο για το «Χόγκουαρτς». Κατέβηκε, λοιπόν, στο σαλόνι, όπου οι τρεις τους έβλεπαν τηλεόραση. Ξερόβηξε, για να τους δείξει πως ήταν εκεί. 0 Ντάντλι έβγαλε μια κραυγή τρόμου κι έφυγε τρέχοντας απ' το δωμάτιο.

«Εεε... θείε Βέρνον...» είπε ο Χάρι.

Ο θείος Βέρνον γρύλισε, για να δείξει ότι άκουγε.

«Αύριο... πρέπει να πάω στο Κινγκς Κρος... για το τρένο που θα με πάει στο "Χόγκουαρτς"...»

Ο θείος Βέρνον γρύλισε πάλι.

«Μήπως θα μπορούσατε να με πάτε ως εκεί με το αμάξι;» ρώτησε ο Χάρι.

Ο θείος Βέρνον γρύλισε και τρίτη φορά, τώρα όμως καταφατικά.

«Ευχαριστώ...»

Ο Χάρι ήταν έτοιμος να γυρίσει στο δωμάτιο του, όταν ο θείος Βέρνον μίλησε.

«Περίεργο να πηγαίνεις σε σχολείο για μάγους με το τρένο...» είπε ειρωνικά. «Τι πάθανε τα μαγικά χαλιά; Τους τρύπησαν τα λάστιχα;»

Ο Χάρι δε μίλησε.

«Και πού είναι αυτό το σχολείο;» ρώτησε ο θείος Βέρνον.

«Δεν ξέρω», αποκρίθηκε ο Χάρι, προσέχοντας για πρώτη φορά αυτή τη λεπτομέρεια. Βιαστικά, έβγαλε απ' την τσέπη του το εισιτήριο που του είχε δώσει ο Χάγκριντ. «Εδώ λέει πως πρέπει στις έντεκα το πρωί να πάρω το τρένο απ' την πλατφόρμα εννιά και τρία τέταρτα...» είπε κατόπιν.

Ο θείος κι η θεία του τον κοίταξαν κατάπληκτοι.

«Από ποια πλατφόρμα;»

«Εννιά και τρία τέταρτα...»

«Μη λες βλακείες!» είπε ο θείος Βέρνον. «Δεν υπάρχει

πλατφόρμα εννιά και τρία τέταρτα!»

«Μα έτσι γράφει στο εισιτήριο μου...»

«Θεότρελοι είναι όλοι τους!» φώναξε ο θείος Βέρνον. «Κι εσύ μαζί τους! Περίμενε, όμως, και θα δεις τι σε περιμένει... Ωραία, λοιπόν, θα σε πάμε αύριο στο σταθμό. Πηγαίνουμε κι εμείς στο Λονδίνο, αλλιώς δε θα 'κανα τον κόπο...»

«Γιατί πηγαίνετε στο Λονδίνο;» ρώτησε ο Χάρι, προσπαθώντας να δώσει φιλικό τόνο στη συζήτηση.

«Πάμε τον Ντάντλι στο νοσοκομείο!» ούρλιαξε έξαλλος ο θείος Βέρνον. «Πρέπει να του κόψουν αυτή την καταραμένη γουρουνίσια ουρά, προτού πάει στο καινούριο του σχολείο!»

Την άλλη μέρα ο Χάρι ξύπνησε στις πέντε το πρωί κι ήταν τόσο αναστατωμένος και νευρικός, που δεν μπορούσε να ξανακοιμηθεί. Σηκώθηκε, λοιπόν, και φόρεσε το τζιν παντελόνι του κι ένα καρό πουκάμισο. Δεν ήθελε να φτάσει στο σταθμό με το μανδύα του μάγου κι είχε αποφασίσει πως θα άλλαζε αργότερα, μέσα στο τρένο. Μετά ξαναδιάβασε τον κατάλογο που του είχε στείλει το «Χόγκουαρτς», για να είναι σίγουρος πως δεν είχε ξεχάσει τίποτα. Βεβαιώθηκε πως η Χέντβιχ ήταν καλά κλεισμένη στο κλουβί της και κοιμισμένη και μετά άρχισε να περπατά πάνω κάτω στο δωμάτιο, περιμένοντας να σηκωθούν οι Ντάρσλι. Δυο ώρες αργότερα η μεγάλη και βαριά βαλίτσα του Χάρι είχε φορτωθεί στο αμάξι του θείου Βέρνον. Η θεία Πετούνια είχε πείσει το γιο της να καθίσει στο πίσω κάθισμα μαζί με τον Χάρι. Έτσι ξεκίνησαν για το Λονδίνο.

Έφτασαν στο σταθμό Κινγκς Κρος στις δέκα και μισή. Ο θείος Βέρνον έβαλε τη βαλίτσα του Χάρι σ' ένα από τα καροτσάκια αποσκευών και το έσπρωξε μέσα στο σταθμό. Ο Χάρι σκέφτηκε πως αυτό ήταν ασυνήθιστη χειρονομία από μέρους του. Κάποια στιγμή ο θείος Βέρνον σταμάτησε κι ένα σαρκαστικό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του.

«Λοιπόν, μικρέ, τι σου 'λεγα;» είπε. «Να η πλατφόρμα εννιά... και να η πλατφόρμα δέκα! Η δική σου πλατφόρμα θα έπρεπε να είναι κάπου στη μέση, αλλά δε φαίνεται να την έχτισαν ακόμη...»

Φυσικά είχε απόλυτο δίκιο. Ένα μεγάλο νούμερο 9 ήταν επάνω από τη μια πλατφόρμα κι ένα νούμερο 10 επάνω από τη διπλανή της. Κι ανάμεσα τους δεν υπήρχε τίποτα.

«Καλή σχολική χρονιά!» είπε σαρκαστικά ο θείος Βέρνον. Γύρισε την πλάτη στον ανιψιό του και βγήκε απ' το σταθμό.

Ο Χάρι είδε το αμάξι των Ντάρσλι ν' απομακρύνεται κι άκουσε τα δυνατά γέλια τους. Το δικό του στόμα ήταν τώρα στεγνό απ' την αγωνία κι η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Τι θα 'κανε τώρα; Είχε κιόλας αρχίσει να τραβά τα περίεργα βλέμματα των γύρω του, εξαιτίας της Χέντβιχ... Κάποιον έπρεπε να ρωτήσει...

Ο Χάρι σταμάτησε ένα φύλακα που περνούσε, αλλά δεν τόλμησε ν' αναφέρει την πλατφόρμα εννιά και τρία τέταρτα κι ο φύλακας δεν είχε ποτέ ακούσει για τη σχολή «Χόγκουαρτς». Όταν μάλιστα ο Χάρι δεν μπόρεσε να ταυ πει ούτε καν σε ποιο μέρος της χώρας βρισκόταν αυτή η σχολή, άρχισε να νευριάζει, λες και ο Χάρι έκανε επίτηδες το χαζό. Νιώθοντας την απελπισία του να μεγαλώνει, ο Χάρι τον ρώτησε τότε ποιο τρένο έφευγε στις έντεκα, αλλά ο φύλακας του απάντησε πως κανένα τρένο δεν έφευγε στις έντεκα. Κατόπιν ο φύλακας απομακρύνθηκε γρήγορα, μουρμουρίζοντας θυμωμένος γι αυτούς που σπαταλούν άδικα το χρόνο των άλλων. Ο Χάρι έπαιρνε τώρα βαθιές αναπνοές, προσπαθώντας να μην πανικοβληθεί. Σύμφωνα με το μεγάλο ρολόι του σταθμού, του έμεναν μόνο δέκα λεπτά για να μπει στο τρένο για το «Χόγκουαρτς», όμως δεν είχε ιδέα για το πού βρισκόταν και για το πώς μπορούσε να το βρει. Η κατάσταση του κάθε άλλο παρά καλή ήταν: βρισκόταν μόνος του στη μέση ενός σταθμού, με μια βαλίτσα που δεν μπορούσε να σηκώσει, τις τσέπες του γεμάτες μαγικά

λεφτά και μια κοιμισμένη κουκουβάγια στο κλουβί της.

Σίγουρα ο Χάγκριντ θα είχε ξεχάσει να του πει τι να κάνει, όπως παραδείγματος χάριν το να χτυπήσει το τρίτο τούβλο δεξιά για να μπει στη Διαγώνιο Αλέα. Ο Χάρι αναρωτήθηκε μήπως έπρεπε να βγάλει το μαγικό ραβδί του και να χτυπήσει μ' αυτό τη θυρίδα των εισιτηρίων ανάμεσα στις πλατφόρμες 9 και 10.

Εκείνη τη στιγμή μια μεγάλη συντροφιά τον προσπέρασε κι ο Χάρι έπιασε τυχαία μια φράση που είπε κάποιος απ' αυτούς:

«... γεμάτο με Μαγκλ, φυσικά...»

Ο Χάρι γύρισε και κοίταξε. Αυτή που είχε μιλήσει, ήταν μια παχουλή γυναίκα κι απευθυνόταν σε τέσσερα αγόρια, όλα με κατακόκκινα μαλλιά. Το καθένα απ' τα αγόρια είχε μια βαλίτσα σαν τη δική του. Κι όλα κρατούσαν κλουβιά με κουκουβάγιες!

Με την καρδιά του να χτυπά λες και ήταν έτοιμη να σπάσει, ο Χάρι έσπρωξε το καρότσι του πίσω τους. Κι όταν εκείνοι σταμάτησαν, σταμάτησε κι αυτός κοντά τους, για να μπορεί να τους ακούει.

«Λοιπόν, ποιο είναι το νούμερο της πλατφόρμας;» ρώτησε η μητέρα.

«Εννιά και τρία τέταρτα», αποκρίθηκε ένα κοριτσάκι, κι αυτό με κόκκινα μαλλιά, που κρατούσε σφιχτά το χέρι της. «Μαμά, μπορώ να πάω κι εγώ;»

«Είπαμε, είσαι μικρή ακόμη, Τζίνι. Κάτσε φρόνιμα τώρα... Λοιπόν, Πέρσι, ανέβα εσύ πρώτος...»

Ένα αγόρι, το οποίο φαινόταν το μεγαλύτερο απ' όλα σε ηλικία, άρχισε να προχωρεί προς τις πλατφόρμες 9 και 10. Ο Χάρι τον παρακολουθούσε προσεκτικά, με τα μάτια του ανοιγμένα διάπλατα, από φόβο μήπως χάσει και την παραμικρή του κίνηση. Καθώς όμως το αγόρι έφτασε στη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στις δύο πλατφόρμες, μια μεγάλη συντροφιά από τουρίστες μπήκαν μπροστά του. Κι όταν κι ο

τελευταίος απ' αυτούς απομακρύνθηκε, το αγόρι είχε εξαφανιστεί.

«Φρεντ, η σειρά σου τώρα», είπε η παχουλή γυναίκα.

«Δεν είμαι ο Φρεντ, είμαι ο Τζορτζ», αποκρίθηκε το αγόρι. «Είσαι η μητέρα μας και δεν μπορείς να μας ξεχωρίσεις;»

«Συγγνώμη, Τζορτζ, χρυσό μου».

«Σε πειράζω, καλέ μαμά. Ο Φρεντ είμαι...»

Ο μικρός άρχισε να προχωρεί αργά προς τις πλατφόρμες κι ο δίδυμος αδελφός του του φώναξε να βιαστεί. Κι αυτό μάλλον έκανε, γιατί την επόμενη στιγμή είχε κι αυτός εξαφανιστεί. Πώς όμως το είχε καταφέρει;

Τώρα ο τρίτος αδελφός προχωρούσε γρήγορα προς τη θυρίδα εισιτηρίων ανάμεσα στις δύο πλατφόρμες και τον ξύλινο φράχτη... Με το που έφτασε εκεί, ξαφνικά εξαφανίστηκε κι αυτός.

Ο Χάρι είχε πια καταλάβει πως δεν υπήρχε άλλη λύση.

«Συγγνώμη», είπε στην παχουλή γυναίκα.

«Ναι, χρυσό μου» αποκρίθηκε εκείνη, ρίχνοντας του ένα διαπεραστικό βλέμμα. «Πρώτη φορά πας στο "Χόγκουαρτς"; Κι ο Ρον μου το ίδιο...»

Και του έδειξε τον πιο μικρό απ' τους γιους της, ένα πολύ ψηλό κι αδύνατο αγόρι, με φακίδες στο πρόσωπο, μακριά χέρια και πόδια και μια μακριά μύτη.

«Ναι, πρώτη φορά», παραδέχθηκε ο Χάρι. Και το πρόβλημα μου είναι... πως... πως δεν ξέρω τι...»

«Δεν ξέρεις πώς να βρεις την πλατφόρμα;» ρώτησε με καλοσύνη η παχουλή γυναίκα κι ο Χάρι κούνησε καταφατικά το κεφάλι.

«Δεν είναι δύσκολο», τον καθησύχασε κατόπιν. «Το μόνο που πρέπει να κάνεις, είναι να πας ίσια στο φράχτη που χωρίζει τις πλατφόρμες εννέα και δέκα. Μη σταματήσεις και μη φοβηθείς πως θα πέσεις επάνω του! Καλύτερα να το κάνεις γρήγορα, αφού είναι η πρώτη σου φορά κι είσαι λίγο νευρικός... Εμπρός, λοιπόν, πήγαινε πριν από τον Ρον!»

«Εεε...» είπε ο Χάρι. «Εντάξει...»

Σπρώχνοντας το καρότσι του, άρχισε να πλησιάζει το φράχτη, που σε κάθε Βήμα του του φαινόταν όλο και μεγαλύτερος. Άλλοι ταξιδιώτες τον προσπερνούσαν, πηγαίνοντας προς τις πλατφόρμες 9 και 10. Ο Χάρι άρχισε να τρέχει... ο φράχτης πλησίαζε όλο και περισσότερο... το καρότσι κυλούσε σχεδόν ακυβέρνητο... η σύγκρουση ήταν αναπόφευκτη... κι ο Χάρι έκλεισε τα μάτια, περιμένοντας την...

Η σύγκρουση δεν έγινε... το καρότσι συνέχισε να τρέχει... ο Χάρι άνοιξε τα μάτια...

Μια κατακόκκινη ατμομηχανή με πολλά Βαγόνια περίμενε δίπλα σε μια πλατφόρμα γεμάτη ανθρώπους. Μια επιγραφή κρεμασμένη ψηλά έγραφε *Χόγκουαρτς Εξπρές, 11 π.μ.* Ο Χάρι κοίταξε πίσω του κι είδε μια σκαλιστή καγκελόπορτα, εκεί όπου πιο πριν ήταν η θυρίδα των εισιτηρίων. Επάνω από την καγκελόπορτα ήταν στερεωμένη μια ταμπέλα με την επιγραφή *Πλατφόρμα 9 3/4.* Τα είχε καταφέρει!

Καπνός απ' την ατμομηχανή περνούσε πάνω απ' τα κεφάλια των επιβατών, ενώ γάτες κάθε χρώματος τριγύριζαν ανάμεσα στα πόδια τους. Κουκουβάγιες έβγαζαν διαπεραστικές κραυγές, που ακούγονταν ολοκάθαρα παρά το θόρυβο από τις φωνές, τα αγκομαχητά και τα συρσίματα των βαλιτσών.

Τα πρώτα βαγόνια του τρένου ήταν κιόλας γεμάτα με φοιτητές. Μερικοί κρέμονταν από τα παράθυρα, κουβεντιάζοντας με τους συγγενείς τους. Άλλοι τσακώνονταν μεταξύ τους για τις καλύτερες θέσεις. Ο Χάρι άρχισε να σπρώχνει το καρότσι του κατά μήκος του τρένου, ψάχνοντας για μια άδεια θέση. Κάποια στιγμή πέρασε δίπλα από ένα στρογγυλοπρόσωπο αγόρι, που έλεγε: «Γιαγιά, πάλι έχασα το βάτραχο μου...»

«Αχ, Νέβιλ!» αναστέναξε απελπισμένη η γιαγιά.

Ένα άλλο αγόρι, με μακριά κι ανακατωμένα μαλλιά, ήταν τριγυρισμένο από φίλους του.

«Έλα, Λι, μην κάνεις το δύσκολο!» του φώναζαν. «Δείξε μας!»

Το αγόρι έβγαλε το καπάκι από ένα μεγάλο κουτί που κρατούσε στα χέρια του κι οι φίλοι του ξεφώνισαν τρομαγμένοι, καθώς ένα μακρύ και τριχωτό πόδι πετάχτηκε έξω.

Ο Χάρι συνέχισε να προχωρεί μέσα απ' το πλήθος, ώσπου βρήκε ένα άδειο βαγόνι σχεδόν στο τέλος του τρένου. Έβαλε πρώτα μέσα το κλουβί με τη Χέντβιχ και μετά άρχισε να τραβά και να σπρώχνει τη βαριά βαλίτσα του κοντά στην πόρτα του βαγονιού. Μετά προσπάθησε να τη σηκώσει, για να την ανεβάσει επάνω, αλλά δεν τα κατάφερε. Δυο φορές την άφησε να πέσει κάτω, τη μια μάλιστα επάνω στο πόδι του.

«Θέλεις βοήθεια;» Ήταν το ένα απ' τα δυο κοκκινομάλλικα δίδυμα αγόρια, που είχαν φτάσει πριν απ' αυτόν στην πλατφόρμα 9 και 3/4.

«Ναι, ευχαριστώ», αποκρίθηκε λαχανιασμένος ο Χάρι.

«Εντάξει. Φρεντ, έλα να βοηθήσεις...»

Με τη βοήθεια των διδύμων, η Βαλίτσα του Χάρι μπήκε στο βαγόνι και τοποθετήθηκε κάτω απ' τα καθίσματα.

«Ευχαριστώ πολύ», είπε ο Χάρι κι έσπρωξε πίσω τα μαλλιά του, για να σκουπίσει το ιδρωμένο του μέτωπο.

«Τι είναι αυτό;» τον ρώτησε αμέσως το ένα απ' τα δίδυμα, δείχνοντας το σημάδι στο μέτωπο του.

«Όπα!» φώναξε το άλλο δίδυμο, προτού ο Χάρι προλάβει ν' απαντήσει. «Μήπως είσαι ο...»

«Ναι, αυτός είναι!» τον διέκοψε ο αδελφός του. «Εσύ δεν είσαι, ε;» ρώτησε κατόπιν τον Χάρι.

«Τι πράγμα;» απόρησε εκείνος.

«Ο Χάρι Πότερ!» φώναξαν μαζί και τα δυο παιδιά.

«Ναι, αυτός είναι... Θέλω να πω, εγώ είμαι», παραδέχτηκε σαστισμένος ο Χάρι.

Τα δύο δίδυμα αδέλφια τον κοιτούσαν τώρα μ' ανοιχτό στόμα. Ο Χάρι κοκκίνισε. Ανακουφίστηκε όταν απ' έξω ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

«Φρεντ!... Τζορτζ!... Πού είσαστε;»

«Ερχόμαστε, μαμά!»

Με μια τελευταία ματιά στον Χάρι, τα δυο αδέλφια πήδησαν απ' το τρένο.

Ο Χάρι κάθισε κοντά στο παράθυρο, απ' όπου μπορούσε να Βλέπει την οικογένεια με τα κόκκινα μαλλιά και ν' ακούει τι έλεγαν. Η μητέρα των παιδιών κρατούσε τώρα στα χέρια της ένα μαντίλι.

«Ρον», είπε, «έχεις μια μουντζούρα στη μύτη σου».

Ο μικρός προσπάθησε να της ξεφύγει, αλλά εκείνη τον άρπαξε σφιχτά απ' το μπράτσο κι άρχισε να τρίβει δυνατά την άκρη της μύτης του.

«Έλα! Ασε με, μαμά!» διαμαρτυρήθηκε ο μικρός.

«Αχ, το χρυσούλι μας! Ο Ρον μας! Έχει μουντζούρα στη μυτούλα του!» κορόιδεψαν τα δίδυμα αδέλφια του.

«Εσείς, σκασμός!» φώναξε ο Ρον.

«Πού είναι ο Πέρσι;» ρώτησε η μητέρα τους.

«Έρχεται. Να τον...»

Το μεγαλύτερο απ' τα αδέλφια πλησίασε με γρήγορα βήματα. Είχε κιόλας αλλάξει ρούχα και φορούσε τώρα τη μακριά ρόμπα και το φαρδύ μανδύα του μάγου, τα οποία ανέμιζαν πίσω του. Ο Χάρι πρόσεξε πως στο στήθος του ήταν στερεωμένη μια στρογγυλή ασημένια καρφίτσα με το γράμμα Π χαραγμένο στο κέντρο της.

«Δεν μπορώ να μείνω πολύ, μαμά» είπε. «Η θέση μου είναι μπροστά, γιατί οι επιμελητές έχουμε δυο βαγόνια δικά μας...»

«Α, ώστε είσαι επιμελητής, Πέρσι;» ρώτησε κοροϊδευτικά το ένα από τα δίδυμα. «Έπρεπε να μας το πεις! Δεν είχαμε ιδέα πως...»

«Μας το είπε, μας το είπε!» διέκοψε ο άλλος δίδυμος. «Δεν έκανε άλλη δουλειά όλο το καλοκαίρι!»

«Σκάστε εσείς!» είπε αυστηρά ο επιμελητής Πέρσι.

«Και γιατί ο Πέρσι έχει καινούρια ρούχα;» ρώτησε το ένα απ' τα δίδυμα.

«Μα γιατί είναι επιμελητής», αποκρίθηκε η μητέρα τους, κοιτάζοντας με υπερηφάνεια το μεγαλύτερο γιο της. «Λοιπόν, χρυσό μου», συνέχισε, «καλό διάβασμα και καλή πρόοδο. Στείλε μου μια κουκουβάγια όταν φτάσεις».

Κατόπιν φίλησε τον Πέρσι στο μάγουλο κι εκείνος έφυγε.

«Τώρα, εσείς οι δυο», είπε στους διδύμους. «Αυτή τη χρονιά πρέπει να είσαστε φρόνιμοι. Αν πάρω έστω και μια κουκουβάγια που να λέει πως ανατινάξατε μια τουαλέτα... ή κάτι τέτοιο...»

«Μα εμείς ποτέ δεν ανατινάξαμε τουαλέτα!» διαμαρτυρήθηκε ο ένας.

«Καλή ιδέα, όμως! Ευχαριστώ, μαμά!» είπε ο άλλος.

«Αφήστε τις ανοησίες. Και να προσέχετε τον Ρον!...»

«Μην ανησυχείς, μαμά. Ο κανακάρης σου είναι ασφαλής μαζί μας».

«Σκασμός!» είπε ο Ρον στ' αδέλφια του. Ήταν σχεδόν τόσο ψηλός όσο κι αυτοί, αλλά η μύτη του ήταν ακόμη κόκκινη, απ' το τρίψιμο που της είχε κάνει η μαμά του.

«Ε, μαμά!» είπε πάλι ο ένας απ' τους διδύμους. «Μάντεψε ποιον συναντήσαμε πριν λίγο στο τρένο».

Ο Χάρι τραβήχτηκε αμέσως προς τα πίσω, για να μην τον δουν να κρυφακούει.

«Ποιον;»

«Τον Χάρι Πότερ!»

Ο Χάρι άκουσε αμέσως τη φωνή της μικρής αδελφής των αγοριών.

«Αχ, μαμά! Ν' ανέβω στο τρένο να τον δω;»

«Τον είδες κιόλας, Τζίνι», αποκρίθηκε η μητέρα της. «Κι ο καημένος ο μικρός δεν είναι θηρίο σε ζωολογικό κήπο, για να τον κοιτάζουν... Είναι όμως αλήθεια αυτός, Φρεντ; Πώς είσαι βέβαιος;»

«Τον ρώτησα. Κι είδα και το σημάδι στο μέτωπο του, αυτό που είναι σαν αστραπή!»

«Ο καημένος! Γι' αυτό ήταν μόνος του στην πλατφόρμα...

Και πόσο ευγενικά με ρώτησε πώς να βρει το τρένο...»

«Άσ' το αυτό, καλέ μαμά. Λες να θυμάται πώς είναι ο... Ξέρεις-Ποιος;»

Ξαφνικά η μητέρα των αγοριών έγινε πολύ αυστηρή.

«Σου απαγορεύω να τον ρωτήσεις!» είπε στο γιο της. «Με άκουσες, Φρεντ; Δεν του χρειάζονται τέτοιες ερωτήσεις την πρώτη του μέρα στο σχολείο...»

«Καλά, καλά, μαμά. Μη νευριάζεις».

Ένα δυνατό σφύριγμα ακούστηκε.

«Εμπρός! Ανεβείτε γρήγορα!» είπε η μητέρα τους.

Τα τρία αγόρια σκαρφάλωσαν στο τρένο. Όταν μπήκαν στο βαγόνι, έσκυψαν αμέσως απ' το παράθυρο για να τους φιλήσει η μητέρα τους. Η μικρή αδελφή τους άρχισε να κλαίει.

«Μην κλαις, Τζίνι!» την παρηγόρησαν. «Θα σου στείλουμε πολλές πολλές κουκουβάγιες».

«Θα σου στείλουμε κι ένα κομμάτι από τουαλέτα του "Χόγκουαρτς!"...»

«Τζορτζ!»

«Αστειεύομαι, καλέ μαμά...»

Το τρένο άρχισε να κινείται. Ο Χάρι είδε τη μητέρα και την αδελφή των τριών αγοριών να κλαίνε και να γελάνε μαζί ενώ έτρεχαν δίπλα απ' το τρένο, ώσπου εκείνο ανέπτυξε μεγάλη ταχύτητα και τότε σταμάτησαν να το ακολουθούν.

Ο Χάρι συνέχισε να κοιτάζει τη μικρή και τη μητέρα της, ώσπου χάθηκαν πίσω απ' την πρώτη στροφή. Σπίτια άρχισαν να περνούν γρήγορα μπροστά απ' τα μάτια του κι η καρδιά του γέμισε αισιοδοξία. Δεν ήξερε τι τον περίμενε εκεί που πήγαινε... αλλά σίγουρα πρέπει να ήταν καλύτερα απ' αυτό που άφηνε πίσω του...

Η πόρτα του βαγονιού όπου καθόταν ο Χάρι άνοιξε και το πιο μικρό απ' τα κοκκινομάλλικα αγόρια μπήκε μέσα.

«Κάθεται κανείς εκεί;» ρώτησε, δείχνοντας το κάθισμα απέναντι σ' αυτό του Χάρι. «Όλες οι άλλες θέσεις είναι πιασμένες».

Ο Χάρι έκανε μιαν αρνητική κίνηση με το κεφάλι κι ο μικρός κάθισε απέναντι του. Του έριξε μια γρήγορη ματιά γεμάτη περιέργεια και μετά γύρισε το βλέμμα του έξω απ' το παράθυρο, κάνοντας πως δεν τον είχε κοιτάξει.

Η πόρτα άνοιξε πάλι και οι δυο δίδυμοι έβαλαν τα κεφάλια τους μέσα.

«Ε, Ρον!» είπαν στον αδελφό τους. «Θα πάμε δυο βαγόνια πιο πέρα, στη μέση του τρένου. Ο Λι Τζόρνταν έχει μαζί του μιαν αράχνη γίγαντα...»

«Καλά», μουρμούρισε ο Ρον.

«Χάρι», είπε κατόπιν ο ένας απ' τους διδύμους, «νομίζω πως δε συστηθήκαμε. Εγώ είμαι ο Φρεντ κι αυτός είναι ο Τζορτζ Ουέσλι. Κι από δω ο αδελφός μας, ο Ρον. Θα τα πούμε αργότερα, λοιπόν...»

«Γεια», είπαν μαζί ο Χάρι κι ο Ρον.

Οι δίδυμοι έφυγαν κλείνοντας πίσω τους την πόρτα.

«Είσαι αλήθεια ο Χάρι Πότερ;» ρώτησε ξαφνικά ο Ρον.

Ο Χάρι κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

«Α... εντάξει. Νόμιζα πως είναι καμιά απ' τις φάρσες του Φρεντ και του Τζορτζ... Κι έχεις, αλήθεια, εκείνο το...»

Έδειξε με το δάχτυλο του το μέτωπο του Χάρι.

Σιωπηλός ο Χάρι, παραμέρισε τα μαλλιά του για να φανεί το σημάδι. Ο Ρον το κοίταξε μ' ορθάνοιχτα μάτια.

«Ώστε εκεί ήταν, που ο Ξέρεις-Ποιος...»

«Ναι», αποκρίθηκε ο Χάρι. «Αλλά δεν το θυμάμαι...»

«Καθόλου;»

«Να... θυμάμαι ένα πράσινο φως, αλλά τίποτ' άλλο».

Ο Ρον συνέχισε να τον κοιτάζει με έκπληξη, ώσπου ο Χάρι πρόσεξε τι έκανε και τότε ο Ρον γύρισε βιαστικά το βλέμμα του στο παράθυρο.

«Είναι όλη η οικογένεια σου μάγοι;» ρώτησε ο Χάρι, που έβρισκε τον Ρον τόσο περίεργο, όσο τον έβρισκε κι εκείνος.

«Μα... νομίζω ναι...» αποκρίθηκε ο Ρον. «Η μαμά έχει

ένα δεύτερο εξάδελφο που είναι λογιστής... αλλά δε μιλάμε ποτέ γι' αυτόν...»

«Εσύ, λοιπόν, ξέρεις κιόλας πολλά μαγικά, έτσι;»

Ο Χάρι ήταν σίγουρος πως οι Ουέσλι ήταν μια απ' αυτές τις παλιές οικογένειες μάγων, σαν αυτή που ανήκε και το χλομό αγόρι στο μαγαζί των ρούχων.

«Άκουσα πως πήγες να ζήσεις σε μια οικογένεια Μαγκλ», είπε κατόπιν ο Ρον. «Πώς είναι;»

«Απαίσιοι!» αποκρίθηκε ο Χάρι. «Όχι όλοι οι Μαγκλ... βέβαια... Ο θείος, η θεία κι ο εξάδελφος μου είναι πάντως... Μακάρι να είχα κι εγώ τρεις αδελφούς μάγους...»

«Όχι τρεις, πέντε!» τον διόρθωσε ο Ρον, δείχνοντας ξαφνικά απαισιόδοξος. «Εγώ είμαι ο έκτος στην οικογένεια μας που πάει στο "Χόγκουαρτς"... Ο Μπίλι κι ο Τσάρλι έχουν κιόλας αποφοιτήσει. Ο Μπίλι ήταν αρχηγός της τάξης του κι ο Τσάρλι πρωταθλητής σιο κουίντιτς. Και, τώρα, ο Πέρσι είναι επιμελητής... Ο Φρεντ κι ο Τζορτζ μπορεί να κάνουν πολλές φάρσες, αλλά οι βαθμοί τους είναι πολύ καλοί κι όλοι τους βρίσκουν τρομερά αστείους. Όσο για μένα, όλοι περιμένουν να τα πάω τόσο καλά όσο και τ' άλλα αδέλφια μου. Το να τα καταφέρω όμως, δε θα 'ναι δα και κανένα μεγάλο κατόρθωμα, γιατί οι άλλοι το 'χουν κάνει πρώτοι! Άσε που με πέντε μεγαλύτερους αδελφούς, ποτέ δε σου αγοράζουν τίποτα καινούριο. Έχω τον παλιό μανδύα του Μπίλι, το παλιό μαγικό ραβδί του Τσάρλι και τον παλιό αρουραίο του Πέρσι...»

Μιλώντας, ο Ρον έβαλε το χέρι στην τσέπη του κι έβγαλε από μέσα ένα μεγαλόσωμο γκρίζο αρουραίο, ο οποίος κοιμόταν βαθιά.

«Τον λένε Σκάμπερς κι είναι εντελώς άχρηστος, γιατί σπάνια ξυπνάει», συνέχισε. «Ο Πέρσι πήρε δώρο μια κουκουβάγια, γιατί έγινε επιμελητής, αλλά οι γονείς μου δεν μπορούσαν ν' αγοράσουν... θέλω να πω, σε μένα έδωσαν τον Σκάμπερς».

Τ' αφτιά του Ρον είχαν τώρα γίνει κατακόκκινα. Μάλλον είχε πει πιο πολλά απ' όσα έπρεπε, γιατί έσφιξε τα χείλη του κι άρχισε πάλι να κοιτάζει έξω απ' το παράθυρο.

Ο Χάρι, όμως, θεώρησε πως δεν υπήρχε τίποτα το στραβό αν κάποιος δεν είχε τα χρήματα για ν' αγοράσει μια κουκουβάγια. Στο κάτω κάτω της γραφής, κι ο ίδιος δεν είχε πεντάρα μέχρι πριν από ένα μήνα και το είπε στον Ρον. Του είπε, ακόμη, πως υποχρεωνόταν να φορά τα παλιά ρούχα του Ντάντλι και πως ποτέ δεν έπαιρνε δώρο στα γενέθλια του. Όλ' αυτά φάνηκαν να δίνουν στον Ρον κουράγιο.

«...κι ώσπου μου το είπε ο Χάγκριντ», συνέχισε ο Χάρι, «δεν ήξερα τίποτα για το ότι ήμουν μάγος, ή για τους γονείς μου, ή για τον Βόλντεμορτ...»

Ο Ρον έβγαλε μια κραυγή τρόμου.

«Τι τρέχει;» ρώτησε ο Χάρι.

«Είπες τ' όνομα του Ξέρεις-Ποιος!» αποκρίθηκε ο Ρον, δείχνοντας τρομαγμένος αλλά και πολΰ εντυπωσιασμένος. «Θα περίμενα πως εσύ... πιο πολύ απ' όλους...»

«Δεν προσπαθώ να κάνω το θαρραλέο, λέγοντας τ' όνομα του», εξήγησε ο Χάρι. «Απλώς, ποτέ δεν έμαθα πως αυτό το όνομα δεν πρέπει να λέγεται... Καταλαβαίνεις τι θέλω να πω; Πως έχω ακόμη πάρα πολλά να μάθω... Και φαντάζομαι πως... πως θα είμαι ο χειρότερος στην τάξη...»

Μ' αυτά τα λόγια, ο Χάρι ομολογούσε για πρώτη φορά κάτι που τον είχε απασχολήσει πολύ τον τελευταίο καιρό.

«Δε θα είσαι», τον καθησύχασε ο Ρον. «Είναι κι άλλα παιδιά από οικογένειες Μαγκλ και μαθαίνουν πολύ γρήγορα...»

Κι ενώ τα δυο παιδιά μιλούσαν, το τρένο είχε βγει απ' το Λονδίνο. Περνούσε τώρα από καταπράσινα χωράφια, μερικά με αγελάδες. Ο Ρον κι ο Χάρι έμειναν για λίγο σιωπηλοί, κοιτάζοντας τες.

Κατά τις δωδεκάμισι ακούστηκε ένας θόρυβος στο διάδρομο, η πόρτα του βαγονιού άνοιξε και μια γυναίκα με ρο-

δαλό πρόσωπο τους ρώτησε: «Τίποτα για κολατσιό, παιδιά;»

Ο Χάρι, που δεν είχε φάει πρωινό, πετάχτηκε αμέσως όρθιος. Τ' αφτιά του Ρον, όμως, κοκκίνισαν πάλι και μουρμούρισε πως είχε σάντουιτς μαζί του. Ο Χάρι βγήκε στο διάδρομο.

Ποτέ ως τώρα στη ζωή του δεν είχε χαρτζιλίκι για γλυκά. Τώρα που οι τσέπες του ήταν γεμάτες χρυσά κι ασημένια νομίσματα, ήταν έτοιμος ν' αγοράσει όσες σοκολάτες έβλεπε μπροστά του. Η ροδομάγουλη γυναίκα, όμως, δεν είχε σοκολάτες· είχε μόνο άγνωστα στον Χάρι γλυκά, με περίεργα ονόματα, όπως κολοκυθόπιτες, φτερά νυχτερίδας κι άλλα παρόμοια. Μη θέλοντας ν' αφήσει τίποτα χωρίς να το δοκιμάσει, ο Χάρι αγόρασε απ' όλα και πλήρωσε τη γυναίκα με 11 ασημένια δρεπάνια και 7 χάλκινα μαστίγια.

Όταν ο Χάρι ξαναμπήκε μέσα κι έριξε όλα τα γλυκά επάνω σ' ένα άδειο κάθισμα, ο Ρον τον κοίταξε κατάπληκτος.

«θα πεινάς πολύ», παρατήρησε.

«Ξελιγωμένος είμαι», αποκρίθηκε ο Χάρι, κόβοντας μια μεγάλη δαγκωνιά από μια κολοκυθόπιτα.

Ο Ρον έβγαλε απ' την τσέπη του ένα κακοτυλιγμένο πακέτο, το άνοιξε και κοίταξε τα τέσσερα μικρά σάντουιτς που είχε μέσα. Μετά άνοιξε το ένα, κοίταξε το περιεχόμενο του και μουρμούρισε λυπημένος: «Πάντα ξεχνάει πως δε μ' αρέσει το κρέας κονσέρβας...»

«Θέλεις να το αλλάξεις μ' ένα απ' αυτά;» τον ρώτησε ο Χάρι, δίνοντας του το πιο μεγάλο απ' τα παράξενα γλυκά.

«Τι να το κάνεις εσύ αυτό το σάντουιτς; Είναι ξερό...» αποκρίθηκε ο Ρον, χαμηλώνοντας το βλέμμα του. «Η μαμά μου δεν έχει πολύ ελεύθερο καιρό... με πέντε παιδιά... καταλαβαίνεις...»

«Δεν πειράζει, πάρ' το!» επέμεινε ο Χάρι, που ως τώρα δεν είχε ποτέ στη ζωή του ούτε κάτι να προσφέρει, ούτε κάποιον για να του το προσφέρει. Και του φαινόταν πολύ ευχάριστο να κάθεται τώρα με τον Ρον μασουλώντας όλα τα πε-

ρίεργα πράγματα που είχε αγοράσει, ενώ τα σάντουιτς είχαν κιόλας ξεχαστεί.

«Τι είναι αυτά;» ρώτησε κάποια στιγμή τον Ρον, δείχνοντας του ένα κουτί με σοκολατένιους Βατράχους. «Δεν είναι αληθινοί Βάτραχοι, έτσι;» συνέχισε, έχοντας αρχίσει να πιστεύει πως τίποτα πια δε θα του φαινόταν περίεργο.

«Όχι, βέβαια», αποκρίθηκε ο Ρον. «Κοίταξε, όμως, ποια κάρτα είναι μέσα στο κουτί. Μου λείπει ο Αγρίππας και...»

«Ποιος σου λείπει;»

«Α, ναι, ξέχασα πως εσύ δε θα το ξέρεις. Οι σοκολατένιοι βάτραχοι, λοιπόν, έχουν μέσα σε κάθε κουτί μια κάρτα με τη φωτογραφία κάποιου διάσημου μάγου, ή μάγισσας... κι εμείς τα παιδιά τις μαζεύουμε αυτές τις φωτογραφίες... Εγώ έχω καμιά πεντακοσαριά... αλλά μου λείπουν ο Αγρίππας και ο Πτολεμαίος».

Ο Χάρι άνοιξε το κουτί με τους σοκολατένιους βατράχους και τράβηξε την κάρτα. Η φωτογραφία έδειχνε έναν άντρα με γυαλιά με μισούς φακούς, με μακριά και γαμψή μύτη και με μακριά κι ασημένια μαλλιά, μουστάκια και γένια. Κάτω απ' τη φωτογραφία ήταν το όνομα *Άλμπους Ντάμπλντορ.*

«Ποιος είναι ο Άλμπους Ντάμπλντορ;» ρώτησε ο Χάρι.

«Μη μου πεις πως δεν έχεις ακούσει ποτέ για τον Ντάμπλντορ;» είπε μ' απορία ο Ρον. «Μου δίνεις άλλον ένα Βάτραχο; Ευχαριστώ...»

Ο Χάρι γύρισε τη φωτογραφία από την ανάποδη κι άρχισε να διαβάζει:

Άλμπους Ντάμπλντορ, γενικός διευθυντής της Σχολής Χόγκουαρτς. Θεωρείται από πολλούς ο μεγαλύτερος μάγος της σύγχρονης εποχής. Ο Ντάμπλντορ είναι ιδιαίτερα γνωστός για τη νίκη του επί του κακού μάγου Γκρίντελβαλντ, το 1945, για την ανακάλυψη των δώδεκα χρήσεων του αίματος των δράκων και για την πρωτοποριακή εργασία του στην αλχημεία, μαζίμε το συνεργάτη του Νικόλας Φλαμέλ. Ο καθη-

γητής Ντάμπλντορ λατρεύει τη μουσική δωματίου και το μπόουλίνγκ.

Ο Χάρι γύρισε πάλι τη φωτογραφία από την καλή κι είδε πως η μορφή του Ντάμπλντορ είχε εξαφανιστεί.

«Χάθηκε!» είπε κατάπληκτος.

«Ε, τι περιμένεις; Έχει πολλές ασχολίες, δεν μπορεί να περάσει εδώ ολόκληρη τη μέρα του», αποκρίθηκε ο Ρον. «Θα ξαναγυρίσει, όμως. Αχ, πάλι τη Μοργκάνα βρήκα κι έχω τουλάχιστον άλλες έξι δικές της φωτογραφίες... Μήπως τη θέλεις εσύ; Μπορείς ν' αρχίσεις τη δική σου συλλογή».

Το βλέμμα του Ρον γύρισε αμέσως στους σοκολατένιους βατράχους που είχαν απομείνει.

«Πάρε όσους θέλεις», του είπε ο Χάρι. «Ξέρεις κάτι, όμως; Στον κόσμο των Μαγκλ οι άνθρωποι μένουν για πάντα στις φωτογραφίες τους...»

«Αλήθεια;» ρώτησε κατάπληκτος ο Ρον. «Δηλαδή δεν κουνιούνται καθόλου; Απίστευτο!»

Το βλέμμα του Χάρι έπεσε πάλι στη φωτογραφία που κρατούσε ακόμη στο χέρι του και τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα, όταν είδε τη μορφή του Ντάμπλντορ να ξαναγυρίζει επάνω στο χαρτί και να του χαρίζει ένα μικρό χαμόγελο. Ο Ρον απέναντι του ενδιαφερόταν περισσότερο να τρώει τους βατράχους, παρά να κοιτάζει τις φωτογραφίες των διάσημων μάγων και μαγισσών, αλλά ο Χάρι δεν μπορούσε να τραβήξει τα μάτια του από πάνω τους. Σε λίγο, εκτός απ' τον Ντάμπλντορ, είχε και τις φωτογραφίες της Μοργκάνα, του Χένγκιστ, του Άλμπερικ, της Κίρκης, του Παράκελσου και του Μέρλιν. Τελευταία ήταν η φωτογραφία της Κλιόντνα, μάγισσας των Δρυΐδων, η οποία όμως εκείνη τη στιγμή έξυνε τη μύτη της. Έτσι ο Χάρι προτίμησε να μην την κοιτάξει. Στη συνέχεια ο Χάρι πήρε στα χέρια του ένα κουτί που έγραφε απ' έξω *Φασολάκια του Μπέρτι, όλες οι γεύσεις* κι άρχισε να το ανοίγει.

«Καλύτερα να είσαι προσεκτικός μ' αυτά», τον συμβούλεψε ο Ρον. «Όταν γράφει "όλες οι γεύσεις" αληθινά εννοεί όλες τις γεύσεις. Έχει τις συνηθισμένες —σοκολάτα, βανίλια, μέντα και λοιπά— αλλά έχει και τις ασυνήθιστες, όπως σπανάκι, συκώτι και ψαρόσουπα. Ο αδελφός μου, ο Τζορτζ, έφαγε κάποτε ένα φασολάκι που είχε γεύση στάχτης!»

Ο Χάρι πήρε απ' το κουτί ένα καταπράσινο φασόλι, το δάγκωσε κι έκανε μια γκριμάτσα αηδίας.

«Μπλιαχ! Βραστό λάχανο!»

Τα δυο παιδιά διασκέδασαν πολύ τρώγοντας τα φασόλια με τις διαφορετικές γεύσεις. Ο Χάρι δοκίμασε φράουλα, ψητό ψωμί, καφέ και σαρδέλα κι είχε το κουράγιο να δοκιμάσει ένα σκούρο γκρίζο φασόλι, το οποίο ο Ρον δεν τολμούσε ούτε ν' αγγίξει και το οποίο αποδείχθηκε πως είχε τη γεύση πιπεριού.

Έξω απ' το παράθυρο του τρένου, το τοπίο που διέσχιζαν γινόταν όλο και πιο άγριο. Τα καταπράσινα λιβάδια και τα κοπάδια οι αγελάδες είχαν τώρα δώσει τη θέση τους σε πυκνά δάση, άγριους ποταμούς και βραχώδεις λόφους.

Κάποια στιγμή ένα χτύπημα ακούστηκε στην πόρτα. Μετά η πόρτα άνοιξε κι ο Χάρι είδε πάλι το στρογγυλοπρόσωπο αγόρι το οποίο είχε προσπεράσει στην πλατφόρμα 9 και 3/4. Έδειχνε πάλι έτοιμο να κλάψει.

«Συγγνώμη», είπε με φωνή που έτρεμε. «Μήπως είδατε ένα βάτραχο;»

Όταν κι οι δυο κούνησαν αρνητικά τα κεφάλια τους, ο μικρός άρχισε να κλαίει.

«Τον έχασα πάλι!» είπε μέσα απ' τους λυγμούς του. «Όλο μου φεύγει!»

«Θα ξαναγυρίσει», τον παρηγόρησε ο Χάρι.

«Μπορεί», παραδέχθηκε ο μικρός. «Αν τύχει και τον δείτε όμως...»

Άφησε μισοτελειωμένη τη φράση του κι έφυγε.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί κάνει έτσι», παρατήρησε ο Ρον.

«Αν είχα φέρει βάτραχο μαζί μου, θα φρόντιζα να τον χάσω το γρηγορότερο, για να τον ξεφορτωθώ. Βέβαια ο Σκάμπερς δεν είναι και ο καλύτερος...»

Και με μια περιφρονητική κίνηση, έδειξε το μεγάλο αρουραίο που κοιμόταν ακόμη στα γόνατα του.

«Και να 'χε ψοφήσει, δε θα βλέπαμε καμιά διαφορά!» συνέχισε με περιφρόνηση. «Χτες προσπάθησα να τον κάνω κίτρινο, αλλά τα μάγια δεν έπιασαν. Ξέρεις τι έκανα; Θα σου δείξω...»

Αφού έψαξε για λίγο μέσα στην παλιά βαλίτσα του, ο Ρον έβγαλε ένα πολύ ταλαιπωρημένο μαγικό ραβδί, γρατσουνισμένο σε πολλές μεριές και με κάτι άσπρο να γυαλίζει στη μια του άκρη.

«Οι τρίχες του μονόκερου που έχει από μέσα άρχισαν να φαίνονται», παρατήρησε ντροπιασμένος. «Τέλος πάντων...»

Μιλώντας, σήκωσε ψηλά το ραβδί, αλλά την ίδια στιγμή η πόρτα άνοιξε πάλι. Το αγόρι που είχε χάσει το βάτραχο του φάνηκε πάλι στο άνοιγμα, αυτή τη φορά μ' ένα συνομήλικο κορίτσι στο πλευρό του. Το κορίτσι φορούσε κιόλας τη στολή του σχολείου.

«Είδε κανείς ένα βάτραχο;» ρώτησε το κορίτσι. «Ο Νέβιλ έχασε το δικό του». Η φωνή της ήταν δυνατή κι επιτακτική. Είχε πυκνά καστανά μαλλιά και τα μπροστινά της δόντια ήταν μεγάλα.

«Του είπαμε κιόλας ότι δεν τον είδαμε», αποκρίθηκε ο Ρον.

Η κοπέλα, όμως, κοιτούσε τώρα το σηκωμένο ραβδί του.

«Α, κάνεις μάγια», είπε. «Για να δούμε, λοιπόν...» Και κάθισε σ' ένα άδειο κάθισμα.

Ο Ρον έδειξε σαστισμένος. Κατόπιν ξερόβηξε και είπε: «Εντάξει. Αρχίζω λοιπόν. Ηλιαχτίδες, μαργαρίτες, ξανθές σταφίδες, κάντε κίτρινο αυτόν το χαζό αρουραίο!»

Ταυτόχρονα κουνούσε το μαγικό ραβδί του, αλλά δεν έγινε τίποτα. Ο Σκάμπερς συνέχισε να είναι γκρίζος και να κοιμάται βαθιά.

«Είσαι σίγουρος πως έκανες σωστά τα μάγια;» ρώτησε το κορίτσι. «Εγώ έχω δοκιμάσει μερικά απλά μάγια, έτσι για εξάσκηση, κι όλα πέτυχαν. Και να σκεφθείς πως κανείς στην οικογένεια μου δεν έχει μαγικές ικανότητες! Ξαφνιάστηκα πολύ όταν ήρθε το γράμμα. Εγώ βέβαια πολύ χάρηκα, γιατί είναι το καλύτερο σχολείο για μάγους στον κόσμο... Έχω κιόλας μάθει τα περισσότερα βιβλία μας απέξω... Είμαι σίγουρη πως έτσι θα κερδίσω πολύ χρόνο. Αλήθεια, εγώ είμαι η Ερμιόνη Γκρέιντζερ. Εσείς ποιοι είσαστε;»

Ο Χάρι κοίταξε μ' απορία τον Ρον κι ανακουφίστηκε, όταν κατάλαβε, απ' τη σαστισμένη έκφραση στο πρόσωπο του Ρον, πως κι εκείνος δεν είχε μάθει απέξω κανένα 6ιβλίο.

«Με λένε Ρον Ουέσλι», μουρμούρισε ο Ρον.

«Κι εμένα Χάρι Πότερ...»

«Αλήθεια;» είπε η Ερμιόνη. «Τα ξέρω όλα για σένα, φυσικά... Έχω πάρει μερικά γενικά βιβλία για τη μαγεία και σε αναφέρουν στη *Σύγχρονη ιστορία της μαγείας,* στην *Άνοδο και την πτώση των μαγικών τεχνών* και στα *Μεγάλα μαγικά γεγονότα του 20ού αιώνα*».

«Αλήθεια;» ρώτησε ο Χάρι, νιώθοντας λίγο ζαλισμένος.

«Και βέβαια! Μα δεν το ήξερες;» ρώτησε μ' απορία η Ερμιόνη. «Αν εγώ ήμουν στη θέση σου, θα είχα ψάξει σ' όλα τα βιβλία, για να μάθω τι λένε για μένα. Ξέρει κανείς από τους δυο σας σε ποιον κοιτώνα θα πάει; Έχω ρωτήσει από εδώ κι από κει κι ελπίζω να με Βάλουν στο Γκρίφιντορ. Είναι ο καλύτερος, απ' ό,τι άκουσα... Άκουσα πως και ο ίδιος ο Ντάμπλντορ ήταν κάποτε στο Γκρίφιντορ, αλλά φαντάζομαι πως και στο Ράβενκλοου δε θα είναι κι άσχημα... Τέλος πάντων, εμείς πρέπει να συνεχίσουμε το ψάξιμο για το βάτραχο του Νέβιλ. Όσο για σας, καλύτερα ν' αλλάξετε ρούχα, γιατί δε θ' αργήσουμε να φτάσουμε».

Κι έφυγε βιαστικά, τραβώντας το βουρκωμένο Νέβιλ πίσω της.

«Σ' όποιον κοιτώνα και να με βάλουν, ελπίζω να βάλουν

εκείνη σε άλλον», είπε ο Ρον, τοποθετώντας πάλι το μαγικό ραβδί στη βαλίτσα του. «Όσο γι' αυτό το ξόρκι που δεν έπιασε... Ο Τζορτζ μου το είπε. Ασφαλώς θα ήξερε πως δεν άξιζε τίποτα!»

«Σε ποιον κοιτώνα είναι τ' αδέλφια σου;» ρώτησε ο Χάρι.

«Στο Γκρίφιντορ», αποκρίθηκε ο Ρον και ξανάγινε σκυθρωπός. «Ο μπαμπάς κι η μαμά μου ήταν κι αυτοί εκεί, όταν φοιτούσαν στο "Χόγκουαρτς", και δεν ξέρω πώς θα τους φανεί, αν βάλουν εμένα αλλού... Νομίζω πως στο Ράβενκλοου δε θα είναι κι άσχημα, αλλά φαντάσου να με βάλουν στο Σλίθεριν...»

«Αυτός ήταν ο κοιτώνας του Βολ... θέλω να πω, του Ξέρεις-Ποιου...»

«Ναι», αποκρίθηκε ο Ρον και το πρόσωπο του έγινε ακόμη πιο σκυθρωπό.

Ο Χάρι αναρωτιόταν τώρα τι κάνει ένας μάγος όταν τελειώσει τις σπουδές του.

«Και π κάνουν τα δυο μεγάλα αδέλφια σου, αφότου έφυγαν απ' το "Χόγκουαρτς";» ρώτησε τον Ρον.

«Ο Τσάρλι είναι στη Ρουμανία και κάνει μεταπτυχιακές σπουδές για τους δράκους. Κι ο Μπιλ είναι στην Αφρική. Δουλεύει στο υποκατάστημα που έχει εκεί η τράπεζα 'Τκρίνγκοτς"!... Αλήθεια, διάβασες τι έγινε στο "Γκρίνγκοτς"; Ασφαλώς όχι, γιατί δε θα έρχεται η εφημερίδα μας, ο *Ημερήσιος Προφήτης,* σε σπίτια των Μαγκλ... Κάποιος, λοιπόν, προσπάθησε να ληστέψει ένα από τα χρηματοκιβώτια υψίστης ασφαλείας...»

«Αλήθεια; Και τι έγινε;»

«Τίποτα! Θέλω να πω, κανείς δεν έπιασε το ληστή, ή τους ληστές, και γι' αυτό η είδηση είναι τόσο μεγάλη. Ο μπαμπάς μου λέει πως θα πρέπει να ήταν κάποιος πολύ δυνατός σκοτεινός μάγος, για να μπορέσει να ξεγελάσει το σύστημα ασφαλείας του "Γκρίνγκοτς". Απ' την τράπεζα, όμως, δήλωσαν πως δεν κλάπηκε τίποτα... Πάντως όλοι φοβούνται όταν

συμβαίνει κάτι τέτοιο, μην τυχόν κι ο Ξέρεις-Ποιος κρύβεται πίσω απ' την απόπειρα...»

Ο Χάρι έμεινε σιωπηλός. Είχε αρχίσει να νιώθει ένα τσίμπημα φόβου στην καρδιά κάθε φορά που άκουγε για τον Ξέρεις-Ποιον. Ασφαλώς αυτό θα οφειλόταν στο ότι, τώρα, ήταν κι αυτός μέρος του κόσμου της μαγείας... ενώ τα πράγματα ήταν πιο εύκολα γι' αυτόν όταν μπορούσε να λέει «Βόλντεμορτ» και να μην ανησυχεί για τίποτα.

«Ποια ομάδα κουίντιτς υποστηρίζεις;» τον ρώτησε ξαφνικά ο Ρον.

«Μα... δεν ξέρω καμιά», ομολόγησε ο Χάρι.

«Αλήθεια; Α, περίμενε λίγο και θα δεις πόσο θα σου αρέσει.. . Είναι το καλύτερο παιχνίδι στον κόσμο...»

Κι άρχισε αμέσως να εξηγεί για τις τέσσερις μπάλες και τις θέσεις που έχουν οι εφτά παίκτες, περιγράφοντας διάσημα παιχνίδια που είχε δει με τα αδέλφια του, καθώς και το είδος του σκουπόξυλου που θα 'θελε ν' αγοράσει, αν είχε τα χρήματα. Κάποια στιγμή, όμως, η πόρτα του βαγονιού άνοιξε πάλι κι αυτή τη φορά δεν ήταν το αγόρι που είχε χάσει το βάτραχο του, ούτε η Ερμιόνη Γκρέιντζερ.

Τρία αγόρια μπήκαν μέσα κι ο Χάρι αναγνώρισε αμέσως το ένα από αυτά. Ήταν το υπεροπτικό, χλομό αγόρι που είχε συναντήσει στο κατάστημα της κυρίας Μάλκιν, όταν αγόραζε τα ρούχα του. Ο νεαρός κοιτούσε τώρα τον Χάρι με πολύ μεγαλύτερο ενδιαφέρον από πριν.

«Είναι αλήθεια;» ρώτησε απότομα. «Σ' όλο το τρένο λένε πως ο Χάρι Πότερ είναι σ' αυτό το βαγόνι. Ώστε, λοιπόν, εσύ είσαι;»

«Ναι», αποκρίθηκε ο Χάρι, κοιτάζοντας εξεταστικά τα άλλα δυο αγόρια. Ήταν και τα δυο μεγαλόσωμα κι έδειχναν γεμάτα κακία. Έτσι όπως στέκονταν δεξιά κι αριστερά απ' το χλομό αγόρι, έμοιαζαν σαν σωματοφυλακές του.

«Α, αυτοί οι δύο είναι ο Κράμπε και ο Γκόιλ», είπε το χλομό αγόρι, όταν πρόσεξε ότι ο Χάρι τους κοιτούσε. «Και το δι-

κό μου όνομα είναι Μαλφόι. Ντράκο Μαλφόι...»

Ο Ρον ξερόβηξε σιγανά, σαν να προσπαθούσε να κρύψει ένα ξαφνικό, κοροϊδευτικό γέλιο. Ο Ντράκο Μαλφόι τον κοίταξε απειλητικά.

«Τ' όνομα μου σου φαίνεται αστείο;» ρώτησε. «Όσο για σένα, δε χρειάζεται να ρωτήσω ποιος είσαι. Ο πατέρας μου μου είπε πως οι Ουέσλι έχουν κόκκινα μαλλιά, φακίδες και πιο πολλά παιδιά απ' όσα μπορούν να θρέψουν...» Κατόπιν γύρισε πάλι το βλέμμα του στον Χάρι. «Πότερ, γρήγορα θα μάθεις πως μερικές οικογένειες μάγων είναι πολύ καλύτερες από άλλες», του είπε. «Δεν είναι καλό, λοιπόν, να πιάνεις φιλίες μ' όποιον κι όποιον. Εγώ μπορώ να σε βοηθήσω να...»

Κι άπλωσε το χέρι του, αλλά ο Χάρι δεν το έσφιξε.

«Νομίζω πως μπορώ μόνος μου να ξεχωρίσω τους κακούς», του είπε ψυχρά.

Ο Ντράκο Μαλφόι δεν κοκκίνισε, αλλά ένα ελαφρό ροζ χρώμα έβαψε τα χλομά μαγουλά του.

«Εγώ, στη θέση σου, θα ήμουν πιο προσεκτικός, Πότερ», αποκρίθηκε αργά. «Γιατί, αν δε γίνεις πιο ευγενικός, μπορεί να 'χεις κι εσύ την ίδια τύχη με τους γονείς σου. Κι εκείνοι δεν ήξεραν ποιο ήταν το συμφέρον τους... Αν πιάσεις φιλίες με σκουπίδια σαν τους Ουέσλι κι εκείνον τον Χάγκριντ, θα γίνεις κι εσύ όμοιος τους...»

Ο Χάρι κι ο Ρον πετάχτηκαν αμέσως όρθιοι. Το πρόσωπο του Ρον ήταν τώρα τόσο κόκκινο όσο και τα μαλλιά του.

«Για ξαναπές το αυτό!» φώναξε.

«Θέλεις, δηλαδή, να τα βάλεις μαζί μας;» ρώτησε κοροϊδευτικά ο Μαλφόι.

«Εκτός αν κι οι τρεις σας φύγετε αμέσως!» αποκρίθηκε ο Χάρι, προσπαθώντας να δείξει πιο θαρραλέος απ' όσο ένιωθε, γιατί ο Κράμπε και ο Γκόιλ ήσαν πολύ πιο μεγαλόσωμοι απ' αυτόν και τον Ρον..

«Εμείς όμως δεν έχουμε καμιά διάθεση να φύγουμε, έτσι

παιδιά; Άσε που τελειώσαμε όλα τα φαγητά μας κι εσείς έχετε πολλά ακόμη...»

Μιλώντας, ο Γκόιλ άπλωσε το χέρι του στους σοκολατένιους βατράχους. Ο Ρον όρμησε προς το μέρος του, προτού όμως προλάβει να τον αγγίξει, ο Γκόιλ έβγαλε μια δυνατή κραυγή.

Ο αρουραίος Σκάμπερς κρεμόταν τώρα από ένα δάχτυλο του, με τα κοφτερά δόντια του βαθιά χωμένα στο δέρμα του Γκόιλ. Ο Κράμπε κι ο Μαλφόι έκαναν τρομαγμένοι πίσω κι ο Γκόιλ άρχισε να στριφογυρίζει γρήγορα το χέρι του, ώσπου ο αρουραίος ξεκόλλησε απ' αυτό κι έπεσε κάτω. Οι τρεις τους γύρισαν αμέσως την πλάτη τους κι έφυγαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Ίσως να νόμιζαν πως υπήρχαν κι άλλοι αρουραίοι κρυμμένοι μέσα στα γλυκίσματα, ή να είχαν ακούσει τα βήματα που πλησίαζαν, γιατί λίγες στιγμές αργότερα η Ερμιόνη Γκρέιντζερ μπήκε στο βαγόνι.

«Μα τι έγινε εδώ;» ρώτησε Βλέποντας τα γλυκά πεσμένα στο πάτωμα και τον Ρον να σηκώνει τον Σκάμπερς απ' την ουρά του.

«Φοβάμαι πως λιποθύμησε», είπε κατόπιν ανήσυχος στον Χάρι. «Α, όχι... βλέπω πως αναπνέει κανονικά... Τότε πρέπει να ξανακοιμήθηκε...»

Κι αυτό ακριβώς είχε κάνει ο Σκάμπερς.

«Έχεις ξανασυναντήσει τον Μαλφόι;» ρώτησε κατόπιν τον Χάρι ο Ρον.

Εκείνος του διηγήθηκε για τη συνάντηση τους στο μαγαζί ρούχων στη Διαγώνιο Αλέα.

«Έχω ακούσει για την οικογένεια του», είπε ο Ρον. «Ήταν απ' τους πρώτους που ξαναγύρισαν με το μέρος μας, αφού εξαφανίστηκε ο Ξέρεις-Ποιος. Κι είπαν πως τους είχε κάνει μάγια, γι' αυτό τον ακολούθησαν... Ο μπαμπάς μου όμως δεν το πιστεύει. Λέει πως ο πατέρας τού Μαλφόι δε χρειαζόταν δικαιολογία για να πάει με τη Δύναμη του Σκοτεινού...» Κατόπιν, γυρίζοντας προς την Ερμιόνη, ρώτησε με

υπερβολική ευγένεια: «Μήπως μπορούμε να σε βοηθήσουμε σε κάτι;»

«Ήρθα να σας πω να διαστείτε και να φορέσετε τους μανδύες σας, γιατί μόλις πήγα ως την ατμομηχανή, ρώτησα τον οδηγό και μου είπε πως όπου να 'ναι φτάνουμε», απάντησε εκείνη. «Δε φαντάζομαι να μπλεχτήκατε σε κανένα καβγά... γιατί τότε θα έχετε φασαρίες προτού καν φτάσουμε στο σχολείο...»

«Ο Σκάμπερς μπλέχτηκε σε καβγά, όχι εμείς», αποκρίθηκε ο Ρον ρίχνοντας της μια ενοχλημένη ματιά. «Θα σε πείραζε τώρα να φύγεις, για να μπορέσουμε ν' αλλάξουμε;»

«Πολύ καλά!» είπε πειραγμένη η Ερμιόνη. «Εγώ ήρθα να σας ειδοποιήσω για το καλό σας... Και... το ξέρεις πώς έχεις μια μουντζούρα στη μύτη σου;»

Και λέγοντας αυτά, χου γύρισε την πλάτη κι έφυγε, χωρίς να δει το άγριο βλέμμα που της έριξε ο Ρον. Ο Χάρι κοίταξε απ' το παράθυρο. Έξω είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει. Μπορούσε ακόμη να ξεχωρίζει βουνά και δάση, κάτω από έναν ουρανό που άρχιζε να γίνεται μπλε. Το τρένο πράγματι είχε αρχίσει να κόβει ταχύτητα.

Ο Χάρι κι ο Ρον έβγαλαν τα μπουφάν και φόρεσαν τις μακριές μαύρες ρόμπες τους. Η ρόμπα του Ρον ήταν λίγο κοντή κι από κάτω *φαίνονταν* τα αθλητικά του παπούτσια.

Έξω στο διάδρομο ακούστηκε ξαφνικά μια φωνή: «Φτάνουμε στο "Χόγκουαρτς" σε πέντε λεπτά. Παρακαλούμε να αφήσετε τις αποσκευές σας στο τρένο και θα τις παραλάβετε αργότερα στο σχολείο».

Το στομάχι του Χάρι άρχισε να σφίγγεται από ξαφνική ανησυχία, ενώ είδε πως κι ο Ρον είχε τώρα γίνει κατάχλομος. Τα δυο αγόρια γέμισαν τις τσέπες τους μ' όσα γλυκά είχαν απομείνει και βγήκαν στο διάδρομο.

Το τρένο έκοψε κι άλλο ταχύτητα και σε λίγο σταμάτησε. Όλοι όρμησαν στις ανοιχτές πόρτες και βγήκαν σε μια μικρή και σκοτεινή πλατφόρμα.

Ο Χάρι ανατρίχιασε, όταν τον χτύπησε ο παγωμένος αέρας της νύχτας. Από μακριά μια αναμμένη λάμπα φάνηκε να έρχεται προς το μέρος τους κι ο Χάρι άκουσε μια γνώριμη φωνή να λέει: «Οι πρωτοετείς από δω! Από δω οι πρωτοετείς! Όλα εντάξει, Χάρι;»

Το μεγάλο κι αναμαλλιασμένο κεφάλι του Χάγκριντ φάνηκε πάνω απ' τη λάμπα. Το τριχωτό πρόσωπο του φωτιζόταν από ένα πλατύ χαμόγελο.

«Εμπρός, ελάτε μαζί μου!» φώναξε. «Όλοι οι πρωτοετείς μαζί μου! Προσέξτε μη σκοντάψετε...»

Γλιστρώντας και πέφτοντας ο ένας επάνω στον άλλο, μια ομάδα από παιδιά ακολούθησε τον Χάγκριντ σε κάτι που έμοιαζε με στενό και κατηφορικό μονοπάτι. Δεξιά κι αριστερά τους το σκοτάδι ήταν τόσο πυκνό, που ο Χάρι σκέφτηκε πως πρέπει να περνούσαν μέσα από δέντρα. Κανείς δε μιλούσε. Ο Νέβιλ, το αγόρι που όλο έχανε το βάτραχο του, ρούφηξε τη μύτη του μερικές φορές.

«Ένα λεπτό ακόμη και θα δείτε το "Χόγκουαρτς"!» τους φώναξε ο Χάγκριντ, γυρίζοντας το κεφάλι του προς τα πίσω. «Να, εδώ, μετά απ' αυτή τη στροφή...»

Λίγες στιγμές αργότερα ένα δυνατό «Αααα!» βγήκε από τα στόματα όλων.

Το στενό μονοπάτι είχε τελειώσει ξαφνικά στην όχθη μιας μεγάλης λίμνης, που τα νερά της έλαμπαν κατάμαυρα. Απέναντι ήταν ένα ψηλό βουνό και στην κορυφή του, λάμποντας με όλα του τα παράθυρα φωτισμένα, υψωνόταν ένα τεράστιο κάστρο, με πολλούς πύργους και ψηλές καμινάδες.

«Όχι περισσότεροι από τέσσερις σε κάθε βάρκα!» φώναξε ο Χάγκριντ, δείχνοντας τους έναν αληθινό στόλο από μικρές βάρκες που γλιστρούσαν στα ήρεμα νερά της λίμνης.

Όταν οι βάρκες έφτασαν στην όχθη, τα παιδιά άρχισαν να μπαίνουν μέσα. Κανένα δε μίλησε στη διάρκεια της σύντομης διαδρομής, καθώς το τεράστιο κάστρο ερχόταν όλο και πιο κοντά τους, δείχνοντας τώρα ακόμη μεγαλύτερο.

«Κάτω τα κεφάλια!» φώναξε ο Χάγκριντ, καθώς οι βάρκες πλησίαζαν στους πρόποδες του λόφου όπου ήταν χτισμένο το κάστρο. Όλα τα παιδιά χαμήλωσαν τα κεφάλια τους κι οι βάρκες πέρασαν κάτω από μια κουρτίνα πυκνού κισσού, που έκρυβε ένα φαρδύ άνοιγμα στην πλαγιά του λόφου. Βρίσκονταν τώρα σ' ένα φαρδύ και σκοτεινό τούνελ, που φαινόταν να οδηγεί ακριβώς κάτω απ' το κάστρο. Οι βάρκες σταμάτησαν στην προκυμαία ενός υπόγειου, μικρού λιμανιού και τα παιδιά βγήκαν επάνω σε Βότσαλα και μικρές πέτρες.

«Ε, εσύ εκεί πέρα!» φώναξε ο Χάγκριντ, που έψαχνε τις Βάρκες για να βεβαιωθεί πως ήταν όλες άδειες. «Δικός σου είναι αυτός ο Βάτραχος;»

«Τρέβορ!» φώναξε ενθουσιασμένος ο Νέβιλ κι άπλωσε με λαχτάρα τα χέρια του.

Σε λίγο, ακολουθώντας τον Χάγκριντ και τη λάμπα του, τα παιδιά άρχισαν να προχωρούν σ' έναν ανηφορικό διάδρομο, που τους έβγαλε στο βρεγμένο γρασίδι μιας πρασιάς, ακριβώς μπροστά από το κάστρο. Ανέβηκαν κατόπιν μερικά φαρδιά και μαρμάρινα σκαλοπάτια και στριμώχτηκαν όλα μπροστά στην τεράστια και σκαλιστή ξύλινη πόρτα.

«Είσαστε όλοι εδώ;» φώναξε ο Χάγκριντ. «Κι εσύ, μικρέ, έχεις ακόμη το βάτραχο σου;»

Μετά ο Χάγκριντ σήκωσε τη σφιγμένη γροθιά του και χτύπησε τρεις φορές την πόρτα.

Το καπέλο της επιλογής

Η πόρτα άνοιξε αμέσως και μια ψηλή γυναίκα, με μαύρα μαλλιά και μανδύα στο χρώμα του σμαραγδιού, φάνηκε στο άνοιγμα. Το πρόσωπο της είχε πολύ αυστηρή έκφραση κι η πρώτη σκέψη του Χάρι βλέποντας την, ήταν πως καλύτερα να μην της πήγαινε ποτέ κανείς κόντρα.

«Οι πρωτοετείς, καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ», είπε με σεβασμό ο Χάγκριντ.

«Σ' ευχαριστώ. Θα τους παραλάβω εγώ τώρα...»

Η καθηγήτρια άνοιξε διάπλατα την πόρτα. Το χολ που φάνηκε μπροστά τους ήταν τόσο μεγάλο, που ολόκληρο το σπίτι των Ντάρσλι θα μπορούσε να χωρέσει άνετα μέσα, σκέφτηκε ο Χάρι. Οι πέτρινοι τοίχοι του φωτίζονταν από αναμμένους δαυλούς, όπως αυτοί στα υπόγεια της τράπεζας «Γκρίνγκοτς»· το ταβάνι ήταν τόσο ψηλό, που δεν το έβλεπες, και μια υπέροχη μαρμάρινη σκάλα, ακριβώς απέναντι τους, οδηγούσε στα επάνω πατώματα.

Όλα τα παιδιά ακολούθησαν σιωπηλά την καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ, όταν άρχισε να διασχίζει το χολ. Από ένα άνοιγμα στα δεξιά, ο Χάρι μπορούσε ν' ακούει το μουρμουρητό από πολλές φωνές — ασφαλώς τα μαθήματα είχαν αρχίσει για μερικούς —, αλλά η καθηγήτρια οδήγησε τους πρωτοετείς σ' ένα μικρό, άδειο δωμάτιο στ' αριστερά του χολ. Στριμώχτηκαν όλοι μέσα, κοιτάζοντας νευρικά γύρω τους.

«Καλωσορίσατε στο "Χόγκουαρτς"!» τους είπε η ΜακΓκόναγκαλ. «Το επίσημο δείπνο για την έναρξη του σχολικού έτους θ' αρχίσει σύντομα, προτού όμως πάρετε τη θέση σας στη μεγάλη τραπεζαρία, θα μοιραστείτε στους διάφορους κοιτώνες. Αυτή η επιλογή έχει μεγάλη σημασία, γιατί όσο θα βρίσκεστε εδώ, ο κοιτώνας του καθενός από σας κι όλοι όσοι μένουν σ' αυτόν, θα είναι κάτι σαν την οικογένεια σας μέσα στο "Χόγκουαρτς". θα παρακολουθείτε τα μαθήματα μαζί με τους άλλους που θα μένουν στον κοιτώνα σας, θα κοιμόσασιε φυσικά εκεί, και θα περνάτε τις ελεύθερες ώρες σας στην κοινή αίθουσα αναψυχής».

«Οι τέσσερις κοιτώνες ονομάζονται Χάφλπαφλ, Γκρίφιντορ, Ράβενκλοου και Σλίθεριν», συνέχισε η καθηγήτρια. «Κάθε κοιτώνας έχει τη δική του λαμπρή ιστορία κι ο καθένας τους φιλοξένησε σημαντικούς μάγους και μάγισσες. Όσο ο καθένας από σας φοιτά στο "Χόγκουαρτς", τα σχολικά και αθλητικά επιτεύγματα του θα δίνουν βαθμούς στον κοιτώνα σας, ενώ κάθε φορά που θα παραβαίνετε κάποιον απ' τους κανονισμούς, ο κοιτώνας σας θα χάνει Βαθμούς. Στο τέλος της σχολικής χρονιάς, ο κοιτώνας με τους περισσότερους Βαθμούς θα κερδίζει το κύπελλο, κάτι που είναι μια μεγάλη τιμητική διάκριση. Ελπίζω ο καθένας σας να τιμήσει τον κοιτώνα για τον οποίο θα επιλεγεί. Η τελετή της επιλογής θ' αρχίσει σε λίγο. Φροντίστε, λοιπόν, να περιποιηθείτε λίγο τον εαυτό σας ενώ περιμένετε».

Το διαπεραστικό Βλέμμα της καθηγήτριας σταμάτησε για λίγο στο μανδύα του Νέβιλ, που ήταν κουμπωμένος στραβά, και στη μουντζούρα στη μύτη του Ρον. Ο Χάρι προσπάθησε νευρικά να ισιώσει τ' ακατάστατα μαλλιά του.

«Θα ξαναγυρίσω όταν θα είμαστε έτοιμοι ν' αρχίσουμε», είπε η ΜακΓκόναγκαλ. «Σας παρακαλώ να περιμένετε ήσυχα».

Μόλις βγήκε από την αίθουσα, ο Χάρι κατάπιε τον κόμπο που είχε σταθεί στο λαιμό του.

«Με ποιον τρόπο μας διαλέγουν για τους διάφορους κοιτώνες;» ρώτησε κατόπιν τον Ρον.

«Με κάποιο τεστ, νομίζω», αποκρίθηκε εκείνος. «Ο αδελφός μου, ο Φρεντ, είπε πως πονάει πολύ, αλλά νομίζω ότι μου έκανε πλάκα...»

Η καρδιά του Χάρι αναπήδησε από φόβο. Ένα τεστ, μπροστά σ' ολόκληρο το σχολείο... Αφού δεν ήξερε ακόμη να κάνει μαγικά... Τι άλλο θα μπορούσε να κάνει; Δεν περίμενε κάτι τέτοιο και μάλιστα από την πρώτη κιόλας μέρα στο σχολείο... Ανήσυχος, κοίταξε γύρω του και είδε πως και τα άλλα παιδιά έδειχναν τρομοκρατημένα. Κανένα δε μιλούσε πολύ, εκτός από την Ερμιόνη Γκρέιντζερ, η οποία επαναλάμβανε γρήγορα όλα τα ξόρκια που είχε μάθει απέξω. Ο Χάρι προτίμησε να μην την ακούει. Ποτέ ως τώρα δεν είχε νιώσει τόσο νευρικός, ποτέ, ούτε κι όταν έπρεπε να πάει στους Ντάρσλι ένα σημείωμα από το διευθυντή του σχολείου, όπου τους έλεγε ότι ο ανιψιός τους είχε κάνει μπλε την περούκα ενός από τους δασκάλους. Το βλέμμα του Χάρι ήταν συνέχεια στηλωμένο στην κλειστή πόρτα από την οποία θα έμπαινε σε λίγο η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ και θα τον οδηγούσε στην καταστροφή του...

Ξαφνικά μερικά παιδιά πίσω του άρχισαν να ουρλιάζουν κι ο Χάρι τινάχτηκε τρομαγμένος.

«Μάτι...»

Η φράση του όμως έμεινε στη μέση και ούρλιαξε κι αυτός δυνατά, από τρόμο, καθώς καμιά εικοσαριά φαντάσματα περνούσαν μέσα από τον ένα τοίχο και έμπαιναν στην αίθουσα. Γκρίζα και λίγο διάφανα, γλιστρούσαν μέσα στο δωμάτιο κουβεντιάζοντας μεταξύ τους, χωρίς να δίνουν καμιά σημασία στους πρωτοετείς φοιτητές. Έμοιαζαν σαν να τσακώνονται. Μάλιστα το ένα από αυτά, ένας κοντόχοντρος καλόγερος, έλεγε: «Εγώ επιμένω πως πρέπει πάντα να ξεχνάμε και να συγχωρούμε. Νομίζω πως είναι καθήκον μας να του δώσουμε μια δεύτερη ευκαιρία...»

«Αγαπητέ μου καλόγερε, εγώ νομίζω πως δώσαμε στον Πιβς όλες τις ευκαιρίες που δικαιούται», αποκρίθηκε ένα άλλο από τα φαντάσματα. «Μ' αυτά που κάνει, θα μας βγάλουν κακό όνομα και... Μπα! Τι κάνετε εσείς εδώ;»

Το δεύτερο φάντασμα, αυτό που είχε μόλις απαντήσει στο πρώτο, φορούσε εφαρμοστή στολή ιππότη, μαύρη με δαντέλες στο λαιμό, και ήταν αυτό που πρόσεξε ξαφνικά τα τρομαγμένα παιδιά.

Κανένα δεν του απάντησε.

«Καινούριοι φοιτητές!» είπε ο χοντρός καλόγερος χαμογελώντας τους. «Φαντάζομαι πως θα περιμένετε για την επιλογή...»

Μερικά κεφάλια κουνήθηκαν καταφατικά.

«Ελπίζω να σας δω όλους στο Χάφλπαφλ!» συνέχισε ο καλόγερος. «Είναι ο παλιός μου κοιτώνας...»

«Ετοιμαστείτε!» ακούστηκε ξαφνικά μια αυστηρή φωνή. «Η τελετή της επιλογής αρχίζει!»

Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ είχε ξαναγυρίσει στην αίθουσα και τα φαντάσματα έφυγαν Βιαστικά, περνώντας μέσα από τον απέναντι τοίχο.

«Λοιπόν, μπείτε σε μια γραμμή», είπε η καθηγήτρια, «κι ακολουθήστε με».

Νιώθοντας ξαφνικά τα πόδια του πολύ Βαριά, ο Χάρι μπήκε στη σειρά, πίσω από ένα αγόρι με ξανθά μαλλιά. Ο Ρον μπήκε πίσω του κι άρχισαν όλοι μαζί να βγαίνουν από το μικρό δωμάτιο, να διασχίζουν πάλι το χολ και να μπαίνουν στη μεγάλη τραπεζαρία.

Ο Χάρι δε θα είχε ποτέ φανταστεί ένα τόσο παράξενο κι εντυπωσιακό μέρος. Φωτιζόταν από χιλιάδες κεριά, που αιωρούνταν στον αέρα επάνω από τέσσερα μακριά τραπέζια, όπου οι υπόλοιποι φοιτητές κάθονταν κιόλας. Τα τραπέζια ήσαν στρωμένα με χρυσά πιάτα, μαχαιροπίρουνα και κύπελλα. Στο επάνω μέρος αυτού του τεράστιου δωματίου υπήρχε ένα ακόμη τραπέζι, όπου κάθονταν κιόλας όλοι οι καθηγη-

τές. Η ΜακΓκόναγκαλ οδήγησε εκεί τους πρωτοετείς και τους έβαλε να σταθούν σε μια ίσια γραμμή, με τα πρόσωπα τους γυρισμένα προς τα γεμάτα τραπέζια και τους καθηγητές πίσω τους. Ο Χάρι σκέφτηκε πως τα δεκάδες πρόσωπα που τους κοίταζαν, έμοιαζαν με χλομά φανάρια μέσα στο φως των κεριών που τρεμόπαιζε. Αρκετά φαντάσματα ήταν σπαρμένα ανάμεσα τους. Περισσότερο για ν' αποφύγει αυτές τις εκατοντάδες περίεργα βλέμματα, ο Χάρι σήκωσε το δικό του βλέμμα ψηλά κι είδε από πάνω του ένα σκούρο ουρανό γεμάτο άστρα. Την ίδια στιγμή άκουσε την Ερμιόνη δίπλα του να ψιθυρίζει: «Έχουν κάνει μάγια, για να μοιάζει με τον αληθινό ουρανό. Το διάβασα στο βιβλίο *Το Χόγκουαρτς κι η ιστορία του*».

Στον Χάρι, όμως, φαινόταν εντελώς απίστευτο πως εκεί ψηλά υπήρχε ένα ταβάνι και πως η μεγάλη τραπεζαρία δεν ήταν ανοιχτή στον ουρανό.

Ο Χάρι πήρε βιαστικά το βλέμμα του από ψηλά, καθώς η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ έβαζε ένα σκαμνί με τέσσερα πόδια μπροστά στους πρωτοετείς φοιτητές. Επάνω στο σκαμνί ακούμπησε ένα μυτερό καπέλο μάγου, ένα καπέλο τριμμένο και πολύ βρόμικο. Η θεία Πετούνια, σκέφτηκε ο Χάρι, δε θα το κρατούσε ποτέ στο σπίτι της. Ίσως να έβγαζαν ένα λαγό απ' αυτό το καπέλο. Ένα τέτοιο κόλπο του φαινόταν πολύ κατάλληλο για... Στη συνέχεια πρόσεξε πως όλοι γύρω του κοιτούσαν το παράξενο καπέλο. Στήλωσε κι αυτός το βλέμμα του εκεί. Για μερικά δευτερόλεπτα η σιωπή γύρω ήταν απόλυτη. Μετά το καπέλο κουνήθηκε λίγο. Στο κάτω μέρος του άνοιξε μια σχισμή σαν στόμα και το καπέλο άρχισε να μιλά:

«Μπορεί να μη σας γεμίζω το μάτι,
αλλά μην κρίνετε μόνο απ' την εμφάνιση.
Εγώ είμαι το καπέλο επιλογής του "Χόγκουαρτς"
και πιο έξυπνο από μένα δεν υπάρχει πουθενά.

Βλέπω το καθετίμέσα στο μυαλό σας!
Δοκιμάστε με, λοιπόν, και θα σας πω
σε ποιον κοιτώνα ταιριάζετε καλύτερα.
Μπορεί να ταιριάζετε στον Γκρίφιντορ,
σπίτι των τολμηρών και γενναίων!
Μπορεί να ταιριάζετε στον Χάφλπαφλ,
όπου όλοι είναι πιστοί, υπομονετικοί και δίκαιοι.
Μπορεί να ταιριάζετε στον Ράβενκλοου,
όπου όλοι είναι σοφοί και μορφωμένοι.
Μπορεί, όμως, να ταιριάζετε στον Σλίθεριν,
σπίτι των έξυπνων και πονηρών,
που κάνουν τα πάντα,
για να πετύχουν το σκοπό τους!
Δοκιμάστε με, λοιπόν, και μη φοβάστε!»

Όταν το καπέλο σταμάτησε να μιλά, όλοι το χειροκρότησαν. Εκείνο υποκλίθηκε δεξιά κι αριστερά και μετά έμεινε τελείως ακίνητο.

«Ώστε, λοιπόν, πρέπει να δοκιμάσουμε ένα καπέλο!» ψιθύρισε ο Ρον, ανακουφισμένος, στον Χάρι. «Θα τον σκοτώσω τον Φρεντ. Μου έλεγε συνέχεια πως πρέπει να παλέψουμε μ' έναν καλλικάντζαρο!»

Ο Χάρι προσπάθησε να χαμογελάσει. Ναι, το να δοκιμάσει ένα καπέλο ήταν ευκολότερο απ' το να κάνει μάγια. Θα προτιμούσε όμως να το δοκίμαζε χωρίς να τον κοιτάζει ολόκληρο το σχολείο. Γιατί ο Χάρι δεν ένιωθε αυτή τη στιγμή ούτε γενναίος, ούτε έξυπνος, ούτε σοφός, ούτε θαρραλέος, ούτε ικανός για τα πάντα προκειμένου να πετύχει το σκοπό του. Κι αν το καπέλο είχε αναφέρει έναν κοιτώνα για τους νευρικούς, ήταν σίγουρος πως μόνον αυτός του ταίριαζε.

Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ στάθηκε τώρα μπροστά τους. Στα χέρια της κρατούσε μια μακριά περγαμηνή.

«Όποιος ακούει τ' όνομα του!» φώναξε, «θα βάζει στο κεφάλι του το καπέλο και θα κάθεται στο σκαμνί, για να γίνει η

επιλογή του. Αρχίζω, λοιπόν. Άμποτ, Χάνα!»

Ένα ροδομάγουλο κορίτσι με ξανθές πλεξούδες βγήκε απ' τη γραμμή, φόρεσε το καπέλο, το οποίο της κατέβηκε ως τα μάτια, και κάθισε στο σκαμνί. Ακολούθησε μια σύντομη σιωπή και μετά...

«Χάφλπαφλ!» φώναξε το καπέλο.

Τα παιδιά που κάθονταν στο δεξιό τραπέζι άρχισαν να χειροκροτούν ενθουσιασμένα, καθώς η Χάνα πήγε να καθίσει μαζί τους. Ο Χάρι είδε το φάντασμα του χοντρού καλόγερου να της κουνά χαρούμενος το χέρι του από μακριά.

«Βόουνς, Σούζαν!» φώναξε η καθηγήτρια.

«Χάφλπαφλ!» φώναξε πάλι το καπέλο κι η Σούζαν έτρεξε να καθίσει δίπλα στη Χάνα.

«Βουτ, Τέρι!»

«Ράβενκλοου!»

Τα παιδιά απ' το δεύτερο τραπέζι αριστερά άρχισαν να χειροκροτούν. Μερικά, μάλιστα, σηκώθηκαν όρθια κι έσφιξαν το χέρι του Τέρι, όταν πλησίασε για να καθίσει μαζί τους.

«Γκρέιντζερ, Ερμιόνη».

Η Ερμιόνη έτρεξε με λαχτάρα στο σκαμνί, κάθισε κι έχωσε βαθιά το καπέλο στο κεφάλι της.

«Γκρίφιντορ!» φώναξε το καπέλο κι ο Ρον έκανε μια γκριμάτσα στενοχώριας.

Όταν φώναξαν τον Νέβιλ Λονγκμπότομ, το αγόρι που όλο έχανε το βάτραχο του, ο μικρός παραπάτησε κι έπεσε προτού καν φτάσει στο σκαμνί. Όσο για το καπέλο, πάλι έκανε πολλή ώρα ν' αποφασίσει. Κι όταν, τέλος, φώναξε «Γκρίφιντορ!», ο Νέβιλ έφυγε τρέχοντας και φορώντας το ακόμη στο κεφάλι του, με αποτέλεσμα να υποχρεωθεί να γυρίσει πίσω, ανάμεσα στα τρανταχτά γέλια όλων, και να δώσει το καπέλο στη Μορίν ΜακΝτούγκαλ.

Το επόμενο παιδί, η Μάντι Μπρόκλχαστ, πήγε κι αυτή στο Ράβενκλοου, αλλά η Λάβεντερ Μπράουν επελέγη κι αυτή για το Γκρίφιντορ και το τελευταίο τραπέζι στα δεξιά ξέσπασε

σε χειροκροτήματα. Ο Χάρι πρόσεξε τους δίδυμους αδελφούς του Ρον να σφυρίζουν ενθουσιασμένοι.

Η επιλογή συνεχίστηκε. Η Μίλισεντ Μπούλστροουντ πήγε στο Σλίθεριν. Ο Χάρι σκέφθηκε πως μπορεί, Βέβαια, να έφταιγε η φαντασία του, αλλά μετά από όσα είχε ακούσει, σχεδόν όλα τα παιδιά που κάθονταν σ' αυτό το τραπέζι τού φαίνονταναντιπαθητικά.

'Οταν ακούστηκε το όνομα Μαλφόι, το αγόρι προχώρησε περήφανα προς το σκαμνί. Η επιθυμία του ικανοποιήθηκε αμέσως: το καπέλο μόλις που άγγιξε το κεφάλι του κι αμέσως φώναξε: «Σλίθεριν!»

Ο Μαλφόι ξαναγύρισε κοντά στους φίλους του, τον Κράμπε και τον Γκόιλ, δείχνοντας πολύ ευχαριστημένος με τον εαυτό του.

Ο Χάρι ένιωθε τώρα πραγματικά άρρωστος και το στομάχι του ήταν συνεχώς σφιγμένο απ' τη νευρικότητα. Θυμόταν το σχολείο, όπου, όταν γινόταν η επιλογή για τις διάφορες αθλητικές ομάδες, εκείνον τον διάλεγαν τελευταίον. Όχι γιατί δεν ήταν καλός, αλλά γιατί κανείς δεν ήθελε να δημιουργήσει στον Ντάντλι, τον εξάδελφο του, την παραμικρή υποψία ότι μπορεί να συμπαθούσε τον Χάρι.

«Μπλέτσλι, Τζάστιν».

«Χάφλπαφλ!»

Ο Χάρι πρόσεξε ότι το καπέλο άλλοτε φώναζε αμέσως το όνομα του κοιτώνα, κι άλλοτε έκανε μερικές στιγμές ώσπου ν' αποφασίσει. Ο Σίμους Μίλιγκαν, το ξανθό αγόρι δίπλα στον Χάρι, έμεινε καθισμένο στο σκαμνί σχεδόν ένα ολόκληρο λεπτό, προτού το καπέλο τον στείλει στο Γκρίφιντορ.

Ξαφνικά μια φρικτή σκέψη πέρασε απ' το μυαλό του Χάρι, μια απ' αυτές τις σκέψεις που έρχονται απρόσκλητες, όταν κάποιος είναι πολύ νευρικός. Τι θα γινόταν, αν εκείνον δεν τον διάλεγαν για κανένα κοιτώνα; Τι θα γινόταν, αν έμενε καθισμένος στο σκαμνί για ώρες, με το καπέλο σιωπηλό επάνω στο κεφάλι του; Ώσπου, κάποια στιγμή, η καθηγήτρια

ΜακΓκόναγκαλ θα το άρπαζε και θα έλεγε πως ασφαλώς κάποιο λάθος είχε γίνει και πως ήταν καλύτερα να πάρει το τρένο για το σπίτι του…

Λίγα παιδιά έμεναν ακόμη για επιλογή.

«Μουν... Νοτ... Ουέσλι...». Ο Ρον ήταν σχεδόν κίτρινος απ' την αγωνία του όταν φόρεσε το καπέλο. Κράτησε την αναπνοή του ελπίζοντας. Κι αμέσως το καπέλο φώναξε: «Γκρίφιντορ»!

«Μπράβο, Ρον, πολύ καλά τα κατάφερες!» είπε ο Πέρσι Ουέσλι στον αδελφό του, ενώ ο Ρον έπεφτε εξαντλημένος στην καρέκλα δίπλα του.

Η φωνή της ΜακΓκόναγκαλ ακούστηκε πάλι: «Πάρκινσον, Πάτιλ και Πάτιλ», δυο δίδυμα κορίτσια, μετά «Σάλι-Αν Περκς» και τέλος...

«Πότερ, Χάρι».

Καθώς ο Χάρι έκανε δύο Βήματα μπροστά, μερικά παιδιά άρχισαν να ψιθυρίζουν:

«Πότερ, έτσι είπε;»

«Ποιος; Ο Χάρι Πότερ;»

Το τελευταίο πράγμα που είδε ο Χάρι προτού το καπέλο σκεπάσει τα μάτια του, ήταν οι τεντωμένοι λαιμοί των παιδιών, που προσπαθούσαν να τον δουν καλύτερα. Την άλλη στιγμή βρισκόταν σε απόλυτο σκοτάδι. Περίμενε, ενώ η καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά, που νόμιζε πως θα σπάσει.

«Χμμ...» άκουσε μια σιγανή φωνή στο ένα αφτί του. «Δύσκολο, πολύ δύσκολο… Βλέπω μεγάλο κουράγιο. Αλλά και γερό μυαλό… Και μεγάλο ταλέντο, ναι, βέβαια... μαζί με την επιθυμία ν' αποδείξεις την αξία σου… Πού να σε βάλω, λοιπόν;»

Ο Χάρι έσφιξε τις άκρες του σκαμνιού με τα δάχτυλα του και σκέφτηκε: «Όχι στο Σλίθεριν, όχι στο Σλίθεριν!»

«Όχι στο Σλίθεριν, ε;» είπε η φωνή. «Είσαι σίγουρος γι' αυτό; Θα μπορούσες να γίνεις καταπληκτικός... Το βλέπω μέσα στο κεφάλι σου και το Σλίθεριν θα σε βάλει στο σωστό

δρόμο για να μεγαλουργήσεις... Αφού δε θέλεις όμως... καλύτερα να πας στο Γκρίφιντορ!»

Ο Χάρι άκουσε το καπέλο να φωνάζει την τελευταία λέξη, ώστε όλοι να την ακούσουν. Κατόπιν έβγαλε το καπέλο και με πόδια που έτρεμαν, προχώρησε προς το τραπέζι των παιδιών που είχαν επιλεγεί για το Γκρίφιντορ. Ένιωθε τόσο ανακουφισμένος που είχε γλιτώσει το Σλίθεριν, που δεν πρόσεξε καν ότι τον χειροκροτούσαν θερμά. Ο Πέρσι, ο επιμελητής, μάλιστα, σηκώθηκε όρθιος και του 'σφιξε δυνατά το χέρι, ενώ οι δίδυμοι Ουέσλι άρχισαν να φωνάζουν «Πήραμε τον Πότερ! Πήραμε τον Πότερ!». Ο Χάρι κάθισε δίπλα στο φάντασμα που είχε δει πρωτύτερα, αυτό με τη στολή ιππότη και τις δαντέλες στο λαιμό. Και το φάντασμα τον χτύπησε με συμπάθεια στον ώμο, δίνοντας στον Χάρι την εντύπωση πως είχε πέσει στον ώμο του ένας κουβάς παγωμένο νερό.

Τώρα ο Χάρι μπορούσε να βλέπει καλά το τραπέζι με το διδακτικό προσωπικό. Στην πιο κοντινή σ' αυτόν άκρη του καθόταν ο Χάγκριντ, που έπιασε το βλέμμα του και του χάρισε ένα ενθαρρυντικό χαμόγελο. Ο Χάρι χαμογέλασε κι αυτός. Κι εκεί, ακριβώς στη μέση του τραπεζιού, καθισμένος σε μια μεγάλη χρυσή καρέκλα, ήταν ο Άλμπους Ντάμπλντορ. Ο Χάρι τον αναγνώρισε αμέσως από τη φωτογραφία που είχε βρει μέσα στους σοκολατένιους βατράχους στο τρένο. Τα ασημένια μαλλιά και γένια του Ντάμπλντορ ήταν τα μόνα μέσα στη μεγάλη τραπεζαρία που γυάλιζαν τόσο όσο και τα φαντάσματα. Κοιτάζοντας λίγο πιο πέρα, ο Χάρι είδε και τον καθηγητή Κούιρελ, το νευρικό νέο άντρα από το μπαρ «Ραγισμένο Τσουκάλι». Έδειχνε πραγματικά πολύ περίεργος, μ' ένα τεράστιο μοβ τουρμπάνι στο κεφάλι του.

Τώρα μόνο δύο παιδιά είχαν μείνει για επιλογή. Ο Μπλεζ Σαμπίνι πήγε στο Σλίθεριν και η Λίζα Τάρπιν στο Ράβενκλοου.

Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ τύλιξε τότε την περγαμηνή της και πήρε το καπέλο απ' το σκαμνί.

Ο Χάρι έριξε μια ματιά στο χρυσό πιάτο, που ήταν άδειο

μπροστά του, κι απογοητεύτηκε. Μόλις τώρα καταλάβαινε πόσο πεινούσε. Τα γλυκά που είχε φάει με τον Ρον στο τρένο, ένιωθε σαν να τα είχε φάει σε κάποια άλλη ζωή.

Εκείνη τη στιγμή ο Άλμπους Ντάμπλντορ σηκώθηκε όρθιος. Η σιωπή έγινε αμέσως απόλυτη. Ο Ντάμπλντορ χαμογελούσε πλατιά, το πρόσωπο του έλαμπε κι είχε ανοίξει τα χέρια του διάπλατα. Ήταν φανερό πως τίποτα δεν τον ευχαριστούσε περισσότερο, απ' το να τους βλέπει όλους εκεί.

«Καλωσορίσατε!» τους φώναξε. «Καλωσορίσατε όλοι, για μια καινούρια χρονιά στο "Χόγκουαρτς"! Προτού αρχίσουμε το δείπνο μας, θα ήθελα να σας πω δυο λόγια, τα εξής: Βλάκας! Κλαψούρισμα! Παραξενιά! Τσίμπημα! Σας ευχαριστώ!»

Και κάθισε πάλι κάτω. Όλοι χειροκρότησαν και πολλοί φώναξαν «Ζήτω». Ο Χάρι, όμως, ένιωθε την επιθυμία να γελάσει.

«Μήπως είναι... λίγο τρελός;» ρώτησε τον Ρον.

«Τρελός;» είπε ο Ρον. «Μεγαλοφυία είναι! Ο καλύτερος μάγος στον κόσμο! Αλλά ναι, είναι και λίγο τρελός... Θέλεις πατάτες, Χάρι;»

Ο Χάρι κοίταξε μπροστά του και το στόμα του άνοιξε διάπλατα απ' την έκπληξη. Τα πιάτα στο τραπέζι ήταν τώρα γεμάτα και ποτέ στη ζωή του δεν είχε δει τόσα πολλά απ' τα αγαπημένα του φαγητά μαζί: ψητό του φούρνου με πατάτες, χοιρινό ψητό, κοτόπουλο ψητό, μπριζόλες και λουκάνικα στα κάρβουνα, πουρές, τηγανητές πατάτες, καρότα κι αρακάς, διάφορες σάλτσες, ακόμη και κέτσαπ!...

Οι Ντάρσλι δεν είχαν ποτέ αφήσει νηστικό τον Χάρι, αλλά και ποτέ δεν του έδιναν να φάει αρκετά για να χορτάσει. Όσο για τον Ντάντλι, έπαιρνε πάντα καθετί που άρεσε στον Χάρι, ακόμη κι αν θα του έφερνε βαρυστομαχιά. Έτσι ο Χάρι έβαλε τώρα στο πιάτο του απ' όλα κι άρχισε να τρώει με λαχτάρα. Κι ήταν όλα πολύ νόστιμα.

«Αυτό δείχνει πολύ καλό», είπε θλιμμένα το φάντασμα που καθόταν δίπλα του, δείχνοντας το λαχταριστό ψητό λου-

κάνικο στο πιάτο του Χάρι. Εκείνος κοίταξε το φάντασμα παραξενεμένος.

«Δηλαδή, εσύ δεν μπορείς...» ρώτησε ο Χάρι το φάντασμα.

«Έχω να φάω σχεδόν τετρακόσια χρόνια», αποκρίθηκε το φάντασμα. «Δε μου χρειάζεται Βέβαια, αλλά μερικά νόστιμα φαγητά πολύ μου λείπουν. Νομίζω, όμως, πως δε συστηθήκαμε ακόμη. Είμαι ο σερ Νίκολας ντε Μίμσι Πορπινιόν. Στη διάθεση σας. Μόνιμο φάντασμα στον κοιτώνα Γκρίφιντορ...»

«Ξέρω ποιος είσαι!» είπε ξαφνικά ο Ρον. «Ο αδελφός μου μου είπε για σένα. Είσαι ο Σχεδόν-Ακέφαλος-Νικ!»

«Θα προτιμούσα να με αποκαλούν σερ Νίκολας ντε...» άρχισε πειραγμένο το φάντασμα, αλλά ο ξανθός Σίμους Μίλιγκαν τον διέκοψε απότομα:

«Σχεδόν ακέφαλος; Πώς μπορεί κανείς να είναι σχεδόν ακέφαλος;»

Ο σερ Νίκολας έδειχνε τώρα πολύ ενοχλημένος. Έδειχνε να μην του αρέσει καθόλου η συζήτηση.

«Να, έτσι!» αποκρίθηκε νευριασμένος. Κι αρπάζοντας το αριστερό αφτί του, το τράβηξε δυνατά. Αμέσως ολόκληρο το κεφάλι του ξεκόλλησε απ' το λαιμό κι έπεσε στον ένα ώμο του, σαν να ήταν στερεωμένο με μεντεσέδες. Ήταν φανερό πως κάποιος είχε κάποτε προσπαθήσει να τον αποκεφαλίσει, αλλά πως δεν είχε κάνει σωστά τη δουλειά. Δείχνοντας τώρα ευχαριστημένος απ' την έκπληξη στα πρόσωπα γύρω του, ο Σχεδόν-Ακέφαλος-Νικ ξανάβαλε το κεφάλι του στην κανονική του θέση, ξερόβηξε και είπε: «Λοιπόν, καινούρια παιδιά του Γκρίφιντορ! Ελπίζω πως θα μας Βοηθήσετε να πάρουμε φέτος το πρωτάθλημα του σχολείου... Ποτέ δεν πέρασε τόσος καιρός χωρίς ο κοιτώνας μας να κερδίσει. Το Σλίθεριν παίρνει το κύπελλο τα τελευταία έξι χρόνια! Κι αυτός ο ενοχλητικός ο Βαρόνος έχει πια καταντήσει ανυπόφορος! Ο Βαρόνος είναι το φάντασμα του Σλίθεριν...»

Ο Χάρι γύρισε το βλέμμα του στο τραπέζι των παιδιών του Σλίθεριν κι είδε καθισμένο εκεί ένα πραγματικά απαίσιο φάντασμα. Είχε απλανές βλέμμα, ένα πολύ αδύνατο πρόσωπο και ρούχα λερωμένα με ασημένιο αίμα. Ήταν καθισμένο δίπλα στον Μαλφόι και ο Χάρι πρόσεξε με ικανοποίηση ότι ο Μαλφόι δεν έδειχνε και τόσο ευχαριστημένος με το γείτονα του.

«Πώς γέμισε αίματα;» ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο Σίμους.

«Δεν είχα ποτέ την αγένεια να ρωτήσω!» αποκρίθηκε ο Σχεδόν-Ακέφαλος-Νικ, βάζοντας τον στη θέση του.

Όταν όλοι είχαν φάει τόσο που δεν μπορούσαν άλλο, ό,τι περίσσεψε από φαγητό εξαφανίστηκε μόνο του απ' τα πιάτα και τις πιατέλες, αφήνοντας τα ολοκάθαρα και γυαλιστερά όπως πριν. Τότε έκαναν την εμφάνιση τους τα γλυκίσματα: μηλόπιτες, πουτίγκες, παγωτά σε διάφορες γεύσεις, πάστες, κέικ κι άφθονη κρέμα σαντιγί, σιρόπια και καβουρδισμένα αμύγδαλα.

Καθώς ο Χάρι γέμιζε το πιάτο του με μηλόπιτα και παγωτό, η κουβέντα των παιδιών στο τραπέζι γύρισε στις οικογένειες τους.

«Εγώ είμαι μισός μισός», είπε ο Σίμους. «Ο μπαμπάς μου είναι Μαγκλ. Η μαμά δεν του είπε πως ήταν μάγισσα παρά μετά από το γάμο τους. Ήταν τρομερό σοκ γι' αυτόν...»

Οι άλλοι γέλασαν.

«Κι εσύ, Νέβιλ;» ρώτησε ο Ρον.

«Εμένα με μεγάλωσε η γιαγιά μου, που είναι μάγισσα», αποκρίθηκε εκείνος. «Όλη η οικογένεια, όμως, νόμιζε πως εγώ είμαι Μαγκλ. Ο θείος μου, ο Άλτζι, προσπαθούσε χρόνια να με πιάσει στα πράσα και να μ' αναγκάσει να κάνω κάτι μαγικό... Μια φορά μ' έριξε στη θάλασσα κι εγώ παραλίγο να πνιγώ... Αλλά τίποτα δεν έγινε, ώσπου έκλεισα τα οκτώ μου χρόνια. Μια μέρα ο θείος Αλτζι με κρατούσε απ' τα πόδια κρεμασμένον έξω απ' το παράθυρο κι όταν η θεία μου Ένιντ τού πρόσφερε ένα σοκολατάκι, ξεχάστηκε και μ' άφη-

σε να πέσω. Εγώ, όμως, έκανα γκελ σαν μπάλα στο πεζοδρόμιο και δεν έπαθα τίποτα. Όλοι στην οικογένεια ενθουσιάστηκαν. Η γιαγιά μου, μάλιστα, έκλαψε — τόσο ευχαριστημένη ήταν! Κι έπρεπε να βλέπατε τα πρόσωπα τους, όταν ήρθε το γράμμα μου απ' το "Χόγκουαρτς". Έτρεμαν, βλέπεις, μήπως δεν είχα αρκετές μαγικές ικανότητες για να με δεχτούν εδώ! Ο θείος Άλτζι ήταν τόσο ευχαριστημένος, που μου αγόρασε το βάτραχο μου».

Απ' την άλλη μεριά του Χάρι, ο Πέρσι Ουέσλι κι η Ερμιόνη Γκρέιντζερ κουβέντιαζαν για τα μαθήματα:

«Παρακαλάω ν' αρχίσουμε αμέσως, γιατί είναι τόσα πολλά αυτά που πρέπει να μάθουμε! Μ' ενδιαφέρουν ιδιαίτερα οι μεταμορφώσεις... ξέρεις, το ν' αλλάζεις κάτι σε κάτι άλλο... ασφαλώς θα είναι πολύ δύσκολο...»

«Θ' αρχίσετε με τα εύκολα... Να, θα μεταμορφώνετε σπίρτα σε Βελόνες κι άλλα παρόμοια...»

Ο Χάρι, που είχε αρχίσει να νυστάζει μετά από τόσο φαγητό, κοίταξε πάλι στο τραπέζι των καθηγητών. Ο Χάγκριντ έπινε μ' ευχαρίστηση απ' το σκαλιστό κύπελλο του. Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ μιλούσε στον Άλμπους Ντάμπλντορ. Ο καθηγητής Κούιρελ, με το αστείο τουρμπάνι του, μιλούσε σ' έναν άλλο καθηγητή, ο οποίος είχε λιπαρά μαύρα μαλλιά, γαμψή μύτη και κιτρινωπό δέρμα.

Αυτό που συνέβη κατόπιν, έγινε πολύ γρήγορα. Ο καθηγητής με τη γαμψή μύτη τράβηξε το Βλέμμα του απ' τον Κούιρελ, κοίταξε τον Χάρι ίσια στα μάτια... κι εκείνος ένιωσε αμέσως ένα δυνατό πόνο στο μέτωπο, ακριβώς στο σημάδι του.

«Αου!» φώναξε ο Χάρι, πιάνοντας με το χέρι το μέτωπο του.

«Τι έπαθες;» τον ρώτησε ο Πέρσι.

«Τι... τίποτα...»

Ο πόνος είχε φύγει τόσο γρήγορα όσο είχε έρθει. Εκείνο που είχε μείνει και δεν έλεγε να φύγει, ήταν η εντύπωση που

είχε κάνει στον Χάρι το βλέμμα του καθηγητή με τη γαμψή μύτη. Μια εντύπωση πως αυτός ο άγνωστος του άντρας δεν τον συμπαθούσε καθόλου.

«Ποιος είναι αυτός που κουβεντιάζει με τον καθηγητή Κούιρελ;» ρώτησε τον Πέρσι.

«Α, ώστε ξέρεις κιόλας τον Κούιρελ!» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν είναι περίεργο που δείχνει τόσο νευρικός, αφού ο συνομιλητής του είναι ο καθηγητής Σνέιπ. Μας κάνει μαθήματα για τα φίλτρα, αλλά δεν του αρέσει η δουλειά του κι όλοι στο "Χόγκουαρτς" ξέρουν πως θέλει να πάρει τη θέση του Κούιρελ. Ο Σνέιπ, πάντως, ξέρει πάρα πολλά για τις σκοτεινές τέχνες...»

Ο Χάρι παρακολούθησε για λίγο τον καθηγητή Σνέιπ, αλλά εκείνος δεν τον ξανακοίταξε.

Κάποια στιγμή τα γλυκά εξαφανίστηκαν από τα πιάτα κι ο καθηγητής Ντάμπλντορ σηκώθηκε πάλι όρθιος. Αμέσως έγινε απόλυτη σιωπή.

«Χμμ... Μερικά λόγια ακόμη, τώρα που όλοι φάγαμε και ήπιαμε», είπε. «Έχω να σας δώσω μερικές πληροφορίες για την καινούρια σχολική χρονιά. Οι πρωτοετείς, λοιπόν, πρέπει να ξέρουν πως απαγορεύται σε όλους τους φοιτητές να πηγαίνουν στο δάσος που βρίσκεται μέσα στη σχολική περιοχή. Αυτό, βέβαια, είναι κάτι που πρέπει να θυμούνται και οι φοιτητές των μεγαλύτερων τάξεων...»

Και το διαπεραστικό βλέμμα του Ντάμπλντορ έπεσε επάνω στους δίδυμους Ουέσλι.

«Ακόμη», συνέχισε κατόπιν, «ο επιστάτης, κύριος Φιλτς, μου ζήτησε να σας θυμίσω πως τα μαγικά απαγορεύονται στους διαδρόμους και στα διαλείμματα. Επίσης η επιλογή των παικτών για το κουίνπτς θα γίνει τη δεύτερη εβδομάδα της πρώτης σχολικής περιόδου. Όσοι, λοιπόν, ενδιαφέρονται να παίξουν για την ομάδα του κοιτώνα τους, να έρθουν σ' επαφή με την κυρία Χουτς. Και, τέλος, πρέπει να σας προειδοποιήσω πως γι' αυτή τη σχολική χρονιά, ο διάδρομος του τρίτου ορό-

φου στη δεξιά πλευρά είναι περιοχή απαγορευμένη, για όσους δε θέλουν να βρουν ένα πολύ οδυνηρό θάνατο».

Ο Χάρι γέλασε αυθόρμητα, αλλά ήταν ένας απ' τους πολύ λίγους που το έκαναν.

«Μιλάει σοβαρά;» ρώτησε τον Πέρσι.

«Ναι, σίγουρα», αποκρίθηκε εκείνος, κοιτάζοντας διαπεραστικά τον Ντάμπλντορ. «Κι αυτό είναι περίεργο, γιατί συνήθως μας λέει το λόγο που δεν επιτρέπεται να πάμε κάπου. Το δάσος, ας πούμε, είναι γεμάτο από επικίνδυνα ζώα — όλοι πια το ξέρουν αυτό. Νομίζω όμως πως τουλάχιστον σ' εμάς, τους επιμελητές, θα 'πρεπε να πει την αλήθεια για το διάδρομο του τρίτου ορόφου...»

«Και τώρα, προτού πάμε για ύπνο, ας τραγουδήσουμε το σχολικό ύμνο!» φώναξε μ' ενθουσιασμό ο Ντάμπλντορ.

Ο Χάρι, όμως, πρόσεξε πως τα χαμόγελα των άλλων καθηγητών είχαν παγώσει.

Ο Ντάμπλντορ σήκωσε ψηλά το μαγικό ραβδί του, το κούνησε ελαφρά κι απ' την άκρη του ξεπήδησε αμέσως μια χρυσή κορδέλα, που σηκώθηκε ψηλά στον αέρα κι άρχισε να μεταμορφώνεται σε μια σειρά από λέξεις.

«Ο καθένας ας διαλέξει τη μελωδία που προτιμάει», φώναξε πάλι ο Ντάμπλντορ. «Εμπρός, λοιπόν!»

Κι όλο το σχολείο άρχισε να τραγουδά δυνατά:

Χόγκουαρτς, Χόγκουαρτς, αγαπημένο μας!
Κι αν άδεια από μυαλό κεφάλια έχουμε,
σε σένα προστρέχουμε.
Να τα γεμίσεις, να τα πήξεις,
το μυαλό τους ν' αναδείξεις!
Όλο χαρά, το κατώφλι σου διαβαίνουμε
και χίλια μυστικά μαθαίνουμε.
Καλό μας Χόγκουαρτς, μόρφωσε μας,
στη ζωή να μαστέ δυνατοί
και στο νου σοφοί!

Δεν τελείωσαν όλοι τον ύμνο την ίδια στιγμή. Στο τέλος μόνο οι δίδυμοι Ουέσλι είχαν απομείνει να τραγουδούν και μάλιστα σ' ένα πολύ αργό και λυπητερό ρυθμό. Όταν όλοι τελείωσαν, χειροκρότησαν. Ο Ντάμπλντορ πιο δυνατά απ' όλους.

«Αχ, η μουσική!» είπε κατόπιν ο Ντάμπλντορ σκουπίζοντας τα βουρκωμένα μάτια του. «Η μαγεία της είναι η πιο δυνατή απ' όλες... Και τώρα, ώρα για ύπνο. Εμπρός, εμπρός, πηγαίνετε!»

Οι πρωτοετείς του Γκρίφιντορ ακολούθησαν τον επιμελητή Πέρσι έξω απ' τη μεγάλη τραπεζαρία κι άρχισαν ν' ανεβαίνουν πίσω του τη μαρμάρινη σκάλα. 0 Χάρι ένιωθε τα πόδια του σαν να ήταν από μολύβι, αλλά μόνο επειδή ήταν πολύ κουρασμένος και πολύ χορτάτος. Νύσταζε τόσο πολύ, που ούτε καν παραξενεύτηκε όταν είδε τις μορφές στα κάδρα των τοίχων να ψιθυρίζουν μεταξύ τους και να δείχνουν τα παιδιά που περνούσαν, ή όταν ο Πέρσι τους περνούσε μέσα από πόρτες κρυμμένες πίσω από κουρτίνες και ταπετσαρίες. Με ατέλειωτα χασμουρητά και σέρνοντας τα πόδια τους, τα παιδιά ανέβηκαν κι άλλες σκάλες. Ο Χάρι είχε αρχίσει ν' αναρωτιέται πόσο μακριά θα πήγαιναν ακόμη, όταν ο Πέρσι σταμάτησε απότομα.

Ένα δέμα από λεπτά κλαδιά στεκόταν στον αέρα μπροστά τους και καθώς ο Πέρσι έκανε ένα βήμα προς το μέρος του, τα κλαδιά άρχισαν να πέφτουν επάνω του.

«Είναι ο Πιβς, ένα απ' τα φαντάσματα», εξήγησε ο Πέρσι στ' άλλα παιδιά. Κατόπιν, δυναμώνοντας τη φωνή του, συνέχισε: «Πιβς, άσε τις ανοησίες και φανερώσου!»

Ένας δυνατός θόρυβος, όπως όταν ο αέρας βγαίνει από ένα μπαλόνι, ήταν η απάντηση.

«Μήπως θέλεις να το πω στον Ματωμένο Βαρόνο;» ρώτησε απειλητικά ο Πέρσι.

Ένας δυνατός κρότος ακούστηκε και ένας μικρόσωμος άντρας παρουσιάστηκε μπροστά τους, με πονηρά μάτια και φαρδύ στόμα. Καθόταν οκλαδόν στον αέρα και

στα χέρια του κρατούσε το δέμα από κλαδιά.

«Αα!» είπε κατόπιν μ' ευχαρίστηση. «Τα χαζοπούλια του πρώτου έτους! Τι θαύμα!»

Όρμησε κατόπιν προς το μέρος τους κι όλα τα παιδιά έσκυψαν για να τον αποφύγουν.

«Δίνε του, Πιβς, αλλιώς ο Βαρόνος θα τα μάθει όλα!» είπε αυστηρά ο Πέρσι.

Ο Πιβς τους έβγαλε τη γλώσσα και μετά εξαφανίστηκε, αφήνοντας όλα τα κλαδιά να πέσουν στην πλάτη του Νέβιλ. Τα παιδιά τον άκουσαν ν' απομακρύνεται τραντάζοντας τις πανοπλίες στο πέρασμα του.

«Να προσέχετε τον Πιβς», τους είπε ο Πέρσι, όταν ξανάρχισαν να περπατούν. «Ο Ματωμένος Βαρόνος είναι ο μόνος που μπορεί να τον συγκρατήσει. Σ' εμάς τους επιμελητές δε δίνει σημασία. Να, φτάσαμε...»

Στο τέλος του διαδρόμου που είχαν διασχίσει, κρεμόταν το πορτρέτο μιας πολύ παχιάς γυναίκας, ντυμένης με ροζ μεταξωτό φόρεμα.

«Σύνθημα;» ρώτησε.

«Καπούτ Ντρακόνι», αποκρίθηκε ο Πέρσι κι αμέσως το πορτρέτο ανασηκώθηκε προς τα πάνω, αφήνοντας να φανεί ένα στρογγυλό άνοιγμα στον τοίχο. Όλοι πέρασαν απ' αυτό — ο Νέβιλ χρειάστηκε Βοήθεια — και βρέθηκαν στην αίθουσα αναψυχής του Γκρίφιντορ, ένα άνετο, στρογγυλό δωμάτιο γεμάτο αναπαυτικές πολυθρόνες.

Ο Πέρσι έδειξε στα παιδιά τις πόρτες που οδηγούσαν στις κρεβατοκάμαρες, μία για τ' αγόρια και μία για τα κορίτσια. Μια στριφτή σκάλα ξεκινούσε από κάθε πόρτα κι έφτανε σε έναν απ' τους πύργους του κάστρου. Εκεί τα παιδιά βρήκαν, επιτέλους, τα κρεβάτια τους: πέντε κρεβάτια με ουρανό, που το καθένα έκλεινε με κόκκινες βελούδινες κουρτίνες. Οι αποσκευές τους βρίσκονταν κιόλας εκεί. Όπως όλα τους ήταν πολύ κουρασμένα για κουβέντα, φόρεσαν βιαστικά τις πιτζάμες τους κι έπεσαν στο κρεβάτι.

«Καταπληκτικό φαγητό, έτσι;» είπε ο Ρον στον Χάρι, μιλώντας του μέσα απ' το άνοιγμα στις κουρτίνες. «Κάτσε ήσυχα, Σκάμπερς! Μασάει τα σεντόνια μου...»

Ο Χάρι ήθελε να ρωτήσει τον Ρον αν είχε δοκιμάσει την πουτίγκα, αλλά δεν πρόλαβε, γιατί τον πήρε ο ύπνος.

Ίσως ο Χάρι να είχε παραφάει, γιατί άρχισε αμέσως να βλέπει ένα παράξενο όνειρο. Φορούσε, λέει, το τουρμπάνι του καθηγητή Κούιρελ, που του μιλούσε συνέχεια· δηλαδή το τουρμπάνι τού μιλούσε... Του έλεγε πως έπρεπε να ζητήσει αμέσως μεταφορά στο Σλίθεριν, γιατί αυτή ήταν η μοίρα του. Ο Χάρι απάντησε στο τουρμπάνι πως δεν είχε καμιά διάθεση να πάει στο Σλίθεριν και τότε εκείνο άρχισε να τον στενεύει όλο και περισσότερο. Ο Χάρι προσπάθησε να το τραβήξει απ' το κεφάλι του, αλλά εκείνο δεν έβγαινε... Και μετά παρουσιάστηκε μπροστά του ο Μαλφόι, που γελούσε μαζί του επειδή δεν κατόρθωνε να το βγάλει... Μετά ο Μαλφόι μεταμορφώθηκε σε καθηγητή Σνέιπ, με τη γαμψή μύτη κι ένα απαίσιο γέλιο... Το γέλιο δυνάμωσε... είδε μπροστά του μια λάμψη από πράσινο φως... κι ο Χάρι ξύπνησε, ιδρωμένος και τρομαγμένος.

Γύρισε απ' την άλλη πλευρά και ξανακοιμήθηκε αμέσως. Κι όταν ξύπνησε το άλλο πρωί, δε θυμόταν τίποτα από το όνειρο.

Ο καθηγητής των φίλτρων

Να, δες τον!»

«Πού;»

«Εκεί. Δίπλα στον ψηλό με τα κόκκινα μαλλιά».

«Ναι. Είδες το πρόσωπο του;»

«Είδες το σημάδι του;»

Οι ψίθυροι ακολούθησαν τον Χάρι απ' την πρώτη στιγμή που βγήκε απ' το δωμάτιο του το άλλο πρωί. Παιδιά που στέκονταν στη σειρά μπροστά στις διάφορες τάξεις, ανασηκώνονταν στις μύτες των ποδιών τους για να τον δουν, ή τον έπαιρναν από πίσω στους διαδρόμους, κοιτάζοντας τον με ολοφάνερη περιέργεια. Ο Χάρι παρακαλούσε από μέσα του να τον αφήσουν ήσυχο, γιατί προσπαθούσε να συγκεντρωθεί και να μη χάσει το δρόμο του, καθώς πήγαινε από τάξη σε τάξη.

Υπήρχαν 142 διαφορετικές σκάλες στο «Χόγκουαρτς», άλλες φαρδιές και μαρμάρινες, άλλες στενές και στριφτές, άλλες ξύλινες κι άλλες μ' ένα παιχνιδιάρικο σκαλοπάτι στη μέση τους, που εξαφανιζόταν κάθε τόσο κι έπρεπε να θυμάσαι κάθε φορά να το πηδάς. Κι έπειτα, ήταν οι πόρτες: πόρτες που δεν άνοιγαν, εκτός αν τους το ζητούσες πολύ ευγενικά, ή τις γαργαλούσες σ' ένα ειδικό σημείο· πόρτες που δεν ήταν πραγματικά πόρτες, αλλά τοίχοι που παρίσταναν τις πόρτες και πόρτες που άνοιγαν κι έκλειναν από μόνες τους.

Ακόμη, ήταν πολύ δύσκολο να θυμάσαι και το πού βρισκόταν το καθετί, γιατί όλα άλλαζαν συχνά θέση. Οι άνθρωποι στα πορτρέτα έβγαιναν απ' τα κάδρα τους για να επισκεφθούν ο ένας τον άλλον. Ο Χάρι είχε αρχίσει να σιγουρεύεται πως οι πανοπλίες μπορούσαν να περπατούν.

Όσο για τα φαντάσματα, κάθε άλλο παρά βοηθούσαν την κατάσταση. Ήταν μια πολύ δυσάρεστη εμπειρία, όταν κάποιο απ' αυτά γλιστρούσε μέσα απ' την πόρτα που προσπαθούσες ν' ανοίξεις. Ο Σχεδόν-Ακέφαλος-Νικ ήταν πάντα πρόθυμος να δείξει το δρόμο στους καινούριους του Γκρίφιντορ, αλλά ο Πιβς, αν τον ρωτούσες ενώ είχες αργήσει για το μάθημα, κατάφερνε πάντα να σε στέλνει προς τη λάθος κατεύθυνση, η οποία κατέληγε πάντα μπροστά σε μια κλειδωμένη πόρτα. Σαν να μην έφτανε αυτό, ο Πιβς πετούσε καλάθια απορριμμάτων στο κεφάλι σου, τραβούσε τα χαλιά κάτω από τα πόδια σου, σε βομβάρδιζε με κομμάτια κιμωλίας, ή ερχόταν αόρατος από πίσω σου, άρπαζε σφιχτά τη μύτη σου και φώναζε δυνατά: «Σ' έπιασα!»

Ακόμη χειρότερος κι απ' τον Πιβς, αν κάτι τέτοιο ήταν δυνατό, ήταν ο επιστάτης Άργκους Φιλτς. Ο Χάρι κι ο Ρον τα κατάφεραν να τους αντιπαθήσει απ' το πρώτο κιόλας πρωί τους στο σχολείο. Ο Φιλτς τους έπιασε να προσπαθούν ν' ανοίξουν με το ζόρι μια πόρτα, που ήταν η είσοδος στην απαγορευμένη για τους φοιτητές περιοχή του τρίτου ορόφου! Δεν ήθελε να πιστέψει πως είχαν χάσει το δρόμο τους. Ήταν σίγουρος πως το έκαναν επίτηδες κι απειλούσε να τους κλείσει στα υπόγεια, όταν τους έσωσε ο καθηγητής Κούιρελ, που έτυχε να περνά.

Ο Φιλτς είχε μια γάτα, που τ' όνομα της ήταν κυρία Νόρις· μια αδύνατη γκρίζα γάτα, με τεράστια φωτεινά μάτια, ίδια με του Φιλτς. Μέρα και νύχτα αυτή η γάτα έκανε ολομόναχη περιοδεία στους αμέτρητους διαδρόμους του «Χόγκουαρτς». Κι όποιος απ' τους μαθητές έκανε μια παράβαση ή αγνοούσε κάποιον κανονισμό, ακόμη και τον παραμικρό, η γάτα το

έβλεπε, έτρεχε αμέσως στον κύριο της κι ο Φιλτς έφτανε λαχανιασμένος, το πολύ σε δέκα λεπτά. Ο Φιλτς ήξερε τα μυστικά περάσματα του «Χόγκουαρτς» καλύτερα από κάθε άλλον (εκτός ίσως απ' τους δίδυμους Ουέσλι) και παρουσιαζόταν ξαφνικά, όπως τα φαντάσματα της σχολής. Όλοι οι μαθητές τον μισούσαν. Η κρυφή φιλοδοξία πολλών από αυτούς ήταν να δώσουν μια γερή κλοτσιά στην κυρία Νόρις.

Και τέλος ας μην ξεχνάμε πως, κι αν ακόμη κατάφερνες να βρεις σε ποια αίθουσα γίνονταν τα μαθήματα, είχες να αντιμετωπίσεις τα ίδια τα μαθήματα. Όπως ο Χάρι ανακάλυψε γρήγορα, η μαγεία ήταν κάτι πολύ περισσότερο απ' το να κουνάς το ραβδί σου και να λες μερικά παράξενα λόγια.

Όλοι οι μαθητές ήταν υποχρεωμένοι να μελετούν το νυχτερινό ουρανό με τα τηλεσκόπια τους, κάθε Τετάρτη τα μεσάνυχτα, και να μαθαίνουν τα ονόματα των άστρων και τις κινήσεις των πλανητών. Τρεις φορές την εβδομάδα, πάλι, πήγαιναν στο θερμοκήπιο πίσω απ' το κάστρο, για να μάθουν βοτανολογία. Τα μαθήματα έκανε μια κοντή μάγισσα με το όνομα καθηγήτρια Σπράουτ. Τους μάθαινε να φροντίζουν όλα τα παράξενα φυτά και μανιτάρια στο θερμοκήπιο, αλλά και σε τι χρησιμεύει το καθένα απ' αυτά.

Το πιο ανιαρό απ' όλα τα μαθήματα ήταν «Η ιστορία της μαγείας», το μοναδικό όπου ο καθηγητής ήταν φάντασμα. 0 καθηγητής Μπινς! Ο καθηγητής αυτός, πολύ ηλικιωμένος ήδη, είχε κάποτε αποκοιμηθεί στην αίθουσα των καθηγητών με αναμμένη τη σόμπα, μ' αποτέλεσμα να καεί. Την άλλη μέρα ξύπνησε και πήγε στην τάξη για το μάθημα του αφήνοντας το καμένο σώμα του πίσω. Ο καθηγητής Μπινς μιλούσε αργά και μονότονα και τα παιδιά κρατούσαν σημειώσεις, αλλά τελικά πάντα μπέρδευαν τον Κακό Έμερικ με τον Έρικ τον Παράξενο.

Ο καθηγητής Φλίτγουικ, πάλι, που τους μάθαινε για τα ξόρκια, ήταν ένας τόσο μικροσκοπικός μάγος, που έπρεπε να στέκεται πάνω σε μια στοίβα βιβλία για να μπορεί να βλέ-

πει πάνω από την έδρα του. Στην αρχή του πρώτου μαθήματος στους πρωτοετείς, διάβασε τον κατάλογο με τα ονόματα των μαθητών κι όταν έφτασε στο όνομα του Χάρι, άφησε να του ξεφύγει μια μικρή κραυγή ενθουσιασμού κι έπεσε πίσω απ' την έδρα του.

Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ ήταν πολύ αυστηρή. Ο Χάρι καλά το υποπτεύθηκε απ' την αρχή πως δεν ήταν ο τύπος που μπορούσες να του πας κόντρα. Εκτός από αυστηρή όμως, η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ ήταν και πολύ έξυπνη. Έτσι τους μίλησε έξω απ' τα δόντια, αμέσως μόλις κάθισαν στα θρανία για το πρώτο της μάθημα.

«Οι μεταμορφώσεις είναι ένα από τα πιο δύσκολα και πολύπλοκα μάγια που θα μάθετε στο "Χόγκουαρτς"», τους είπε. «Κι όποιος δεν προσέχει και κάνει αταξίες στο μάθημα μου, θα φεύγει αμέσως και δε θα ξαναέρχεται. Σας προειδοποίησα!»

Κατόπιν, για να τους δώσει ένα χειροπιαστό παράδειγμα, η καθηγήτρια μεταμόρφωσε το γραφείο της σε γουρούνι και μετά πάλι σε γραφείο. Όλα τα παιδιά εντυπωσιάστηκαν τόσο πολύ, που δεν έβλεπαν την ώρα ν' αρχίσουν, αλλά γρήγορα κατάλαβαν πως θα περνούσε πολύς καιρός προτού μπορέσουν να μεταμορφώνουν τα έπιπλα σε ζώα. Αφού πρώτα κράτησαν μια σειρά από πολύπλοκες σημειώσεις, η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ τους έδωσε από ένα σπίρτο κι εκείνα άρχισαν να προσπαθούν να το μεταμορφώσουν σε βελόνα. Όταν τελείωσε το μάθημα, μόνο η Ερμιόνη Γκρέιντζερ είχε καταφέρει ν' αλλάξει λίγο το σπίρτο της. Η καθηγήτρια έδειξε σ' όλη την τάξη πως το σπίρτο είχε πάρει τώρα ασημένιο χρώμα κι είχε γίνει λεπτό στη μια του άκρη, ανταμείβοντας την Ερμιόνη με ένα ασυνήθιστα γλυκό χαμόγελο.

Το μάθημα που όλα τα παιδιά ανυπομονούσαν να κάνουν, ήταν η αντίσταση στις σκοτεινές δυνάμεις, αλλά τα μαθήματα του καθηγητή Κούιρελ αποδείχτηκαν αστεία. Η τάξη του μύριζε έντονα σκόρδο κι όλοι ψιθύριζαν πως ήταν για να κρατά σε απόσταση ένα βρικόλακα, τον οποίον ο καθηγητής

είχε συναντήσει στη Ρουμανία και τον οποίο φοβόταν πως θα 'ρχόταν να του πιει το αίμα κάποια μέρα. Το τεράστιο τουρμπάνι του, τους είπε ο ίδιος, του το είχε χαρίσει ένας Αφρικανός πρίγκιπας, για να τον ευχαριστήσει που τον είχε απαλλάξει από έναν επικίνδυνο ζωντανό νεκρό, αλλά κανένα απ' τα παιδιά δεν πίστεψε αυτή την ιστορία. Γιατί, όταν ο Σίμους Μίλιγκαν ρώτησε να μάθει πώς ο καθηγητής είχε πολεμήσει το ζωντανό νεκρό, ο Κούιρελ κοκκίνισε κι άρχισε να μιλά για τον καιρό. Εξάλλου το ίδιο το τουρμπάνι μύριζε σκόρδο κι οι δίδυμοι Ουέσλι επέμεναν πως ήταν γεμάτο κεφάλια σκόρδο, ώστε ο καθηγητής να προστατεύεται όπου και αν βρισκόταν.

Ο Χάρι ανακουφίστηκε πολύ, όταν κατάλαβε πως δεν υστερούσε καθόλου στα μαθήματα σε σχέση με τ' άλλα παιδιά. Πολλά παιδιά προέρχονταν κι αυτά από οικογένειες Μαγκλ και, όπως κι αυτός, δεν είχαν ιδέα πιο πριν πως ήταν μάγοι και μάγισσες. Εξάλλου ήταν τόσα πολλά αυτά που έπρεπε να μάθουν, που ακόμη και παιδιά σαν τον Ρον δεν τα κατάφερναν καλύτερα.

Η Παρασκευή ήταν μια σημαντική μέρα για τον Χάρι και τον Ρον. Γιατί, για πρώτη φορά από τότε που είχαν έρθει στο «Χόγκουαρτς», κατάφεραν να πάνε στη μεγάλη τραπεζαρία για πρωινό χωρίς να χαθούν ούτε μια φορά.

«Τι μαθήματα έχουμε σήμερα;» ρώτησε ο Χάρι τον Ρον, ενώ έριχνε άφθονη ζάχαρη στα κορνφλέικς του.

«Διπλά φίλτρα, μαζί με τους μαθητές του Σλίθεριν», απο-κρίθηκε εκείνος. «Ο καθηγητής Σνέιπ είναι ο επικεφαλής του Σλίθεριν κι όλοι λένε πως πάντα υποστηρίζει τα δικά του παιδιά... Θα δούμε σύντομα αν αυτό είναι αλήθεια...»

«Μακάρι η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ να έκανε το ίδιο μ' εμάς!» παρατήρησε ο Χάρι.

Η ΜακΓκόναγκαλ ήταν επικεφαλής του Γκρίφιντορ, αλλά αυτό δεν έκανε λιγότερο αυστηρή τη συμπεριφορά της στα δικά της παιδιά.

Λίγα λεπτά αργότερα ήρθε το ταχυδρομείο. Ο Χάρι το εί-

χε πια συνηθίσει, αλλά την πρώτη του μέρα στο «Χόγκουαρτς» είχε τρομάξει πολύ, όταν καμιά εκατοστή κουκουβάγιες είχαν μπει πετώντας στη μεγάλη τραπεζαρία την ώρα του πρωινού κι είχαν αρχίσει να φτερουγίζουν επάνω απ' τα τραπέζια, ρίχνοντας γράμματα και δέματα στα διάφορα παιδιά.

Η δική του κουκουβάγια, η Χέντβιχ, δεν είχε ακόμη φέρει τίποτα στον Χάρι. Καμιά φορά ερχόταν το πρωί στη μεγάλη τραπεζαρία για να τσιμπήσει τρυφερά το αφτί του και να φάει λίγη φρυγανιά, προτού πάει να κοιμηθεί στον κουκουβαγιώνα μαζί με τις άλλες κουκουβάγιες του σχολείου. Εκείνο το πρωί, όμως, παρουσιάστηκε βιαστικά κι έριξε ένα σημείωμα στο πιάτο του Χάρι. Εκείνος το άνοιξε αμέσως.

Αγαπητέ Χάρι, (άρχιζε με πολύ κακογραμμένα γράμματα). *Ξέρω πως ης Παρασκευές το απόγευμα είσαι ελεύθερος. Θα ήθελες λοιπόν να πάρεις ένα τσάι μαζί μου, κατά τις τρεις; Θέλω πολύ να μάθω για το πώς πήγε η πρώτη σου εβδομάδα στο σχολείο. Στείλε μου απάντηση με τη Χέντβιχ.*

Χάγκριντ

Ο Χάρι δανείστηκε την πένα με φτερό του Ρον και έγραψε «Ναι, ευχαριστώ. Θα τα πούμε αργότερα» στην πίσω πλευρά του σημειώματος. Το 'δωσε στην κουκουβάγια, που το πήρε κι έφυγε αμέσως.

Κι ήταν μεγάλη τύχη που εκείνη τη μέρα ο Χάρι είχε να σκέφτεται την ευχάριστη συνάντηση με τον Χάγκριντ, γιατί το μάθημα «Διπλά φίλτρα» αποδείχθηκε το πιο δυσάρεστο πράγμα που του είχε συμβεί ως τώρα στη σχολή.

Απ' το επίσημο κιόλας γεύμα για την έναρξη της σχολικής χρονιάς, ο Χάρι είχε σχηματίσει την εντύπωση πως ο καθηγητής Σνέιπ τον αντιπαθούσε. Στο τέλος όμως του πρώτου μαθήματος μαζί του, ο Χάρι ήταν απόλυτα σίγουρος πως είχε κάνει λάθος. Ο καθηγητής Σνέιπ δεν τον αντιπαθούσε — τον μισούσε!

Το μάθημα για τα διπλά φίλτρα γινόταν σ' ένα απ' τα υπόγεια του κάστρου. Έκανε πολύ κρύο εκεί και τα διατηρημένα μέσα σε μεγάλα γυάλινα βάζα ζώα ένα γύρω, έκαναν την ατμόσφαιρα ακόμη πιο δυσάρεστη. Ο καθηγητής Σνέιπ άρχισε διαβάζοντας τον κατάλογο των μαθητών. Όταν έφτασε στο όνομα του Χάρι, σταμάτησε.

«Α, ναι», είπε ειρωνικά. «Ο Χάρι Πότερ, ο καινούριος μας διάσημος...»

Ο Ντράκο Μαλφόι κι οι δυο φίλοι του, ο Κράμπε κι ο Γκόιλ, γέλασαν κοροϊδευτικά. Ο καθηγητής Σνέιπ τελείωσε με τα ονόματα και μετά κοίταξε όλη την τάξη. Τα μάτια του ήταν μαύρα σαν του Χάγκριντ, αλλά δεν είχαν τίποτα από τη ζεστασιά των δικών του. Ήταν κρύα και άδεια και θύμιζαν σκοτεινές σήραγγες.

«Είσαστε όλοι εδώ για να μάθετε την ακριβή επιστήμη και την υψηλή τέχνη της κατασκευής φίλτρων», άρχισε ύστερα. Μιλούσε σχεδόν ψιθυριστά, αλλά τα παιδιά δεν *έχαναν* ούτε λέξη. Όπως και η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ, ο καθηγητής Σνέιπ είχε την ικανότητα να κρατά την τάξη του απόλυτα ήσυχη. «Σ' αυτό το μάθημα δεν υπάρχουν ανόητα κουνήματα ραβδιών», συνέχισε. «Πολλοί από σας θα δυσκολευτούν να πιστέψουν πως πρόκειται για μαγεία. Ακόμη, πιστεύω πως πολύ λίγοι από σας θα καταλάβουν την ομορφιά του τσουκαλιού που σιγοβράζει, το λεπτό άρωμα των ατμών του, ή τη ντελικάτη δύναμη των φίλτρων καθώς κυλούν μέσα στις ανθρώπινες φλέβες, μαγεύοντας το μυαλό κι αιχμαλωτίζοντας τις αισθήσεις... Εγώ μπορώ να σας διδάξω πώς να κλείνετε σε μπουκαλάκια τη φήμη, τη δόξα, την αγάπη, ακόμη και τον ξαφνικό θάνατο! Μπορώ δηλαδή να σας τα μάθω, αν δεν είσαστε τόσο ηλίθιοι, όσο είναι οι μαθητές που συνήθως έρχονται στην τάξη μου...»

Απόλυτη σιωπή ακολούθησε αυτόν το σύντομο λόγο. Ο Χάρι κι ο Ρον κοιτάχτηκαν έκπληκτοι.

Η Ερμιόνη Γκρέιντζερ καθόταν στην άκρη της καρέκλας

της κι έδειχνε έτοιμη ν' αρχίσει ν' αποδεικνύει πως εκείνη τουλάχιστον δεν ήταν καθόλου ηλίθια.

«Πότερ!» φώναξε ξαφνικά ο καθηγητής Σνέιπ. «Τι θα δημιουργούσα, αν έριχνα σκόνη από ρίζα ασφόδελου σε αφέψημα από ξύλο με σαράκι;»

«Σκόνη ρίζας από τι, σε αφέψημα τι;» αναρωτήθηκε ο Χάρι, ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά στον Ρον, που έδειχνε κι αυτός το ίδιο απορημένος. Λίγο πιο πέρα, όμως, η Ερμιόνη είχε σηκώσει το χέρι της.

«Δεν ξέρω, κύριε», αποκρίθηκε ο Χάρι.

Το πρόσωπο του Σνέιπ πήρε περιφρονητική έκφραση.

«Τς, τς!» είπε. «Ώστε, λοιπόν, η φήμη δεν αξίζει και πολλά πράγματα...» Κατόπιν, αγνοώντας το σηκωμένο χέρι της Ερμιόνης, συνέχισε: «Ας προσπαθήσουμε πάλι, Πότερ. Πες μου, πού θα έψαχνες, αν σου ζητούσα να μου βρεις ένα μπέζοαρ;»

Η Ερμιόνη σήκωσε πάλι το χέρι της, όσο πιο ψηλά μπορούσε. Ο Χάρι δεν είχε ιδέα τι ήταν το μπέζοαρ. Με την άκρη του ματιού του είδε πως ο Μαλφόι, ο Κράμπε κι ο Γκόιλ τραντάζονταν από σιωπηλά γέλια.

«Δεν ξέρω, κύριε», είπε πάλι.

«Δε σκέφτηκες να ρίξεις μια ματιά στα βιβλία σου, προτού έρθεις εδώ, Πότερ;»

Ο Χάρι πίεσε τον εαυτό του να συνεχίσει να κοιτάζει καταπρόσωπο τον καθηγητή Σνέιπ. Είχε ρίξει μια ματιά στα βιβλία του προτού φύγει από το σπίτι των Ντάρσλι, αλλά πώς στο καλό περίμενε ο Σνέιπ να θυμάται όλα όσα ήταν γραμμένα στο βιβλίο *Χίλια μαγικά βότανα και μανιτάρια;*

Στο μεταξύ ο καθηγητής συνέχισε να αγνοεί το σηκωμένο χέρι της Ερμιόνης.

«Πότερ», συνέχισε, «ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στο μανδραγόρα και το φιδόχορτο;»

Αυτή τη φορά η Ερμιόνη πετάχτηκε όρθια για να φαίνεται καλύτερα το τεντωμένο χέρι της.

«Δεν ξέρω», αποκρίθηκε πάλι ο Χάρι. «Νομίζω, όμως, πως ξέρει η Ερμιόνη. Γιατί δε ρωτάτε αυτή, κύριε;»

Μερικά απ' τα παιδιά γέλασαν αυθόρμητα. Ο Χάρι έπιασε το βλέμμα του Σίμους κι εκείνος του έκλεισε ενθαρρυντικά το μάτι. Ο καθηγητής Σνέιπ, όμως, δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος απ' την απάντηση του.

«Κάτσε κάτω!» φώναξε απότομα στην Ερμιόνη. «Για να μαθαίνεις λοιπόν, Πότερ, ο ασφόδελος και η σκόνη του ξύλου με σαράκι κάνουν ένα υπνωτικό φίλτρο τόσο δυνατό, που είναι γνωστό με τ' όνομα "Το φίλτρο του ζωντανού θανάτου". Το μπέζοαρ είναι μια πέτρα που υπάρχει στο στομάχι της κατσίκας και είναι ισχυρό αντίδοτο για τα περισσότερα δηλητήρια. Όσο για το μανδραγόρα και το φιδόχορτο, πρόκειται για το ίδιο φυτό, γνωστό και με το όνομα "ακονίτης". Λοιπόν; Γιατί δεν κρατάτε όλοι σημειώσεις;»

Όλα τα παιδιά άρχισαν βιαστικά να ψάχνουν για πένες και περγαμηνές. Ο Σνέιπ, μιλώντας δυνατά για ν' ακούγεται παρά το θόρυβο, πρόσθεσε: «Κι ένας βαθμός θ' αφαιρεθεί απ' το Γκρίφιντορ για την αυθάδειά σου, Πότερ!»

Η κατάσταση για το Γκρίφιντορ δεν καλυτέρεψε μέχρι που να τελειώσει το μάθημα για τα φίλτρα. Ο καθηγητής τους χώρισε σε ζευγάρια και τους έβαλε να φτιάξουν ένα απλό φίλτρο για τη θεραπεία των «καλόγερων». Περπατούσε ανάμεσα τους τυλιγμένος με το μακρύ μαύρο μανδύα του, παρακολουθώντας τους καθώς κοπανούσαν τα διάφορα υλικά σε γουδιά. Κριτικάριζε τους πάντες, εκτός απ' τον Μαλφόι, τον οποίο έδειχνε να έχει συμπαθήσει. Ξαφνικά σύννεφα από πράσινο καπνό κι ένα δυνατό «φςςς» γέμισαν την αίθουσα. Χωρίς να το καταλάβει πώς, ο Νέβιλ είχε λιώσει το τσουκάλι που μοιραζόταν με τον Σίμους και το φίλτρο που είχαν φτιάξει είχε χυθεί στο πέτρινο δάπεδο, ανοίγοντας τρύπες σ' όποια παπούτσια άγγιζε. Μέσα σε δευτερόλεπτα όλα τα παιδιά είχαν σκαρφαλώσει επάνω στα σκαμνιά τους, ενώ ο Νέβιλ, που είχε πιτσιλιστεί από το φίλτρο, βογκούσε δυνα-

τά, καθώς κόκκινα σπυριά έβγαιναν στα χέρια και στα πόδια του.

«Χαζό παιδί!» φώναξε ο Σνέιπ, καθώς εξαφάνιζε το χυμένο φίλτρο με μια κίνηση του μαγικού του ραβδιού. «Για δες τι έκανες τώρα!»

Ο Νέβιλ συνέχισε να βογκά, καθώς τα κόκκινα σπυριά είχαν τώρα αρχίσει να βγαίνουν και στη μύτη του.

«Πήγαινε τον στην πτέρυγα του νοσοκομείου!» διέταξε ο Σνέιπ τον Σίμους. Κατόπιν γύρισε απειλητικά στον Χάρι και τον Ρον, που δούλευαν δίπλα στον Νέβιλ. «Εσύ... Πότερ! Γιατί δεν του είπες να προσέχει;» φώναξε. «Νόμισες πως εσύ θα φαινόσουν καλύτερος, αν εκείνος τα έκανε θάλασσα; Είσαι εσύ υπεύθυνος για έναν ακόμη βαθμό που έχασε το Γκρίφιντορ!»

Αυτό πια ήταν τόσο άδικο, που ο Χάρι άνοιξε το στόμα του για να διαμαρτυρηθεί, αλλά ο Ρον τον κλότσησε πίσω απ' το τσουκάλι. Έτσι σταμάτησε.

«Μην αντιδράς», του ψιθύρισε ο Ρον. «Έχω ακούσει πως ο Σνέιπ θυμώνει άσχημα».

Όταν, περίπου μια ώρα αργότερα, όλα τα παιδιά ανέβαιναν τη σκάλα που τους έβγαζε απ' το υπόγειο, ο Χάρι ένιωθε πολύ απαισιόδοξος. Εξαιτίας του το Γκρίφιντορ είχε κιόλας χάσει δύο Βαθμούς πριν καλά καλά τελειώσει η πρώτη εβδομάδα στο σχολείο. Γιατί, άραγε, ο Σνέιπ τον μισούσε τόσο πολύ;

«Μην κάνεις έτσι», τον παρηγόρησε ο Ρον. «Ο Σνέιπ τιμωρεί συνέχεια και τα δίδυμα αδέλφια μου, τον Φρεντ και τον Τζορτζ... Μπορώ τώρα να 'ρθω μαζί σου να γνωρίσω τον Χάγκριντ;»

Πέντε λεπτά πριν απ' τις τρεις, τα δυο παιδιά βγήκαν από το κάστρο κι άρχισαν να διασχίζουν τη μια πλευρά του μεγάλου πάρκου που το περιέβαλλε. Ο Χάγκριντ έμενε σ' ένα μικρό ξύλινο σπίτι στην άκρη του απαγορευμένου δάσους. Ένα τόξο κι ένα ζευγάρι γαλότσες ήταν έξω απ' την πόρτα.

Όταν ο Χάρι χτύπησε, αλαφιασμένα γρατσουνίσματα και δυνατά γαβγίσματα ακούστηκαν από μέσα. Κι ύστερα η φωνή του Χάγκριντ: «Κάτω! Κάτω, Φανγκ! Κάτω!»

Το τριχωτό πρόσωπο του Χάγκριντ φάνηκε μπροστά τους, καθώς άνοιγε την πόρτα.

«Περιμένετε!» τους είπε. «Πίσω, Φανγκ!»

Μετά τους είπε να περάσουν μέσα, ενώ πάλευε να συγκρατήσει ένα τεράστιο και άγριο λυκόσκυλο.

Το εσωτερικό του σπιτιού δεν αποτελούνταν παρά από ένα μεγάλο δωμάτιο. Καπνιστά χοιρομέρια, λαγοί και φασιανοί κρέμονταν από το ταβάνι, ενώ μια κατσαρόλα σιγόβραζε στη φωτιά του τζακιού. Σε μια άκρη του δωματίου βρισκόταν ένα τεράστιο κρεβάτι, σκεπασμένο με χοντρή φλοκάτη.

«Καθίστε όπου θέλετε», τους είπε ο Χάγκριντ, αφήνοντας ελεύθερο τον Φανγκ, που όρμησε αμέσως επάνω στον Ρον κι άρχισε να γλείφει τα αφτιά του. Ήταν φανερό πως ο Φανγκ, όπως κι ο κύριος του, ο Χάγκριντ, δεν ήταν τόσο άγριος όσο έδειχνε.

«Αυτός είναι ο φίλος μου, ο Ρον», είπε ο Χάρι στο γίγαντα, που έριχνε κιόλας βραστό νερό στην τσαγιέρα κι έβαζε φέτες κέικ σ' ένα πιάτο.

«Άλλος ένας Ουέσλι, ε;» είπε ο Χάγκριντ, ρίχνοντας μια ματιά στα κατακόκκινα μαλλιά και τις φακίδες του Ρον. «Περνάω το μισό καιρό μου διώχνοντας τα δίδυμα αδέλφια σου από το δάσος...»

Οι φέτες κέικ ήταν στεγνές και άνοστες, αλλά ο Χάρι κι ο Ρον έκαναν πως τους άρεσαν και τις έφαγαν, καθώς έλεγαν στον Χάγκριντ τις εντυπώσεις τους απ' τα πρώτα μαθήματα. Όσο για το τεράστιο λυκόσκυλο, είχε ακουμπήσει το κεφάλι του στο γόνατο του Χάρι και μοιραζόταν το κέικ μαζί του.

Ο Χάρι κι ο Ρον ενθουσιάστηκαν όταν άκουσαν τον Χάγκριντ ν' αποκαλεί τον επιστάτη Φιλτς «αυτός ο παλιόγερος».

«Κι όσο για τη γάτα του, την κυρία Νόρις», συνέχισε κατόπιν, «θα ήθελα κάποια μέρα να τη γνωρίσω στο σκύλο μου.

Το ξέρετε πως κάθε φορά που μπαίνω στο κάστρο, αυτό το σιχαμένο ζωντανό μ' ακολουθεί παντού; Δεν μπορώ να την ξεφορτωθώ με τίποτα! Ο κύριος της, ο Φιλτς, τη βάζει...»

Στη συνέχεια ο Χάρι είπε στον Χάγκριντ για το μάθημα με τον καθηγητή Σνέιπ. Ο Χάγκριντ συμβούλεψε τον Χάρι να μη δίνει σημασία, όπως εξάλλου τον είχε συμβουλέψει κι ο Ρον, αφού ο Σνέιπ συνήθως δε συμπαθούσε κανέναν από τους μαθητές του.

«Ναι, αλλά εμένα δείχνει να με μισεί!»

«Ανοησίες!» είπε ο Χάγκριντ. «Γιατί να σε μισεί;»

Ο Χάρι, όμως, είχε την εντύπωση πως ο Χάγκριντ απέφευγε το βλέμμα του ενώ έλεγε αυτά τα λόγια.

«Τι κάνει ο αδελφός σου, ο Τσάρλι;» ρώτησε κατόπιν ο γίγαντας τον Ρον. «Τον συμπαθούσα πολύ, ξέρεις... Ήταν καταπληκτικός με τα ζώα...»

Ο Χάρι αναρωτήθηκε αν ο Χάγκριντ είχε επίτηδες αλλάξει το θέμα της συζήτησης. Κι ενώ ο Ρον έλεγε στον Χάγκρινί για τη δουλειά του Τσάρλι με τους δράκους, ο Χάρι τράβηξε προς το μέρος του ένα κομμάτι χαρτί που ήταν επάνω στο τραπέζι, μισοκρυμμένο απ' την τσαγιέρα. Ήταν ένα απόκομμα απ' την εφημερίδα *Ημερήσιος Προφήτης* κι έγραφε:

ΔΙΑΡΡΗΞΗ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ ΓΚΡΙΝΓΚΟΤΣ

Οι έρευνες συνεχίζονται για τη διαλεύκανση της διάρρηξης που έγινε στην τράπεζα «Γκρίνγκοτς» στις 31 του περασμένου Ιουλίου και που, όπως όλα δείχνουν, την έκαναν σκοτεινοίμάγοι και μάγισσες, μέχρι στιγμής άγνωστοι.

Οι καλλικάντζαροι του «Γκρίνγκοτς» δήλωσαν σήμερα πως τίποτα δεν εκλάπη, αφού το χρηματοκιβώτιο που ανοίχτηκε, είχε αδειάσει μόλις το ίδιο πρωί.

«Δε σας αποκαλύπτουμε, όμως, τι περιείχε το χρηματοκιβώτιο αυτό και σας συμβουλεύουμε να μην επιμείνετε να μά-

θειε», είπε ο εκπρόσωπος των καλλικάντζαρων του «Γκρίνγκοτς» σήμερα το απόγευμα.

Ο Χάρι θυμήθηκε πως στο τρένο ο Ρον τού είχε πει πως είχε γίνει μια απόπειρα διάρρηξης στην τράπεζα Γκρίνγκοτς, αλΜ δεν του είχε αναφέρει την ημερομηνία.

«Χάγκριντ», είπε ξαφνικά στο γίγαντα, «αυτή η διάρρηξη έγινε στα γενέθλια μου! Μπορεί μάλιστα να γινόταν και την ώρα που εμείς ήμαστε εκεί!...»

Αυτή τη φορά δε χωρούσε καμιά αμφιβολία — ο Χάγκριντ απέφυγε φανερά να κοιτάξει τον Χάρι ίσια στα μάτια. Ξερόβηξε μόνο και του πρόσφερε άλλη μια φέτα κέικ. 0 Χάρι διάβασε πάλι το απόκομμα και σταμάτησε στην παρακάτω φράση: *Το χρηματοκιβώτιο που ανοίχτηκε, είχε αδειάσει μόλις το ίδιο πρωί.* Εκείνη τη μέρα ο Χάγκριντ είχε αδειάσει το χρηματοκιβώτιο 713, παίρνοντας από μέσα ένα μικρό δέμα τυλιγμένο σε βρόμικο πανί. Να ήταν, άραγε, αυτό το δέμα που έψαχναν οι διαρρήκτες;

Λίγο αργότερα, καθώς ο Χάρι κι ο Ρον γύριζαν στο κάστρο για το βραδινό φαγητό (με τις τσέπες τους γεμάτες φέτες κέικ — ήταν πολύ ευγενικοί για να τις αρνηθούν), ο Χάρι έκανε τη σκέψη πως, ως τώρα, τίποτα δεν τον είχε παραξενέψει τόσο, όσο αυτή η επίσκεψη στον Χάγκριντ. Άραγε ο Χάγκριντ είχε καταφέρει να πάρει έγκαιρα αυτό το δέμα; Και πού βρισκόταν τώρα; Και... μήπως ο Χάγκριντ ήξερε κάτι για τον καθηγητή Σνέιπ, που δεν ήθελε να το πει στον Χάρι;

Μονομαχία τα μεσάνυχτα

Ακόμη και να του το 'λεγαν, ο Χάρι δε θα μπορούσε ποτέ του να πιστέψει ότι θα γνώριζε κάποιο αγόρι το οποίο θα το μισούσε περισσότερο κι από τον εξάδελφο του, τον Ντάντλι. Αλλά αυτό προτού γνωρίσει τον Ντράκο Μαλφόι. Ευτυχώς οι πρωτοετείς του Γκρίφιντορ μοιράζονταν μόνο τα μαθήματα για τα φίλτρα με τους πρωτοετείς του Σλίθεριν κι έτσι δεν τον συναντούσε συχνά. Αυτή η ευχάριστη όμως κατάσταση, άλλαξε όταν όλοι διάβασαν την ανακοίνωση που ήταν καρφωμένη στην πόρτα της αίθουσας αναψυχής του Γκρίφιντορ· μια ανακοίνωση που έκανε όλους να αναστενάξουν απογοητευμένοι: *Μαθήματα πτήσης με σκουπόξυλο θ' αρχίσουν από την επόμενη Πέμπτη. Οι μαθητές του Γκρίφιντορ και του Σλίθεριν θα τα παρακολουθήσουν από κοινού.*

«Ακριβώς αυτό που ήθελα», είπε με πικρή ειρωνεία ο Χάρι. «Να γελοιοποιηθώ καβάλα σε σκουπόξυλο και μπροστά στα μάτια του Μαλφόι!»

Κι όμως, ως εκείνη τη στιγμή, περίμενε με λαχτάρα ν' αρχίσουν τα μαθήματα πτήσης με σκουπόξυλο.

«Πώς είσαι τόσο σίγουρος ότι θα γελοιοποιηθείς;» παρατήρησε ψύχραιμα ο Ρον. «Μπορεί να είναι ο Μαλφόι που θα γελοιοποιηθεί με το σκουπόξυλο... Όλο τον ακούμε να λέει πως είναι καταπληκτικός στο κουίντιτς, αλλά εί-

μαι σίγουρος πως είναι μόνο λόγια...»

Η αλήθεια ήταν πως ο Μαλφόι μιλούσε πολύ για τις πτήσεις. Όταν δεν παραπονιόταν δυνατά, επειδή οι πρωτοετείς δεν μπορούσαν να παίξουν στην ομάδα κουίντιτς του κοιτώνα τους, έλεγε ατέλειωτες ιστορίες για το πώς κατάφερνε, πετώντας, ν' αποφεύγει παρά τρίχα επικίνδυνους Μαγκλ μ' ελικόπτερα. Δεν ήταν, όμως, και ο μόνος που μιλούσε έτσι. Αν πίστευε κανείς τον Σίμους Μίλιγκαν, είχε περάσει σχεδόν όλη τη ζωή του κάνοντας βόλτες στην εξοχή καβάλα στο σκουπόξυλό του. Ακόμη κι ο Ρον έλεγε, σ' όποιον ήθελε να τον ακούσει, για τη φορά που παραλίγο να χτυπήσει έναν αλεξιπτωτιστή, ενώ πετούσε με το παλιό σκουπόξυλό του αδελφού του, του Τσάρλι. Επιπλέον όλα τα παιδιά από παλιές οικογένειες μάγων κουβέντιαζαν πολύ για το κουίντιτς. Ο Ρον είχε κιόλας τσακωθεί με τον Ντιν Τόμας, με τον οποίο μοιραζόταν την κρεβατοκάμαρα του, για το ποδόσφαιρο. Ο Ρον δεν μπορούσε να καταλάβει τι το ενδιαφέρον υπάρχει σε ένα παιχνίδι με μία μόνο μπάλα, όπου κανένας απ' τους παίκτες δεν επιτρέπεται να πετάξει.

Ο Νέβιλ, πάλι, δεν είχε ποτέ στη ζωή του ανέβει σε σκουπόξυλό, γιατί η γιαγιά του δεν τον είχε ποτέ αφήσει έστω και να πλησιάσει κάποιο απ' αυτά. Βαθιά μέσα του ο Χάρι πίστευε πως η γιαγιά του Νέβιλ είχε απόλυτο δίκιο, γιατί ο εγγονός της πάθαινε τα πιο παράξενα ατυχήματα ακόμη κι όταν απλώς περπατούσε.

Όσο για την Ερμιόνη Γκρέιντζερ, φοβόταν την ιδέα της πτήσης σχεδόν όσο κι ο Νέβιλ. Γιατί η πτήση δεν ήταν κάτι το οποίο μπορούσες να μάθεις απέξω, διαβάζοντας κάποιο βιβλίο... Όχι δηλαδή πως εκείνη δεν το είχε προσπαθήσει. Στο πρωινό, την Πέμπτη το πρωί, τους είχε κάνει όλους να χασμουριούνται από πλήξη, δίνοντας τους διάφορες συμβουλές για την πτήση που είχε βρει σε κάποιο βιβλίο με τον τίτλο *Το κουίντιτς ανά τους αιώνες*. Ο Νέβιλ κυριολεκτικά κρεμόταν απ' τα χείλη της, γεμάτος ευγνωμοσύνη για κάθε

πληροφορία που θα τον έκανε αργότερα ικανό να κρατηθεί επάνω στο σκουπόξυλο. Όλα τ' άλλα παιδιά, όμως, ανακουφίστηκαν όταν η διάλεξη της Ερμιόνης έμεινε στη μέση, εξαιτίας του ταχυδρομείου που είχε έρθει.

Ο Χάρι δεν είχε πάρει κανένα γράμμα μετά το σημείωμα του Χάγκριντ, κάτι το οποίο ο Μαλφόι είχε προσέξει. Η κουκουβάγια του Μαλφόι του έφερνε συνέχεια πακέτα απ' το σπίτι του, τα οποία εκείνος άνοιγε επιδεικτικά στο τραπέζι των παιδιών του Σλίθεριν.

Εκείνο το πρωί μια μικρή κουκουβάγια έφερε στον Νέβιλ ένα δέμα από τη γιαγιά του. Εκείνος το άνοιξε κι έβγαλε από μέσα μια γυάλινη σφαίρα, γεμάτη άσπρο καπνό.

«Είναι μια μπάλα μνήμης!» εξήγησε στους άλλους. «Η γιαγιά μου ξέρει πως ξεχνάω πολλά πράγματα... κι αυτή η μπάλα σου θυμίζει πως υπάρχει κάτι που ξέχασες να κάνεις. Να, την κρατάς σφιχτά... έτσι... κι αν γίνει κόκκινη... Α!» και το πρόσωπο του Νέβιλ σκοτείνιασε, γιατί η μπάλα στο χέρι του είχε γίνει ξαφνικά κατακόκκινη, «...τότε, κάτι έχεις ξεχάσει...» πρόσθεσε κατόπιν.

Ο Νέβιλ προσπαθούσε ακόμη να θυμηθεί τι είχε ξεχάσει, όταν ο Ντράκο Μαλφόι άρπαξε, ενώ περνούσε μπροστά από το τραπέζι των παιδιών του Γκρίφιντορ, την μπάλα στα χέρια του.

Ο Χάρι κι ο Ρον πετάχτηκαν αμέσως όρθιοι. Θα τους άρεσε πολύ μια δικαιολογία να τα βάλουν με τον Μαλφόι, αλλά εκείνη τη στιγμή η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ, η οποία πάντα μυριζόταν πρώτη κάθε φασαρία στο σχολείο, παρουσιάστηκε μπροστά τους.

«Τι τρέχει εδώ;»

«Ο Μαλφόι πήρε τη δική μου μπάλα μνήμης, κυρία καθηγήτρια...»

Με σουφρωμένα φρύδια, ο Μαλφόι άφησε αμέσως την μπάλα να πέσει επάνω στο τραπέζι.

«Την πήρα μόνο για να την κοιτάξω», είπε κι απομακρύν-

θηκε γρήγορα, με τον Κράμπε και τον Γκόιλ πίσω του.

Στις τρεις και μισή εκείνο το απόγευμα, ο Χάρι, ο Ρον και τα άλλα παιδιά του Γκρίφιντορ κατέβηκαν βιαστικά τις σκάλες του κάστρου και βγήκαν στο πάρκο, για το πρώτο τους μάθημα πτήσεως με σκουπόξυλο.

Ήταν μια ηλιόλουστη μέρα, με δροσερό αεράκι. Καθώς προχωρούσαν προς ένα λιβάδι το οποίο βρισκόταν στην αντίθετη πλευρά του κάστρου απ' αυτή όπου ήταν το απαγορευμένο δάσος, το ψηλό γρασίδι κυμάτιζε κάτω απ' τα πόδια τους, ενώ τα κλαδιά των δέντρων κουνιουνταν στο Βάθος του ορίζοντα.

Οι πρωτοετείς απ' το Σλίθεριν βρίσκονταν κιόλας εκεί, ενώ καμιά εικοσαριά σκουπόξυλα ήταν ακουμπισμένα με τάξη στο γρασίδι. Ο Χάρι είχε ακούσει τον Φρεντ και τον Τζορτζ Ουέσλι να παραπονούνται για τα σκουπόξυλα του σχολείου, γιατί μερικά άρχιζαν να τρίζουν όταν κάποιος πετούσε πολύ ψηλά, ενώ άλλα είχαν την τάση να γέρνουν προς τα άριστερά.

Η καθηγήτρια τους, η κυρία Χουτς, έφτασε σχεδόν αμέσως. Είχε κοντά γκρίζα μαλλιά και μάτια κίτρινα, σαν του γερακιού.

«Λοιπόν, τι περιμένετε;» τους φώναξε. «Ο καθένας να σταθεί δίπλα σ' ένα σκουπόξυλο. Εμπρός, γρήγορα!»

Ο Χάρι έριξε μια εξεταστική ματιά στο σκουπόξυλο του. Ήταν παλιό και μερικά απ' τα λεπτά κλαδιά που το αποτελούσαν, είχαν φύγει απ' τη θέση τους.

«Τεντώστε το δεξιό σας χέρι επάνω απ' το σκουπόξυλο σας και πείτε "Επάνω"!» είπε η κυρία Χουτς.

«Επάνω!» φώναξαν όλοι.

Το σκουπόξυλο του Χάρι πετάχτηκε αμέσως στον αέρα κι ήρθε να σταθεί κάτω απ' το τεντωμένο χέρι του, αλλά ήταν ένα απ' τα λίγα που το έκαναν. Το σκουπόξυλο της Ερμιόνης

το μόνο που έκανε, ήταν να κυλήσει στο χώμα, ενώ αυτό του Νέβιλ δεν κουνήθηκε καθόλου. Ίσως τα σκουπόξυλα, όπως και τα άλογα, να καταλαβαίνουν ποιος τα φοβάται, σκέφτηκε ο Χάρι. Γιατί η τρεμούλα στη φωνή του Νέβιλ έδειχνε καθαρά πόσο πολύ θα προτιμούσε να κρατήσει και τα δυο του πόδια σταθερά στη γη.

Μετά η κυρία Χουτς τους έδειξε πώς να καβαλικεύουν τα σκουπόξυλα τους χωρίς να γλιστρούν απ' την πίσω τους άκρη. Μάλιστα άρχισε να προχωρεί ανάμεσα τους διορθώνοντας τον τρόπο που τα κρατούσαν. Ο Χάρι κι ο Ρον ενθουσιάστηκαν, όταν την άκουσαν να λέει στον Μαλφόι πως κρατούσε το σκουπόξυλό του με τον πιο ηλίθιο τρόπο.

«Τώρα, όταν θ' ακούσετε τη σφυρίχτρα μου, θα κλοτσήσετε δυνατά το χώμα», είπε κατόπιν η κυρία Χουτς. «Κρατάτε τα σκουπόξυλα σε ίσια γραμμή, σηκωθείτε στον αέρα όχι περισσότερο από δυο-τρία μέτρα και μετά προσγειωθείτε, σκύβοντας ελαφρά μπροστά. Λοιπόν, μόλις ακούσετε τη σφυρίχτρα μου. Τρία... δυο... ένα...»

Ο Νέβιλ όμως, νευρικός και φοβισμένος μήπως τελικά, δεν τα καταφέρει ν' απογειωθεί, κλότσησε πριν η σφυρίχτρα φτάσει στο στόμα της κυρίας Χουτς.

«Γύρνα πίσω, μικρέ!» του φώναξε η καθηγήτρια.

Αλλά ο Νέβιλ υψωνόταν κιόλας στον αέρα, ίσια πάνω, σαν φελός από σαμπάνια. Ο Χάρι είδε το χλομό και φοβισμένο πρόσωπο του να κοιτάζει το έδαφος που απομακρυνόταν. Ύστερα τον άκουσε να βγάζει μια κραυγή, να γλιστρά στο πλάι του σκουπόξυλου και.,.μπαμ!

Ένας γδούπος ακούστηκε κι ο Νέβιλ βρέθηκε μπρούμυτα στο γρασίδι. Το σκουπόξυλό του, όμως, συνέχισε να αιωρείται στον αέρα και μετά από μια αργή στροφή, άρχισε να πετά προς τη μεριά του απαγορευμένου δάσους.

Η κυρία Χουτς ήταν τώρα σκυμμένη πάνω απ' τον Νέβιλ και το πρόσωπο της ήταν τόσο χλομό, όσο και το δικό του.

«Σπασμένος καρπός...» την άκουσε ο Χάρι να μουρμου-

ρίζει. «Έλα, μικρέ... καλά είσαι... Προσπάθησε τώρα να σηκωθείς». Κατόπιν γύρισε στα υπόλοιπα παιδιά. «Κανένας δε θα κουνηθεί, ώσπου να πάω αυτό το παιδί στο νοσοκομείο», τους είπε. «Και μην τολμήσετε ν' αγγίξετε αυτά τα σκουπόξυλα, γιατί θα σας αποβάλω απ' το "Χόγκουαρτς" προτού προλάβετε να πείτε "κουίντιτς". Έλα, μικρέ...»

Ο Νέβιλ, με τα μάτια του να τρέχουν δάκρυα και κρατώντας με το ένα του χέρι τον καρπό του άλλου, έφυγε με την κυρία Χουτς, που τον είχε αγκαλιάσει προστατευτικά απ' τους ώμους του.

Μόλις οι δυο τους απομακρύνθηκαν τόσο ώστε η καθηγήτρια να μην μπορεί ν' ακούσει, ο Μαλφόι ξέσπασε σε δυνατά γέλια.

«Ο χαζός!» είπε. «Είδατε τα μούτρα του;»

Τα άλλα παιδιά απ' το Σλίθεριν γέλασαν με το σχόλιο του.

«Βγάλε το σκασμό, Μαλφόι!» φώναξε η Παρβάτι Πάτιλ.

«Μπα! Υπερασπίζεσαι τον Νέβιλ Λονγκμπότομ;» ρώτησε κοροϊδευτικά η Πάνσι Πάρκινσον, ένα αυθάδικο κορίτσι από το Σλίθεριν. «Δεν το περίμενα από σένα, Παρβάτι, να συμπαθείς τα κλαψιάρικα μωρά...»

«Για δείτε εδώ!» φώναξε ο Μαλφόι και, σκύβοντας, σήκωσε κάτι γυαλιστερό απ' το γρασίδι. «Είναι αυτό το χαζό πράμα που έστειλε η γιαγιά του στον Λονγκμπότομ!»

Ήταν η μπάλα της μνήμης, η οποία γυάλιζε δυνατά στον ήλιο καθώς ο Μαλφόι τη σήκωνε ψηλά.

«Φέρ' την εδώ, Μαλφόι», είπε ήρεμα ο Χάρι.

Αμέσως όλοι σταμάτησαν να μιλούν και γύρισαν προς το μέρος του.

Ο Μαλφόι χαμογέλασε ειρωνικά.

«Νομίζω πως είναι καλύτερα να την αφήσω κάπου, για να τη βρει ο Λονγκμπότομ όταν γίνει καλά», αποκρίθηκε. «Τι θα 'λεγες... να την αφήσω πάνω σ' ένα δέντρο;»

«Φέρ' την εδώ!» φώναξε αγριεμένος ο Χάρι.

Αλλά, αντί γι' άλλη απάντηση, ο Μαλφόι πήδησε στο

σκουπόξυλό του κι υψώθηκε στον αέρα. Δεν είχε πει ψέματα — αλήθεια μπορούσε να πετά καλά. Και καθώς τώρα στεκόταν επάνω απ' την κορφή μιας ψηλής βελανιδιάς, φώναξε: «Έλα να την πάρεις, Πότερ!»

«Μη!» φώναξε η Ερμιόνη. «Η κυρία Χουτς μας είπε να μην κουνηθούμε. Θα μας βάλεις σε μπελάδες...»

Ο Χάρι αγνόησε τα λόγια της. Ήταν τόσο θυμωμένος, που το αίμα είχε ανέβει στο κεφάλι του. Σιωπηλός, καβάλησε το σκουπόξυλό του, κλότσησε δυνατά το χώμα κι άρχισε ν' ανεβαίνει ψηλά, όλο και πιο ψηλά... ενώ ο αέρας ανακάτωνε τα μαλλιά του κι ο μακρύς μανδύας του απλωνόταν πίσω του σαν ουρά... Μια άγρια χαρά πλημμύρισε την ψυχή του, όταν κατάλαβε πως είχε βρει κάτι το οποίο μπορούσε να κάνει καλά χωρίς κανείς να χρειάζεται να του το μάθει... Αυτό το πέταγμα ήταν εύκολο... ήταν υπέροχο! Ενθουσιασμένος, ανασήκωσε λίγο την άκρη του σκουπόξυλου, για ν' ανέβει ακόμη πιο ψηλά... Από κάτω άκουσε κραυγές και στριγκλιές κοριτσιών, καθώς και τα θαυμαστικά «μπράβο» του Ρον.

Αποφασιστικά, ο Χάρι έστριψε το σκουπόξυλό του, για να βρεθεί αντιμέτωπος στον αέρα με τον Μαλφόι. Τότε είδε με χαρά πως κι εκείνος τον κοιτούσε κατάπληκτος.

«Δώσε μου την μπάλα!» του φώναξε ο Χάρι. «Αλλιώς θα σε πετάξω απ' το σκουπόξυλο!»

«Α, ναι;» αποκρίθηκε ο Μαλφόι, προσπαθώντας να τον ειρωνευτεί, αλλά κατά βάθος έδειχνε ανήσυχος.

Χωρίς να καταλαβαίνει γιατί, ο Χάρι ήταν τώρα απόλυτα σίγουρος πως ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Έσκυψε μπροστά, έπιασε σφιχτά το σκουπόξυλο και με τα δυο του χέρια κι όρμησε ίσια καταπάνω στον Μαλφόι, ο οποίος μόλις που πρόλαβε να γυρίσει στο πλάι και να σωθεί. Ο Χάρι έκανε μια απότομη στροφή κι όρμησε πάλι επάνω του. Από κάτω κάποια απ' τα παιδιά χειροκροτούσαν.

«Εδώ πάνω δεν έχεις τον Κράμπε και τον Γκόιλ για να σε

προστατέψουν, Μαλφόι!» φώναξε ο Χάρι.

Η ίδια σκέψη, όμως, πρέπει να είχε περάσει κι απ' το μυαλό του Μαλφόι, γιατί αμέσως πέταξε τη γυαλιστερή μπάλα μακριά του.

«Πιάσ' την, άμα μπορείς!» φώναξε και γύρισε το σκουπόξυλό του προς το έδαφος.

Σαν να παρακολουθούσε κινούμενα σχέδια σε αργή κίνηση, ο Χάρι είδε την μπάλα πρώτα να σηκώνεται ψηλά και μετά ν' αρχίζει να πέφτει προς τα κάτω. Έσκυψε πάλι μπροστά, έσπρωξε την άκρη του σκουπόξυλου προς τα κάτω... και την άλλη στιγμή κατέβαινε με μεγάλη ταχύτητα... κυνηγώντας την μπάλα... Ο άνεμος σφύριζε στ' αφτιά του... οι στριγκλιές των παιδιών ακούγονταν δυνατά... κι εκεί, μόλις μισό μέτρο απ' το χώμα... κατάφερε ν' αρπάξει την μπάλα! Την άλλη στιγμή βρέθηκε πεσμένος στο γρασίδι, με το σκουπόξυλο δίπλα του και την μπάλα σφιχτά κρατημένη στο ένα του χέρι.

«Χάρι Πότερ!»

Η καρδιά του Χάρι βούλιαξε στο στήθος του, όταν είδε την καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ να τον πλησιάζει τρέχοντας. Σηκώθηκε όρθιος, τρέμοντας ολόκληρος.

Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ σχεδόν δεν μπορούσε να μιλήσει απ' το σοκ κι οι θυμωμένες φράσεις της έβγαιναν μισές απ' το στόμα της.

«... πώς τόλμησες... μπορεί να έσπαζες όλα σου τα κόκαλα... σ' όλα μου τα χρόνια στο "Χόγκουαρτς"... ποτέ δεν...»

«Δεν έφταιγε ο Πότερ, κυρία καθηγήτρια...»

«Σκασμός, δεσποινίς Πάτιλ...»

«Μα, ο Μαλφόι...»

«Δε ζήτησα τη γνώμη σου, Ρον Ουέσλι... Πότερ, έλα μαζί μου!»

Με την άκρη του ματιού του, ο Χάρι έπιασε τη θριαμβευτική έκφραση στα πρόσωπα του Μαλφόι, του Κράμπε και του Γκόιλ, καθώς απομακρυνόταν περπατώντας σιωπηλός πίσω

απ' την καθηγήτρια, η οποία προχωρούσε γρήγορα για το κάστρο.

Θα τον απέβαλλαν, ήταν σίγουρος γι' αυτό... Ήθελε πολύ να πει κάτι για να υπερασπιστεί τον εαυτό του, αλλά φαινόταν να έχει χάσει τη φωνή του. Η καθηγήτρια προχωρούσε χωρίς να τον κοιτάζει κι εκείνος έπρεπε να τρέχει, για να μη μείνει πίσω. Τώρα πια το κακό είχε γίνει. Σε δέκα λεπτά το πολύ, θα ετοίμαζε τη βαλίτσα του... Η φοίτηση του στο «Χόγκουαρτς» δεν είχε κρατήσει ούτε δυο εβδομάδες... Και τι θα 'λεγαν οι Ντάρσλι, όταν θα τον έβλεπαν πάλι στο κατώφλι τους;

Μπροστά η ΜακΓκόναγκαλ και πίσω ο Χάρι, ανέβηκαν τα σκαλοπάτια της εισόδου και μετά τη μαρμάρινη σκάλα στο εσωτερικό του κάστρου, χωρίς η καθηγήτρια να έχει ακόμα πει στον Χάρι ούτε μια λέξη. Άνοιγε βιαστικά πόρτες και διέσχιζε διαδρόμους σχεδόν τρέχοντας, ενώ ο Χάρι ακολουθούσε σιωπηλός και δυστυχισμένος πίσω της... Ίσως να τον πήγαινε στο διευθυντή Ντάμπλντορ... Μετά θυμήθηκε τον Χάγκριντ, που είχε αποβληθεί απ' το «Χόγκουαρτς», αλλά που του είχαν επιτρέψει να μείνει ως δασοφύλακας. Ίσως να μπορούσε να μείνει κι αυτός... ως Βοηθός του Χάγκριντ... Το στομάχι του όμως σφίχιηκε ενώ το φανταζόταν: ο Ρον και οι άλλοι να γίνονται μάγοι κι εκείνος να γυρίζει στο πάρκο κουβαλώντας τη σακούλα του Χάγκριντ...

Ξαφνικά η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ σταμάτησε μπροστά σε μια τάξη, άνοιξε την πόρτα κι έβαλε το κεφάλι της μέσα.

«Συγγνώμη, καθηγητά Φλίτγουικ», είπε. «Μπορώ να σας δανειστώ τον Γουντ για μια στιγμή;»

Γουντ; αναρωτήθηκε ο Χάρι. Ποιος να ήταν αυτός ο Γουντ; Και τι να τον ήθελε;

Ο Γουντ ήταν ένα μεγαλόσωμο και γεροδεμένο αγόρι της πέμπτης τάξης, το οποίο Βγήκε στο διάδρομο δείχνοντας απορημένο.

«Ακολουθήστε με! Κι οι δυο σας!» είπε η καθηγήτρια.

Εκείνοι υπάκουσαν, ενώ ο Γουντ κοίταζε συνέχεια τον Χάρι γεμάτος περιέργεια.

«Εδώ μέσα», είπε η καθηγήτρια.

Με το.τεντωμένο χέρι της, η καθηγήτρια τους έδειχνε μια τάξη άδεια, όπου ήταν μόνο ο Πι6ς, ο οποίος έγραφε άσχημες Λέξεις στον πίνακα.

«Έξω, Πιβς!» είπε η ΜακΓκόναγκαΛ, χωρίς να τον μαλώσει. «Και κλείσε την πόρτα».

Κατόπιν γύρισε στα δυο παιδιά.

«Πότερ, αυτός είναι ο Όλιβερ Γουντ», είπε. «Γουντ, σου Βρήκα έναν ανιχνευτή!»

Αμέσως η απορία στο πρόσωπο του Γουντ έδωσε τη θέση της σ' ευχαρίστηση.

«Σοβαρά το λέτε, κυρία καθηγήτρια;»

«Ναι!» τον βεβαίωσε κατηγορηματικά εκείνη. «Αυτός εδώ ο μικρός είναι φυσικό ταλέντο. Ποτέ δεν έχω ξαναδεί αυτό που έκανε πριν από λίγο! Πες μου, Πότερ, αυτή ήταν η πρώτη σου φορά σε σκουπόξυλο;»

Ο Χάρι κούνησε καταφατικά το κεφάλι, χωρίς να τολμήσει να μιλήσει. Δεν είχε ιδέα τι συνέβαινε, αλλά η ιδέα της αποβολής έδειχνε πια να απομακρύνεται και το τρεμούλιασμα του άρχισε να λιγοστεύει.

«Έπιασε την μπάλα με το χέρι του μετά από μια Βουτιά στον αέρα από ύψος τουλάχιστον είκοσι πέντε μέτρων!» είπε η καθηγήτρια στον Γουντ. «Κι ούτε καν γρατσουνίστηκε! Ούτε ο Τσάρλι Ουέσλι δε θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο!»

Ο Γουντ έδειχνε τώρα ενθουσιασμένος.

«Είδες ποτέ σου ματς κουίντιτς, Πότερ;» τον ρώτησε μ' ενδιαφέρον.

«Ο Γουντ είναι αρχηγός της ομάδας κουίντιτς του Γκρίφιντορ», εξήγησε η καθηγήτρια.

«Έχει και το κατάλληλο σώμα για ανιχνευτής», παρατήρησε ο Γουντ, περπατώντας γύρω απ' τον Χάρι ενώ τον παρατηρούσε προσεκτικά. «Αδύνατος, άρα ελαφρός... Θα πρέ-

πει να του δώσουμε ένα καλό σκουπόξυλο, κυρία καθηγήτρια. Ένα σύννεφο δύο χιλιάδες, ή ένα δόρυ εφτά, θα έλεγα...»

«Θα μιλήσω στον καθηγητή Ντάμπλντορ, μήπως μπορούμε να παραβλέψουμε για μια φορά τον κανονισμό για τους πρωτοετείς», αποκρίθηκε εκείνη. «Είναι αλήθεια πως χρειαζόμαστε μια καλύτερη ομάδα από την περυσινή. Ήταν αληθινή πανωλεθρία για μας αυτός ο τελικός με το Σλίθεριν! Επί εβδομάδες μετά, δεν τολμούσα να κοιτάξω κατάματα τον καθηγητή Σνέιπ...»

Ύστερα η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ κοίταξε αυστηρά τον Χάρι πάνω απ' τους φακούς των γυαλιών της.

«Θέλω να μαθαίνω ότι προπονείσαι σκληρά, Πότερ», του είπε. «Αλλιώς μπορεί ν' αλλάξω γνώμη και να σε τιμωρήσω». Κατόπιν του χαμογέλασε. «Ο πατέρας σου θα ήταν υπερήφανος για σένα», πρόσθεσε. «Ήταν κι αυτός πολύ καλός παίκτης του κουίντιτς».

«Δεν μπορεί. Θ' αστειεύεσαι!» του είπε ο Ρον

Ήταν η ώρα του δείπνου κι ο Χάρι μόλις είχε τελειώσει την αφήγηση στον Ρον όλων όσων είχαν συμβεί, αφού είχε φύγει απ' το πάρκο με την καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ. Ο Ρον είχε ένα κομμάτι ψητό κρέας καρφωμένο στο πιρούνι του, αλλά φαινόταν να το έχει ξεχάσει.

«Ανιχνευτής!» είπε. «Μα οι πρωτοετείς ποτέ δεν... θα πρέπει να είσαι ο πιο νέος παίκτης του...»

«...του αιώνα!» πρόσθεσε ο Χάρι, βάζοντας μια μεγάλη πιρουνιά πουρέ στο στόμα του. Ένιωθε ιδιαίτερα πεινασμένος μετά τις περιπέτειες του απογεύματος. «Ο Γουντ μου το είπε».

Ο Ρον είχε εντυπωσιαστεί τόσο πολύ, που καθόταν εκεί ακίνητος, κοιτάζοντας τον Χάρι μ' ανοιχτό το στόμα.

«Αρχίζω προπόνηση την άλλη εβδομάδα», συνέχισε εκεί-

νος. «Μην το πεις πουθενά όμως, γιατί ο Γουντ θέλει να μείνει μυστικό...»

Εκείνη τη στιγμή οι δίδυμοι Ουέσλι μπήκαν στην τραπεζαρία, είδαν τον Χάρι και τον πλησίασαν βιαστικά.

«Συγχαρητήρια!» του είπε ψιθυριστά ο Τζορτζ. «Ο Γουντ μας τα είπε όλα... Είμαστε κι εμείς στην ομάδα! Κυνηγοί!»

«Είμαι σίγουρος ότι θα κερδίσουμε φέτος το κύπελλο κουίνπτς!» πρόσθεσε ο Φρεντ. «Έχουμε να κερδίσουμε από τότε που ο αδελφός μας, ο Τσάρλι, έφυγε απ' το "Χόγκουαρτς", αλλά φέτος όλα θ' αλλάξουν... Θα πρέπει να είσαι πολύ καλός, Χάρι, γιατί ο Γουντ σχεδόν χοροπηδούσε απ' τη χαρά του, όταν μας τα είπε».

«Τώρα, όμως, πρέπει να πηγαίνουμε», είπε ο αδελφός του. «Γιατί ο Λι Τζόρνταν λέει πως βρήκε μια καινούρια έξοδο απ' το σχολείο...»

«Βάζω στοίχημα πως είναι αυτή πίσω απ' το άγαλμα του Γκρέγκορι του Γελοίου. Τη βρήκαμε κι εμείς στον πρώτο μας χρόνο!» είπε ο Φρεντ. «Πάμε, όμως, να δούμε...»

Οι δίδυμοι Ουέσλι μόλις είχαν απομακρυνθεί, όταν κάποιος πολύ λιγότερο καλόδεχτος πλησίασε τον Χάρι. Ήταν ο Μαλφόι, με τον Κραμπ και τον Γκόιλ δεξιά κι αριστερά του.

«Τρως το τελευταίο σου δείπνο, Πότερ;» ρώτησε ειρωνικά τον Χάρι. «Πότε παίρνεις το τρένο για να ξαναγυρίσεις στους Μαγκλ;»

«Είσαι πολύ πιο θαρραλέος τώρα που πατάς στη γη κι έχεις δίπλα τους μικρούς σου φίλους», αποκρίθηκε ψύχραιμα ο Χάρι. Βέβαια ο Κράμπε και ο Γκόιλ κάθε άλλο παρά μικροί ήταν, αλλά μιας και το τραπέζι των καθηγητών ήταν ακόμη γεμάτο, οι δυο τους δεν μπορούσαν παρά να του ρίχνουν άγριες ματιές.

«Θα σ' αντιμετωπίσω μόνος μου όποτε θέλεις», είπε ο Μαλφόι. «Απόψε το βράδυ, αν σε βολεύει... Μια μονομαχία μάγων, μόνο με μαγικά ραβδιά. Χωρίς καμιά επαφή! Τι τρέχει; Δεν έχεις ποτέ ακούσει για τη μονομαχία των μάγων;»

«Και βέβαια έχει!» πετάχτηκε αμέσως ο Ρον. «Εγώ θα είμαι ο δεύτερος του. Ο δικός σου ποιος θα είναι;»

Ο Μαλφόι κοίταξε τους δυο φίλους του ζυγίζοντας τους.

«Ο Κράμπε», αποκρίθηκε. «Μεσάνυχτα, σύμφωνοι; Θα συναντηθούμε στην αίθουσα με τα παλιά έπιπλα. Δεν είναι ποτέ κλειδωμένη».

'Οταν ο Μαλφόι κι οι φίλοι του απομακρύνθηκαν, ο Χάρι κι ο Ρον κοιτάχτηκαν.

«Τι είναι η μονομαχία των μάγων;» ρώτησε ο Χάρι. «Και τι σημαίνει πως εσύ θα είσαι ο δεύτερος μου;»

«Να... ο δεύτερος βρίσκεται εκεί, για να πάρει τη θέση σου, αν σκοτωθείς...» αποκρίθηκε δήθεν ανέμελα ο Ρον, αρχίζοντας να τρώει τη μηλόπιτα του. Βλέποντας όμως την τρομοκρατημένη έκφραση στο πρόσωπο του Χάρι, πρόσθεσε βιαστικά: «Μόνον όσοι μάγοι μονομαχούν αληθινά, σκοτώνονται. Το πιο πολύ που θα καταφέρετε, εσύ κι ο Μαλφόι, θα είναι να στέλνετε σπίθες ο ένας στον άλλον, γιατί κανείς απ' τους δυο σας δεν ξέρει αρκετά μάγια για να κάνει αληθινή ζημιά... Εξάλλου είμαι σίγουρος πως, όταν είπε να μονομαχήσετε, περίμενε ν' αρνηθείς...»

«Και τι θα κάνω, αν κουνάω το ραβδί μου και δε γίνεται τίποτα;» ρώτησε ο Χάρι.

«Πέτα το και δώσ' του μια γροθιά στη μούρη!» αποκρίθηκε ο Ρον.

«Με συγχωρείτε...»

Τα δυο αγόρια σήκωσαν το βλέμμα κι είδαν την Ερμιόνη Γκρέιντζερ να στέκεται δίπλα τους.

«Δεν μπορεί κανείς να φάει ποτέ με την ησυχία του!» μουρμούρισε νευριασμένος ο Ρον.

Η Ερμιόνη, όμως, τον αγνόησε και μίλησε στον Χάρι.

«...δεν το ήθελα, αλλά άκουσα αυτά που έλεγες με τον Μαλφόι», άρχισε διστακτικά.

«Σίγουρα δεν το ήθελες!» μουρμούρισε σαρκαστικά ο Ρον.

«... και απαγορεύεται να γυρίζεις μόνος σου τη νύχτα στο πάρκο...» συνέχισε η Ερμιόνη. «Σκέψου πόσους βαθμούς θα χάσει το Γκρίφιντορ, αν σε πιάσουν... Και θα σε πιάσουν οπωσδήποτε!... Θα είναι πολύ εγωιστικό από μέρους σου, αν...»

«Δικός μου Λογαριασμός!» την έκοψε ο Χάρι.

«Να μη σε κρατάμε...» πρόσθεσε ο Ρον.

Όπως και να το κάνεις, δεν ήταν αυτός ο καλύτερος τρόπος για να τελειώσει η μέρα, σκεφτόταν αργότερα ο Χάρι, ενώ άκουγε ξαπλωμένος στο κρεβάτι του τις αναπνοές των κοιμισμένων Σίμους και Νιλ (ο Νέβιλ δεν είχε ακόμη βγει απ' το νοσοκομείο). Ο Ρον είχε περάσει ίο υπόλοιπο βράδυ δίνοντας του συμβουλές του τύπου: «Αν προσπαθήσει να σε καταραστεί, καλύτερα να το βάλεις στα πόδια, γιατί δε θυμάμαι πώς εξουδετερώνονται οι κατάρες».

Ακόμη, υπήρχαν πολλές πιθανότητες να τους πιάσει ο επιστάτης Φιλτς, ή η γάτα του, η κυρία Νόρις. Ο Χάρι φοβόταν μήπως παρατραβούσε το σκοινί παραβαίνοντας κι ένα δεύτερο κανονισμό του σχολείου μέσα στην ίδια μέρα. Από την άλλη μεριά, πάλι, το αντιπαθητικό κι ειρωνικό πρόσωπο του Μαλφόι δεν έφευγε απ' το μυαλό του... και δεν μπορούσε ν' αφήσει να πάει χαμένη η ευκαιρία να τον νικήσει...

«Εντεκάμισι», ψιθύρισε κάποια στιγμή ο Ρον. «Ώρα να πηγαίνουμε...»

Όσο πιο αθόρυβα μπορούσαν, φόρεσαν κι οι δυο τις μακριές ρόμπες τους, πήραν τα μαγικά ραβδιά τους και βγήκαν απ' την κρεβατοκάμαρα, κατέβηκαν τη σκάλα και μπήκαν στην αίθουσα αναψυχής του Γκρίφιντορ. Τα λίγα κάρβουνα που ήταν ακόμη αναμμένα στο τζάκι, μεταμόρφωναν τις πολυθρόνες και τα χαμηλά τραπέζια σε σκοτεινούς όγκους. Τα δυο παιδιά προχώρησαν προς το πορτρέτο της χοντρής κυρίας που έκρυβε το άνοιγμα της εξόδου, όταν

μια φωνή ακούστηκε ξαφνικά πίσω τους.

«Δεν πιστεύω να ετοιμάζεσαι να κάνεις μια τόσο μεγάλη ανοησία, Χάρι», είπε η φωνή, που ήταν κοριτσίστικη.

Μια λάμπα άναψε και στο φως της είδαν την Ερμιόνη, τυλιγμένη σε μια ροζ ρόμπα και με θυμωμένη έκφραση στο πρόσωπο της.

«Εσύ!» φώναξε αγριεμένος ο Ρον. «Πήγαινε αμέσως στο κρεβάτι σου!»

«Παραλίγο να το πω στον αδελφό σου!» του απάντησε κοφτά η Ερμιόνη. «Ο Πέρσι είναι επιμελητής... μπορεί να σταματήσει αυτή τη μεγάλη βλακεία...»

Ο Χάρι δυσκολευόταν να πιστέψει πως κάποιος μπορούσε να γίνει τόσο ενοχλητικός, όσο αυτό το κορίτσι μπροστά τους.

«'Ελα, πάμε», είπε στον Ρον, καθώς έσπρωχνε στην άκρη το πορτρέτο και περνούσε το σκοτεινό άνοιγμα. Ο Ρον τον ακολούθησε.

Η Ερμιόνη, όμως, ήταν αποφασισμένη να μην υποχωρήσει εύκολα. Βιαστικά, πέρασε κι αυτή το άνοιγμα πίσω από τον Ρον, μαλώνοντας τους σαν θυμωμένη κότα.

«Μα δε σας νοιάζει καθόλου για το Γκρίφιντορ; Μόνο για, τους εαυτούς σας νοιαζόσαστε; Εγώ, πάντως, δε θέλω να κερδίσει το Σλίθεριν το φετινό πρωτάθλημα. Κι αυτό ακρι-ί βώς θα γίνει, αν χάσετε όλους τους βαθμούς που κέρδισαί απ' την καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ, επειδή ήξερα απέξω τα| πάντα για τα αντίστροφα μάγια!...»

«Φύγε από δω!»

«Πολύ καλά. Εγώ σας προειδοποίησα. Κι εσύ, Χάρι Πότερ, να θυμάσαι τα λόγια μου, όταν αύριο θα είσαι στο τρένο για το σπίτι του και...»

Η φράση της, όμως, έμεινε στη μέση, καθώς η Ερμιόνη γύρισε προς το πορτρέτο της χοντρής κυρίας και το βρήκε ξαφνικά, άδειο. Η χοντρή κυρία είχε φύγει για μια νυχτερινή επίσκεψη κι η Ερμιόνη βρισκόταν τώρα κλειδωμένη έξω από τον πύργο του Γκρίφιντορ.

«Τι θα κάνω τώρα;» φώναξε τρομαγμένη.

«Δικό σου πρόβλημα», αποκρίθηκε αδιάφορα ο Ρον. «Εμείς πρέπει να πηγαίνουμε, γιατί θ' αργήσουμε».

Τα δυο αγόρια άρχισαν αμέσως ν' απομακρύνονται. Προτού όμως φτάσουν στο τέλος του διαδρόμου, η Ερμιόνη τους πρόλαβε.

«Θα 'ρθω μαζί σας!» τους είπε.

«Αποκλείεται!»

«Νομίζετε πως θα περιμένω εδώ, ολομόναχη, για να με πιάσει ο Φιλτς; Αν βρει και τους τρεις μας, θα του πω την αλήθεια, πως δηλαδή προσπαθούσα να σας σταματήσω, κι εσείς θα με υποστηρίξετε...»

«Μωρέ μπράβο θράσος!» είπε ο Ρον.

«Σκάστε κι οι δυο!» ψιθύρισε ο Χάρι. «Κάτι άκουσα...»

Αυτό το «κάτι» ακουγόταν σαν σύρσιμο.

«Η κυρία Νόρις», ψιθύρισε ο Ρον, κοιτάζοντας γύρω του στο μισοσκόταδο.

Δεν ήταν όμως η γάτα του Φιλτς, αλλά ο Νέβιλ. Κοιμόταν κουλουριασμένος στο πάτωμα, αλλά είχε ξυπνήσει απ' τις φωνές τους.

«Ευτυχώς που με βρήκατε!» τους είπε. «Ώρες είμαι εδώ... Δεν μπορούσα να θυμηθώ το καινούριο σύνθημα για να κάνω τη χοντρή κυρία να παραμερίσει...»

«Μη μιλάς τόσο δυνατά, Νέβιλ! Το καινούριο σύνθημα είναι "Μουσούδα γουρουνιού", αλλά δε θα σ' ωφελήσει σε τίποτα, γιατί η χοντρή κυρία έφυγε απ' το κάδρο της».

«Πώς πάει το χέρι σου;» τον ρώτησε ο Χάρι.

«Σαν καινούριο! Η κυρία Πόμφρι το διόρθωσε σ' ένα λεπτό».

«Ωραία, ωραία... Λοιπόν, Νέβιλ, εμείς πρέπει να πάμε κάπου. Θα σε δούμε αργότερα...»

«Μη μ' αφήνετε εδώ μόνο μου!» φώναξε ο Νέβιλ, ενώ πεταγόταν όρθιος. «Φοβάμαι να μείνω άλλο, γιατί ο Ματωμένος Βαρόνος πέρασε κιόλας από δω δυο φορές».

Ο Ρον κοίταξε το ρολόι του κι έριξε μια θυμωμένη ματιά στην Ερμιόνη και στον Νέβιλ.

«Αν κάποιος απ' τους δυο σας γίνει η αιτία να μας πιάσουν», τους είπε απειλητικά, «θα μάθω αυτή την κατάρα που μας έλεγε χθες ο καθηγητής Κούιρελ και θα τη χρησιμοποιήσω εναντίον σας!»

Η Ερμιόνη άνοιξε το στόμα της, ίσως για να πει στον Ρον ποια ήταν αυτή η κατάρα. Ο Χάρι, όμως, της ψιθύρισε επιτακτικά να σωπάσει κι έκανε σ' όλους νόημα να προχωρήσουν.

Όσο πιο αθόρυβα μπορούσαν, άρχισαν να διασχίζουν ατελείωτους διαδρόμους, που φωτίζονταν μονάχα απ' το φως του φεγγαριού όπως έμπαινε απ' τα ψηλά παράθυρα. Ο Χάρι περίμενε να συναντήσουν τον Φιλτς ή την κυρία Νόρις σε κάθε γωνιά, αλλά στάθηκαν τυχεροί... Τέλος, αφού ανέβηκαν μια στριφτή σκάλα, έτρεξαν στις μύτες των ποδιών τους προς την αίθουσα των τροπαίων...

Ο Μαλφόι κι ο Κράμπε δεν είχαν έρθει ακόμη. Οι κρυστάλλινες βιτρίνες με τα χρυσά κι ασημένια τρόπαια, τους δίσκους, τις πλακέτες, τα Βάζα και τ' άλλα αντικείμενα, γυάλιζαν στο φως του φεγγαριού. Τα τρία παιδιά στάθηκαν με την πλάτη τους στον ένα τοίχο, παρακολουθώντας ταυτόχρονα και τις δυο πόρτες της αίθουσας. Ο Χάρι, μάλιστα, έβγαλε και το μαγικό ραβδί του, για να είναι έτοιμος, αν ο Μαλφόι παρουσιαζόταν ξαφνικά μπροστά του κι άρχιζε αμέσως την επίθεση. Τα λεπτά συνέχισαν να περνούν.

«Άργησε. Ίσως να φοβήθηκε», του ψιθύρισε ο Ρον.

Ένας ξαφνικός θόρυβος στο διπλανό δωμάτιο τους έκανε όλους ν' αναπηδήσουν... Ο Χάρι μόλις είχε σηκώσει το μαγικό ραβδί του, όταν άκουσαν κάποιον να μιλά και δεν ήταν ο Μαλφόι!

«Μύρισε παντού, χρυσή μου. Μπορεί να κρύβονται σε κάποια γωνιά...»

Ήταν ο Φιλτς και μιλούσε στην κυρία Νόρις. Τρομοκρατημένος, ο Χάρι έκανε νόημα στους άλλους να τον ακολου-

θήσουν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Γλίστρησαν όλοι μαζί προς την πόρτα εκείνη που τους οδηγούσε πιο μακριά απ' τη φωνή του επιστάτη. Ο Νέβιλ, που ήταν ο τελευταίος, μόλις είχε καταφέρει να γλιστρήσει απ' την πόρτα και να την κλείσει πίσω του, όταν άκουσαν τον Φιλτς να μπαίνει στην αίθουσα των τροπαίων.

«Κάπου εδώ θα πρέπει να είναι», τον άκουσαν να λέει. «Ασφαλώς θα κρύβονται...»

«Από δω», ψιθύρισε ο Χάρι κι όλοι μαζί άρχισαν να διασχίζουν μια γαλαρία γεμάτη πανοπλίες.

Πίσω τους άκουγαν τον Φιλτς να πλησιάζει. Ο Νέβιλ έχασε τότε την ψυχραιμία του, άρχισε να τρέχει, έπεσε πάνω στον Ρον και τον έριξε σε μια απ' τις πανοπλίες, που έπεσε κι αυτή κάτω μαζί τους.

Ο θόρυβος από σιδηρικά και φωνές ήταν αρκετός για να ξυπνήσει ολόκληρο το κάστρο.

«Τρέξτε!» φώναξε ο Χάρι και τα τέσσερα παιδιά άρχισαν να διασχίζουν τρέχοντας τη γαλαρία, χωρίς να κοιτάζουν πίσω τους, για να δουν αν ο επιστάτης τα ακολουθούσε...

Ένας διάδρομος φάνηκε μπροστά τους, μετά ένας άλλος και συνέχισαν να τρέχουν, με τον Χάρι μπροστά, χωρίς να έχουν ιδέα για το πού βρίσκονταν, ή για το πού πήγαιναν. Παραμέρισαν μια ταπετσαρία, διέσχισαν άλλον ένα διάδρομο και βρέθηκαν ξαφνικά στην αίθουσα όπου γίνονταν τα μαθήματα για τα φίλτρα και που όλοι ήξεραν πως βρισκόταν πολύ μακριά απ' την αίθουσα με τα τρόπαια.

«Νομίζω πως του ξεφύγαμε», είπε λαχανιασμένος ο Χάρι, ακουμπώντας στον παγωμένο τοίχο και σκουπίζοντας το μέτωπο του. Ο Νέβιλ ήταν διπλωμένος στα δύο κι έβηχε δυνατά.

«Σας... το... είπα!» ψιθύρισε με προσπάθεια η Ερμιόνη, σφίγγοντας με τις παλάμες τα πονεμένα πλευρά της. «Σας... το... είπα!»

«Πρέπει να ξαναγυρίσουμε στο Γκρίφιντορ», είπε ο Ρον. «Κι όσο γίνεται πιο γρήγορα!»

«Ο Μαλφόι σου έστησε παγίδα», είπε η Ερμιόνη στον Χάρι. «Το κατάλαβες τώρα; Ποτέ δεν είχε σκοπό να 'ρθει να μονομαχήσει μαζί σου... Όσο για τον Φιλις, ήξερε πως κάποιος θα πήγαινε στην αίθουσα με τα τρόπαια... κι αυτό πάει να πει πως ο Μαλφόι τον ειδοποίησε...»

Ο Χάρι σκέφτηκε πως η Ερμιόνη είχε πιθανότατα δίκιο, αλλά αποφάσισε να μην της το πει.

«Πάμε καλύτερα;» ψιθύρισε.

Φαίνεται όμως πως δεν ήταν γραφτό τους να ξεμπερδέψουν εύκολα. Δεν είχαν προχωρήσει πιο πολύ από καμιά δεκαριά μέτρα, όταν μια πόρτα άνοιξε μπροστά τους. Ο Πιβς βγήκε έξω και, βλέποντας τους, σταμάτησε ενθουσιασμένος.

«Α, τα πουλάκια μου!» φώναξε.

«Πιο σιγά, Πιβς!» παρακάλεσε ο Ρον. «Αν μας πιάσουν, θα μας αποβάλουν».

Ο Πιβς, όμως, γέλασε σαρκαστικά.

«Τα καημένα τα πρωτάκια μου!» φώναξε κατόπιν. «Πού γυρίζατε τέτοια ώρα;»

«Μη φωνάζεις, Πιβς, σε παρακαλώ...»

«Πρέπει να το πω στον Φιλτς», συνέχισε εκείνος, με μια υποκριτικά αγαθή έκφραση. «Για το δικό σας το καλό, βέβαια...»

«Φύγε απ' τη μέση!» είπε νευριασμένος ο Ρον και τον έσπρωξε απότομα.

Αυτό, όμως, ήταν μεγάλο λάθος.

«Μαθητές έξω απ' τα κρεβάτια τους!» φώναξε ο Πιβς, όσο πιο δυνατά μπορούσε. «Μαθητές έξω απ' τα κρεβάτια τους, στο διάδρομο κοντά στην τάξη των φίλτρων!»

Τα τέσσερα παιδιά άρχισαν να τρέχουν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Έφτασαν στο τέλος του διαδρόμου και σταμάτησαν μπροστά σε μια πόρτα· μια πόρτα κλειδωμένη.

«Την πάθαμε!» είπε ο Ρον, καθώς οι άλλοι έπαιζαν μάταια το χερούλι. «Αυτό θα είναι το τέλος μας!»

Πίσω τους ακούγονταν καθαρά βήματα, καθώς ο Φιλτς

έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε προς το σημείο απ' όπου ο Πιβς φώναζε ακόμη.

«Κάντε μου χώρο!» είπε αποφασιστικά η Ερμιόνη κι άρπαξε το μαγικό ραβδί του Χάρι απ' το χέρι του. Μετά χτύπησε με την άκρη του την κλειδαριά κι είπε: «Αλοχομόρα».

Η κλειδαριά έκανε αμέσως κλικ, η πόρτα άνοιξε, τα παιδιά πέρασαν μέσα, την έκλεισαν βιαστικά και μετά κόλλησαν τ' αφτιά τους επάνω της, για ν' ακούσουν τι γινόταν απ' την άλλη πλευρά.

«Προς τα πού πήγαν, Πιβς;» άκουσαν τη φωνή του Φιλτς. «Πες μου γρήγορα».

«Μόνο αν μου πεις "σε παρακαλώ"...»

«Άσε τις χαζομάρες, Πιβς, γιατί θα θυμώσω. Τώρα πες μου! Προς τα πού πήγαν;»

«Δε θα πω τίποτα, αν δεν ακούσω πρώτα το "σε παρακαλώ"», επέμεινε ο Πιβς, με την ενοχλητική και στριγκή φωνή του.

«Καλά, λοιπόν. Παρακαλώ!»

«Σ' την έσκασα! Χα, χα, χα!» γέλασε τότε ο Πιβς και τα τέσσερα παιδιά τον άκουσαν ν' απομακρύνεται, ενώ ο Φιλτς έβραζε από μανία.

«Νομίζει πως αυτή η πόρτα είναι κλειδωμένη», ψιθύρισε ο Χάρι. «Θαρρώ πως τη γλιτώσαμε... Άσε με ήσυχο, Νέβιλ!» ψιθύρισε κατόπιν, γιατί μερικές στιγμές πριν ο Νέβιλ τραβούσε επίμονα την άκρη απ' το μανίκι του. «Τι τρέχει λοιπόν;»

Ταυτόχρονα ο Χάρι γύρισε πίσω κι είδε αμέσως τι έτρεχε. Την πρώτη στιγμή ήταν σίγουρος πως έβλεπε κάποιον τρομερό εφιάλτη και πως σύντομα θα ξυπνούσε... Γιατί αυτό πια ήταν υπερβολικά πολύ... μετά απ' όλα όσα τους είχαν συμβεί ως εκείνη τη στιγμή!

Δε βρίσκονταν σε κάποια αίθουσα, όπως είχε αρχικά νομίσει, αλλά σ' έναν άλλο διάδρομο — στον απαγορευμένο διάδρομο του τρίτου πατώματος! Και τώρα όλοι ήξεραν γιατί ήταν απαγορευμένος.

Τα βλέμματα τους ήταν στηλωμένα στην άγρια φάτσα ενός τερατόμορφου σκύλου, ενός σκύλου τόσο μεγάλου, που γέμιζε σχεδόν ολόκληρο το χώρο απ' το πάτωμα ως το ταβάνι. Αυτός ο σκύλος είχε τρία κεφάλια, δηλαδή τρία ζευγάρια τρελά μάτια, τρεις μύτες, που μύριζαν προς το μέρος τους, και τρία στόματα, γεμάτα τεράστια κιτρινωπά δόντια και σάλια.

Ο φρικτός σκύλος στεκόταν εντελώς ακίνητος, με τα έξι μάτια του στηλωμένα επάνω τους. Ο Χάρι ήξερε πως ο μόνος λόγος που ήταν ακόμη ζωντανοί, ήταν επειδή η ξαφνική εμφάνιση τους τον είχε παραξενέψει. Γρήγορα, όμως, θα συνερχόταν και τότε...

Ο Χάρι άπλωσε το χέρι του προς το πόμολο της πόρτας. Γιατί ανάμεσα στο σίγουρο θάνατο και τον Φιλτς, προτιμούσε τον Φιλτς!

Η πόρτα άνοιξε αθόρυβα. Πέρασαν όλοι απ' την άλλη πλευρά και την έκλεισαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Κατόπιν άρχισαν να τρέχουν, σχεδόν να πετούν — τόσο γρήγορα πήγαιναν προς τη μεριά του διαδρόμου απ' όπου είχαν έρθει. Ο Φιλτς πρέπει να τους έψαχνε τώρα αλλού, γιατί δε φαινόταν πουθενά. Ο επιστάτης, όμως, δεν τους ένοιαζε πια. Το μόνο που ήθελαν, ήταν ν' απομακρυνθούν όσο πιο πολύ μπορούσαν απ' τον τερατόμορφο σκύλο. Συνέχισαν λοιπόν να τρέχουν, ώσπου έφτασαν μπροστά στο πορτρέτο της χοντρής κυρίας, στον έβδομο όροφο.

«Πού πήγατε;» τους ρώτησε αμέσως εκείνη, κοιτάζοντας τα κατακόκκινα και ιδρωμένα τους πρόσωπα.

«Να μη σε νοιάζει! Μουσούδα γουρουνιού, μουσούδα γουρουνιού!» φώναξε λαχανιασμένος ο Χάρι και το πορτρέτο παραμέρισε, αφήνοντας να φανεί το άνοιγμα πίσω του. Τα τέσσερα παιδιά το πέρασαν βιαστικά, μπήκαν στην αίθουσα αναψυχής κι έπεσαν εξαντλημένα στις πολυθρόνες.

Πέρασε αρκετή ώρα προτού κάποιος μιλήσει. Ο Νέβιλ, μάλιστα, έμοιαζε ότι δε θα ξαναμιλούσε ποτέ.

«Τι νομίζουν πως κάνουν, κρατώντας ένα τέτοιο τέρας

κλειδωμένο σ' ένα σχολείο;» είπε τέλος ο Ρον.

Στο μεταξύ, όμως, η Ερμιόνη είχε ξαναβρεί το κουράγιο και τη διάθεση της για γκρίνια.

«Κανείς σας δε χρησιμοποιεί τα μάτια του!» τους μάλωσε περιφρονητικά. «Κανείς σας δεν είδε πού στεκόταν αυτός ο σκύλος;»

«Στο πάτωμα, πού αλλού;» αποκρίθηκε ο Χάρι. «Εξάλλου, εγώ προσωπικά, δεν κοιτούσα τα πόδια, αλλά τα τρία του κεφάλια!»

«Όχι, όχι στο πάτωμα!» φώναξε η Ερμιόνη. «Επάνω στην πόρτα μιας καταπακτής στεκόταν!... Κι είναι ολοφάνερο πως κάτι φυλάει...»

Κατόπιν πετάχτηκε όρθια κι άρχισε να ρίχνει γύρω της θυμωμένες ματιές.

«Ελπίζω να ντρέπεστε για τα χάλια σας!» τους είπε. «Θα μπορούσαμε να είχαμε όλοι σκοτωθεί... ή, ακόμα χειρότερα, να μας είχαν αποβάλει! Και τώρα, αν δεν έχετε αντίρρηση, εγώ θα πάω στο κρεβάτι μου!»

Ο Ρον την κοίταζε με το στόμα ανοιχτό. «Όχι, καμιά αντίρρηση!» αποκρίθηκε ειρωνικά. «Αν θυμάσαι, δε σε πήραμε μαζί μας με το ζόρι!»

Η Ερμιόνη όμως δεν τον άκουσε, γιατί είχε κιόλας αρχίσει ν' απομακρύνεται. Όσο για τον Χάρι, τα τελευταία λόγια της είχαν γίνει η αφορμή για καινούριες σκέψεις.

Λίγο αργότερα, ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, σκεφτόταν: Ο σκύλος φύλαγε κάτι, δε χωρούσε αμφιβολία γι' αυτό... Κι ο Χάγκριντ είχε πει πως, εκτός απ' την τράπεζα Γκρίνγκοτς, το ίδιο το «Χόγκουαρτς» ήταν το πιο σίγουρο μέρος για να φυλάξεις κάτι...

Το πιο πιθανό λοιπόν ήταν πως, εντελώς τυχαία, ο Χάρι είχε ανακαλύψει το μέρος όπου ήταν κρυμμένο το τυλιγμένο σε βρόμικο πανί δέμα το οποίο ο Χάγκριντ είχε πάρει απ' το χρηματοκιβώτιο 713...

Χάλοουιν

Την άλλη μέρα στο πρωινό, ο Μαλφόι δεν πίστευε στα μάτια του, όταν είδε πως ο Χάρι κι ο Ρον βρίσκονταν ακόμη στο «Χόγκουαρτς». Έδειχναν βέβαια λίγο κουρασμένοι, αλλά απόλυτα κανονικοί. Μέχρι την άλλη μέρα χο πρωί, μάλιστα, τα δυο αγόρια είχαν αρχίσει να βλέπουν τη συνάντηση τους με τον τρικέφαλο σκύλο σαν μια θαυμάσια περιπέτεια κι είχαν διάθεση και για καινούριες. Στο μεταξύ ο Χάρι είχε πει στον Ρον όλα τα σχετικά με το διπλωμένο σε βρόμικο πανί μικρό πακέτο, το οποίο φαινόταν να έχει μεταφερθεί απ' την τράπεζα Γκρίνγκοτς στο «Χόγκουαρτς». Οι δυο τους πέρασαν αρκετή ώρα, προσπαθώντας να μαντέψουν τι μπορεί να ήταν αυτό που χρειαζόταν τόσο ισχυρή προστασία.

«Πρέπει να είναι κάτι ή αληθινά πολύτιμο, ή εξαιρετικά επικίνδυνο!» είπε ο Ρον.

«Ή και τα δύο...» πρόσθεσε ο Χάρι.

Επειδή, όμως, το μόνο πράγμα που ήξεραν γι' αυτό το μυστηριώδες αντικείμενο ήταν πως είχε σχήμα στενόμακρο και μήκος περίπου πέντε πόντους, δεν είχαν και πολλές ελπίδες να μαντέψουν τι μπορεί να ήταν, αν δε συγκέντρωναν περισσότερες πληροφορίες...

Το περίεργο ήταν πως ούτε ο Νέβιλ, αλλά ούτε και η πάντα περίεργη Ερμιόνη, έδειχναν το παραμικρό ενδιαφέρον

να μάθουν τι βρισκόταν στην καταπακτή που φύλαγε ο τερατώδης σκύλος. Το μόνο που ενδιέφερε τον Νέβιλ ήταν να μην ξαναπλησιάσει εκείνη την περιοχή. Όσο για την Ερμιόνη —την πολύξερη Ερμιόνη— δε μιλούσε πια στον Χάρι και στον Ρον, πράγμα που και οι δυο τους θεωρούσαν ανέλπιστη τύχη. Στο μυαλό του Χάρι και του Ρον δεν υπήρχε τώρα παρά μόνο μια σκέψη: πώς να εκδικηθούν τον Μαλφόι για την παγίδα που τους είχε στήσει. Και, προς μεγάλη τους ευχαρίστηση, αυτή η ευκαιρία παρουσιάστηκε με το ταχυδρομείο, περίπου μια εβδομάδα αργότερα.

Καθώς στη διάρκεια του πρωινού οι κουκουβάγιες που έφερναν τα γράμματα έμπαιναν στο μεγάλο χολ, η προσοχή όλων επικεντρώθηκε σ' ένα μακρύ και λεπτό πακέτο που κουβαλούσαν προσεκτικά έξι κουκουβάγιες. 0 Χάρι, το ίδιο περίεργος με τους άλλους, έμεινε με το στόμα ανοιχτό, όταν οι έξι κουκουβάγιες σταμάτησαν από πάνω του κι άφησαν το πακέτο να πέσει μπροστά του. Κατόπιν, καθώς εκείνες φτερούγιζαν μακριά, μια άλλη κουκουβάγια τον πλησίασε κι άφησε ένα γράμμα να πέσει επάνω στο πακέτο.

Ο Χάρι άνοιξε πρώτα το γράμμα. Ευτυχώς, γιατί έγραφε:

ΜΗΝ ΑΝΟΙΞΕΙΣ ΤΟ ΠΑΚΕΤΟ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ!

Περιέχει το καινούριο σου σκουπόξυλο, μοντέλο Σύννεφο 2000, και δε θέλω να δουν οι άλλοι πρωτοετείς πως εσύ έχεις δικό σου *σκουπόξυλο, επειδή τότε θα ζητάνε κι εκείνοι. Ο Όλιβερ Γουντ θα σε συναντήσει απόψε στο γήπεδο του κουίντιτς στις 7μ.μ., για την πρώτη σου προπόνηση.*

Καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ

Ο Χάρι έκανε μεγάλη προσπάθεια να κρύψει τη χαρά του καθώς έδινε το γράμμα στον Ρον.

«Ένα Σύννεφο δύο χιλιάδες!» είπε ο Ρον με λαχτάρα, αφού διάβασε το γράμμα. «Ούτε που έχω αγγίξει ένα τέτοιο!»

Τα δυο παιδιά έφυγαν γρήγορα απ' το μεγάλο χολ, θέλο-

ντας ν' ανοίξουν το πακέτο πριν απ' το πρώτο μάθημα. Καθώς όμως ανέβαιναν τη σκάλα, ο Μαλφόι, με τους αχώριστους φίλους του Κράμπε και Γκόιλ, τους έκοψε το δρόμο. Βλέποντας το πακέτο στα χέρια του Χάρι, ο Μαλφόι το άρπαξε κι άρχισε να το ψαχουλεύει.

«Αυτό είναι σκουπόξυλο!» είπε κατόπιν, πετώντας πίσω το πακέτο στον Χάρι, μ' ένα μίγμα ζήλιας και κακίας ζωγραφισμένο στο πρόσωπο του. «Αυτή τη φορά την πάτησες, Πότερ! Οι πρωτοετείς δεν επιτρέπεται να έχουν σκουπόξυλο!»

Ο Χάρι δε μίλησε, αλλά ο Ρον δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί στον πειρασμό.

«Δεν είναι και κανένα συνηθισμένο σκουπόξυλο!» φώναξε στον Μαλφόι. «Ένα Σύννεφο δύο χιλιάδες είναι! Εσύ τι σκουπόξυλο είπες πως έχεις σπίτι σου; Έναν Κομήτη διακόσια εξήντα, Μαλφόι; Καλός είναι κι ο Κομήτης, αλλά όχι στην ίδια κλάση με το Σύννεφο δύο χιλιάδες...»

«Και τι ξέρεις εσύ απ' αυτά, Ουέσλι; Ούτε μισό σκουπόξυλο δεν μπορείς ν' αγοράσεις!» αποκρίθηκε περιφρονητικά ο Μαλφόι. «Φαντάζομαι πως εσύ και τ' αδέλφια σου θα κάνετε οικονομίες και θ' αγοράζετε τα σκουπόξυλά σας κλαδάκι-κλαδάκι!»

Προτού όμως ο Ρον προλάβει ν' απαντήσει, ο καθηγητής Φλίτγουικ παρουσιάστηκε μπροστά τους.

«Ελπίζω να μην τσακώνεστε, παιδιά...» είπε.

«Στον Πότερ έστειλαν ένα σκουπόξυλο με το ταχυδρομείο, κύριε», είπε βιαστικά ο Μαλφόι.

«Ναι, ναι, το ξέρω», αποκρίθηκε εκείνος, χαμογελώντας στον Χάρι. «Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ μου εξήγησε τις ειδικές συνθήκες, Πότερ. Και... τι μοντέλο είναι;»

«Σύννεφο δύο χιλιάδες, κύριε», αποκρίθηκε ο Χάρι, προσπαθώντας να μη γελάσει με την έκφραση λυσσασμένης απογοήτευσης που είχε πάρει το πρόσωπο του Μαλφόι. «Κι είναι χάρη στο συμμαθητή μου Μαλφόι, που το απέκτησα...»

Τα δυο παιδιά απομακρύνθηκαν γελώντας ικανοποιημένα.

«Αλήθεια είναι αυτό που είπα πριν», παρατήρησε ο Χάρι όταν έφτασαν στο τέλος της σκάλας. «Γιατί, αν ο Μαλφόι δεν είχε κλέψει την μπάλα της μνήμης του Νέβιλ, εγώ δε θα ήμουν τώρα στην ομάδα του κουίντιτς...»

«Και νομίζεις πως αυτό είναι αρκετό για ν' αδιαφορείς για τους κανονισμούς!» ακούστηκε πίσω τους μια θυμωμένη φωνή.

Τα δυο αγόρια γύρισαν κι είδαν την Ερμιόνη ν' ανεβαίνει πίσω τους τη σκάλα, ρίχνοντας θυμωμένες ματιές στο πακέτο που κουβαλούσαν.

«Νόμιζα πως δε μας μιλάς», παρατήρησε ο Χάρι.

«Μη σταματάς τώρα. Συνέχισε, γιατί μας κάνεις μεγάλο κακό!» πρόσθεσε ειρωνικά ο Ρον.

Η Ερμιόνη τους γύρισε την πλάτη κι απομακρύνθηκε όλο υπεροψία.

Εκείνη τη μέρα ο Χάρι δυσκολεύθηκε πολύ να συγκεντρωθεί στα μαθήματα του, γιατί το μυαλό του πήγαινε απ' το καινούριο σκουπόξυλο, το οποίο βρισκόταν τώρα κάτω από το κρεβάτι του, στο γήπεδο του κουίντιτς, όπου θα έκανε την πρώτη του προπόνηση το ίδιο εκείνο βράδυ. Στο δείπνο άδειασε γρήγορα το πιάτο του, χωρίς να προσέχει τι τρώει. Μετά έτρεξαν με τον Ρον στο δωμάτιο τους, για να βγάλουν — επιτέλους! — το Σύννεφο 2000 απ' τη θήκη του.

«Α!» είπε με θαυμασμό ο Ρον, όταν ακούμπησαν το καινούριο σκουπόξυλο στο κρεβάτι του Χάρι.

Ακόμη κι ο Χάρι, που δεν είχε ιδέα για τα διάφορα μοντέλα σκουπόξυλων, ήταν σίγουρος πως το δικό του ήταν το καλύτερο: λεπτό και γυαλιστερό, με χερούλι από μαόνι, με μακριά ουρά από λεπτά και ίσια κλαδάκια και τις λέξεις «Σύννεφο 2000» γραμμένες με χρυσά γράμματα στην κορυφή του.

Όταν η ώρα πλησίαζε επτά, ο Χάρι βγήκε απ' το κάστρο κι άρχισε να προχωρεί προς το γήπεδο του κουίντιτς, ενώ το σούρουπο άρχιζε να πέφτει. Δεν είχε ποτέ πριν μπει στο στάδιο και το εσωτερικό του τον εντυπωσίασε. Εκατοντάδες καθί-

σματα ήταν στερεωμένα σε σκαλωσιές, έτσι ώστε οι θεατές να βρίσκονται ψηλά και να μπορούν να παρακολουθούν άνετα τις φάσεις του παιχνιδιού. Το γήπεδο είχε δύο άκρες και σε κάθε άκρη υπήρχαν τρεις χρυσοί στύλοι, με δαχτυλίδια κρεμασμένα στην κορυφή τους. Οι χρυσοί αυτοί στύλοι θύμιζαν στον Χάρι τα λεπτά μπαστούνια που χρησιμοποιούν τα παιδιά των Μαγκλ για να φτιάχνουν σαπουνόφουσκες, μόνο που αυτά εδώ ήταν πανύψηλα, τουλάχιστον ίσαμε είκοσι μέτρα.

Ο Χάρι λαχταρούσε τόσο πολύ να πετάξει, που δεν μπορούσε να περιμένει τον Γουντ. Έτσι καβάλησε το καινούριο του σκουπόξυλο, κλότσησε δυνατά και βρέθηκε στον αέρα. Μετά άρχισε να κάνει βόλτες επάνω απ' το γήπεδο, περνώντας μέσα απ' τα τέρματα κι απολαμβάνοντας το πόσο ευκίνητο ήταν το Σύννεφο 2000 και το πώς ανταποκρινόταν αμέσως στο παραμικρό του άγγιγμα.

«Ε, Πότερ! Κατέβα κάτω!»

Ο Όλιβερ Γουντ είχε έρθει. Κάτω απ' το ένα μπράτσο του κρατούσε ένα μεγάλο ξύλινο κουτί. Ο Χάρι προσγειώθηκε δίπλα του.

«Πολύ καλός είσαι!» του είπε ενθουσιασμένος ο Γουντ. «Καταλαβαίνω τώρα τι εννοούσε η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ... Έχεις αληθινό ταλέντο. Απόψε, το μόνο που θα σου μάθω είναι οι κανόνες του παιχνιδιού. Από αύριο θα παίρνεις κανονικά μέρος στις προπονήσεις της ομάδας, τρεις φορές την εβδομάδα...»

Μιλώντας, είχε ανοίξει το κουτί που κρατούσε. Μέσα βρίσκονταν τέσσερις μπάλες, καθεμιά με διαφορετικό μέγεθος.

«Λοιπόν», συνέχισε κατόπιν ο Γουντ. «Το κουίντιτς είναι εύκολο να το μάθεις, αλλά όχι και τόσο εύκολο να το παίξεις. Η κάθε ομάδα έχει εφτά παίκτες. Οι τρεις απ' αυτούς λέγονται "κυνηγοί"».

«Τρεις κυνηγοί», επανέλαβε ο Χάρι, ενώ ο Γουντ έβγαζε απ' το κουτί μια κατακόκκινη μπάλα, στο μέγεθος μπάλας ποδοσφαίρου.

«Αυτή η μπάλα ονομάζεται "κόκκινη"», είπε. «Οι κυνηγοί πετούν ο ένας στον άλλον την κόκκινη και προσπαθούν να την περάσουν μέσα από ένα απ' αυτά εκεί τα δαχτυλίδια, για να βάλουν γκολ. Κάθε γκολ, δηλαδή κάθε φορά που αυτή η κόκκινη μπάλα περνά μέσα από ένα δαχτυλίδι, σημαίνει δέκα βαθμούς. Κατάλαβες;»

«Ναι», αποκρίθηκε ο Χάρι. «Δηλαδή αυτό το παιχνίδι είναι κάτι σαν... σαν το μπάσκετ, μόνο που παίζεται επάνω σε σκουπόξυλα και με έξι κρίκους, έτσι;»

«Τι είναι το μπάσκετ;» ρώτησε με περιέργεια ο Γουντ.

«Θα σου εξηγήσω άλλη φορά. Συνέχισε τώρα...» απάντησε ο Χάρι.

«Λοιπόν, σε κάθε ομάδα υπάρχει κι ένας παίκτης που ονομάζεται "φύλακας". Εγώ είμαι ο φύλακας της ομάδας του Γκρίφιντορ. Πρέπει, δηλαδή, να πετάω γύρω απ' τους κρίκους της ομάδας μου και να εμποδίζω τους αντιπάλους να βάζουν γκολ».

«Τρεις κυνηγοί, ένας φύλακας», είπε ο Χάρι, αποφασισμένος να τα θυμάται όλα. «Και παίζουν με την κόκκινη. Εντάξει, το κατάλαβα. Τι ρόλο, όμως, παίζουν οι άλλες τρεις μπάλες που έχεις;»

«Θα σου δείξω τώρα», αποκρίθηκε ο Γουντ. «Πάρε αυτό». Κι έδωσε στον Χάρι ένα μικρό ρόπαλο. «Θα σου δείξω τι κάνουν οι μαύρες», συνέχισε ο Γουντ, δείχνοντας στον Χάρι άλλες δυο μπάλες, κατάμαυρες, γυαλιστερές και λίγο μεγαλύτερες από την κόκκινη. Ο Χάρι πρόσεξε πως αυτές οι μαύρες μπάλες ήσαν δεμένες μέσα στο κουτί με λωρίδες, ενώ έμοιαζαν σαν να προσπαθούσαν συνέχεια να φύγουν απ' τα δεσμά τους.

«Κάνε πιο πέρα!» του είπε ο Γουντ κι έλυσε μια απ' τις μαύρες μπάλες.

Αμέσως εκείνη τινάχτηκε ψηλά στον αέρα. Μετά άρχισε να κατεβαίνει ίσια καταπάνω στο πρόσωπο του Χάρι. Εκείνος πρόλαβε και τη χτύπησε με το ρόπαλο, στέλνοντας την

ίσια μπροστά. Τότε η μαύρη έβαλε στόχο τον Γουντ, ορμώντας καταπάνω του. Προτού τον χτυπήσει όμως, εκείνος πήδησε ψηλά, την άρπαξε και την κατέβασε στο πάτωμα, πέφτοντας ολόκληρος επάνω της, για να την ακινητοποιήσει.

«Βλέπεις;» ρώτησε κατόπιν λαχανιασμένος τον Χάρι, ενώ έβαζε με το ζόρι τη μαύρη στο κουτί και την έδενε με τα λουριά. «Οι μαύρες, λοιπόν, πετούν γρήγορα γύρω γύρω, στοχεύοντας τους παίκτες και προσπαθώντας να τους ρίξουν απ' τα σκουπόξυλά τους. Γι' αυτό και υπάρχουν δύο "χτυπητές" σε κάθε ομάδα —στη δική μας είναι οι δίδυμοι Ουέσλι—, των οποίων η δουλειά είναι να προστατεύουν τους συμπαίκτες τους από τις μαύρες και να προσπαθούν να τις στέλνουν στους αντιπάλους. Τι λες, τα κατάλαβες όλ' αυτά;»

«Τρεις κυνηγοί προσπαθούν να βάλουν γκολ με την κόκκινη. Ο φύλακας φυλάει το τέρμα. Οι χτυπητές κρατούν τις μαύρες μακριά απ' τους συμπαίκτες τους», είπε με μια ανάσα ο Χάρι.

«Πολύ καλά, Πότερ».

«Εεε... οι μαύρες σκότωσαν ποτέ κανέναν παίκτη;» ρώτησε ο Χάρι, ελπίζοντας η ερώτηση του να μην είχε πολύ δραματικό τόνο.

«Ποτέ εδώ στο "Χόγκουαρτς"», αποκρίθηκε ο Γουντ. «Είχαμε μερικά σπασμένα σαγόνια, αλλά τίποτα χειρότερο... Τώρα, ο τελευταίος παίκτης της κάθε ομάδας είναι ο "ανιχνευτής" . Αυτός θα είσαι εσύ στην ομάδα μας! Και δε χρειάζεται ν' απασχολείσαι ούτε με την κόκκινη, ούτε με τις μαύρες...»

«...εκτός αν κινδυνεύω να μου σπάσουν το κεφάλι», τον διέκοψε ο Χάρι.

«Μην ανησυχείς. Οι δίδυμοι Ουέσλι είναι κάτι παραπάνω από ικανοί να τα βγάλουν πέρα με τις μαύρες και να σε προστατέψουν. Θέλω να πω, αυτοί οι δύο είναι από μόνοι τους σαν ένα ζευγάρι μαύρες...»

Μιλώντας, ο Γουντ έβαλε πάλι το χέρι του στο ξύλινο κου-

τί κι έβγαλε από μέσα την τελευταία μπάλα. Σε σύγκριση με την κόκκινη και τις μαύρες, ήταν πολύ μικρή, όχι μεγαλύτερη από ένα μεγάλο καρύδι. Είχε ζωηρό χρυσαφί χρώμα και δυο μικρά ασημένια φτερά, τα οποία βρίσκονταν σε διαρκή κίνηση.

«Αυτή εδώ είναι η "χρυσή"», είπε ο Γουντ, «δηλαδή η πιο σημαντική απ' όλες τις μπάλες του κουίντιτς. Πολύ δύσκολα πιάνεται, γιατί είναι τόσο μικρή, που δε φαίνεται εύκολα. Η δουλειά του ανιχνευτή είναι να πιάνει τη χρυσή. Πρέπει, λοιπόν, να πετάει συνέχεια ανάμεσα στους κυνηγούς, τους χτυπητές, τις μαύρες μπάλες και την κόκκινη, για να πιάσει τη χρυσή, προτού την πιάσει ο ανιχνευτής της άλλης ομάδας. Γιατί όποιος ανιχνευτής πιάσει τη χρυσή, κερδίζει για την ομάδα του εκατόν πενήντα βαθμούς, με αποτέλεσμα βέβαια αυτή η ομάδα να κερδίζει και το ματς. Ακριβώς γι' αυτό, όλοι προσπαθούν να κάνουν δύσκολη τη ζωή στους ανιχνευτές. Κι ένα ματς κουίντιτς τελειώνει μόνο όταν πιαστεί η χρυσή. Αυτό σημαίνει ότι ένα ματς μπορεί να συνεχίζεται για πολύ καιρό. Νομίζω πως το παγκόσμιο ρεκόρ είναι τρεις μήνες και τότε έπρεπε να βάζουν συνεχώς στο παιχνίδι καινούριους παίκτες, για να μπορούν οι προηγούμενοι να τρώνε και να κοιμούνται... Λοιπόν, αυτά είναι όλα. Μήπως έχεις τίποτα ερωτήσεις;»

Ο Χάρι κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Καταλάβαινε πολύ καλά τι έπρεπε να κάνει. Το πώς να το κάνει, ήταν που του φαινόταν δύσκολο!

«Μπορούμε να κάνουμε τώρα λίγη προπόνηση. Όχι με τη χρυσή βέβαια, γιατί δεν υπάρχει πια αρκετό φως...» είπε κατόπιν ο Γουντ, βάζοντας τη μικροσκοπική μπάλα μέσα στο κουτί. «Ας δοκιμάσουμε καλύτερα με μερικές απ' αυτές τις μπάλες...»

Μιλώντας, έβγαλε απ' την τσέπη του μερικές συνηθισμένες μπάλες του τένις. Λίγες στιγμές αργότερα ο Χάρι κι ο Γουντ βρίσκονταν στον αέρα. Ο Γουντ πετούσε τις μπάλες

στον Χάρι από διάφορες κατευθύνσεις κι εκείνος έβαζε τα δυνατά του για να τις πιάσει.

Ο Χάρι δεν έχασε ούτε μια απ' τις μπάλες κι ο Γουντ έμεινε ενθουσιασμένος. Μετά από μισή ώρα, όμως, αναγκάστηκαν να σταματήσουν, γιατί το σκοτάδι είχε πυκνώσει.

«Το φετινό κύπελλο του κουίντιτς θα έχει επάνω του γραμμένο τ' όνομα του κοιτώνα μας!» είπε με πεποίθηση ο Γουντ καθώς γυρνούσαν κουρασμένοι στο κάστρο. «Και δε θα μου φανεί καθόλου παράξενο, αν γίνεις καλύτερος παίκτης κι απ' τον Τσάρλι Ουέσλι, που θα μπορούσε να έχει παίξει στη Εθνική Αγγλίας Κουίντιτς, αν δεν είχε φύγει για να κυνηγήσει δράκους!»

Ίσως να ήταν το γεγονός ότι ήταν συνεχώς απασχολημένος με τις προπονήσεις και με τα υπόλοιπα μαθήματα, γιατί ο Χάρι παραξενεύτηκε πολύ όταν συνειδητοποίησε ότι βρισκόταν στο «Χόγκουαρτς» εδώ και τρεις ολόκληρους μήνες. Ένιωθε το τεράστιο κάστρο σαν σπίτι του, πολύ περισσότερο απ' όσο είχε ποτέ νιώσει το σπίτι των Ντάρσλι στην οδό Πριβέι. Όσο για τα μαθήματα, γίνονταν όλο και πιο ενδιαφέροντα, ιδιαίτερα τώρα που είχαν όλοι μάθει τα βασικά.

Το πρωί της ημέρας του Χάλοουιν* όλα τα παιδιά ξύπνησαν με την υπέροχη μυρωδιά της ψητής κολοκύθας να γεμίζει το κάστρο. Για τον Χάρι, η μεγαλύτερη ευχαρίστηση ήρθε

* Είναι η ημέρα εξορκισμού των κακών πνευμάτων. Στα σπίτια, κολοκύθες άδειες από το εσωτερικό τους και με ανοίγματα στη φλούδα, τοποθετούνται στα παράθυρα με αναμμένα κεριά μέσα, σαν φανάρια. Τα παιδιά μασκαρεύονται μάγοι, σκελετοί, φαντάσματα, Βρικόλακες κ.λπ. και γυρίζουν στους δρόμους χτυπώντας τα κουδούνια των σπιτιών. Οι ιδιοκτήτες τους ανοίγουν και τους δίνουν καραμέλες ή χρήματα, για να μην τους κάνουν μάγια. (Σ.τ.Μ.)

όταν, στο πρώτο τους μάθημα, τα ξόρκια, ο καθηγητής Φλίτγουικ τους είπε πως είχε έρθει η ώρα να μάθουν πώς να κάνουν αντικείμενα να πετούν. Όλα τα παιδιά το επιθυμούσαν πολύ, ιδιαίτερα από τότε που είχαν δει τον καθηγητή να κάνει το βάτραχο του Νέβιλ να πετά σ' όλο το δωμάτιο.

Ο καθηγητής Φλίτγουικ χώρισε την τάξη σε ζευγάρια, για να κάνουν δυο δυο τα πειράματα. Σύντροφος του Χάρι ήταν ο Σίμους Μίλιγκαν, κάτι που τον ανακούφισε, γιατί εντωμεταξύ είχε δει τον Νέβιλ, ο οποίος του έκανε νοήματα να κάνουν μαζί τα πειράματα. Ο καημένος ο Ρον, όμως, θα έκανε πειράματα μαζί με την Ερμιόνη. Κοιτάζοντας τους, ο Χάρι δεν μπορούσε να πει ποιος απ' τους δυο ήταν περισσότερο νευριασμένος. Γιατί η Ερμιόνη δεν είχε ξαναμιλήσει ούτε σ' εκείνον, ούτε στον Ρον, απ' τη μέρα που το σκουπόξυλο του Χάρι είχε φτάσει στο κάστρο.

«Λοιπόν, τώρα δεν πρέπει να ξεχάσετε αυτή την ωραία κίνηση του καρπού του χεριού, που την κάναμε τόσες φορές στην εξάσκηση», είπε με την ψιλή φωνούλα του ο καθηγητής Φλίτγουικ, σκαρφαλωμένος όπως πάντα στη στοίβα των βιβλίων πίσω απ' την έδρα του. «Και πρέπει να προφέρετε σωστά τις μαγικές λέξεις — αυτό είναι πολύ σημαντικό! Μην ξεχνάτε την περίπτωση του μάγου Μπαρούφιο, που είπε "αντί", ενώ έπρεπε να πει "αν", και βρέθηκε ανάσκελα στο πάτωμα, μ' έναν ταύρο επάνω στο στήθος του...»

Το πείραμα ήταν πολύ δύσκολο. Ο Χάρι κι ο Σίμους κουνούσαν το ραβδί τους κι έλεγαν τα μαγικά λόγια, αλλά το φτερό που ήθελαν να κάνουν να πετάξει ως το ταβάνι, συνέχισε να μένει ακίνητο επάνω στο θρανίο. Τελικά ο Σίμους νευρίασε τόσο πολύ, που άγγιξε το φτερό με την άκρη του μαγικού ραβδιού του, με αποτέλεσμα να του βάλει φωτιά· μια φωτιά την οποία ο Χάρι αναγκάστηκε να σβήσει χτυπώντας την πολλές φορές με το μυτερό καπέλο του.

Στο διπλανό θρανίο ο Ρον δε φαινόταν να τα καταφέρνει καλύτερα.

«Γουινγκάρτιουμ Λεβιόζα!» φώναζε, κουνώντας τα μακριά χέρια του σαν ανεμόμυλος.

«Το λες λάθος!» τον έκοψε απότομα η Ερμιόνη. «Το "γκαρ..." πρέπει να είναι μακρόσυρτο και...»

«Τότε κάν' το μόνη σου!» φώναξε θυμωμένος ο Ρον.

Η Ερμιόνη ανασήκωσε τα μακριά μανίκια της ρόμπας της, τίναξε το μαγικό ραβδί της και είπε: «Γουινγκάααρτιουμ Λεβιόζα!»

Αμέσως το φτερό μπροστά της σηκώθηκε στον αέρα και στάθηκε περίπου δυο μέτρα πάνω απ' το θρανίο.

«Πολύ καλά, πολύ καλά!» φώναξε ο καθηγητής Φλίτγουικ, χειροκροτώντας ενθουσιασμένος. «Κοιτάξτε όλοι εδώ. Η δεσποινίς Γκρέιντζερ τα κατάφερε!»

Όταν το μάθημα τελείωσε, ο Ρον ήταν ακόμη πιο νευριασμένος απ' ό,τι στην αρχή του μαθήματος.

«Δε μου κάνει εντύπωση, που κανείς δεν την αντέχει», είπε στον Χάρι καθώς διέσχιζαν το γεμάτο μαθητές διάδρομο. «Αυτή πια είναι αληθινός εφιάλτης!»

Κάποιος, προσπερνώντας τον Χάρι, τον σκούντησε. Εκείνος γύρισε κι είδε πως ήταν η Ερμιόνη. Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της κι αυτό τον άφησε κατάπληκτο.

«Νομίζω πως σε άκουσε», είπε στον Ρον.

«Και λοιπόν;» αποκρίθηκε εκείνος, νιώθοντας όμως κατά βάθος ντροπή. «Θα πρέπει να το έχει προσέξει και μόνη της πως δεν έχει καθόλου φίλους...»

Η Ερμιόνη δε φάνηκε στο επόμενο μάθημα και κανείς δεν την είδε εκείνο το απόγευμα. Κατεβαίνοντας αργότερα στη μεγάλη τραπεζαρία για το εορταστικό δείπνο του Χάλοουιν, ο Χάρι άκουσε την Παρβάτι Πάτιλ να λέει στη φίλη της, Αάβεντερ, πως η Ερμιόνη είχε κλειδωθεί κλαίγοντας στις τουαλέτες των κοριτσιών και πως ήθελε να την αφήσουν ήσυχη. Ο Ρον, ακούγοντας το, ένιωσε ακόμη μεγαλύτερη ντροπή, σε μερικές στιγμές όμως είχαν όλοι μπει στη μεγάλη τραπεζαρία, όπου οι εντυπωσιακές διακοσμήσεις για το Χά-

λοουιν και τα νόστιμα φαγητά και γλυκά έδιωξαν αμέσως την Ερμιόνη απ' το μυαλό τους.

Χίλιες ζωντανές νυχτερίδες πετούσαν γύρω γύρω εκείνο το βράδυ, ενώ άλλες τόσες κατέβαιναν κάθε τόσο πάνω από τα τραπέζια και έκαναν τις φλόγες των κεριών, τα οποία βρίσκονταν μέσα σε αμέτρητες μικρές κολοκύθες, να τρεμοπαίζουν. Τα πλούσια φαγητά παρουσιάστηκαν όλα μαζί μέσα στις χρυσές πιατέλες, όπως ακριβώς και στο επίσημο δείπνο για την έναρξη της σχολικής χρονιάς.

Ο Χάρι είχε μόλις αρχίσει να γεμίζει το πιάτο του, όταν ο καθηγητής Κούιρελ μπήκε τρέχοντας στη μεγάλη τραπεζαρία, με το τουρμπάνι του πεσμένο απ' τη μια μεριά και τον τρόμο ζωγραφισμένο στο πρόσωπο του. Όλοι τον κοίταζαν κατάπληκτοι, καθώς πλησίασε στην πολυθρόνα του καθηγητή Ντάμπλντορ, έπεσε σχεδόν επάνω του και είπε τρέμοντας: «Ορεινός καλλικάντζαρος... στα υπόγεια... Σκέφθηκα πως έπρεπε να το μάθεις...»

Και μετά σωριάστηκε στο πάτωμα λιπόθυμος.

Αμέσως όλοι άρχισαν να φωνάζουν και να χειροκροτούν. Και χρειάστηκαν αρκετές κόκκινες φωτοβολίδες απ' την άκρη του μαγικού ραβδιού του καθηγητή Ντάμπλντορ, για να γίνει πάλι ησυχία στη μεγάλη τραπεζαρία.

«Επιμελητές!» φώναξε ο Ντάμπλντορ. «Οδηγήστε αμέσως τους μαθητές σας στους κοιτώνες τους!»

Φυσικά ο Πέρσι Ουέσλι βρέθηκε αμέσως στο στοιχείο του.

«Ακολουθήστε με!» φώναξε στα παιδιά του Γκρίφιντορ. «Πρωτοετείς, μείνετε κοντά μου! Δεν υπάρχει λόγος να φοβάστε, αν ακολουθήσετε τις οδηγίες μου! Εμπρός, ξεκινάμε! Κάντε χώρο, παρακαλώ, πρέπει να περάσουν οι πρωτοετείς! Εγώ είμαι ο επιμελητής τους!»

«Μα πώς μπόρεσε ένας ορεινός καλλικάντζαρος να μπει στο κάστρο;» ρώτησε ο Χάρι τον Ρον.

«Ιδέα δεν έχω. Μπορεί ο Πιβς να τον άφησε να μπει επίτηδες, για να μας κάνει πλάκα».

Καθώς άνοιγαν δρόμο ανάμεσα από μια ομάδα σαστισμένα παιδιά απ' το Χάφλπαφλ, ο Χάρι άρπαξε τον Ρον από το μπράτσο.

«Μόλις τώρα το σκέφτηκα!» του είπε. «Η Ερμιόνη...»

«Τι τρέχει μ' αυτήν;»

«Δεν ξέρει τίποτα γι' αυτόν τον καλλικάντζαρο...»

Ο Ρον δίστασε, δαγκώνοντας τα χείλη του.

«Εντάξει», είπε κατόπιν. «Αλλά καλύτερα να μη μας δει ο Πέρσι...»

Σκύβοντας, για να μη φαίνονται, ο Χάρι κι ο Ρον ακολούθησαν τα παιδιά του Χάφλπαφλ προς την αντίθετη κατεύθυνση, βρήκαν έναν άδειο διάδρομο κι άρχισαν να τρέχουν προς τις τουαλέτες των κοριτσιών. Είχαν μόλις στρίψει στην πρώτη γωνία, όταν άκουσαν πίσω τους γρήγορα βήματα.

«Ο Πέρσι!» ψιθύρισε ο Ρον, τραβώντας τον Χάρι πίσω από το πέτρινο άγαλμα ενός μεγάλου λιονταριού με φτερά.·

Κρυφοκοιτάζοντας όμως πίσω απ' το άγαλμα, τα δυο παιδιά είδαν όχι τον Πέρσι, αλλά τον καθηγητή Σνέιπ να πλησιάζει. Διέσχισε βιαστικά το διάδρομο και χάθηκε γρήγορα απ' τα μάτια τους.

«Τι γυρεύει εδώ;» ρώτησε ψιθυριστά ο Χάρι τον Ρον. «Γιατί δεν είναι κι αυτός στα υπόγεια, μαζί με τους άλλους καθηγητές;»

«Πού να ξέρω;»

Στις μύτες των ποδιών τους, ο Χάρι κι ο Ρον άρχισαν να διασχίζουν αθόρυβα το διάδρομο, ακολουθώντας τον Σνέιπ, που όλο και απομακρυνόταν.

«Πάει για το τρίτο πάτωμα», ψιθύρισε ο Χάρι, αλλά ο Ρον σήκωσε το χέρι του για να τον κάνει να σταματήσει.

«Σου μυρίζει κάτι;» τον ρώτησε.

Ο Χάρι πήρε μια-δυο βαθιές αναπνοές και μια απαίσια μυρωδιά ήρθε στα ρουθούνια του- ένας συνδυασμός από βρόμικες κάλτσες και δημόσιες τουαλέτες, απ' αυτές που δεν καθαρίζονται ποτέ.

Και σχεδόν αμέσως το άκουσαν κι οι δυο: ένα σιγανό μουγκρητό και το αργό σύρσιμο από τεράστιες πατούσες. Ο Ρον έδειξε σιωπηλός με το τεντωμένο χέρι του: στο τέλος του διαδρόμου κι από τ' αριστερά, κάτι τεράστιο ερχόταν προς το μέρος τους. Τα δυο παιδιά στριμώχτηκαν περισσότερο στο σκοτεινό τοίχο και συνέχισαν να κοιτάζουν. Το τεράστιο πλάσμα φάνηκε καθαρά σ' ένα κομμάτι του διαδρόμου που το έλουζε το φως του φεγγαριού.

Το θέαμα ήταν κάτι περισσότερο από τρομακτικό — ήταν φρικτό! Ψηλός ίσαμε έξι μέτρα, με δέρμα σαν του γρανίτη, ο ορεινός καλλικάντζαρος είχε σώμα χοντροκομμένο κι ένα μικρό κεφάλι κολλημένο απευθείας σ' αυτό, χωρίς καθόλου λαιμό. Τα πόδια του ήταν κοντά αλλά χοντρά, σαν κορμοί δέντρων. Η μυρωδιά που ανάδινε ήταν αληθινά ανυπόφορη. Στο ένα του χέρι κρατούσε ένα χοντρό ρόπαλο, το οποίο σερνόταν στο πάτωμα — τόσο μακριά ήταν τα μπράτσα του!

Ο καλλικάντζαρος σταμάτησε δίπλα σε μια ανοιχτή πόρτα και κοίταξε μέσα. Κούνησε μερικές φορές τα πεταχτά αφτιά του, ενώ προσπαθούσε να πάρει μιαν απόφαση με το μικροσκοπικό μυαλό του. Μετά μπήκε με συρτά βήματα μέσα.

«Το κλειδί είναι στην κλειδαριά», ψιθύρισε ο Χάρι. «Μπορούμε να τον κλειδώσουμε μέσα».

«Καλή ιδέα», είπε ο Ρον, με φωνή που έτρεμε λίγο.

Στις μύτες των ποδιών και με τα στόματα τους ξερά από το φόβο, τα δυο παιδιά άρχισαν να πλησιάζουν την ανοιχτή πόρτα, παρακαλώντας σιωπηλά να μην έρθει στον καλλικάντζαρο καμιά ιδέα να βγει πάλι έξω. Όταν έφτασαν κοντά στην πόρτα, ο Χάρι έκανε ένα μεγάλο πήδημα μπροστά, άρπαξε το χερούλι της πόρτας, την έκλεισε με δύναμη και γύρισε το κλειδί.

«Ζήτω!» φώναξαν κι οι δυο μαζί.

Κατόπιν άρχισαν να τρέχουν προς την άλλη πλευρά του διαδρόμου. Δεν είχαν όμως προλάβει να κάνουν παρά μερικά βήματα, και τους σταμάτησε μια δυνατή, κοριτσίστικη

κραυγή! Και φαινόταν να έρχεται ακριβώς απ' την αίθουσα που μόλις είχαν διπλοκλειδώσει.

«Α, όχι!» είπε ο Ρον, χλομός σαν τον Ματωμένο Βαρόνο.

«Η τουαλέτα των κοριτσιών!» ψιθύρισε με φρίκη ο Χάρι.

«Η Ερμιόνη!» φώναξαν κατόπιν κι οι δυο μαζί.

Αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που θα ήθελαν να κάνουν, αλλά δε γινόταν διαφορετικά... Τρέχοντας, ξαναγύρισαν στο σημείο απ' όπου είχαν ξεκινήσει. Με χέρια που έτρεμαν, ο Χάρι γύρισε το κλειδί κι άνοιξε την πόρτα.

Στον απέναντι τοίχο στεκόταν η Ερμιόνη Γκρέιντζερ, έτοιμη να λιποθυμήσει. Ο καλλικάντζαρος προχωρούσε αργά προς το μέρος της, στριφογυρίζοντας το ρόπαλο του και σπάζοντας τους νιπτήρες στο πέρασμα του.

«Να τον μπερδέψουμε!» φώναξε ο Χάρι στον Ρον.

Κι αρπάζοντας μια βρύση, την πέταξε με δύναμη στον απέναντι τοίχο.

Ο καλλικάντζαρος σταμάτησε μερικά μέτρα πριν από την Ερμιόνη. Είχε ακούσει το θόρυβο και γύριζε αργά προς τα πίσω, ανοιγοκλείνοντας τα μικρά μάτια του, καθώς προσπαθούσε να καταλάβει τι τον είχε προκαλέσει. Το βλέμμα του έπεσε πρώτα πάνω στον Χάρι. Άρχισε να προχωρεί προς το μέρος του, σηκώνοντας ταυτόχρονα το χέρι με το ρόπαλο.

«Ε, χαζέ!» φώναξε κοροϊδευτικά ο Ρον απ' την άλλη πλευρά της αίθουσας και του πέταξε με δύναμη ένα κομμάτι σωλήνα, που τον βρήκε στον ώμο. Ο καλλικάντζαρος φάνηκε να μη δίνει σημασία, αλλά άκουσε τη φωνή του Ρον και σταμάτησε γυρίζοντας το άσχημο μουσούδι του προς αυτόν. Έτσι έδωσε καιρό στον Χάρι να τρέξει από την άλλη πλευρά.

«Φύγε! Τρέξε!» φώναξε ταυτόχρονα ο Χάρι στην Ερμιόνη, αλλά εκείνη ήταν τόσο τρομοκρατημένη, που δεν μπορούσε να κουνηθεί.

Οι δυνατές φωνές κι η ηχώ τους μέσα στη μεγάλη αίθουσα, άρχισαν να τρελαίνουν τον καλλικάντζαρο. Ουρλιάζοντας, άρχισε να στριφογυρίζει, ώσπου το βλέμμα του έπεσε

πάλι στον Ρον, ο οποίος ήταν πιο κοντά του και δεν μπορούσε να ξεφύγει από πουθενά.

Όταν ο καλλικάντζαρος άρχισε πάλι να πηγαίνει καταπάνω στον Ρον, ο Χάρι έκανε κάτι πολύ χαζό, αλλά και πολύ γενναίο. Τρέχοντας, πήδησε πάνω στη ράχη του, έσφιξε το ένα μπράτσο του γύρω από το χοντρό λαιμό του καλλικάντζαρου και έχωσε στο ένα ρουθούνι του το μαγικό του ραβδί, που το κρατούσε με το άλλο του χέρι.

Ουρλιάζοντας πάλι, αλλά τώρα από πόνο, ο καλλικάντζαρος συνέχισε να στριφογυρίζει μανιασμένα χτυπώντας δεξιά κι αριστερά με το ρόπαλο του, ενώ ο Χάρι κρατιόταν επάνω του όσο πιο σφιχτά μπορούσε. Η Ερμιόνη είχε τώρα πέσει στο πάτωμα, ενώ ο Ρον, μη ξέροντας τι άλλο να κάνει, έβγαλε βιαστικά το δικό του μαγικό ραβδί, το τίναξε κι είπε το πρώτο ξόρκι που πέρασε από το μυαλό του: «Γουινγκάρτιουμ Λεβιόζα!»

Αμέσως το ρόπαλο έφυγε από το χέρι του καλλικάντζαρου, σηκώθηκε ψηλά στον αέρα, έμεινε για μια στιγμή μετέωρο και μετά έπεσε με δύναμη στο κεφάλι του κατόχου του. Ο καλλικάντζαρος παραπάτησε και μετά έπεσε απότομα μπρούμυτα, μ' ένα γδούπο που τράνταξε ολόκληρη την αίθουσα.

Ο Χάρι σηκώθηκε όρθιος, τρέμοντας ολόκληρος και με την ανάσα του κομμένη. Ο Ρον στεκόταν ακίνητος, με το μαγικό ραβδί του ακόμη σηκωμένο, θαυμάζοντας, κατάπληκτος, το κατόρθωμα του.

Ήταν η Ερμιόνη αυτή που μίλησε πρώτη.

«Είναι... ψόφιος;» ρώτησε, δείχνοντας τον καλλικάντζαρο.

«Δε νομίζω», αποκρίθηκε ο Χάρι. «Ζαλισμένος πρέπει να ναι από το χτύπημα...»

Σκύβοντας, τράβηξε το μαγικό ραβδί του από τη μύτη του καλλικάντζαρου. Η μια άκρη του ήταν τώρα πασαλειμμένη με κάτι που έμοιαζε με γκρίζα κόλλα.

«Μπλιαχ...» είπε με αηδία και το σκούπισε επάνω στη

ράχη του αναίσθητου καλλικάντζαρου.

Ένα ξαφνικό χτύπημα της πόρτας και τα δυνατά βήματα που πλησίαζαν, έκαναν και τους τρεις τους να γυρίσουν αλλού τα βλέμματα τους. Δεν ήξεραν πόση φασαρία είχαν κάνει, αλλά ασφαλώς κάποιος στα υπόγεια θα τους είχε ακούσει, γιατί λίγες στιγμές αργότερα η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ μπήκε σχεδόν τρέχοντας στην αίθουσα. Την ακολουθούσε ο καθηγητής Σνέιπ και πίσω απ' αυτόν ο καθηγητής Κούιρελ, δείχνοντας ακόμη πιο τρομαγμένοι απ' ό,τι προηγουμένως. Βλέποντας τον αναίσθητο καλλικάντζαρο, ο Κούιρελ άφησε να του ξεφύγει μια αδύναμη κραυγή και μετά έπεσε πάνω σε μια τουαλέτα κι έφερε το χέρι στην καρδιά του.

Ο Σνέιπ έσκυψε πάνω από τον καλλικάντζαρο. Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ κοιτούσε μια τον Χάρι και μια τον Ρον. Ο Χάρι δεν την είχε ποτέ δει τόσο θυμωμένη: τα χείλη της ήταν σφιγμένα και τα μάτια της πετούσαν σπίθες!

«Τι στο καλό σας έπιασε;» φώναξε η καθηγήτρια κι ο θυμός έκανε τη φωνή της να τρέμει. Ο Χάρι έριξε μια γρήγορη ματιά στον Ρον, που στεκόταν με το μαγικό του ραβδί ακόμη σηκωμένο. «Είσαστε τυχεροί που δε σκοτωθήκατε», συνέχισε η ΜακΓκόναγκαλ. «Γιατί δεν πήγατε στον κοιτώνα σας;»

Ο καθηγητής Σνέιπ έριξε ένα διαπεραστικό Βλέμμα στον Χάρι κι εκείνος χαμήλωσε τα μάτια. Ο Ρον συνέχιζε να μένει ακίνητος.

Ξαφνικά ακούστηκε μια αδύναμη φωνή.

«Σας παρακαλώ, κυρία καθηγήτρια... Για μένα έψαχναν...»

«Μις Γκρέιντζερ!»

Η Ερμιόνη είχε τώρα καταφέρει να σταθεί στα πόδια της.

«Μόνη μου πήγα... να βρω τον καλλικάντζαρο...» είπε, «γιατί... γιατί νόμιζα πώς θα μπορούσα να τον αντιμετωπίσω... Θέλω να πω, επειδή... επειδή είχα διαβάσει γι' αυτούς και...»

Ο Ρον κατέβασε το μαγικό του ραβδί και μια έκφραση εκ-

πλήξης ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του. Η Ερμιόνη έλεγε ψέματα! Και μάλιστα σε μια καθηγήτρια! Απίστευτο!

«Αν δε με είχαν βρει, θα... θα ήμουν πεθαμένη τώρα...» συνέχισε η Ερμιόνη. «Ο Χάρι έχωσε το ραβδί του στη μύτη του καλλικάντζαρου κι ο Ρον τον χτύπησε και τον άφησε αναίσθητο με το δικό του ρόπαλο... Δεν προλάβαιναν να φωνάξουν κάποιον, γιατί ο καλλικάντζαρος ήταν έτοιμος να με σκοτώσει όταν έφτασαν...»

Ο Χάρι κι ο Ρον κούνησαν καταφατικά τα κεφάλια τους, λες κι αυτή η ιστορία ήταν απόλυτα αληθινή.

«Τότε... αφού είναι έτσι...» είπε η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ κοιτάζοντας διαπεραστικά και τους τρεις τους. «Εσύ όμως, Ερμιόνη... ανόητο κορίτσι... πώς μπόρεσες να φανταστείς πως θα τα κατάφερνες ν' αντιμετωπίσεις μόνη σου έναν καλλικάντζαρο;»

Η Ερμιόνη χαμήλωσε το κεφάλι και δεν απάντησε.

«Μις Γκρέιντζερ», συνέχισε η καθηγήτρια σε αυστηρό τόνο, «πέντε βαθμοί θ' αφαιρεθούν απ' το Γκρίφιντορ γι' αυτή την περιπέτεια. Και πρέπει να πω πως είμαι πολύ απογοητευμένη από σένα... Τώρα, αν είσαι εντελώς καλά, γύρισε στο δωμάτιο σου. Όλοι οι μαθητές θα τελειώσουν απόψε το δείπνο τους στους κοιτώνες τους».

Σιωπηλή και με σκυμμένο το κεφάλι, η Ερμιόνη έφυγε.

Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ γύρισε τότε προς τον Χάρι και τον Ρον.

«Όσο για σας, επιμένω πως σταθήκατε πολύ τυχεροί», τους είπε. «Δεν είναι και πολλοί οι πρωτοετείς που θα τολμούσαν ν' αντιμετωπίσουν μόνοι τους έναν καλλικάντζαρο, και μάλιστα του βουνού! Ο καθένας σας, λοιπόν, κερδίζει πέντε βαθμούς για το Γκρίφιντορ. Και θα ειδοποιήσω τον καθηγητή Ντάμπλντορ για όλη αυτή την ιστορία. Μπορείτε τώρα να πηγαίνετε...»

Ο Χάρι και ο Ρον έφυγαν βιαστικά και δε μίλησαν μεταξύ τους, ώσπου ανέβηκαν τη σκάλα ως το δεύτερο πάτωμα. Το

να βρίσκονται μακριά απ' τη μυρωδιά του ορεινού καλλικάντζαρου ήταν κιόλας μεγάλη ανακούφιση.

«Θα 'πρεπε να μας δώσουν περισσότερους από δέκα βαθμούς», είπε τότε ο Ρον με γκρινιάρικο ύφος.

«Πέντε, θέλεις να πεις», τον διόρθωσε ο Χάρι. «Γιατί έκοψε πέντε βαθμούς απ' την Ερμιόνη...»

«Καλοσύνη της που μας δικαιολόγησε», παρατήρησε ο Ρον. «Όμως κι εμείς της σώσαμε τη ζωή!»

«Μπορεί να μη χρειαζόταν να τη σώσουμε, αν δεν την είχαμε κλειδώσει μαζί με τον καλλικάντζαρο», του θύμισε ο Χάρι.

Στο μεταξύ είχαν φτάσει μπροστά στο πορτρέτο της χοντρής κυρίας.

«Μουσούδα γουρουνιού!» της φώναξαν και μπήκαν μέσα.

Η αίθουσα διαλειμμάτων ήταν γεμάτη παιδιά και θόρυβο. Όλοι τέλειωναν το φαγητό τους, που είχε έρθει εκεί από την τραπεζαρία. Η Ερμιόνη, όμως, στεκόταν μόνη κοντά στην πόρτα, περιμένοντας τους. Όταν την πλησίασαν, κανείς τους δεν ήξερε τι να πει. Μετά είπαν κι οι τρεις μαζί «ευχαριστώ» και πήγαν να πάρουν πιάτα.

Από εκείνη τη μέρα, όμως, η Ερμιόνη έγινε φίλη τους. Γιατί υπάρχουν μερικές εμπειρίες τις οποίες δεν μπορείς να μοιραστείς με κάποιους, χωρίς ταυτόχρονα να δεθείς στενά μαζί τους. Κι η αντιμετώπιση ενός ορεινού καλλικάντζαρου είναι οπωσδήποτε μία απ' αυτές!

Κουίντιτς

Οταν μπήκε ο Νοέμβριος, το κρῦο έγινε τσουχτερό. Τα βουνά γύρω απ' το «Χόγκουαρτς» πήραν ένα παγερό γκρίζο χρώμα· η λίμνη πάγωσε κι έγινε γυαλιστερή και γκρίζα σαν ατσάλι. Κάθε πρωί το χώμα ήταν σκεπασμένο με πάγο και τα παιδιά έβλεπαν απ' τα παράθυρα τους τον Χάγκριντ να ξεπαγώνει τα σκουπόξυλα έξω απ' το γήπεδο του κουίντιτς, τυλιγμένος μ' ένα μακρύ παλτό από δέρμα τυφλοπόντικα, με γάντια από δέρμα κουνελιού και τεράστιες μπότες από δέρμα κάστορα.

Η περίοδος του κουίντιτς είχε μόλις αρχίσει. Το επόμενο Σάββατο ο Χάρι θα έπαιρνε μέρος στον πρώτο του αγώνα, μετά από εβδομάδες σκληρής προπόνησης. Το ματς θα παιζόταν ανάμεσα στο Γκρίφιντορ και το Σλίθεριν. Αν η ομάδα του Γκρίφιντορ νικούσε, ο κοιτώνας θα έπαιρνε τη δεύτερη θέση στο πρωτάθλημα του σχολείου.

Σχεδόν κανείς ως τώρα δεν είχε δει τον Χάρι να παίζει, γιατί ο Γουντ είχε αποφασίσει πως, αφού ήταν το μυστικό όπλο τους, έπρεπε και να μείνει μυστικό μέχρι την τελευταία στιγμή. Η είδηση όμως πως θα έπαιζε στη θέση του ανιχνευτή είχε διαδοθεί και τώρα ο Χάρι δεν μπορούσε ν' αποφασίσει ποιο ήταν το χειρότερο: αυτοί που του έλεγαν πως ήταν σίγουροι πως θα τα κατάφερνε περίφημα, ή εκείνοι που τον βεβαίωναν ότι θα έτρεχαν από κάτω του μ' ένα μαλακό

στρώμα για να μη χτυπήσει, όταν θα έπεφτε από το σκουπόξυλό του!

Για τον Χάρι ήταν σίγουρα μεγάλη τύχη που η Ερμιόνη Γκρέιντζερ ήταν τώρα φίλη του. Χωρίς αυτή, δε θα τα κατάφερνε με τα μαθήματα του, ιδίως εξαιτίας των επιπλέον προπονήσεων που ο Γουντ τους ανάγκαζε κάθε τόσο να κάνουν. Ακόμη, η Ερμιόνη του είχε δανείσει και *Το κουίντιτς ανά τους αιώνες,* που είχε αποδειχθεί ένα πολύ ενδιαφέρον βιβλίο.

Απ' αυτό ο Χάρι έμαθε πως υπάρχουν 700 διαφορετικοί τρόποι για να κάνει ένας παίκτης φάουλ στο κουίντιτς και πως όλα αυτά τα 700 διαφορετικά φάουλ είχαν γίνει στα παιχνίδια του Παγκόσμιου Πρωταθλήματος Κουίντιτς του 1473. Είχε ακόμη μάθει πως οι κυνηγοί είναι συνήθως οι πιο μικροκαμωμένοι και γρήγοροι παίκτες αυτού του παιχνιδιού και πως σ' αυτούς συμβαίνουν κατά τεκμήριο τα πιο σοβαρά ατυχήματα. Και τέλος πως, ενώ σπάνια σημειώνονται θάνατοι παικτών στο κουίντιτς, συχνά παρατηρούνται εξαφανίσεις διαιτητών, οι οποίοι εμφανίζονται τρεις μήνες αργότερα στην έρημο Σαχάρα.

Από τότε που ο Χάρι και ο Ρον την έσωσαν από τον ορεινό καλλικάντζαρο, η Ερμιόνη είχε γίνει πιο ανεκτική όσον αφορά την παράβαση κανόνων του σχολείου, κάτι που την είχε κάνει πολύ πιο συμπαθητική. Τη μέρα πριν από το πρώτο ματς κουίντιτς του Χάρι, οι τρεις τους πέρασαν το διάλειμμα έξω, στην παγωμένη αυλή. Η Ερμιόνη τους είχε φτιάξει μια ζεστή μπλε φλόγα, την οποία μπορούσαν να κουβαλούν μαζί τους μέσα σ' ένα άδειο γυάλινο βαζάκι από μαρμελάδα. Κάποια στιγμή, ενώ και τα τρία παιδιά στέκονταν με την πλάτη γυρισμένη στην μπλε φλόγα για να ζεσταθούν, ο καθηγητής Σνέιπ πέρασε μπροστά τους. Ο Χάρι είδε αμέσως ότι ο Σνέιπ κούτσαινε ελαφρά. Κι οι τρεις τους πλησίασαν πιο κοντά ο ένας στον άλλο, για να κρύψουν τη φλόγα, επειδή ήταν σίγουροι πως δε θα επιτρεπόταν απ' τους κανονισμούς.

Δυστυχώς, όμως, κάτι απ' την ένοχη έκφραση στο πρόσωπο τους τράβηξε την προσοχή του Σνέιπ, ο οποίος, κουτσαίνοντας, τους πλησίασε. Δεν είχε δει ακόμη τη μαγική φλόγα, αλλά έδειχνε σαν να έψαχνε αφορμή για να τους μαλώσει.

«Τι κρατάς εκεί, Πότερ;» ρώτησε.

Ήταν το βιβλίο *Το κουίντιτς ανά τους αιώνες* κι ο Χάρι του το έδειξε.

«Βιβλία από τη σχολική βιβλιοθήκη δεν επιτρέπεται να βγαίνουν από το σχολικό κτίριο», είπε αυστηρά ο καθηγητής. «Δώσ' το μου. Και... πέντε βαθμούς μείον από το Γκρίφιντορ!»

«Είμαι σίγουρος πως μόλις τώρα έφτιαξε αυτόν τον κανονισμό», μουρμούρισε ο Χάρι καθώς ο Σνέιπ απομακρυνόταν κουτσαίνοντας. «Τι να 'χει, άραγε, το πόδι του;»

«Δεν ξέρω, αλλά ελπίζω να τον πονάει πολύ!» απάντησε με κακία ο Ρον.

Η αίθουσα αναψυχής στον κοιτώνα Γκρίφιντορ ήταν γεμάτη θόρυβο εκείνο το βράδυ. Ο Χάρι, ο Ρον κι η Ερμιόνη κάθονταν μαζί κοντά σ' ένα παράθυρο. Η Ερμιόνη κοιτούσε τις λύσεις του Χάρι και του Ρον στις ασκήσεις που τους είχαν βάλει στο μάθημα των φίλτρων, για να διορθώσει τυχόν λάθη τους. Δεν τους άφηνε ποτέ να αντιγράψουν τις δικές της λύσεις («Αν αντιγράφετε συνέχεια, πώς θα μάθετε;» τους ρωτούσε), δεχόταν όμως να διαβάσει και να διορθώσει τις δικές τους λύσεις. Έτσι ο Χάρι και ο Ρον μάθαιναν τις σωστές απαντήσεις.

Εκείνο το βράδυ ο Χάρι ένιωθε ανήσυχος. Ευχόταν να είχε πάλι το βιβλίο *Το κουίντιτς ανά τους αιώνες,* για να το διαβάζει και έτσι να ξεχνάει για λίγο το αυριανό ματς. Κι έπειτα, ποιο λόγο είχε να φοβάται τον καθηγητή Σνέιπ; Αποφασιστικά, σηκώθηκε όρθιος κι είπε στον Ρον και στην Ερμιόνη πως θα πήγαινε να του το ζητήσει πίσω.

«Μου φαίνεται πως τρελάθηκες!» του απάντησαν κι οι δυο με μια φωνή, αλλά ο Χάρι ήταν σίγουρος πως ο Σνέιπ δε θα αρνιόταν να του το δώσει, αν ήταν μπροστά κι άλλοι καθηγητές.

Τρέχοντας, ο Χάρι κατέβηκε στην αίθουσα των καθηγητών και χτύπησε. Καμιά απάντηση. Χτύπησε πάλι. Τίποτα.

Μήπως ο Σνέιπ είχε αφήσει το βιβλίο εκεί; Αξιζε τον κόπο να μπει και να κοιτάξει... Αθόρυβα, ο Χάρι άνοιξε την πόρτα, κοίταξε μέσα... κι αντίκρισε ένα τρομερό θέαμα!

Ο καθηγητής Σνέιπ κι ο επιστάτης Φιλτς βρίσκονταν μέσα στην αίθουσα. Ο Σνέιπ είχε σηκώσει τη μακριά του ρόμπα πάνω απ' τα γόνατα του. Το ένα του πόδι ήταν γεμάτο βαθιές χαρακιές, που έτρεχαν αίμα. Όρθιος μπροστά του, ο Φιλτς του έδινε καθαρούς επιδέσμους.

«Καταραμένο θηρίο!» μουρμούρισε με λύσσα ο Σνέιπ. «Πώς μπορεί κανείς να προσέχει μαζί και τα τρία του κεφάλια;»

Ο Χάρι άρχισε να κλείνει την πόρτα όσο πιο αθόρυβα μπορούσε, αλλά...

«Πότερ!»

Το πρόσωπο του Σνέιπ ήταν σχεδόν παραμορφωμένο από το θυμό, καθώς άφηνε γρήγορα τη ρόμπα του να πέσει, για να κρύψει το τραυματισμένο του πόδι.

Ο Χάρι ξεροκατάπιε τρομαγμένος. «Αναρωτήθηκα...» είπε κατόπιν διστακτικά, «μήπως θα μπορούσατε να... να μου δώσετε πίσω εκείνο το βιβλίο...»

«Φύγε! Έξω!»

Ο Χάρι έφυγε τρέχοντας, πριν ο Σνέιπ προλάβει να τον τιμωρήσει για ό,τι είχε δει, κόβοντας κι άλλους βαθμούς από το Γκρίφιντορ.

«Το πήρες;» τον ρώτησε ο Ρον, όταν ο Χάρι ξαναγύρισε κοντά τους. «Μα... τι τρέχει;»

Ψιθυριστά, ο Χάρι τους είπε τι είχε δει.

«Καταλαβαίνετε τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε κατόπιν. «Ο

Σνέιπ θα προσπάθησε να περάσει μπροστά απ' αυτό το σκυλί με τα τρία κεφάλια, που είδαμε κι εμείς το βράδυ του Χάλοουιν! Ασφαλώς εκεί θα πήγαινε όταν τον είδαμε... Θα θέλει να πάρει αυτό που φυλάει ο σκύλος! Και στοιχηματίζω το σκουπόξυλό μου πως αυτός έβαλε μέσα εκείνον τον καλλικάντζαρο, για να τραβήξει την προσοχή των υπολοίπων αλλού...»

Τα μάτια της Ερμιόνης άνοιξαν διάπλατα. «Όχι, δεν μπορεί!» είπε. «Δεν πιστεύω πως θα 'κανε κάτι τέτοιο! Το ξέρω πως ο καθηγητής Σνέιπ δεν είναι και τόσο συμπαθητικός... αλλά είναι καθηγητής εδώ και δεν μπορεί να θέλει να κλέψει κάτι το οποίο ο διευθυντής Ντάμπλντορ κρατά φυλαγμένο...»

«Έλα τώρα, Ερμιόνη!» την έκοψε νευριασμένος ο Ρον. «Νομίζεις σοβαρά πως επειδή κάποιος είναι καθηγητής, είναι υποχρεωτικά και άγιος; Εγώ συμφωνώ με τον Χάρι και πιστεύω πως ο Σνέιπ είναι ικανός για όλα! Τι είναι, όμως, αυτό που ψάχνει να βρει; Τι να φυλάει αυτό το φοβερό σκυλί;»

Εκείνο το βράδυ ο Χάρι έπεσε στο κρεβάτι του με τις ίδιες ερωτήσεις να στριφογυρίζουν στο κεφάλι του. Στο διπλανό κρεβάτι ο Νέβιλ ροχάλιζε δυνατά, αλλά τα δικά του μάτια δεν έλεγαν να κλείσουν. Προσπάθησε ν' αδειάσει το μυαλό του από σκέψεις, γιατί ήταν απαραίτητο να κοιμηθεί, αφού αύριο θα έπαιζε στο πρώτο του ματς κουίντιτς... Η έκφραση όμως στο πρόσωπο του Σνέιπ, όταν εκείνος είχε δει το τραυματισμένο πόδι του, δεν έλεγε να φύγει απ' το μυαλό του.

Το άλλο πρωί ξημέρωσε ηλιόλουστο και παγωμένο. Η μεγάλη τραπεζαρία ήταν γεμάτη από την ευχάριστη μυρωδιά που έβγαζαν οι τηγανίτες με μέλι. Όλοι έτρωγαν με όρεξη το πρωινό τους, περιμένοντας ανυπόμονα ν' αρχίσει το ματς.

«Πρέπει να φας κάτι, Χάρι...»

«Δε θέλω τίποτα».

«Μονάχα μια μικρή τηγανίτα. Σκέτη!» παρακάλεσε η Ερμιόνη.

«Δεν πεινάω».

Ο Χάρι ένιωθε πραγματικά απαίσια. Σε μια ώρα θα έπαιζε για πρώτη του φορά σε ματς κουίντιτς!

«Χάρι, σου χρειάζεται δύναμη. Γιατί οι ανιχνευτές είναι οι παίκτες τους οποίους κυνηγούν περισσότερο οι αντίπαλοι», παρατήρησε ο Σίμους Μίλιγκαν.

«Ευχαριστώ για την πληροφορία», αποκρίθηκε ο Χάρι, κοιτάζοντας με αηδία τον Σίμους να πνίγει τις τηγανίτες του στο μέλι.

Στις έντεκα το πρωί όλο το σχολείο βρισκόταν καθισμένο στις εξέδρες γύρω από το γήπεδο του κουίντιτς. Πολλά παιδιά κρατούσαν κυάλια, για να Βλέπουν καλύτερα.

Ο Ρον και η Ερμιόνη κάθισαν δίπλα στον Νέβιλ και τον Ντιν, στην τελευταία σειρά. Για να κάνουν έκπληξη στον Χάρι, είχαν φτιάξει ένα μεγάλο πανό από ένα παλιό σεντόνι κι είχαν γράψει επάνω *Ο Πότερ για πρόεδρος!* Ο Ντιν, που ήταν καλός στη ζωγραφική, είχε σχεδιάσει από κάτω το λιοντάρι του Γκρίφιντορ, ενώ η Ερμιόνη είχε κάνει μάγια στο πανό, ώστε τα γράμματα επάνω του ν' αλλάζουν κάθε τόσο χρώματα.

Στο μεταξύ, μέσα στ' αποδυτήρια, ο Χάρι κι οι άλλοι παίκτες φορούσαν τις κατακόκκινες στολές του Γκρίφιντορ (η ομάδα του Σλίθεριν θα έπαιζε ντυμένη στα πράσινα).

Ο Όλιβερ Γουντ ξερόβηξε, για να κάνουν όλοι ησυχία.

«Λοιπόν, αγόρια...» άρχισε.

«Και κορίτσια!» τον διέκοψε η Αντζέλικα Τζόνσον, που έπαιζε κυνηγός.

«Και κορίτσια», συμφώνησε ο Γουντ. «Λοιπόν, η ώρα έφτασε!»

«Για το μεγάλο ματς», πρόσθεσε ο Φρεντ Ουέσλι.

«Αυτό που όλοι περιμένουμε», συμπλήρωσε ο αδελφός του, ο Τζορτζ.

«Ξέρουμε απέξω τι θα μας πει ο Γουντ», ψιθύρισε ο Φρεντ Ουέσλι στον Χάρι. «Είμαστε και πέρυσι στην ομάδα».

«Σκασμός εσείς οι δυο!» φώναξε νευριασμένος ο Γουντ. «Λοιπόν, παιδιά. Η φετεινή ομάδα είναι η καλύτερη που είχε το Γκρίφιντορ εδώ και χρόνια. Θα κερδίσουμε σήμερα! Είμαι σίγουρος γι' αυτό! Είσαστε όλοι έτοιμοι; Εντάξει. Καλή τύχη!»

Ο Χάρι ακολούθησε τους δίδυμους Ουέσλι έξω από τα αποδυτήρια. Ευχόμενος να μην τον προδώσουν τα γόνατα του, που έτρεμαν, βγήκε έξω στο γήπεδο μέσα σε φωνές και χειροκροτήματα.

Η κυρία Χουτς ήταν ο διαιτητής σ' αυτόν τον αγώνα. Στεκόταν ακριβώς στη μέση του γηπέδου, με το σκουπόξυλό της στο χέρι, περιμένοντας και τις δυο ομάδες.

«Λοιπόν, έχω την απαίτηση απ' όλους σας να παίξετε τίμια», τους είπε όταν συγκεντρώθηκαν γύρω της.

Ο Χάρι σχημάτισε την εντύπωση πως τα λόγια αυτά απευθύνονταν ιδιαίτερα στον Μάρκους Φλιντ, τον αρχηγό της ομάδας του Σλίθεριν, ένα αγόρι που πήγαινε στην πέμπτη τάξη και του οποίου τα χαρακτηριστικά του προσώπου του έδειχναν πως πρέπει να είχε λίγο αίμα καλλικάντζαρου στις φλέβες του. Κατόπιν, με την άκρη του ματιού του, είδε το πανό με τις λέξεις *Ο Πότερ για πρόεδρος,* το οποίο ανέμιζαν οι φίλοι του. Αμέσως ένιωσε πιο θαρραλέος.

«Ανεβείτε στα σκουπόξυλα σας, παρακαλώ!» φώναξε η κυρία Χουτς.

Μηχανικά, ο Χάρι καβάλησε το Σύννεφο 2000.

Η κυρία Χουτς σφύριξε δυνατά με την ασημένια σφυρίχτρα της. Δεκαπέντε σκουπόξυλα ανέβηκαν μαζί στον αέρα και συνέχισαν να ανεβαίνουν. Το ματς είχε αρχίσει.

«Και η κόκκινη πηγαίνει αμέσως στην Αντζέλικα Τζόνσον, των Γκρίφιντορ. Τι καλή κυνηγός που είναι αυτό το κορίτσι! Και πολύ νόστιμη...»

«Τζόρνταν!»

«Με συγχωρείτε, κυρία καθηγήτρια».

Ο Λι Τζόρνταν, στενός φίλος των δίδυμων Ουέσλι, έκανε την περιγραφή του αγώνα κάτω από την αυστηρή επιτήρηση της καθηγήτριας ΜακΓκόναγκαλ.

«Η Αντζέλικα πετά πολύ γρήγορα εκεί πάνω... ρίχνει ωραία πάσα στην Αλίσια Σπίνετ, μια άλλη πολύ καλή ανακάλυψη του Όλιβερ Γουντ... ως πέρυσι μόνο στους αναπληρωματικούς παίκτες... Η μπάλα πάλι πίσω στην Τζόνσον και... όχι, όχι, η κόκκινη είναι τώρα στα χέρια των Σλίθεριν. Ο αρχηγός των Σλίθεριν, Μάρκους Φλιντ, έχει τώρα την κόκκινη και πετά μαζί της... Σαν αετός μοιάζει εκεί πάνω... Ο Φλιντ είναι τώρα έτοιμος να βάλει γκ... όχι, όχι, τον σταμάτησε μια εξαιρετική μανούβρα του φύλακα των Γκρίφιντορ, του Όλιβερ Γουντ. Οι Γκρίφιντορ έχουν τώρα την κόκκινη, ή μάλλον η κυνηγός τους, η Κάτι Μπελ... Ωραία βουτιά για ν' αποφύγει τον Φλιντ και... μπαμ! Αυτό θα πρέπει να την πόνεσε, γιατί τη χτύπησε στο κεφάλι μια μαύρη... Και τώρα η κόκκινη ανήκει στους Σλίθεριν... Ο παίκτης τους, ο Άντριαν Πιούσι, πετά σαν κεραυνός προς το τέρμα, αλλά τον σταματά μια δεύτερη μαύρη... ή ο Φρεντ ή ο Τζορτζ Ουέσλι την έστειλαν προς το μέρος του... ποτέ δεν μπορώ να τους ξεχωρίσω... Η Τζόνσον παίρνει πάλι την κόκκινη, κανείς δεν της κόβει το δρόμο και πετά πολύ γρήγορα... αποφεύγει μια από τις μαύρες... το τέρμα είναι ίσια μπροστά της... έλα τώρα, Αντζέλικα... ο φύλακας Μπλέτσλι κάνει βουτιά, αλλά αστοχεί και... ΓΚΟΛ ΓΙΑ ΤΟ ΓΚΡΙΦΙΝΤΟΡ!»

Φωνές ενθουσιασμού από τους οπαδούς του Γκρίφιντορ γέμισαν τον αέρα, μαζί με αναστεναγμούς από τους οπαδούς του Σλίθεριν.

«Ε, εσείς εκεί πέρα! Κάντε μου θέση!»

«Χάγκριντ! Τι καλά που ήρθες!»

Ο Ρον και η Ερμιόνη στριμώχτηκαν όσο μπορούσαν, για να καθίσει κοντά τους ο Χάγκριντ.

«Παρακολουθούσα από την καλύβα μου», είπε ο Χάγκριντ,

δείχνοντας τα κυάλια που κρέμονταν από το λαιμό του. «Δεν είναι όμως το ίδιο όπως όταν είσαι στο γήπεδο... Είδατε καθόλου το μικρό;»

«Όχι», αποκρίθηκε ο Ρον. «Ο Χάρι δεν έκανε ακόμη τίποτα».

Ο Χάγκριντ έβαλε τα κυάλια στα μάτια του και έψαξε στον ουρανό, ώσπου εντόπισε τον Χάρι.

Πολύ ψηλά πάνω απ' το γήπεδο, ο Χάρι πετούσε εδώ κι εκεί, ψάχνοντας αδιάκοπα για τη λάμψη που θα πρόδινε την παρουσία της χρυσής μπάλας, ακολουθώντας έτσι πιστά το σχέδιο που είχε καταστρώσει ο Γουντ.

«Μείνε πιο ψηλά απ' όλους τους παίκτες, ώσπου να δεις τη χρυσή», του είχε πει ο Γουντ. «Δεν πρέπει να σου επιτεθούν νωρίτερα απ' ό,τι χρειάζεται...»

Όταν η Αντζέλικα έβαλε γκολ, ο Χάρι έκανε μερικές θεαματικές βουτιές στον αέρα, για να εκφράσει τον ενθουσιασμό του. Τώρα είχε αρχίσει πάλι να ψάχνει για τη χρυσή. Κάποια στιγμή το μάτι του έπιασε μια χρυσή λάμψη, αλλά ήταν μια ηλιαχτίδα που χτύπησε στο ρολόι ενός απ' τους δίδυμους Ουέσλι. Την άλλη στιγμή μια μαύρη ήρθε με δύναμη καταπάνω του, αλλά ο Χάρι κατάφερε να την αποφύγει. Χαμογέλασε με ικανοποίηση, όταν ο Φρεντ Ουέσλι άρχισε να πετά πίσω της κυνηγώντας την.

«Όλα εντάξει, Χάρι;» του φώναξε, καθώς έστελνε με δύναμη τη μαύρη προς τη μεριά του Μάρκους Φλιντ.

«...και η μπάλα στο Σλίθεριν», συνέχισε ο Λι Τζόρνταν. «Ο κυνηγός Πιούσι ξεγλιστρά από δυο μαύρες και από τους δυο Ουέσλι... αλλά κι απ' την κυνηγό Μπελ... και πετά γρήγορα... Μα για μια στιγμή!... Μήπως αυτό ήταν η χρυσή;»

Ένα μουρμουρητό ακούστηκε από το πλήθος, καθώς ο Πιούσι άφησε την κόκκινη να του πέσει, ενώ κοίταζε προς το μέρος μιας χρυσής αστραπής που είχε περάσει πίσω απ' το αριστερό αφτί του.

Ο Χάρι την είδε κι αυτός. Νιώθοντας ένα κύμα ενθουσιά-

σμού να τον πλημμυρίζει, έκανε μια βουτιά πίσω από τη χρυσή λάμψη. Ο ανιχνευτής των Σλίθεριν όμως, ο Τέρενς Χιγκς, είχε κι αυτός δει τη χρυσή κι άρχισε να τον ακολουθεί. Δίπλα δίπλα, οι δυο ανιχνευτές συνέχισαν να πετούν πίσω από τη μικρή μπάλα, ενώ οι κυνηγοί και των δύο ομάδων είχαν ξεχάσει τι έπρεπε να κάνουν και στέκονταν μετέωροι στον αέρα, παρακολουθώντας τη φάση.

Ο Χάρι ήταν πιο γρήγορος από τον Χιγκς... Έβλεπε καθαρά τη μικρή χρυσή μπάλα... με τα μικροσκοπικά φτερά της που τρεμόπαιζαν... ίσια μπροστά του... Έβαλε ακόμη περισσότερη ταχύτητα και... μπαμ!

Μια κραυγή λύσσας ακούστηκε απ' τους οπαδούς του Γκρίφιντορ, καθώς ο Μάρκους Φλιντ έπεσε επίτηδες επάνω στον Χάρι για να τον σταματήσει. Το χτύπημα έβγαλε το σκουπόξυλο του Χάρι από την τροχιά του κι εκείνος χρειάστηκε να κρατηθεί πολύ γερά επάνω του, για να μην πέσει.

«Φάουλ!» ούρλιαξαν οι οπαδοί του Γκρίφιντορ.

Η κυρία Χουτς μίλησε θυμωμένα στον Φλιντ και μετά έδωσε μια ελεύθερη βολή στο τέρμα για την ομάδα του Γκρίφιντορ. Στο μεταξύ, όμως, η χρυσή είχε εξαφανιστεί.

Στις κερκίδες, ο Ντιν Τόμας φώναξε: «Ν' αποβληθεί! Δείξε του κόκκινη κάρτα!»

«Αυτό δεν είναι ποδόσφαιρο, Ντιν», του θύμισε ο Ρον. «Στο κουίντιτς οι παίκτες δεν αποβάλλονται. Και τι είναι η κόκκινη κάρτα;»

0 Χάγκριντ, όμως, ήταν με το μέρος του Ντιν.

«Πρέπει ν' αλλάξουν οι κανονισμοί!» φώναξε. «Ο Φλιντ θα μπορούσε να έχει σκοτώσει τον Χάρι!»

Κι ο Λι Τζόρνταν δεν μπόρεσε να κρατήσει κρυφή τη γνώμη του.

«Λοιπόν... μετά απ' αυτό το ολοφάνερο κι αηδιαστικό μαρκάρισμα...»

«Τζόρνταν! Σε προειδοποιώ...» του είπε η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ.

«Καλά, καλά... Ο Φλιντ, λοιπόν, παραλίγο να σκοτώσει τον ανιχνευτή των Γκρίφιντορ. Συνηθισμένα πράγματα!» συνέχισε ο σχολιαστής. «Το πέναλτι για το Γκρίφιντορ θα χτυπήσει η Σπίνετ, που τα καταφέρνει αρκετά καλά... Και το παιχνίδι συνεχίζεται με την μπάλα στα χέρια των Γκρίφιντορ...»

Ακριβώς τη στιγμή που προσπαθούσε να ξεφύγει από μια μαύρη η οποία πέρασε ξυστά δίπλα από το κεφάλι του, κάτι εντελώς ξαφνικό συνέβη στον Χάρι: το σκουπόξυλό του τραντάχτηκε τόσο δυνατά, που χρειάστηκε να το σφίξει όσο πιο πολύ μπορούσε με τα χέρια του και τα πόδια του, για να μην πέσει κάτω! Λίγες στιγμές αργότερα ο Χάρι ένιωσε και δεύτερο τράνταγμα. Ήταν λες και το σκουπόξυλό του να προσπαθούσε να τον ρίξει κάτω! Σκουπόξυλα όπως το Σύννεφο 2000, όμως, δεν κάνουν τέτοια πράγματα. Ο Χάρι προσπάθησε να κάνει στροφή προς το τέρμα των Γκρίφιντορ, για να πει στον Γουντ να ζητήσει διακοπή του παιχνιδιού, ώσπου να καταλάβει τι συμβαίνει, αλλά το σκουπόξυλό του έδειχνε να έχει τρελαθεί. Ούτε να το στρίψει μπορούσε, ούτε να το κάνει να υπακούσει σε οποιαδήποτε διαταγή. Πετούσε κάνοντας συνέχεια ζιγκ-ζαγκ στον αέρα και κάθε τόσο τρανταζόταν τόσο δυνατά, που δυσκολευόταν αφάνταστα να μην πέσει.

Στο μεταξύ ο Λι Τζόρνταν συνέχιζε την περιγραφή του παιχνιδιού.

«...η μπάλα στο Σλίθεριν... ο Φλιντ με την κόκκινη... περνά τη Σπίνετ... περνά την Μπελ... μια μαύρη τον χτυπά δυνατά στο πρόσωπο... ελπίζω να του 'σπασε τη μύτη... όχι, όχι, αστειεύομαι, κυρία καθηγήτρια... το Σλίθεριν ΣΚΟΡΑΡΕΙ!...»

Οι οπαδοί του Σλίθεριν φώναζαν και χειροκροτούσαν ενθουσιασμένοι. Κανείς δε φαινόταν να έχει προσέξει πως κάτι έτρεχε με τον Χάρι. Το σκουπόξυλό του συνέχιζε να φέρεται παράξενα. Πετούσε αργά όλο και πιο ψηλά, μακριά από

την περιοχή όπου παιζόταν το ματς, έκανε απότομα δεξιές κι αριστερές στροφές και κάθε τόσο τρανταζόταν δυνατά.

«Δεν καταλαβαίνω τι κάνει ο Χάρι...» μουρμούρισε ξαφνικά ο Χάγκριντ. «Μοιάζει σαν να έχει χάσει τον έλεγχο του σκουπόξυλου... αλλά κάτι τέτοιο αποκλείεται...»

Ξαφνικά πολλά παιδιά από τις κερκίδες άρχισαν να δείχνουν τον Χάρι με τα χέρια τους τεντωμένα. Το σκουπόξυλό του έκανε τούμπες στον αέρα. Ήταν πια ολοφάνερο πως ο Χάρι κρατιόταν επάνω του με μεγάλη δυσκολία. Την άλλη στιγμή μια κραυγή τρόμου βγήκε απ' τα στόματα όλων. Το σκουπόξυλό του Χάρι είχε τρανταχτεί τόσο δυνατά, που εκείνος γλίστρησε από πάνω του και κρεμόταν απ' αυτό με το ένα του χέρι!

«Μήπως χάλασε το σκουπόξυλο όταν έπεσε επάνω του ο Φλιντ;» ψιθύρισε ο Σίμους.

«Αποκλείεται!» απάντησε ο Χάγκριντ κι η φωνή του έτρεμε. «Τίποτα δεν μπορεί να επηρεάσει ένα σκουπόξυλο... εκτός από την πιο δυνατή μαύρη μαγεία... Κανένας μαθητής δεν μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο σ' ένα Σύννεφο δύο χιλιάδες...»

Ακούγοντας αυτά τα λόγια, η Ερμιόνη άπλωσε και τα δυο της χέρια κι άρπαξε τα κυάλια του Χάγκριντ. Αντί όμως να τα γυρίσει προς τα πάνω, άρχισε να κοιτάζει μ' αυτά το πλήθος στις κερκίδες.

«Το περίμενα!» φώναξε κατόπιν με τρόμο. «Ο Σνέιπ... εκεί... Να τος».

Ο Ρον άρπαξε τα κυάλια απ' τα χέρια της. Ο καθηγητής Σνέιπ βρισκόταν στη μέση της απέναντι κερκίδας και το βλέμμα του ήταν στηλωμένο στον Χάρι, ενώ τα χείλη του μουρμούριζαν αδιάκοπα κάτι.

«Κάτι κάνει... Χαλάει το σκουπόξυλο...» είπε η Ερμιόνη.

«Και τι να κάνουμε εμείς;»

«Άσ' το σε μένα!» αποκρίθηκε αποφασιστικά εκείνη.

Προτού ο Ρον προλάβει ν' αντιδράσει, η Ερμιόνη είχε κιόλας εξαφανιστεί. Ο Ρον γύρισε πάλι τα κυάλια προς τον

Χάρι. Το σκουπόξυλό του τρανταζόταν τώρα τόσο δυνατά, που ήταν ολοφάνερο πως γρήγορα θα έπεφτε απ' αυτό. Όλοι στις κερκίδες είχαν τώρα σηκωθεί όρθιοι και παρακολουθούσαν τρομαγμένοι, καθώς οι δίδυμοι Ουέσλι πετούσαν γρήγορα προς τον Χάρι, με την ελπίδα να τον τραβήξουν επάνω σ' ένα από τα δικά τους σκουπόξυλα. Η προσπάθεια τους όμως αποδείχθηκε μάταιη, γιατί κάθε φορά που τον πλησίαζαν, το σκουπόξυλό του τον *ανέβαζε* όλο και πιο ψηλά. Οι Ουέσλι άρχισαν τότε να πετούν πιο χαμηλά, κάνοντας κύκλους από κάτω του, για να τον πιάσουν όταν θα έπεφτε. Στο μεταξύ ο Μάρκους Φλιντ είχε πάρει στα χέρια του την κόκκινη κι είχε βάλει πέντε γκολ, χωρίς να το προσέξει κανείς.

«Έλα, Ερμιόνη! Κάνε κάτι!» μουρμούρισε μ' αγωνία ο Ρον.

Η Ερμιόνη βρισκόταν τώρα στην κερκίδα πίσω ακριβώς απ' αυτή όπου καθόταν ο καθηγητής Σνέιπ κι έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε προς το μέρος του. Δε σταμάτησε ούτε για να ζητήσει συγγνώμη, όταν σκούντησε τον καθηγητή Κούιρελ και σχεδόν τον έριξε κάτω. Όταν έφτασε πίσω από το κάθισμα του Σνέιπ, γονάτισε αθόρυβα, έβγαλε το μαγικό ραβδί της και μουρμούρισε μερικά σωστά διαλεγμένα ξόρκια. Αμέσως ζωηρές μπλε φλόγες φάνηκαν στην άκρη του ραβδιού της, βάζοντας φωτιά στο μανδύα του Σνέιπ.

Ο καθηγητής Σνέιπ χρειάστηκε μερικά δευτερόλεπτα για να καταλάβει ότι καιγόταν. Μια τρομαγμένη κραυγή του ήταν η απόδειξη πως η Ερμιόνη είχε πετύχει το σκοπό της. Μετά μάζεψε βιαστικά τις μπλε φλόγες σ' ένα γυάλινο μπουκαλάκι την τσέπη της. Στη συνέχεια γύρισε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στη θέση της, σίγουρη πως ο Σνέιπ δε θα καταλάβαινε ποτέ ποιος του είχε χαλάσει τα σχέδια.

Η επέμβαση της Ερμιόνης αποδείχθηκε κάτι περισσότερο από αρκετή. Ψηλά στον αέρα, ο Χάρι μπόρεσε ξαφνικά να καβαλήσει πάλι το σκουπόξυλό του.

«Μικρέ, εντάξει! Μπορείς τώρα να κοιτάξεις πάλι», είπε ο Ρον στον Νέβιλ, που εδώ και μερικά λεπτά έκλαιγε, με το πρόσωπο του κρυμμένο στο χοντρό παλτό του Χάγκριντ.

Ο Χάρι πετούσε τώρα γρήγορα προς το έδαφος. Ξαφνικά, τον είδαν όλοι να φέρνει το χέρι του στο στόμα του. Προσγειώθηκε απότομα, σχεδόν με τα τέσσερα, έδηξε δυνατά... και κάτι χρυσό λαμποκοπούσε μέσα στην παλάμη του.

«Έπιασα τη χρυσή!» φώναξε θριαμβευτικά, κουνώντας την πάνω απ' το κεφάλι του και το ματς τελείωσε μέσα σε γενική σύγχυση.

«Δεν την έπιασε τη χρυσή, σχεδόν την κατάπιε!» φώναζε ο Φλιντ επί είκοσι σχεδόν λεπτά, αλλά οι διαμαρτυρίες του δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα.

Ο Χάρι δεν είχε παραβεί κανέναν από τους κανονισμούς κι ο Λι Τζόρνταν συνέχισε να φωνάζει χαρούμενος το αποτέλεσμα. Το Γκρίφιντορ είχε νικήσει με 170-60! Ο Χάρι, όμως, δεν άκουσε τίποτα απ' όλα αυτά. Γιατί βρισκόταν στην καλύβα του Χάγκριντ, μαζί με τον Ρον και την Ερμιόνη, πίνοντας καυτό και δυνατό τσάι.

«Ήταν ο καθηγητής Σνέιπ», του εξήγησε ο Ρον. «Η Ερμιόνη κι εγώ τον είδαμε καθαρά να μουρμουρίζει κατάρες στο σκουπόξυλό σου και να μην παίρνει τα μάτια του από επάνω σου».

«Ανοησίες!» είπε με σιγουριά ο Χάγκριντ, που δεν είχε ακούσει τίποτα απ' όσα είχαν ειπωθεί στις κερκίδες δίπλα του. «Γιατί ο Σνέιπ να κάνει κάτι τέτοιο;»

Ο Χάρι, ο Ρον κι η Ερμιόνη κοιτάχτηκαν, μη ξέροντας αν έπρεπε να του πουν όσα γνώριζαν. Τελικά ο Χάρι αποφάσισε να του πει την αλήθεια.

«Το έκανε επειδή έμαθα κάποιο μυστικό», εξήγησε στον Χάγκριντ. «Προχθές, τη μέρα του Χάλοουιν, προσπάθησε να περάσει μπροστά απ' αυτό το σκυλί με τα τρία κεφάλια κι εκείνο τον δάγκωσε. Νομίζουμε πως προσπαθούσε να κλέψει αυτό που φυλάει το σκυλί...»

Του Χάγκριντ παραλίγο να του πέσει η τσαγιέρα από τα χέρια.

«Πώς μάθατε εσείς για τον Λουλούκο;» ρώτησε τα παιδιά.

«Τον Λουλούκο;»

«Ναι... Δικός μου είναι. Τον αγόρασα από έναν Άραβα, τον οποίο γνώρισα πέρυσι σε κάποιο μπαρ... Εγώ τον δάνεισα στον Ντάμπλντορ, για να φυλάει το...»

«Το ποιο;» ρώτησε αμέσως ο Χάρι.

«Δεν μπορώ να σας πω», αποκρίθηκε ο Χάγκριντ. «Είναι μεγάλο μυστικό...»

«Μα... αφού ο Σνέιπ προσπαθεί να το κλέψει...»

«Ανοησίες!» είπε πάλι ο Χάγκριντ. «Ο Σνέιπ είναι καθηγητής στο "Χόγκουαρτς". Δεν θα 'κανε ποτέ κάτι τέτοιο».

«Τότε, γιατί μόλις πριν λίγο προσπάθησε να σκοτώσει τον Χάρι;» φώναξε η Ερμιόνη.

Ήταν φανερό πως τα γεγονότα αυτού του απογεύματος είχαν κάνει την Ερμιόνη ν' αλλάξει εντελώς γνώμη.

«Έκανε μάγια, Χάγκριντ, είμαι σίγουρη γι' αυτό!» συνέχισε η Ερμιόνη. «Για να πιάσουν τα μάγια, πρέπει να κοιτάς συνέχεια το άτομο. Ο Σνέιπ δεν τράβηξε στιγμή το βλέμμα του απ' τον Χάρι. Τον είδα, σου λέω!»

«Κι εγώ σου λέω πως κάνεις λάθος!» φώναξε με τη σειρά του ο γίγαντας. «Δεν ξέρω γιατί έκανε αυτά τα παλαβά το σκουπόξυλο του Χάρι, αλλά ο Σνέιπ δε θα προσπαθούσε ποτέ να σκοτώσει ένα μαθητή. Όσο για σας τους τρεις... ακούστε με καλά. Ανακατευόσαστε σε πράγματα που δεν είναι δική σας δουλειά! Ξεχάστε, λοιπόν, αυτό το σκυλί και ξεχάστε τι φυλάει — αυτό αφορά μόνο τον καθηγητή Ντάμπλντορ και τον Νίκολας Φλαμέλ...»

«Αχά!» φώναξε ο Χάρι. «Ώστε, λοιπόν, υπάρχει κάποιος Νίκολας Φλαμέλ ανακατεμένος σ' αυτή την υπόθεση!»

Ο Χάγκριντ, όμως, δεν του απάντησε, ενώ φάνηκε να νευριάζει με τον εαυτό του.

Ο *καθρέφτης τον Έριζεντ*

Τα Χριστούγεννα πλησίαζαν. Κάποιο πρωί στα μέσα Δεκεμβρίου, το «Χόγκουαρτς» ξύπνησε σκεπασμένο από δυο μέτρα χιόνι. Η λίμνη πάγωσε ολόκληρη και οι δίδυμοι Ουέσλι τιμωρήθηκαν, γιατί είχαν κάνει μάγια σε μερικές μπάλες χιονιού, έτσι ώστε ν' ακολουθούν τον καθηγητή Κούιρελ και να κάνουν κάθε τόσο γκελ επάνω στο τουρμπάνι του. Όσο για τις λίγες κουκουβάγιες που αψηφούσαν την παγωνιά για να φέρουν το ταχυδρομείο, έπρεπε μετά να δεχτούν τα γιατροσόφια του Χάγκριντ, για να μπορέσουν πάλι να πετάξουν.

Όλοι ανυπομονούσαν πότε να 'ρθουν οι γιορτές. Γιατί ενώ η αίθουσα αναψυχής στους κοιτώνες και η μεγάλη τραπεζαρία είχαν συνέχεια φωτιά στα μεγάλα τους τζάκια, οι διάδρομοι ήταν παγωμένοι κι ο ψυχρός άνεμος έκανε τα παραθυρόφυλλα να χτυπούν στις κρεβατοκάμαρες και στις διάφορες τάξεις. Το χειρότερο απ' όλα, όμως, ήταν τα μαθήματα του καθηγητή Σνέιπ στα υπόγεια του κάστρου. Εκεί το κρύο ήταν τόσο δυνατό, που όλα τα παιδιά στέκονταν όσο πιο κοντά μπορούσαν στα ζεστά καζάνια τους, αδιαφορώντας για τον κίνδυνο να πάθουν εγκαύματα.

«Αληθινά λυπάμαι», είπε κάποιο πρωί ο Ντράκο Μαλφόι κατά τη.διάρκεια του μαθήματος των φίλτρων, «όλα εκείνα τα παιδιά που θ' αναγκαστούν να περάσουν τις γιορτές στο

"Χόγκουαρτς" γιατί κανείς δεν τα θέλει σπίτι...»

Ενώ μιλούσε, κοιτούσε επίμονα τον Χάρι. Οι δυο αχώριστοι φίλοι του Μαλφόι, ο Κράμπε και ο Γκόιλ, γέλαγαν δυνατά. Ο Χάρι, που εκείνη τη στιγμή ζύγιζε τα υλικά για το φίλτρο που έπρεπε να φτιάξει, τους αγνόησε — μετά από το περίφημο εκείνο ματς κουίντιτς, ο Μαλφόι είχε γίνει ακόμη πιο ενοχλητικός απ' ό,τι προηγουμένως. Θυμωμένος που το Σλίθεριν είχε χάσει, προσπαθούσε να κάνει όλους τους πρωτοετείς να γελάσουν, λέγοντας πως οποιοσδήποτε Βάτραχος με ανοιχτό στόμα θα μπορούσε κάλλιστα ν' αντικαταστήσει τον Χάρι ως ανιχνευτή στο επόμενο παιχνίδι της ομάδας του. Γρήγορα όμως κατάλαβε πως το αστείο του δεν είχε απήχηση, γιατί όλοι είχαν εντυπωσιαστεί πολύ με τον τρόπο που ο Χάρι είχε καταφέρει να μείνει ως το τέλος επάνω στο σκουπόξυλό του. Έτσι ο Μαλφόι, έξαλλος από θυμό και ζήλια, είχε ξαναρχίσει να πειράζει τον Χάρι για την «οικογένεια» του.

Ήταν αλήθεια ότι ο Χάρι δε θα περνούσε τις γιορτές στο σπίτι της οδού Πριβέτ. Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ είχε κάνει έναν κατάλογο των μαθητών που προτιμούσαν να περάσουν τις χριστουγεννιάτικες διακοπές στο «Χόγκουαρτς» κι ο Χάρι είχε αμέσως δώσει τ' όνομα του. Και κάθε άλλο παρά λυπόταν γι' αυτό. Αντίθετα, ήταν απόλυτα σίγουρος πως αυτά θα ήταν τα ωραιότερα Χριστούγεννα της ζωής του! Ο Ρον και τ' αδέλφια του θα έμεναν κι αυτοί στο «Χόγκουαρτς», γιατί οι γονείς τους θα πήγαιναν στη Ρουμανία, να επισκεφθούν το γιο τους, τον Τσάρλι.

Όταν το μάθημα των φίλτρων τελείωσε κι οι πρωτοετείς ανέβηκαν από το υπόγειο, βρήκαν ένα τεράστιο έλατο να κλείνει ολόκληρο το διάδρομο. Δυο τεράστιες μπότες που ξεπρόβαλλαν από το κάτω μέρος του, καθώς και μερικές δυνατές και λαχανιασμένες αναπνοές, τους έκαναν να καταλάβουν πως ήταν δουλειά του Χάγκριντ.

«Γεια σου, Χάγκριντ! Θέλεις καμιά βοήθεια;» ρώτησε ο Ρον, βάζοντας το κεφάλι του ανάμεσα στ' αρωματικά κλαδιά.

«Όχι, Ρον, ευχαριστώ. Τα καταφέρνω...» απάντησε ο Χάγκριντ.

«Για κάνε πέρα!» ακούστηκε ξαφνικά πίσω τους η περιφρονητική φωνή του Μαλφόι. «Τι επιδιώκεις, Ρον; Να κερδίσεις μερικά χρήματα; Ή μήπως να γίνεις κι εσύ δασοφύλακας εδώ, όταν τελειώσεις τις σπουδές σου; Φαντάζομαι πως η καλύβα του Χάγκριντ θα σου φανεί παλάτι μπροστά στο σπίτι σου...»

Ο Ρον όρμησε στον Μαλφόι τη στιγμή ακριβώς που ο καθηγητής Σνέιπ φάνηκε ν' ανεβαίνει τη σκάλα.

«Ουέσλι!» φώναξε.

Ο Ρον τράβηξε τα χέρια του από το λαιμό του Μαλφόι.

«Τον προκάλεσε, κύριε καθηγητά», είπε ο Χάγκριντ, βγάζοντας το μαλλιαρό κεφάλι του μέσα απ' τα κλαδιά του έλατου. «Ο Μαλφόι προσέβαλε την οικογένεια του Ουέσλι!»

«Μπορεί», αποκρίθηκε ατάραχος ο Σνέιπ. «Οι τσακωμοί, όμως, είναι αντίθετοι στους κανονισμούς του "Χόγκουαρτς". Πέντε βαθμοί από το Γκρίφιντορ, Ουέσλι, και να είσαι ευχαριστημένος που δεν αφαιρώ περισσότερους. Εμπρός τώρα, διαλυθείτε...»

Ο Μαλφόι, ο Κράμπε κι ο Γκόιλ πέρασαν με το ζόρι μέσα απ' τα κλαδιά του έλατου, σκορπίζοντας βελόνες στο πάτωμα και χαμογελώντας ικανοποιημένοι.

«Πού θα μου πάει;» ψιθύρισε ο Ρον μέσα από τα δόντια του. «Κάποια μέρα δε θα μου γλιτώσει!»

«Τους μισώ και τους δυο!» είπε ο Χάρι. «Τον Μαλφόι και τον καθηγητή Σνέιπ...»

«Ελάτε, ελάτε, μη χαλάτε το κέφι σας!» τους παρηγόρησε ο Χάγκριντ. «Γιατί δεν ερχόσαστε τώρα μαζί μου, να δείτε το μεγάλο χολ; Είναι θαύμα, έτσι στολισμένο...»

Τα *τρία* παιδιά ακολούθησαν τον Χάγκριντ ως το μεγάλο χολ, όπου η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ και ο καθηγητής Φλίτγουικ τέλειωναν τη χριστουγεννιάτικη διακόσμηση.

«Α, Χάγκριντ, έφερες και το τελευταίο έλατο; Βάλ' το εκεί, στη γωνία, σε παρακαλώ...»

Το μεγάλο χολ έδειχνε πραγματικά πολύ εντυπωσιακό. Γιρλάντες από γκι και ου κρέμονταν σ' όλους τους τοίχους, ενώ δώδεκα μεγάλα έλατα ήταν τοποθετημένα γύρω γύρω. Άλλα στραφτοκοπούσαν από τα μικρά άστρα που είχαν κρεμασμένα στα κλαδιά τους, ενώ αλλά ήταν στολισμένα με αναμμένα κεριά κι άλλα με νιφάδες χιονιού.

«Πόσες μέρες μένουν ως τις διακοπές;» ρώτησε ο Χάγκριντ.

«Σε μένα, μόνο μία» αποκρίθηκε η Ερμιόνη. «Χάρι... Ρον... καλά που το θυμήθηκα. Μας μένει μισή ώρα ως το μεσημεριανό φαγητό και θα 'πρεπε να είμαστε κιόλας στη βιβλιοθήκη!»

«Α, ναι, δίκιο έχεις», συμφώνησε ο Ρον, τραβώντας απρόθυμα το βλέμμα του από τον καθηγητή Φλίτγουικ, ο οποίος έβγαζε χρυσές μπάλες από την άκρη του μαγικού ραβδιού του και τις κρεμούσε σ' ένα από τα έλατα.

«Στη βιβλιοθήκη;» ρώτησε μ' απορία ο Χάγκριντ, ακολουθώντας τους καθώς έφευγαν απ' το μεγάλο χολ. «Μια μέρα πριν απ' τις διακοπές; Σαν πολύ μελετηροί δεν είσαστε;»

«Α, δεν πάμε για να μελετήσουμε», αποκρίθηκε ο Χάρι. «Από τότε που ανέφερες τον Νίκολας Φλαμέλ, προσπαθούμε ν' ανακαλύψουμε ποιος είναι...»

«Τι κάνετε, λέει;» φώναξε αγριεμένες ο Χάγκριντ. «Σας είπα να μην ανακατευόσαστε! Δεν είναι δικός σας λογαριασμός τι φυλάει εκείνο το σκυλί...»

«Θέλουμε μόνο να μάθουμε ποιος είναι ο Νίκολας Φλαμέλ», προσπάθησε να του εξηγήσει η Ερμιόνη. «Αυτό είναι όλο...»

«Μήπως θέλεις να μας πεις εσύ και να μας γλιτώσεις από τον κόπο;» πρότεινε ο Χάρι. «Ξεφυλλίσαμε κιόλας εκατοντάδες βιβλία, αλλά δεν τον βρήκαμε ακόμη... Γιατί δε μας βοηθάς λίγο; Είμαι σίγουρος πως κάπου διάβασα τελευταία το όνομα του...»

«Δε σας λέω τίποτα!» είπε αποφασιστικά ο Χάγκριντ.

«Τότε, θα το ανακαλύψουμε μόνοι μας!» είπε το ίδιο αποφασιστικά ο Ρον.

Τα τρία παιδιά γύρισαν την πλάτη στον Χάγκριντ, που έδειχνε νευριασμένος, κι έτρεξαν προς τη βιβλιοθήκη.

Ήταν αλήθεια πως είχαν ψάξει σε πολλά βιβλία για το όνομα του Νίκολας Φλαμέλ, γιατί πώς αλλιώς θα μάθαιναν τι ήταν αυτό που προσπαθούσε να κλέψει ο καθηγητής Σνέιπ; Το μεγάλο πρόβλημα τους ήταν πως δεν ήξεραν από πού ν' αρχίσουν, αφού δε γνώριζαν το παραμικρό γι' αυτόν τον Νίκολας Φλαμέλ. Δεν αναφερόταν στο *Οι μεγάλοι μάγοι του 20ού αιώνα,* ούτε στο *Σημαντικά ονόματα μάγων της εποχής μας,* ούτε στο *Σημαντικές σύγχρονες μαγικές ανακαλύψεις,* ούτε, τέλος, στο *Μελέτη των τελευταίων εξελίξεων στη μαγεία.* Καθώς η βιβλιοθήκη του «Χόγκουαρτς» ήταν τεράστια κι είχε στα ράφια της χιλιάδες τόμους, πραγματικά τους χρειαζόταν κάποια βοήθεια, για να μπορέσουν να βρουν αυτό που ήθελαν.

Μέσα στη βιβλιοθήκη η Ερμιόνη άρχισε να κατεβάζει από τα ράφια μερικά βιβλία που ήθελε να ψάξει, ενώ ο Ρον πλησίασε στο πρώτο ράφι που βρήκε μπροστά του κι άρχισε να ανοίγει όποια βιβλία του 'πεφταν πιο κοντά στο χέρι του. Ο Χάρι, πάλι, πήγε στο τμήμα της Βιβλιοθήκης που είχε τα Βιβλία «περιορισμένης χρήσης». Γιατί από χθες είχε αρχίσει να αναρωτιέται μήπως ο Φλαμέλ αναφερόταν σε κάποιο απ' αυτά. Βέβαια, για να δει κάποιος μαθητής αυτά τα βιβλία, του χρειαζόταν σημείωμα από καθηγητή κι ήξερε καλά πως τέτοιο σημείωμα κανένας καθηγητής δε θα του το έδινε. Γιατί τα περισσότερα απ' αυτά τα βιβλία περιείχαν μεθόδους μαύρης μαγείας που δε διδάσκονταν στο «Χόγκουαρτς». Μόνο τελειόφοιτοι που έκαναν μελέτες πάνω στις προηγμένες μεθόδους αντιμετώπισης της μαύρης μαγείας, μπορούσαν να τα μελετήσουν.

«Τι ψάχνεις, μικρέ;»

«Τίποτα, τίποτα...»

Η κυρία Πινς, η βιβλιοθηκάριος, σήκωσε το φτερό ξεσκονίσματος που κρατούσε στο χέρι της και το κούνησε απειλητικά προς το μέρος του.

«Τότε καλύτερα να πηγαίνεις», του είπε. «Εμπρός, δίνε του».

Νευριασμένος με τον εαυτό του που δεν είχε προλάβει να σκεφτεί κάποια δικαιολογία, ο Χάρι έφυγε απ' τη βιβλιοθήκη. Είχαν αποφασίσει από κοινού με τον Ρον και την Ερμιόνη, πως θα ήταν καλύτερα να μη ρωτήσουν τη βιβλιοθηκάριο σχετικά με τον Νίκολας Φλαμέλ. Δεν είχαν καμία αμφιβολία ότι θα ήξερε να τους πει, αλλά δεν ήθελαν να διακινδυνεύσουν ούτε στο ελάχιστο την πιθανότητα να φτάσει η ερώτηση τους στ' αφτιά του καθηγητή Σνέιπ.

Ο Χάρι περίμενε έξω οτο διάδρομο, για να δει μήπως οι άλλοι δυο είχαν ανακαλύψει κάτι, χωρίς βέβαια να ελπίζει σε πολλά. Ήταν αλήθεια πως έψαχναν εδώ και δυο εβδομάδες, αλλά καθώς ο ελεύθερος χρόνος ανάμεσα στα μαθήματα ήταν ελάχιστος, δεν ήταν περίεργο που δεν είχαν κάνει καμία πρόοδο. Αυτό που τους χρειαζόταν, ήταν μερικές ώρες ελεύθερες, για να ψάξουν με την ησυχία τους, χωρίς να 'χουν την κυρία Πινς πάνω από το κεφάλι τους.

Λίγα λεπτά αργότερα ο Ρον κι η Ερμιόνη βγήκαν από τη βιβλιοθήκη, κουνώντας αρνητικά τα κεφάλια τους. Και ξεκίνησαν όλοι μαζί για το μεσημεριανό φαγητό.

«Θα συνεχίσετε να ψάχνετε όσο λείπω, έτσι;» είπε η Ερμιόνη. «Και θα μου στείλετε μια κουκουβάγια, αν ανακαλύψετε κάτι...»

«Κι εσύ μπορείς να ρωτήσεις τους γονείς σου, αν έχουν ακουστά κάποιον Νίκολας Φλαμέλ», παρατήρησε ο Ρον. «Δεν πιστεύω να είναι επικίνδυνο να τους κάνεις μια τέτοια ερώτηση;»

«Καθόλου επικίνδυνο, μιας και είναι κι οι δυο οδοντίατροι», απάντησε η Ερμιόνη. «Αλλά κι εντελώς άχρηστο!»

Όταν άρχισαν οι χριστουγεννιάτικες διακοπές, ο Χάρι κι ο Ρον βρήκαν πολλά διασκεδαστικά πράγματα να κάνουν. Έτσι ξέχασαν για λίγο τον Νίκολας Φλαμέλ. Είχαν τώρα την κρεβατοκάμαρα όλη δική τους, το ίδιο και την αίθουσα αναψυχής. Έτσι κάθονταν με τις ώρες δίπλα στο τζάκι (οι κοντινές πολυθρόνες ήταν ελεύθερες), ψήνοντας κάστανα, καλαμπόκι και ψωμί και κάνοντας σχέδια για το πώς να πετύχουν την αποβολή του Μαλφόι από το σχολείο. Μια απασχόληση πολύ διασκεδαστική, έστω κι αν τα σχέδια τους δεν είχαν καμία ελπίδα να πραγματοποιηθούν.

Παράλληλα ο Ρον άρχισε να μαθαίνει στον Χάρι μαγικό σκάκι. Αυτό το παιχνίδι ήταν ίδιο με το σκάκι των Μαγκλ, με τη διαφορά ότι τα πιόνια εδώ ήταν ζωντανά, κάτι που έκανε το μαγικό σκάκι να μοιάζει με αληθινή μάχη, έτσι όπως τα πιόνια μετακινούνταν μόνα τους πάνω στη σκακιέρα. Η σκακιέρα και τα πιόνια του Ρον ήταν πολύ παλιά και ξεθωριασμένα. Όπως με όλα τα πράγματα του, ήταν κι αυτά ιδιοκτησία κάποιου μέλους της οικογένειας του πριν γίνουν δικά του — στη συγκεκριμένη περίπτωση, του παππού του. Αυτά τα παλιά πιόνια, όμως, είχαν ένα μεγάλο πλεονέκτημα: ο Ρον τα γνώριζε τόσο καλά, που δε δυσκολευόταν ποτέ να τα κάνει να τον υπακούσουν.

Ο Χάρι έπαιζε με πιόνια που του είχε δανείσει ο Σίμους Μίλιγκαν κι επειδή αυτά τα πιόνια δεν τον ήξεραν, δεν τον εμπιστεύονταν καθόλου. Καθώς μάλιστα δεν ήξερε ακόμη να παίζει καλά, τα πιόνια τού φώναζαν συνέχεια διάφορες συμβουλές: «Μη στέλνεις εμένα εκεί, δε βλέπεις τον ιππότη του; Στείλε καλύτερα *αυτόν. Αυτόν* μπορούμε να τον χάσουμε!»

Την παραμονή των Χριστουγέννων ο Χάρι αποκοιμήθηκε περιμένοντας με λαχτάρα την άλλη μέρα, όχι τόσο για τα δώρα που θα έπαιρνε — σιγά μην του έστελνε κανείς —, όσο για τα ωραία φαγητά και γλυκά που θα υπήρχαν και τις ευχάριστες ώρες που θα περνούσε με τον Ρον. Ξυπνώντας όμως το

άλλο πρωί, το πρώτο που είδε, ήταν ένας μικρός σωρός από πολύχρωμα πακέτα στα πόδια του κρεβατιού του.

«Καλά Χριστούγεννα», του είπε νυσταγμένα ο Ρον, καθώς ο Χάρι πετάχτηκε απ' το κρεβάτι κι άρχισε να φορά τη ρόμπα του.

«Καλά Χριστούγεννα», αποκρίθηκε εκείνος. «Είδες τι είναι εδώ; Μου 'φεραν δώρα!»

«Και τι περίμενες, ραπανάκια;» ρώτησε ο Ρον, αρχίζοντας να ξετυλίγει τα δικά του δώρα, που ήταν περισσότερα.

Ο Χάρι πήρε στα χέρια του το πιο μεγάλο πακέτο. Ήταν τυλιγμένο σε χοντρό καφέ χαρτί κι επάνω του ήταν Βιαστικά γραμμένο *Πα τον Χάρι από τον Χάγκριντ.* Μέσα ήταν μια ξύλινη φλογέρα, σκαλισμένη πάνω σε κλαδί, την οποία ο Χάγκριντ πρέπει να είχε φτιάξει μόνος του. Ο Χάρι την έφερε στο στόμα του, φύσηξε κι ο ήχος που βγήκε, έμοιαζε μ' αυτόν της κουκουβάγιας.

Το δεύτερο, ένα πολύ μικρό πακέτο, περιείχε ένα σημείωμα.

Πήραμε το μήνυμα σου και σου στέλνουμε το χριστουγεννιάτικο δώρο σου.

Ο θείος Βέρνον και η θεία Πετούνια

Επάνω στο χαρτί ένα νόμισμα των πενήντα σεντς ήταν στερεωμένο με σελοτέιπ.

«Πάλι καλά!» μουρμούρισε ο Χάρι.

Ο Ρον κοίταξε το νόμισμα μ' απορία.

«Απίθανο!» είπε. «Τι περίεργο σχήμα! Έχει αλήθεια αξία;»

«Σ' το χαρίζω», αποκρίθηκε ο Χάρι. «Λοιπόν, δώρα από τον Χάγκριντ... το θείο και τη θεία μου... Τότε ποιος έστειλε αυτά;»

«Νομίζω πως ξέρω ποιος σου τα 'στείλε», είπε ο Ρον κοκκινίζοντας. «Είναι από τη μαμά μου. Της είπα πως δεν περί-

μενες δώρα και... Αχ, Θεέ μου, σου έπλεξε ένα πουλόβερ!»

Ο Χάρι άνοιξε το κακοτυλιγμένο πακέτο και βρήκε μέσα ένα καταπράσινο πουλόβερ κι ένα μακρόστενο κέικ σοκολάτας.

«Κάθε χρόνο η μαμά πλέκει σ' όλους μας από ένα πουλόβερ», του εξήγησε ο Ρον. «Και το δικό μου είναι πάντα καφέ!»

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους της», είπε ο Χάρι, δοκιμάζοντας το κέικ, που ήταν πολύ νόστιμο.

Το επόμενο δώρο του ήταν κι αυτό γλυκά: ένα μεγάλο κουτί σοκολατένιοι βάτραχοι από την Ερμιόνη.

Τώρα μόνο ένα δώρο είχε μείνει. Ο Χάρι το πήρε στα χέρια του και το πασπάτεψε. Ήταν πολύ ελαφρύ. Καθώς το ξετύλιγε, κάτι σαν ύφασμα, σε χρώμα ανάμεσα στο γκρίζο και το ασημένιο, γλίστρησε μέσα από τα δάχτυλα του κι έπεσε κάτω, αποκαλύπτοντας ένα σωρό γυαλιστερές πτυχές. Κοιτάζοντας το, ο Ρον ένιωσε να του κόβεται η ανάσα.

«Έχω ακούσει γι' αυτά», είπε, πετώντας αδιάφορα πιο πέρα το κουτί με τα φασόλια σ' όλες τις γεύσεις που του είχε χαρίσει η Ερμιόνη. «Κι αν πραγματικά είναι αυτό που νομίζω, τότε είναι πολύ ακριβό κι αληθινά πολύτιμο!»

«Μα τι είναι;» ρώτησε ο Χάρι, παίρνοντας το παράξενο αντικείμενο στα χέρια του. Η αφή του ήταν μεταλλική, κάτι σαν νερό που είχε γίνει ύφασμα.

«Είναι ένας αόρατος μανδύας!» αποκρίθηκε ο Ρον, με το θαυμασμό ακόμη ζωγραφισμένο στο πρόσωπο του. «Είμαι σίγουρος πως αυτό είναι... Δοκίμασε το!»

Ο Χάρι τύλιξε το μανδύα γύρω του Κι ο Ρον άφησε να του ξεφύγει μια κραυγή.

«Αυτό είναι! Κοίτα κάτω!»

Ο Χάρι κοίταξε τα πόδια του, αλλά είχαν εξαφανιστεί. Γύρισε αμέσως στον καθρέφτη και, ναι, μόνο το κεφάλι του φαινόταν — ολόκληρο το σώμα του είχε γίνει αόρατο. Κι όταν τράβηξε το μανδύα προς το κεφάλι του, τότε εξαφανίστηκε κι αυτό.

«Ένα σημείωμα!» φώναξε ξαφνικά ο Ρον. «Από μέσα έπεσε ένα σημείωμα...»

Ο Χάρι έβγαλε το μανδύα κι άρπαξε το κομμάτι το χαρτί. Με λεπτό και πλαγιαστό γραφικό χαρακτήρα, που έβλεπε για πρώτη φορά, διάβασε τα παρακάτω:

Ο πατέρας σον μου έδωσε να το φυλάξω πριν απ' το θάνατο του. Ήρθε τώρα η ώρα να ξαναγυρίσει σε σένα. Χρησιμοποίησε το σωστά.

Καλά Χριστούγεννα

Δεν υπήρχε υπογραφή. Ο Χάρι συνέχισε να κοιτάζει το σημείωμα, ενώ ο Ρον θαύμαζε το μανδύα.

«Θα έδινα και την ψυχή μου για ένα τέτοιο!» είπε ο Ρον. «Αληθινά το λέω! Τι τρέχει με σένα;»

«Τίποτα», αποκρίθηκε ο Χάρι. Ένιωθε όμως πολύ παράξενα. Ποιος του είχε στείλει τον αόρατο μανδύα; Και ήταν, άραγε, αλήθεια πως κάποτε ανήκε στον πατέρα του;

Προτού όμως ο Χάρι προλάβει είτε να σκεφτεί είτε να πει κάτι, η πόρτα της κρεβατοκάμαρας άνοιξε και οι Ουέσλι — ο Φρεντ και ο Τζορτζ— μπήκαν μέσα. Βιαστικά, ο Χάρι έχωσε το μανδύα στη βαλίτσα του. Δεν ήθελε ακόμη να μοιραστεί το μυστικό του με κανέναν.

«Καλά Χριστούγεννα!» φώναξαν οι δίδυμοι.

«Καλά Χριστούγεννα! Για δείτε εδώ, η μαμά έπλεξε πουλόβερ και στον Χάρι!»

Ο Φρεντ κι ο Τζορτζ φορούσαν ίδια πουλόβερ, σε ζωηρό μπλε χρώμα, το ένα με κίτρινο Φ στο στήθος, το άλλο με Τζ.

«Του Χάρι το πουλόβερ είναι καλύτερο απ' τα δικά μας», είπε ο Φρεντ εξετάζοντας το. «Φαίνεται πως η μαμά τα καταφέρνει καλύτερα, όταν δεν πλέκει για δικό της γιο...»

«Γιατί δε φοράς το δικό σου πουλόβερ, Ρον;» ρώτησε ο Τζορτζ. «Εμπρός, φόρεσε το, είναι πολύ ζεστό».

«Δε μ' αρέσει το καφέ», παραπονέθηκε ο Ρον, ενώ το φορούσε απρόθυμα.

«Δεν έχει βάλει αρχικό γράμμα στο δικό σου πουλόβερ», παρατήρησε ο Φρεντ. «Φαίνεται η μαμά είναι σίγουρη πως δεν ξεχνάς τ' όνομα σου...»

«Τι είναι αυτή η φασαρία;»

Από τη μισάνοιχτη πόρτα, ο Πέρσι Ουέσλι, ο επιμελητής, έβαλε το κεφάλι του μέσα. Πρέπει να είχε μόλις ξετυλίξει τα δικά του δώρα, γιατί κρατούσε στα χέρια του ένα χοντρό πουλόβερ.

«Με το Ε, όπως επιμελητής!» φώναξε ο Φρεντ αρπάζοντας το. «Φόρεσε το, λοιπόν. Κι εμείς φοράμε τα δικά μας. Η μαμά έπλεξε πουλόβερ και για τον Χάρι!»

«Δε θέλω...» άρχισε ο Πέρσι, αλλά τα αδέλφια του του φόρεσαν το πουλόβερ με το ζόρι.

«Πάμε τώρα για πρωινό!» είπε ο Τζορτζ. «Κι εσύ, Πέρσι, δε θα καθίσεις με τους επιμελητές. Σήμερα είναι η μέρα της οικογένειας!»

Σ' όλη του τη ζωή, ο Χάρι δεν είχε ποτέ ξαναδεί ένα τόσο πλούσιο χριστουγεννιάτικο δείπνο. Τα μεγάλα τραπέζια ήταν φορτωμένα με περισσότερες από εκατό ψητές γαλοπούλες, βουνά από ψητό του φούρνου με πατάτες, Βαθιές σουπιέρες με βραστά καρότα και αρακά, δοχεία με νόστιμη σάλτσα, δίσκους με λαχταριστές πουτίγκες και ολόκληρες πυραμίδες από χρυσά πορτοκάλια και μανταρίνια, κατακόκκινα μήλα και κατακίτρινες μπανάνες.

Στο μεγάλο τραπέζι, όπου καθόταν το διδακτικό προσωπικό, ο καθηγητής Ντάμπλντορ είχε αλλάξει το μυτερό καπέλο του μ' ένα γυναικείο σκούφο, στολισμένο με μαργαρίτες, και γελούσε καλόκαρδα με τ' αστεία που του έλεγε ο καθηγητής Φλίτγουικ. Το πρόσωπο του Χάγκριντ γινόταν όλο και πιο κόκκινο, καθώς άδειαζε συνεχώς την κούπα του κρασιού

του, η οποία γέμιζε αμέσως μόνη της. Σε Λίγο, εντελώς μεθυσμένος, ο Χάγκριντ φίλησε στο μάγουλο την καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ, που γέλασε κολακευμένη, με το μυτερό καπέλο της να γέρνει επικίνδυνα πάνω από το ένα της φρύδι.

Δίπλα στο πιάτο κάθε παιδιού ήταν τοποθετημένα κι άλλα δώρα. Όταν ο Χάρι σηκώθηκε απ' το χριστουγεννιάτικο τραπέζι, ήταν φορτωμένος μ' ένα πακέτο μπαλόνια που δε σκάνε, μια συσκευή που βγάζει τις κρεατοελιές και το δικό του μαγικό σκάκι.

Το απόγευμα ο Χάρι και τα τρία αδέλφια Ουέσλι πέρασαν δυο ευχάριστες ώρες παίζοντας χιονοπόλεμο έξω από το κάστρο. Παγωμένοι, λαχανιασμένοι και με κατακόκκινα πρόσωπα, ξαναγύρισαν το σούρουπο στην αίθουσα αναψυχής του Γκρίφιντορ. Εκεί ο Χάρι εγκαινίασε το καινούριο μαγικό σκάκι του, παίζοντας με τον Ρον. Έχασε όλες τις παρτίδες. Είχε, όμως, την υποψία πως θα είχε κερδίσει μία τουλάχιστον, αν ο Πέρσι δεν είχε προσπαθήσει τόσες φορές να τον βοηθήσει.

Μετά από ένα πρόχειρο δείπνο με σάντουιτς γαλοπούλας και κέικ, όλοι ένιωθαν πια χορτάτοι και νυσταγμένοι. Οι περισσότεροι πήγαν αμέσως στα κρεβάτια τους, αλλά ο Χάρι κι ο Σίμους Μίλιγκαν διασκέδασαν παρακολουθώντας τον επιμελητή Πέρσι να κυνηγά στους διαδρόμους του Γκρίφιντορ τα δυο δίδυμα αδέλφια του, για να πάρει πίσω την κάρτα του επιμελητή που του είχαν κλέψει.

Για τον Χάρι αυτά ήταν τα καλύτερα Χριστούγεννα της ζωής του. Παρ' όλ' αυτά κάτι τον βασάνιζε και μόνο όταν ξάπλωσε στο κρεβάτι, είχε την ευκαιρία να το σκεφθεί, δηλαδή τον αόρατο μανδύα και το ποιος του τον είχε στείλει.

Ο Ρον, κουρασμένος και με το στομάχι του γεμάτο, αποκοιμήθηκε αμέσως μόλις ξάπλωσε στο κρεβάτι του. Τότε ο Χάρι έσκυψε και τράβηξε κάτω από το δικό του κρεβάτι τον αόρατο μανδύα.

Ήταν του πατέρα του... Αυτός ο μαγικός μανδύας ανήκε

κάποτε στον πατέρα του... Μηχανικά, χάιδεψε με τα δάχτυλα του το παράξενο, γυαλιστερό ύφασμα, που ήταν πιο απαλό από το μετάξι και πιο ελαφρό από τον αέρα. *Χρησιμοποίησε τον σωστά,* έγραφε το σημείωμα.

Η επιθυμία του να τον δοκιμάσει τώρα αμέσως ήταν πολύ δυνατή. Ο Χάρι γλίστρησε απ' το κρεβάτι και τύλιξε το μανδύα γύρω του. Μετά κοίταξε κάτω, εκεί όπου έπρεπε να είναι τα πόδια του, όμως το μόνο που είδε, ήταν το ασημένιο φως του φεγγαριού. Το συναίσθημα ήταν πραγματικά πολύ περίεργο.

Χρησιμοποίησε τον σωστά.

Μια σκέψη πέρασε ξαφνικά από το μυαλό του Χάρι, διώχνοντας κάθε ίχνος νύστας. Ολόκληρο το «Χόγκουαρτς» ήταν τώρα ανοιχτό γι' αυτόν, χάρη σ' αυτόν το μανδύα! Μπορούσε να πάει όπου ήθελε, γιατί απλούστατα ήταν αόρατος· αόρατος ακόμη και για το φόβο και τρόμο του «Χόγκουαρτς»: τον επιστάτη Φιλτς!

Ο Ρον άλλαξε πλευρό στο κρεβάτι του κάνοντας θόρυβο. Ο Χάρι αναρωτήθηκε αν έπρεπε να τον ξυπνήσει. Κάτι όμως τον συγκράτησε... Ο μανδύας ήταν του πατέρα του... Ένιωθε πως αυτή την πρώτη φορά είχε δικαίωμα να είναι μόνος του...

Αθόρυβα, βγήκε απ' την κρεβατοκάμαρα, διέσχισε τη σκοτεινή αίθουσα αναψυχής, πέρασε το διάδρομο και γλίστρησε ανενόχλητος παραμερίζοντας με το γνωστό σύνθημα το πορτρέτο της χοντρής κυρίας.

«Ποιος είναι εκεί;» ρώτησε αμέσως εκείνη, αλλά ο Χάρι δεν απάντησε κι απομακρύνθηκε.

Προς τα πού ήταν καλύτερα να πάει; Αμέσως του κατέβηκε μια ιδέα κι η καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά. Θα πήγαινε στη βιβλιοθήκη, στο απαγορευμένο τμήμα! Τώρα θα μπορούσε να μείνει εκεί όσο ήθελε, να διαβάσει ό,τι ήθελε και ν' ανακαλύψει — επιτέλους! — ποιος ήταν αυτός ο Νίκολας Φλαμέλ. Ο Χάρι τύλιξε πιο σφιχτά πάνω του τον αόρατο μανδύα και ξεκίνησε αμέσως.

Η βιβλιοθήκη ήταν θεοσκότεινη κι αρκετά τρομακτική. Ο Χάρι άναψε μια από τις λάμπες πετρελαίου που ήταν ακουμπισμένες στα μακριά τραπέζια κι άρχισε να κοιτάζει τις σειρές τα βιβλία στα ράφια. Η λάμπα έμοιαζε να αιωρείται και παρόλο που ο Χάρι ένιωθε το χέρι του να κρατά σταθερά τη βάση της, το θέαμα παρέμενε τρομακτικό.

Το απαγορευμένο τμήμα βρισκόταν στο βάθος της βιβλιοθήκης. Ο Χάρι πέρασε προσεκτικά επάνω από το σχοινί που εμπόδιζε την είσοδο σ' αυτό. Μετά σήκωσε τη λάμπα ψηλά, για να μπορέσει να διαβάσει τους τίτλους των βιβλίων.

Οι τίτλοι δεν τον διαφώτισαν περισσότερο. Τα ξεθωριασμένα χρυσά γράμματα τους ήταν σε γλώσσες που ο Χάρι δεν ήξερε. Μερικά μάλιστα από τα βιβλία δεν είχαν καν τίτλο. Ένα από αυτά είχε στο εξώφυλλο ένα μεγάλο κόκκινο λεκέ, που έμοιαζε με αίμα. Χωρίς να μπορεί να εξηγήσει το γιατί, ο Χάρι ένιωσε ν' ανατριχιάζει. Ίσως να έφταιγε η ζωηρή φαντασία του, αλλά είχε τώρα την εντύπωση πως κάτι σαν αδύναμος ψίθυρος διαμαρτυρίας ερχόταν απ' τα Βιβλία, λες και ήξεραν πως τα κοίταζε κάποιος που δεν είχε καμιά δουλειά μ' αυτά.

Αποφασιστικά, ο Χάρι θύμισε στον εαυτό του πως από κάπου έπρεπε ν' αρχίσει. Προσεκτικά, ακούμπησε τη λάμπα στο πάτωμα και κοίταξε στο πιο χαμηλό ράφι. Ένα μεγάλο μαύρο βιβλίο μ' ασημένια γράμματα τράβηξε την προσοχή του. Το έβγαλε με δυσκολία, γιατί ήταν πολύ βαρύ. Στηρίζοντας τη ράχη του στα γόνατα του, το άφησε ν' ανοίξει μόνο του.

Αμέσως μια δυνατή κι ανατριχιαστική κραυγή έσπασε τη σιωπή: ήταν το βιβλίο που ούρλιαζε! Ο Χάρι το έκλεισε αμέσως, αλλά η κραυγή συνεχίστηκε, το ίδιο δυνατή. Τρομαγμένος, έκανε ένα βήμα πίσω αναποδογυρίζοντας τη λάμπα του, η οποία έσβησε αμέσως. Γρήγορα βήματα ακούστηκαν να πλησιάζουν κι ο Χάρι, πανικόβλητος, έχωσε το βιβλίο πίσω στο ράφι κι άρχισε να τρέχει προς την έξοδο.

Φτάνοντας εκεί, αντίκρισε τον Φιλτς, που όμως δεν τον είδε. Ο Χάρι έσκυψε, πέρασε κάτω από το τεντωμένο χέρι του Φιλτς και συνέχισε να τρέχει, ενώ η κραυγή του βιβλίου αντηχούσε ακόμη στ' αφτιά του.

Σταμάτησε απότομα, Λίγο πριν πέσει επάνω σε μια ψηλή πανοπλία. Το μυαλό του δούλευε πυρετωδώς για ν' αποφύγει τον κίνδυνο. Έτσι δεν είχε προσέξει προς τα πού πήγαινε και τώρα δεν είχε ιδέα πού βρισκόταν. Ο Χάρι ήξερε πως μια μεγάλη πανοπλία βρισκόταν μπροστά στην είσοδο που οδηγούσε στις κουζίνες, αλλά τώρα θα πρέπει να βρισκόταν τουλάχιστον πέντε πατώματα πάνω από τις κουζίνες.

Ξαφνικά η αντιπαθητική φωνή του επιστάτη έφτασε στα αφτιά του. Ο Φιλτς θα πρέπει μάλλον να γνώριζε κάποιο κρυφό πέρασμα, αφού είχε καταφέρει να φτάσει τόσο γρήγορα ως εκεί.

«Μου είπατε να σας ειδοποιήσω αμέσως, αν κάποιος τριγυρίζει έξω τη νύχτα... Και κάποιος είχε μπει λίγο πριν στη βιβλιοθήκη, στο απαγορευμένο τμήμα!» είπε ο Φιλτς.

Η φωνή που απάντησε στον Φιλτς έκανε την καρδιά του Χάρι να παγώσει από φόβο. Γιατί ήταν η φωνή του καθηγητή Σνέιπ!

«Στο απαγορευμένο τμήμα;» ρώτησε η φωνή. «Τότε δε θα 'χει προλάβει ν' απομακρυνθεί. Γρήγορα, να τον βρούμε!»

Ο Χάρι έμεινε εντελώς ακίνητος, καθώς ο Φιλτς και ο Σνέιπ φάνηκαν στη στροφή του διαδρόμου προχωρώντας ίσια επάνω του. Δεν μπορούσαν να τον δουν βέβαια, αλλά ο διάδρομος ήταν στενός κι ο αόρατος μανδύας τον έκανε μόνο αόρατο, όχι και άυλο. Αν σκόνταφταν επάνω του, θα τον καταλάβαιναν αμέσως!

Όσο πιο αθόρυβα μπορούσε, ο Χάρι άρχισε να οπισθοχωρεί. Είδε στ' αριστερά του μια μισάνοιχτη πόρτα. Κατάλαβε πως αυτή ήταν η μόνη του ελπίδα. Γλίστρησε μέσα, κρατώντας την αναπνοή του. Ήταν σίγουρος πως δεν τον κατάλαβαν. Ο Σνέιπ κι ο Φιλτς πέρασαν μπροστά από την ανοι-

χτή πόρτα χωρίς καν να κοιτάξουν μέσα. Όταν τα βήματα τους άρχισαν ν' απομακρύνονται, ο Χάρι ακούμπησε μ' ανακούφιση στον τοίχο κι άρχισε να παίρνει Βαθιές αναπνοές, προσπαθώντας να ηρεμήσει. Έτσι πέρασαν μερικά λεπτά, προτού προσέξει το δωμάτιο όπου είχε τυχαία βρεθεί.

Έμοιαζε με αίθουσα μαθημάτων που είχε από καιρό να χρησιμοποιηθεί. Θρανία και καρέκλες ήταν σπρωγμένα κοντά στους τοίχους κι ανεβασμένα το ένα επάνω στο άλλο. Ένα αναποδογυρισμένο καλάθι αχρήστων ήταν πεταγμένο σε μια γωνιά. Όμως στον τοίχο απέναντι του ήταν κρεμασμένο κάτι το οποίο φαινόταν να μην ν' ανήκει σ' αυτό το δωμάτιο, κάτι το οποίο πρέπει να είχε αφεθεί εκεί για να μην πιάνει αλλού χώρο.

Ήταν ένας τεράστιος κι εντυπωσιακός καθρέφτης, ψηλός ίσαμε το ταβάνι, με μια χρυσή σκαλιστή κορνίζα γύρω γύρω, ο οποίος στηριζόταν επάνω σε δυο σκαλιστά ξύλινα πόδια. Στο επάνω μέρος του καθρέφτη ήταν χαραγμένη μια επιγραφή: *Έριζεντ στρα ερόι όπ ούμπε κάφρου όπ ον βόζι.*

Τώρα που ο Σνέιπ κι ο Φιλτς δεν ακούγονταν πια, ο πανικός του Χάρι καταλάγιασε. Έκανε λοιπόν ένα βήμα προς τον καθρέφτη, θέλοντας να τον κοιτάξει Ήταν σίγουρος πως δε θα έβλεπε το είδωλο του, αφού ο μανδύας τον έκανε αόρατο.

Όταν όμως τελικά κοίταξε, έφερε αμέσως και τα δυο χέρια μπροστά στο στόμα του, για να εμποδίσει την τρομαγμένη κραυγή που ανέβηκε αυθόρμητα στα χείλη του. Γιατί στον καθρέφτη είδε όχι μονάχα τον εαυτό του, αλλά και πολλούς άλλους ανθρώπους να τον τριγυρίζουν! Βιαστικά, ο Χάρι κοίταξε πίσω. Το δωμάτιο ήταν άδειο.

Με την ανάσα κομμένη, κοίταξε πάλι στον καθρέφτη. Να τος ο εαυτός του, χλομός και τρομαγμένος, ενώ πίσω του φαίνονταν τουλάχιστον άλλοι δέκα άνθρωποι. Ο Χάρι κοίταξε πάλι γρήγορα πίσω του. Το δωμάτιο ήταν και πάλι άδειο. Μήπως οι άνθρωποι που έβλεπε στον καθρέφτη ήταν αόρα-

τοι, όπως κι εκείνος; Μήπως, δηλαδή, βρισκόταν σ' ένα δωμάτιο γεμάτο αόρατους ανθρώπους που μόνο ο καθρέφτης έδειχνε;

Ο Χάρι κοίταξε πάλι στον καθρέφτη. Μια γυναίκα, η οποία στεκόταν ακριβώς πίσω του, χαμογελούσε και του κουνούσε το χέρι. Αμέσως εκείνος άπλωσε το χέρι του προς τα πίσω, αλλά δεν ακούμπησε τίποτα. Αν αυτή η γυναίκα βρισκόταν πραγματικά μέσα στο δωμάτιο, θα πρέπει να την άγγιζε, γιατί οι εικόνες τους στον καθρέφτη φαίνονταν πολύ κοντά η μία στην άλλη. Δεν είχε, όμως, αγγίξει τίποτα. Αυτό σήμαινε πως η γυναίκα, όπως κι όλοι οι άλλοι, βρίσκονταν μόνο στον καθρέφτη.

Η γυναίκα που του χαμογελούσε, ήταν πολύ όμορφη. Είχε πυκνά και σκούρα κόκκινα μαλλιά και τα μάτια της... Τα μάτια της είναι ίδια με τα δικά μου, σκέφτηκε ο Χάρι, καθώς πλησίαζε πιο κοντά στον καθρέφτη. Ζωηρά πράσινα ήταν τα μάτια της, ακριβώς το ίδιο χρώμα και σχήμα με τα δικά του. Ξαφνικά, όμως, ο Χάρι πρόσεξε πως τα μάτια της γυναίκας ήταν δακρυσμένα. Ναι, του χαμογελούσε, αλλά ταυτόχρονα έκλαιγε! Κι ο ψηλός, αδύνατος άντρας με τα μαύρα μαλλιά, που στεκόταν δίπλα της, έβαλε το μπράτσο του γύρω από τους ώμους της, σαν να ήθελε να την παρηγορήσει... Ο μελαχρινός άντρας φορούσε γυαλιά και τα μαλλιά του ήταν ακατάστατα, όπως ακριβώς και του Χάρι, και μάλιστα στο ίδιο ακριβώς μέρος του κεφαλιού με αυτό του Χάρι!

Ο Χάρι στεκόταν τώρα τόσο κονιά στον καθρέφτη, που η μύτη του σχεδόν άγγιζε την εικόνα του.

«Μαμά;» ψιθύρισε. «Μπαμπά;»

Η γυναίκα και ο άντρας συνέχισαν να τον κοιτάζουν χαμογελώντας. Σε λίγο ο Χάρι άρχισε να προσέχει και τ' άλλα πρόσωπα που ήταν στον καθρέφτη. Είδε κι άλλα μάτια σαν τα δικά του, κι άλλες μύτες σαν τη δική του, κι άλλα μαλλιά σαν τα δικά του. Είδε κι ένα γέρο με γυαλιά, που έμοιαζε να έχει τα ίδια γόνατα με αυτόν — κοκαλιάρικα! Κατάλαβε τότε

πως έβλεπε την οικογένεια του, για πρώτη φορά στη ζωή του.

Οι Πότερ συνέχισαν να του χαμογελούν και να του κουνούν τα χέρια τους. Εκείνος τους κοίταζε με λαχτάρα, με τις παλάμες του ακουμπισμένες στον καθρέφτη, λες και προσπαθούσε να τους αγγίξει. Μέσα του ένιωθε ένα δυνατό αλλά και παράξενο συναίσθημα: χαρμολύπη, δηλαδή χαρά ανάμικτη με λύπη.

Ο Χάρι δεν είχε ιδέα πόση ώρα στάθηκε έτσι. Τα πρόσωπα στον καθρέφτη συνέχιζαν να τον κοιτάζουν. Ξάφνου ένας μακρινός θόρυβος τον επανέφερε στην πραγματικότητα. Κατάλαβε τότε πως έπρεπε να φύγει από κει το συντομότερο δυνατό. Έπρεπε να γυρίσει στο δωμάτιο του. Έτσι τράβηξε με δυσκολία τα μάτια του από το πρόσωπο της μητέρας του, ψιθύρισε «θα ξανάρθω» και βγήκε βιαστικά από το δωμάτιο.

«Θα 'πρεπε να με είχες ξυπνήσει!» είπε νευριασμένος ο Ρον, όταν ο Χάρι τού διηγήθηκε τη νυχτερινή του περιπέτεια.

«Μπορείς να 'ρθεις απόψε», τον καθησύχασε εκείνος. «Θα ξαναπάω και θέλω πολύ να σου δείξω τον καθρέφτη».

«Θέλω πολύ να δω τους γονείς σου», είπε τότε ο Ρον.

«Κι εγώ θέλω να δω όλους τους Ουέσλι», αποκρίθηκε ο Χάρι. «Θα μπορέσεις να μου δείξεις τον πατέρα σου και τα άλλα δυο αδέλφια σου;»

«Αυτούς μπορείς να τους δεις όποτε θέλεις», του είπε ο Ρον. «Δεν έχεις παρά να κάνεις μια βόλτα από το σπίτι μου το καλοκαίρι που μας έρχεται. Εξάλλου αυτός ο καθρέφτης μπορεί να δείχνει μόνο πεθαμένους... Κρίμα, όμως, που δε βρήκες τίποτα για τον Φλαμέλ. Θέλεις μπέικον, ή κανένα λουκάνικο; Γιατί δεν τρως τίποτα;»

Ο Χάρι, όμως, δεν είχε καθόλου όρεξη για φαγητό. Είχε δει τους γονείς του κι απόψε θα τους ξανάβλεπε πάλι. Είχε

σχεδόν ξεχάσει τον Νίκολας Φλαμέλ. Το όλο ζήτημα του φαινόταν τώρα ασήμαντο. Ποιος νοιαζόταν για το τι φύλαγε το σκυλί με τα τρία κεφάλια; Τι σημασία είχε αν θα το έκλεβε ο καθηγητής Σνέιπ;

«Αισθάνεσαι καλά;» τον ρώτησε ανήσυχος ο Ρον. «Έχεις περίεργο ύφος...»

Αυτό που ο Χάρι φοβόταν περισσότερο απ' όλα, ήταν πως δε θα μπορούσε να ξαναβρεί το δωμάτιο με τον καθρέφτη. Εξάλλου, με τον Ρον τυλιγμένο μαζί του στον αόρατο μανδύα, έπρεπε να προχωρούν πολύ αργά εκείνο το βράδυ. Ξεκινώντας από την πόρτα της βιβλιοθήκης, προσπάθησαν να ξανακάνουν την ίδια διαδρομή που είχε κάνει ο Χάρι το προηγούμενο βράδυ. Δεν έφτασαν όμως πουθενά, με αποτέλεσμα να τριγυρίζουν στους σκοτεινούς διαδρόμους για περισσότερο από μια ώρα.

«Έχω παγώσει», είπε κάποια στιγμή ο Ρον. «Ας το ξεχάσουμε γι' απόψε και ας γυρίσουμε στο δωμάτιο μας».

«Όχι!» ψιθύρισε ο Χάρι. «Είμαι σίγουρος πως κάπου εδώ βρίσκεται».

Σε λίγο πέρασαν δίπλα από το φάντασμα μιας ψηλής μάγισσας, χωρίς όμως να συναντήσουν τίποτ' άλλο παράξενο. Κι ακριβώς τη στιγμή που ο Ρον άρχισε να λέει πως δεν ένιωθε πια τα πόδια του απ' το κρύο, ο Χάρι είδε την ψηλή πανοπλία.

«Εδώ είναι!» είπε. «Ναι, εδώ...»

Κι οι δυο μαζί άνοιξαν την πόρτα και γλίστρησαν μέσα. Ο Χάρι άφησε τον αόρατο μανδύα να πέσει κι έτρεξε στον καθρέφτη.

Κι αμέσως τους είδε πάλι όλους. Η μητέρα του κι ο πατέρας του χαμογέλασαν βλέποντας τον.

«Βλέπεις;» ψιθύρισε με χαρά στον Ρον.

«Δεν μπορώ να δω τίποτα...»

«Κοίτα! Δεν τους Βλέπεις... εκεί... όλους μαζί;»

«Μόνο εσένα Βλέπω».

«Κοίταξε καλά. Έλα να σταθείς εδώ, μπροστά μου...»

Ο Χάρι παραμέρισε, όμως καθώς ήταν ο Ρον εκείνος που στεκόταν τώρα μπροστά στον καθρέφτη, ο Χάρι δεν μπορούσε πια να Βλέπει την οικογένεια του. Το μόνο που έβλεπε, ήταν η εικόνα του Ρον με τις ριγέ πιτζάμες του.

Ο Ρον, όμως, κοιτούσε στον καθρέφτη και τα μάτια του ήταν ορθάνοιχτα απ' την έκπληξη.

«Κοίταξε με!» είπε στον Χάρι.

«Μπορείς να δεις όλη την οικογένεια σου;» τον ρώτησε ο Χάρι.

«Όχι. Μόνο εμένα... αλλά είμαι διαφορετικός... πιο μεγάλος και... είμαι αρχηγός!»

«Τι;»

«Ναι, είμαι... Φοράω την ταυτότητα, όπως άλλοτε ο Μπίλι... Και κρατάω στα χέρια μου το κύπελλο του Γκρίφιντορ και το κύπελλο του κουίντιτς... Είμαι κι αρχηγός της ομάδας του κουίντιτς, δηλαδή...»

Ο Ρον τράβηξε το βλέμμα του από αυτό το υπέροχο θέαμα και ρώτησε τον Χάρι:

«Λες αυτός ο καθρέφτης να δείχνει το μέλλον;»

«Πώς είναι δυνατόν; Αφού κανένας απ' την οικογένεια μου δε ζει πια! Άφησε με να ξανακοιτάξω...»

«Κοίταξες αρκετά χθες το βράδυ... Άφησε εμένα τώρα».

«Μα εσύ κρατάς το κύπελλο του κουίντιτς!» διαμαρτυρήθηκε ο Χάρι. «Τι ενδιαφέρον έχει αυτό; Εγώ θέλω να δω τους γονείς μου!»

«Μη με σπρώχνεις...»

Ένας ξαφνικός θόρυβος έξω στο διάδρομο έβαλε τέλος στην κουβέντα τους. Κι οι δυο δεν είχαν προσέξει το πόσο δυνατά μιλούσαν.

«Έλα! Γρήγορα!»

Ο Ρον τύλιξε το μανδύα γύρω κι από τους δυο τους τη

στιγμή που τα φωτεινά μάτια της γάτας, της κυρίας Νόρις, φάνηκαν πίσω από την πόρτα που άνοιγε. Τα δυο παιδιά έμειναν εντελώς ακίνητα, κρατώντας την αναπνοή τους. Το μυαλό τους τριβέλιζε η ίδια ερώτηση. Άραγε ο αόρατος μανδύας ήταν αποτελεσματικός και με τις γάτες; Μετά από μερικές στιγμές, που φάνηκαν και στους δυο σαν αιώνες, η κυρία Νόρις έκανε στροφή κι έφυγε.

«Δεν είμαστε ασφαλείς εδώ», είπε αμέσως ο Ρον. «Μπορεί να πήγε να ειδοποιήσει τον Φιλτς. Καλύτερα να πηγαίνουμε...»

Και τράβηξε βιαστικά τον Χάρι έξω από το δωμάτιο.

Την άλλη μέρα το πρωί, το χιόνι δεν είχε λιώσει ακόμη.

«Θέλεις να παίξουμε σκάκι, Χάρι;» ρώτησε ο Ρον.

«Όχι».

«Τότε... γιατί δεν πάμε να κάνουμε μια επίσκεψη στον Χάγκριντ;»

«Όχι... Πήγαινε εσύ...»

«Ξέρω τι έχεις στο μυαλό σου, Χάρι. Εκείνον τον καθρέφτη! Μην ξαναπάς εκεί απόψε».

«Γιατί όχι;»

«Δεν ξέρω... Έχω ένα κακό προαίσθημα γι' αυτόν τον καθρέφτη... Κι εξάλλου, αρκετές φορές γλίτωσες στο παρά τρίχα. Απ' ό,τι φαίνεται, ο επιστάτης, η γάτα του κι ο καθηγητής Σνέιπ τριγυρίζουν συνέχεια εκεί. Βέβαια, δεν μπορούν να σε δουν... αλλά αν σ' αγγίξουν; Και τι θα γίνει, αν εσύ σπρώξεις κάτι και πέσει κάτω;»

«Σαν την Ερμιόνη κάνεις», είπε ο Χάρι.

«Σοβαρά μιλάω. Μην πας, Χάρι...»

Ο Χάρι, όμως, είχε μονάχα μια σκέψη στο μυαλό του: να βρεθεί πάλι μπροστά σ' εκείνον τον καθρέφτη! Κι ούτε ο Ρον, ούτε κανείς άλλος, θα μπορούσε να τον εμποδίσει.

Την τρίτη νύχτα ο Χάρι έφτασε στο δωμάτιο με τον καθρέ-

φτη πιο γρήγορα από τις άλλες φορές. Έτρεχε σχεδόν. Το καταλάβαινε βέβαια πως δεν έκανε θόρυβο, αλλά και σ' όλη τη διαδρομή δε συνάντησε κανέναν.

Φτάνοντας στο δωμάτιο με τον καθρέφτη, οι γονείς του ήταν εκεί και του χαμογελούσαν. Ένας από τους παππούδες του, μάλιστα, του κουνούσε καταφατικά το κεφάλι. Ο Χάρι κάθησε μπροστά στον καθρέφτη κι αναστέναξε ανακουφισμένος. Θα μπορούσε να περάσει εδώ όλη τη νύχτα, κοιτάζοντας την οικογένεια του. Ναι, τίποτα δε θα τον εμπόδιζε να το κάνει. Εκτός...

«Ώστε λοιπόν ήρθες πάλι, Χάρι...»

Ο Χάρι ένιωσε να παγώνει ολόκληρος. Γιατί εκεί, στον απέναντι τοίχο, καθισμένος σ' ένα από τα παλιά θρανία, ήταν ο ίδιος ο 'Αλμπους Ντάμπλντορ. Ο Χάρι θα πρέπει να είχε περάσει δίπλα του, αλλά ήταν τόση η λαχτάρα του να φτάσει στον καθρέφτη, που δεν τον είχε προσέξει!

«Δε... δε σας είδα, κύριε...» τραύλισε.

«Είναι περίεργο πόσο τυφλός γίνεται κανείς όταν είναι αόρατος», παρατήρησε χαμογελώντας ο Ντάμπλντορ.

Ο Χάρι ανακουφίστηκε που ο Ντάμπλντορ δεν ακουγόταν θυμωμένος.

«Λοιπόν», συνέχισε ο Ντάμπλντορ ενώ σηκωνόταν όρθιος, «εσύ, Χάρι, όπως χιλιάδες άλλοι πριν από σένα, ανακάλυψες τα πλεονεκτήματα του καθρέφτη του Έριζεντ».

«Δεν ήξερα ότι λέγεται έτσι, κύριε...»

«Φαντάζομαι όμως, Χάρι, πως θα κατάλαβες πια τι κάνει...»

«Ναι... μου δείχνει την οικογένεια μου!»

«Και στο φίλο σου τον Ρον έδειξε τον εαυτό του αρχηγό της τάξης...»

«Πώς το ξέρετε;»

«Σε μένα δε χρειάζεται μανδύας για να γίνω αόρατος», αποκρίθηκε μαλακά ο Ντάμπλντορ. «Τώρα, μήπως μπορείς να μου πεις τι δείχνει στον καθένα μας ο καθρέφτης του Έριζεντ;»

Ο Χάρι κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Θα σου εξηγήσω λοιπόν. Ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει τον καθρέφτη του Έριζεντ σαν ένα συνηθισμένο καθρέφτη. Θα μπορούσε, δηλαδή, να κοιτάξει σ' αυτόν και να δει τον εαυτό του όπως ακριβώς είναι! Κατάλαβες τώρα;»

Ο Χάρι σκέφτηκε για λίγο. Μετά είπε αργά: «Μας δείχνει αυτό που θέλουμε, όποιο πράγμα θέλει ο καθένας μας...»

«Και ναι και όχι», αποκρίθηκε ο Ντάμπλντορ. «Μας δείχνει μονάχα αυτό που είναι η πιο βαθιά επιθυμία της καρδιάς μας. Εσύ, που δε γνώρισες ποτέ την οικογένεια σου, τους Βλέπεις όλους να στέκονται γύρω σου. Ο Ρον Ουέσλι, που πάντα ζει στη σκιά των αδελφών του, βλέπει τον εαυτό του να στέκεται μόνος, με τις μεγαλύτερες σχολικές διακρίσεις στα χέρια του, ο καλύτερος απ' όλους στην οικογένεια του. Αυτός ο καθρέφτης, όμως, δε δείχνει σε κανένα μας μήτε την αλήθεια, μήτε τη γνώση. Πολλοί άνθρωποι ξόδεψαν ολόκληρη τη ζωή τους μπροστά του, μαγεμένοι από αυτά που τους έδειχνε για τον εαυτό τους. 'Αλλοι, πάλι, τρελάθηκαν, επειδή δεν μπορούσαν να βεβαιωθούν πως αυτά που έβλεπαν θα γίνονταν κάποτε πραγματικότητα... Όσο για σένα, Χάρι, θέλω να σου πω πως αυτός ο καθρέφτης θα μεταφερθεί αύριο αλλού και πως δε θα πρέπει να ψάξεις να τον ξαναβρείς. Κι αν, πάλι, τύχει να τον ξανασυναντήσεις, θέλω να είσαι προετοιμασμένος. Να θυμάσαι πως δεν ωφελεί σε τίποτα το να παραδίνεσαι στα όνειρα και να ξεχνάς ότι ζεις στην πραγματικότητα! Τώρα, γιατί δεν ξαναφοράς αυτόν το θαυμάσιο μανδύα και να ξαναγυρίσεις στο κρεβάτι σου;»

Ο Χάρι σηκώθηκε όρθιος.

«Κύριε... Καθηγητή Ντάμπλντορ, μπορώ να σας ρωτήσω κάτι;» είπε.

«Ναι, μπορείς», αποκρίθηκε χαμογελώντας εκείνος.

«Εσείς τι βλέπετε, όταν κοιτάτε στον καθρέφτη;»

«Εγώ; Βλέπω τον εαυτό μου να κρατά ένα ζευγάρι χοντρές κάλτσες...»

Ο Χάρι τον κοίταξε κατάπληκτος.

«Οι χοντρές κάλτσες είναι πολύ χρήσιμες. Όσο πιο πολλές έχει κανείς, τόσο το καλύτερο», του εξήγησε ατάραχος ο Ντάμπλντορ. «Βλέπεις τα φετεινά Χριστούγεννα πέρασαν και κανείς δε μου χάρισε έστω κι ένα ζευγάρι. Όλοι επιμένουν να μου χαρίζουν βιβλία...»

Μόνο αργότερα, ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, ο Χάρι σκέφτηκε πως ίσως ο καθηγητής Ντάμπλντορ μπορεί να μην του είχε απαντήσει στην ερώτηση του και να είχε ξεγλιστρήσει, θεωρώντας την υπερβολικά αδιάκριτη!

Ο Νίκολας Φλαμέλ

Ο καθηγητής Ντάμπλντορ είχε πείσει τον Χάρι να μην ξαναψάξει τον καθρέφτη του Έριζεντ. Έτσι, τις υπόλοιπες μέρες των χριστουγεννιάτικων διακοπών, ο αόρατος μανδύας έμεινε διπλωμένος στον πάτο της Βαλίτσας του. Ο Χάρι θα ήθελε πολύ να ξεχάσει αυτά που είχε δει στο μαγικό καθρέφτη, αλλά αυτό δεν ήταν καθόλου εύκολο. Πολύ σύντομα, άρχισε να βλέπει τις νύχτες έναν εφιάλτη, πάντα τον ίδιον. Ονειρευόταν πως οι γονείς του εξαφανίζονταν από μια πράσινη αστραπή, ενώ μια στριγκή φωνή γελούσε με κακία.

«Το Βλέπεις πως ο Ντάμπλντορ είχε δίκιο; Αυτός ο καθρέφτης μπορεί να σε τρελάνει!» είπε ο Ρον, όταν ο Χάρι του μίλησε για τον εφιάλτη του.

Η Ερμιόνη όμως, που γύρισε στο «Χόγκουαρτς» μια μέρα πριν ξαναρχίσουν τα μαθήματα, είχε μια εντελώς διαφορετική άποψη για την κατάσταση. Μολονότι την έπιανε φρίκη στην ιδέα πως θα μπορούσαν να έχουν τσακώσει τον Χάρι τη μία έστω από τις τρεις διαδοχικές νύχτες που περιφερόταν στο κάστρο («Σκέψου να σε είχε πιάσει ο Φιλτς!» είπε κάποια στιγμή στον Χάρι), παρ' όλ' αυτά επέμενε να Βρουν κάτι για τον Νίκολας Φλαμέλ, έχοντας στο μυαλό της —τι άλλο; — την αποφοίτηση!

Και τα τρία παιδιά είχαν σχεδόν πάψει να ελπίζουν πως

θα έβρισκαν κάτι για τον Φλαμέλ σε κάποιο από τα βιβλία της σχολικής βιβλιοθήκης, αν κι ο Χάρι ήταν σίγουρος πως κάπου είχε διαβάσει τ' όνομα του. Κι όταν ξανάρχισαν τα μαθήματα, είχαν πια ελάχιστο ελεύθερο χρόνο, για να ψάξουν, ιδιαίτερα ο Χάρι, ο οποίος προπονούνταν σκληρά για το κουίντιτς. Ο Όλιβερ Γουντ προπονούσε την ομάδα πιο σκληρά από ποτέ. Ακόμη κι η ατελείωτη βροχή που είχε ακολουθήσει το χιόνι, δεν επηρέαζε τον ενθουσιασμό του. Οι δίδυμοι Ουέσλι παραπονιόνταν δυνατά πως ο Γουντ το παράκανε, ο Χάρι όμως ήταν με το μέρος του. Γιατί, αν κέρδιζαν στο επόμενο ματς με το Χάφλπαφλ, θα ξεπερνούσαν το Σλίθεριν στη βαθμολογία για πρώτη φορά μέσα σε επτά χρόνια. Εξάλλου, εκτός από το ότι ήθελε πραγματικά να κερδίσουν, ο Χάρι ανακάλυψε ότι, εξαιτίας της προπόνησης, έπεφτε ψόφιος από κούραση για ύπνο κι έτσι έβλεπε ολοένα και λιγότερους εφιάλτες.

Ένα βράδυ, μετά από μια ιδιαίτερα σκληρή προπόνηση μέσα στη βροχή, ο Γουντ τους είπε το άσχημο νέο. Ήταν πολύ θυμωμένος με τους δίδυμους Ουέσλι, επειδή έκαναν μακροβούτια και προσποιούνταν ότι έπεφταν από τα σκουπόξυλά τους.

«Θ' αφήσετε τις ανοησίες;» τους φώναξε. «Αυτά τα χαζά κόλπα θα μας κάνουν να χάσουμε το ματς! Γιατί διαιτητής αυτή τη φορά θα είναι ο καθηγητής Σνέιπ! Και θα ψάχνει αφορμή να κόψει Βαθμούς από το Γκρίφιντορ...»

Ακούγοντας το, ο Τζορτζ Ουέσλι πραγματικά έπεσε από το σκουπόξυλό του.

«Ο Σνέιπ διαιτητής;» φώναξε έξαλλος. «Μα ποτέ άλλοτε δεν είχε ενδιαφερθεί για το κουίντιτς! Και δε θα είναι καθόλου δίκαιος, αν δει ότι μπορεί να κερδίσουμε το Σλίθεριν!»

Τα υπόλοιπα παιδιά της ομάδας προσγειώθηκαν κοντά στον Τζορτζ, για να διαμαρτυρηθούν κι αυτά.

«Δε φταίω εγώ!» τους διέκοψε ο Γουντ. «Και το μόνο που μπορούμε να κάνουμε, είναι να παίξουμε σύμφωνα με τους

κανόνες, έτσι ώστε ο Σνέιπ να μη βρει καμιά ευκαιρία να μας αδικήσει...»

Ο Χάρι όμως, που είχε κι έναν προσωπικό λόγο να μη θέλει τον Σνέιπ για διαιτητή, ένιωθε τώρα πολύ ανήσυχος...

Στο τέλος της προπόνησης, τ' άλλα παιδιά έμειναν στο γήπεδο κουβεντιάζοντας, αλλά ο Χάρι βιάστηκε να γυρίσει στην αίθουσα αναψυχής του Γκρίφιντορ, όπου βρήκε τον Ρον και την Ερμιόνη να παίζουν μαγικό σκάκι. Αυτό ήταν και το μοναδικό παιχνίδι στο οποίο η Ερμιόνη έχανε συχνά, κάτι το οποίο ο Χάρι και ο Ρον έβρισκαν πολύ χρήσιμο, αφού μετρίαζε κάπως τον εγωισμό της.

«Μη μου μιλάς για μια στιγμή!» είπε ο Ρον στον Χάρι, όταν εκείνος κάθισε δίπλα του. «Πρέπει να συγκεντρωθώ για...» Βλέποντας όμως το πρόσωπο του Χάρι, άφησε τη φράση του μισοτελειωμένη. «Τι τρέχει;» τον ρώτησε. «Χάλια φαίνεσαι».

Μιλώντας σιγά, για να μην τον ακούσει κανείς άλλος, ο Χάρι είπε στους άλλους δυο τα καθέκαστα, ότι δηλαδή ο Σνέιπ θα ήταν διαιτητής στο επόμενο ματς κουίντιτς.

«Μην παίξεις!» είπε αμέσως η Ερμιόνη.

«Πες πως είσαι άρρωστος», πρόσθεσε ο Ρον.

«Κάνε πως έσπασες το πόδι σου...»

«Σπάσε καλύτερα το πόδι σου!» τον συμβούλεψε ο Ρον.

«Δεν μπορώ», αποκρίθηκε ο Χάρι. «Δεν υπάρχει αναπληρωματικός ανιχνευτής. Αν δεν παίξω εγώ, το Γκρίφιντορ δεν μπορεί να κατεβάσει ομάδα στο γήπεδο...»

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ένας γδούπος. Ο Νέβιλ είχε μόλις μπει στην αίθουσα αναψυχής πέφτοντας με το κεφάλι. Το πώς είχε καταφέρει να περάσει μέσα από το πορτρέτο της χοντρής κυρίας παραμένει μυστήριο, μιας και τα πόδια του ήταν κολλημένα μεταξύ τους, στη γνωστή στάση που όλοι αναγνώρισαν αμέσως ως την «κατάρα των κολλημένων ποδιών». Θα πρέπει να είχε φτάσει ως εκεί μάλλον χοροπηδώντας!

Όλοι άρχισαν να γελούν, εκτός απ' την Ερμιόνη, που πετάχτηκε αμέσως όρθια κι είπε δυνατά το αντίδοτο ξόρκι. Τα πόδια του Νέβιλ ξεκόλλησαν αμέσως κι εκείνος σηκώθηκε όρθιος τρέμοντας.

«Τι έγινε;» τον ρώτησε η Ερμιόνη, φέρνοντας τον να καθίσει μαζί με τον Χάρι και τον Ρον.

«Ο Μαλφόι», αποκρίθηκε ο Νέβιλ, τρέμοντας ακόμη. «Συναντηθήκαμε έξω από τη βιβλιοθήκη. Μου είπε πως έψαχνε κάποιον για να εξασκηθεί στην κατάρα...»

«Πήγαινε στην καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ!» του είπε αμέσως η Ερμιόνη. «Πρέπει να τον μαρτυρήσεις».

Ο Νέβιλ, όμως, κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

«Δε θέλω άλλες φασαρίες», μουρμούρισε.

«Πρέπει να του δείξεις πως δεν τον φοβάσαι, Νέβιλ», τον συμβούλεψε ο Ρον. «Ο Μαλφόι συνηθίζει να τρομάζει τους άλλους, αλλ' αυτό δεν είναι λόγος να γίνεσαι χαλί να σε πατάει...»

«Ναι, πες μου κι εσύ πως δεν είμαι αρκετά γενναίος για το Γκρίφιντορ... Μου το 'πε κιόλας ο Μαλφόι!» αποκρίθηκε ο Νέβιλ, κοκκινίζοντας.

Ο Χάρι έβαλε το χέρι στην τσέπη του κι έβγαλε από μέσα ένα σοκολατένιο βάτραχο, τον τελευταίο από το κουτί που του είχε χαρίσει η Ερμιόνη. Τον έδωσε στον Νέβιλ, ο οποίος τον πήρε ενώ φαινόταν έτοιμος να βάλει τα κλάματα.

«Εσύ αξίζεις όσο δώδεκα Μαλφόι», του είπε κατόπιν ο Χάρι. «Εξάλλου το καπέλο σε διάλεξε για το Γκρίφιντορ και ξέρει τι κάνει. Κι ο Μαλφόι πού είναι; Στο βρομο-Σλίθεριν!»

Ένα δειλό χαμόγελο φώτισε το χλομό πρόσωπο του Νέβιλ, καθώς άρχισε να ξετυλίγει το σοκολατένιο βάτραχο.

«Ευχαριστώ, Χάρι...» είπε. «Νομίζω πως θα πάω τώρα στο κρεβάτι μου... Μήπως θέλεις τη φωτογραφία; Ξέρω ότι κάνεις συλλογή...»

Καθώς ο Νέβιλ απομακρυνόταν, ο Χάρι κοίταξε τη φωτογραφία.

«Πάλι ο Άλμπους Νιάμπλντορ», είπε. «Ήταν ο πρώτος που...»

Άφησε όμως τη φράση του στη μέση, κοίταξε στην πίσω πλευρά της φωτογραφίας και ψιθύρισε:

«Τον βρήκα! Βρήκα τον Φλαμέλ! Σας είχα πει πως κάπου είχα διαβάσει τ' όνομα του. Το διάβασα λοιπόν στο τρένο, ενώ ερχόμουν εδώ. Να, ακούστε: "Άλμπους Ντάμπλντορ, γενικός διευθυντής της Σχολής Χόγκουαρτς. Θεωρείται από πολλούς ο μεγαλύτερος μάγος της σύγχρονης εποχής. Ο Ντάμπλντορ είναι ιδιαίτερα γνωστός για τη νίκη του επί του κακού μάγου Γκρίντεδαλντ, το 1945, για την ανακάλυψη των δώδεκα χρήσεων του αίματος των δράκων και για την πρωτοποριακή εργασία του στην αλχημεία μαζί με το συνεργάτη του Νίκολας Φλαμέλ!"»

Η Ερμιόνη πετάχθηκε όρθια. Ο Χάρι δεν την είχε δει ποτέ τόσο ενθουσιασμένη από την ημέρα που είχε πάρει άριστα στο πρώτο τους μαγικό πείραμα.

«Περιμένετε εδώ!» τους είπε βιαστικά κι έφυγε τρέχοντας για τις κρεβατοκάμαρες των κοριτσιών.

Ο Χάρι κι ο Ρον μόλις που πρόλαβαν να κοιταχτούν με απορία, ενώ η Ερμιόνη ξαναγύριζε κρατώντας σφιχτά στην αγκαλιά της ένα τεράστιο, παλιό βιβλίο.

«Ποτέ δε σκέφτηκα να κοιτάξω εδώ!» τους είπε λαχανιασμένη. «Το πήρα πριν από μερικές εβδομάδες από τη βιβλιοθήκη, έτσι, για να περάσει η ώρα μου...»

«Για να περνάει η ώρα σου;» ρώτησε ειρωνικά ο Ρον, αλλά εκείνη δεν του έδωσε σημασία κι άρχισε να ξεφυλλίζει το βιβλίο, ώσπου βρήκε αυτό που ζητούσε.

«Να το, να το!» φώναξε ενθουσιασμένη. «Εδώ το λέει ολοκάθαρα: "Ο Νίκολας Φλαμέλ είναι ο μόνος γνωστός κατασκευαστής της φιλοσοφικής λίθου!"»

Τα λόγια της, όμως, δεν είχαν το αποτέλεσμα που περίμενε εκείνη.

«Της ποιας;» ρώτησαν μαζί ο Χάρι κι ο Ρον.

«Μα τίποτα πια δεν ξέρετε εσείς οι δυο; Να... διαβάστε το... εδώ!»

Η Ερμιόνη γύρισε το χοντρό βιβλίο προς το *μέρος* τους και τα δυο αγόρια άρχισαν να διαβάζουν.

Η *πανάρχαιη επιστήμη της αλχημείας ασχολείται κυρίως με την κατασκευή της φιλοσοφικής λίθου, ενός θρυλικού πετρώματος με απίστευτες ικανότητες. Αυτή η λίθος μετατρέπει κάθε μέταλλο σε χρυσό. Επίσης παράγει το ελιξήριο της ζωής, το οποίο κάνει αθάνατον όποιον το πιει.*

Στο πέρασμα των αιώνων υπήρξαν πολλές αναφορές στη φιλοσοφική λίθο, η μοναδική όμως που υπάρχει σήμερα ανήκει στον Νίκολας Φλαμέλ, γνωστό αλχημιστή και λάτρη της όπερας. Ο κύριος Φλαμέλ, που πέρυσι εόρτασε τα 665α γενέθλια του, απολαμβάνει μια ήσυχη ζωή στην επαρχία Ντέβον, μαζίμε τη γυναίκα του Πετρονέλα (658 χρόνων).

«Βλέπετε;» είπε η Ερμιόνη, όταν ο Χάρι κι ο Ρον σήκωσαν τα κεφάλια τους από το βιβλίο. «Αυτός ο σκύλος με τα τρία κεφάλια πρέπει να φυλάει τη φιλοσοφική λίθο του Φλαμέλ! Ασφαλώς, αυτός θα ζήτησε απ' τον Ντάμπλντορ να του τη φυλάξει, γιατί είναι φίλοι και γιατί ο Φλαμέλ είχε μάθει πως κάποιος προσπαθούσε να την κλέψει. Και γι' αυτό μεταφέρθηκε εδώ από τα χρηματοκιβώτια της τράπεζας Γκρίνγκοτς!»

«Μια πέτρα που φτιάχνει χρυσάφι και σε κάνει αθάνατο;» είπε ο Χάρι. «Δεν είναι καθόλου περίεργο που ο Σνέιπ ψάχνει να την βρει. Ο καθένας θα την ήθελε δική του!»

«Ούτε είναι περίεργο που δεν μπορούσαμε να βρούμε τον Φλαμέλ στο βιβλίο *Μελέτη των σύγχρονων εξελίξεων της μαγείας*», πρόσθεσε ο Ρον. «Δεν είναι και σύγχρονος, αφού είναι εξακοσίων εξήντα πέντε χρόνων!»

Την άλλη μέρα το πρωί, στο μάθημα της άμυνας κατά της μαύρης μαγείας κι ενώ όλοι σημείωναν τους διάφορους τρό-

πους αντιμετώπισης της δαγκωματιάς από λυκάνθρωπο, ο Χάρι κι ο Ρον κουβέντιαζαν ακόμη ψιθυριστά για το τι θα έκαναν αν είχαν τη φιλοσοφική λίθο. Και μόνον όταν ο Ρον είπε πως, αν είχε μια τέτοια πέτρα, θ' αγόραζε μια δική του ομάδα κουίντιτς, ο Χάρι θυμήθηκε τον καθηγητή Σνέιπ και το ματς που πλησίαζε.

«θα παίξω οπωσδήποτε!» είπε αποφασιστικά στον Ρον και στην Ερμιόνη. «Γιατί, αν δεν παίξω, όλοι οι Σλίθεριν θα νομίσουν πως φοβάμαι τον Σνέιπ... Θα παίξω, λοιπόν, και θα τους δείξω! Τα ειρωνικά χαμόγελα θα σβήσουν από το πρόσωπο τους όταν κερδίσουμε...»

«Φτάνει να μη σβήσεις κι εσύ από το χάρτη!» είπε ανήσυχη η Ερμιόνη.

Καθώς όμως η μέρα του ματς πλησίαζε, ο Χάρι γινόταν όλο και πιο νευρικός, άσχετα αν προσπαθούσε επιμελώς να το κρύψει από τον Ρον και την Ερμιόνη. Όμως και οι άλλοι παίκτες της ομάδας του Γκρίφιντορ, κάθε άλλο παρά ήρεμοι ήταν. Η ιδέα να κερδίσουν το Χάφλπαφλ και να βρεθούν έτσι να προηγούνται στη Βαθμολογία του πρωταθλήματος του «Χόγκουαρτς» ήταν υπέροχη... Καμιά ομάδα δεν είχε καταφέρει να πάρει το πρωτάθλημα από το Σλίθεριν εδώ και επτά χρόνια, αλλά... Μ' έναν τόσο κακό διαιτητή, τι πιθανότητες είχαν να κερδίσουν;

Ο Χάρι νόμισε πως άρχισε να παραλογίζεται, γιατί είχε συνέχεια την εντύπωση πως συναντούσε τον καθηγητή Σνέιπ όπου κι αν πήγαινε. Μερικές φορές, μάλιστα, αναρωτιόταν μήπως ο Σνέιπ τον παρακολουθούσε προσπαθώντας να τον πετύχει κάπου μόνο του και να του κάνει κακό. Όσο για το μάθημα των φίλτρων, είχε πια γίνει ένα εβδομαδιαίο μαρτύριο — τόσο άσχημα του φερόταν ο καθηγητής. Λες ο Σνέιπ να ήξερε ότι ο Χάρι είχε μάθει για τη φιλοσοφική λίθο; Του φαινόταν απίθανο, αλλά είχε συχνά την

εντύπωση ότι ο Σνέιπ μπορούσε να διαβάζει τις σκέψεις των άλλων.

Το απόγευμα του ματς, τη στιγμή που ο Ρον και η Ερμιόνη τού εύχονταν καλή επιτυχία, ο Χάρι ήξερε καλά πως το μόνο που σκέφτονταν, ήταν ότι μπορεί να μην τον ξανάβλεπαν πια. Κι αυτή η σκέψη κάθε άλλο παρά καθησυχαστική ήταν... Από την ταραχή του, δεν άκουσε σχεδόν ούτε λέξη από τα ενθαρρυντικά λόγια του Γουντ, καθώς φορούσε την κατακόκκινη στολή του κουίντιτς κι έπαιρνε στα χέρια του το σκουπόξυλό του, το Σύννεφο δύο χιλιάδες.

Στο μεταξύ ο Ρον κι η Ερμιόνη βρήκαν θέση στις κερκίδες κοντά στον ΝβΒιλ, ο οποίος δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ήταν τόσο ανήσυχοι και γιατί είχαν φέρει κι οι δυο τα μαγικά ραβδιά τους στο γήπεδο. Ο Χάρι ασφαλώς θ' ανακουφιζόταν, αν ήξερε πως ο Ρον κι η Ερμιόνη είχαν εξασκηθεί κρυφά στην κατάρα των κολλημένων ποδιών. Την ιδέα την πήραν από τον Μαλφόι, που την είχε χρησιμοποιήσει στον Νέβιλ, κι ήταν έτοιμοι να κάνουν το ίδιο στον καθηγητή Σνέιπ, αν προσπαθούσε να βλάψει τον Χάρι.

«Λοιπόν, μην το ξεχάσεις. Πρέπει να πεις "Λοκομότορ Μόρτις"», ψιθύρισε η Ερμιόνη στον Ρον, καθώς ο Ρον έκρυβε το μαγικό του ραβδί μέσα στο μανίκι του.

«Το θυμάμαι!» αποκρίθηκε εκείνος. «Μη μου λες όλο τα ίδια!»

Μέσα στ' αποδυτήρια, ο Γουντ είχε πάρει παράμερα τον Χάρι.

«Δε θέλω να σε πιέσω, Πότερ», του είπε, «αλλά αυτό που μας χρειάζεται σήμερα είναι να πιάσουμε γρήγορα τη χρυσή και να τελειώνουμε με το παιχνίδι! Προσπάθησε, λοιπόν, να το καταφέρεις προτού ο Σνέιπ βρει ευκαιρία και δώσει βαθμούς στο Χάφλπαφλ».

«Όλο το σχολείο είναι έξω!» είπε ο Φρεντ Ουέσλι κοιτά-

ζοντας από τη μισάνοιχτη πόρτα. «Ακόμη κι ο Ντάμπλντορ έχει έρθει να δει το ματς!»

Η καρδιά του Χάρι φτερούγισε από χαρά στο στήθος του.

«Ο Ντάμπλντορ;» φώναξε, τρέχοντας στην πόρτα για να βεβαιωθεί.

Ο Φρεντ όμως είχε δίκιο. Αυτή η μακριά ασημένια γενειάδα δεν μπορούσε ν' ανήκει σε κανέναν άλλον.

Τώρα ο Χάρι ένιωθε τόσο ανακουφισμένος, που του ερχόταν να γελάσει. Γιατί δεν είχε πια να φοβηθεί τίποτα. Ο Σνέιπ δε θα τολμούσε να του κάνει κακό, αφού ο Ντάμπλντορ παρακολουθούσε το ματς!

Ίσως ακριβώς γι' αυτό, ο καθηγητής Σνέιπ έδειχνε τόσο θυμωμένος τη στιγμή που οι δυο ομάδες έβγαιναν στο γήπεδο. Ο Ρον το πρόσεξε αμέσως.

«Ποτέ δεν έχω δει τον Σνέιπ τόσο θυμωμένο!» είπε στην Ερμιόνη. «Να, το ματς άρχισε! Αχ!...»

Κάποιος είχε χτυπήσει με δύναμη τον Ρον στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Ήταν ο Μαλφόι.

«Α, συγγνώμη, Ουέσλι, δε σε είδα!» του είπε, χαμογελώντας με νόημα στους δυο φίλους του, τον Κράμπε και τον Γκόιλ.

«Αναρωτιέμαι πόση ώρα θα μείνει σήμερα ο Πότερ επάνω στο σκουπόξυλό του», συνέχισε κατόπιν ο Μαλφόι. «Όχι πολύ, φαντάζομαι... Θέλει κανείς να στοιχηματίσει μαζί μου; Εσύ, Ουέσλι;»

Ο Ρον δεν του απάντησε. Ο καθηγητής Σνέιπ είχε μόλις χαρίσει στο Χάφλπαφλ ένα πέναλτι, επειδή ο αδελφός του Ρον, ο Τζορτζ, είχε στείλει μια μαύρη μπάλα κατευθείαν επάνω του. Όσο για την Ερμιόνη, ενώ δάγκωνε νευρικά τα νύχια της, είχε το βλέμμα της καρφωμένο στον Χάρι, που πετούσε σαν γεράκι πάνω από το γήπεδο, ψάχνοντας για τη χρυσή.

«Ξέρετε πώς διαλέγουν τους παίκτες για την ομάδα του Γκρίφιντορ;» είπε μερικές στιγμές αργότερα ο Μαλφόι, αφού

ο Σνέιπ είχε δώσει στο Χάφλπαφλ άλλο ένα πέναλτι χωρίς κανέναν απολύτως λόγο. «Θα σας πω εγώ, λοιπόν. Παίρνουν αυτούς που τους λυπούνται! Πήραν τον Πότερ, που δεν έχει γονείς, τους δίδυμους Ουέσλι, που δεν έχουν λεφτά... Θα 'πρεπε να πάρουν και σένα, Νέβιλ, που δεν έχεις μυαλό!»

Ο Νέβιλ χλόμιασε, αλλά γύρισε πίσω για ν' αντιμετωπίσει τον Μαλφόι.

«Αξίζω δέκα σαν και σένα!» του είπε με φωνή που έτρεμε.

Ο Μαλφόι κι οι δυο φίλοι του ξέσπασαν σε γέλια, αλλά ο Ρον, που δεν τολμούσε να τραβήξει το βλέμμα του από το παιχνίδι, είπε:

«Καλά τα λες, Νέβιλ!»

«Νέβιλ», απάντησε αμέσως ο Μαλφόι, «αν τα μυαλά ήταν χρυσάφι, εσύ θα ήσουν πιο φτωχός κι από τον Ουέσλι!»

Τα νεύρα του Ρον, τεντωμένα κιόλας από την ανησυχία του για τον Χάρι, ήταν τώρα έτοιμα να σπάσουν.

«Σε προειδοποιώ, Μαλφόι», είπε ο Ρον. «Άλλη μια λέξη και...»

«Ρον!» τον διέκοψε μ' αγωνία η Ερμιόνη. «Ο Χάρι!»

«Τι; Πού;»

Ξαφνικά έγινε κάτι το οποίο έκανε τους θεατές να ξεσπάσουν σε ζητωκραυγές και χειροκροτήματα. Η Ερμιόνη πετάχτηκε όρθια, με το ένα χέρι μπροστά στο στόμα της, καθώς ο Χάρι συνέχιζε να πέφτει προς το έδαφος ίσια σαν σφαίρα.

«Τυχερός είσαι, Ουέσλι!» είπε ειρωνικά ο Μαλφόι. «Ο φίλος σου, ο Πότερ, μπορεί να είδε τίποτα ψιλά στο χώμα. Όταντα μαζέψει, μπορεί και να σ' τα δώσει!»

Ο Ρον δεν άντεξε άλλο. Και προτού ο Μαλφόι καταλάβει τι τρέχει, ο Ρον είχε πέσει επάνω του και τον είχε ρίξει κάτω. Ο Νέβιλ δίστασε για μια στιγμή και μετά πήδησε κι αυτός πάνω από τη ράχη του καθίσματος του, για να βοηθήσει.

«Έλα, Χάρι! Άντε μπράβο!» ούρλιαζε η Ερμιόνη, όρθια

ακόμη, για να μπορεί να βλέπει καλύτερα τον Χάρι, ο οποίος πετούσε ολόισια για τον καθηγητή Σνέιπ. Ήταν τόσο απορροφημένη, που δεν πρόσεξε καν ότι ο Ρον και ο Μαλφόι γρονθοκοπούνταν πίσω απ' το κάθισμα της, ούτε τις κραυγές και τα Βογκητά που έβγαιναν από το σύμπλεγμα του Νέβιλ, του Κράμπε και του Γκόιλ.

Ψηλά στον αέρα, ο Σνέιπ έκανε στροφή με το σκουπόξυλό του και μόλις που πρόλαβε να δει κάτι κόκκινο να περνά με ταχύτητα και ξυστά δίπλα του. Την άλλη στιγμή ο Χάρι είχε τελειώσει το μακροβούτι του και ξανάρχιζε ν' ανεβαίνει, κρατώντας θριαμβευτικά στο χέρι του τη χρυσή μπάλα, σφιγμένη στα δάχτυλα του.

Οι κερκίδες «πήραν φωτιά» από τις φωνές, τις ζητωκραυγές και τα χειροκροτήματα. Μερικοί φώναζαν πως πρέπει να είχε γίνει καινούριο ρεκόρ, γιατί κανείς δε θυμόταν να είχαν πιάσει πιο γρήγορα τη χρυσή σε κάποιο ματς.

«Ρον! Ρον! Πού είσαι; Το ματς τελείωσε! Ο Χάρι νίκησε! Και το Γκρίφιντορ είναι πρώτο στη βαθμολογία!» φώναζε ενθουσιασμένη η Ερμιόνη, χοροπηδώντας κι αγκαλιάζοντας σφιχτά την Παρβάτι Πάτιλ, στην κερκίδα μπροστά της.

Προτού καλά καλά πατήσει στο χώμα, ο Χάρι πήδησε από το σκουπόξυλό του. Ήταν αλήθεια, αλλά ακόμη δεν μπορούσε να το πιστέψει: τα είχε καταφέρει! Το ματς είχε τελειώσει... Δεν είχε κρατήσει περισσότερο από πέντε λεπτά... κι η ομάδα του είχε νικήσει! Καθώς τα παιδιά του Γκρίφιντορ όρμησαν μέσα στο γήπεδο, το βλέμμα του έπεσε στον καθηγητή Σνέιπ, που προσγειωνόταν λίγο πιο πέρα. Ήταν κατάχλομος και με τα χείλη σφιγμένα! Μετά ο Χάρι ένιωσε ένα χέρι στον ώμο του. Γυρίζοντας, είδε το χαμογελαστό πρόσωπο του Ντάμπλντορ.

«Μπράβο!» του είπε, τόσο σιγά, που μόνο ο Χάρι να μπορεί να τον ακούσει. «Χαίρομαι που βλέπω ότι δεν ασχολείσαι πια μ' εκείνον τον καθρέφτη... ότι ενδιαφέρεσαι γι' άλλα πράγματα... θαυμάσια! Και πάλι μπράβο!»

Λίγο πιο πέρα, και με το βλέμμα στηλωμένο επάνω τους, ο καθηγητής Σνέιπ έφτυνε με λύσσα στο χώμα.

Λίγη ώρα αργότερα ο Χάρι έφυγε μόνος από τ' αποδυτήρια, για να πάει το σκουπόξυλό του εκεί όπου φυλάγονταν όλα τα σκουπόξυλα του «Χόγκουαρτς». Σ' όλη του τη ζωή δεν μπορούσε να θυμηθεί ούτε μια φορά που να έχει νιώσει τόσο ευτυχισμένος όσο τώρα. Είχε στ' αλήθεια κάνει κάτι, για το οποίο μπορούσε να είναι υπερήφανος. Κανείς τώρα πια δε θα μπορούσε να ισχυριστεί πως δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα διάσημο όνομα!... Το βραδινό αεράκι δεν του είχε ποτέ φανεί τόσο ευχάριστο. Περπατούσε αργά, ξαναζώντας λεπτό προς λεπτό το τέλος του ματς. Παιδιά του Γκρίφιντορ να τρέχουν και να τον σηκώνουν στους ώμους τους... Ο Ρον κι η Ερμιόνη να χοροπηδούν... Ο Ρον να ζητωκραυγάζει, παρά το αίμα που έτρεχε από τη μύτη του...

Ο Χάρι είχε φτάσει στο χαμηλό κτίριο όπου φυλάγονταν τα σκουπόξυλα χωρίς να το καταλάβει. Ακούμπησε στην κλειστή πόρτα και κοίταξε το κάστρο του «Χόγκουαρτς», με όλα τα παράθυρα της πρόσοψης του να αντανακλούν το φως του ήλιου που πήγαινε στη δύση του. Το Γκρίφιντορ ήταν πρώτο στη βαθμολογία! Ήταν δικό του κατόρθωμα. Είχε αποδείξει στον Σνέιπ πως...

Κατά φωνή κι ο διάολος! σκέφθηκε ο Χάρι. Να ο Σνέιπ...

Μια ψηλή σιλουέτα, τυλιγμένη σε μανδύα και με την κουκούλα χαμηλωμένη, κατέβαινε βιαστικά τη μαρμάρινη σκάλα της κεντρικής εισόδου. Ήταν φανερό πως δεν ήθελε να τον δουν. Προχωρούσε γρήγορα, τρέχοντας σχεδόν, προς το απαγορευμένο δάσος. Η ευτυχία από τη νίκη. του σβήστηκε μεμιάς από την καρδιά του Χάρι, καθώς παρακολουθούσε τη σιλουέτα να προχωρεί- μια σιλουέτα την οποία δε δυσκολεύτηκε ν' αναγνωρίσει, από το χαρακτηριστικό βάδισμα. Ήταν σίγουρα ο καθηγητής Σνέιπ! Και πήγαινε κρυφά

στο απαγορευμένο δάσος, ενώ όλοι ετοιμάζονταν για το δείπνο... Τι να έτρεχε, άραγε;

Χωρίς να το πολυσκεφτεί, ο Χάρι καβάλησε πάλι το Σύννεφο δύο χιλιάδες και σηκώθηκε στον αέρα. Πετώντας αθόρυβα από πάνω του, είδε τον Σνέιπ να μπαίνει στο δάσος τρέχοντας. Και τον ακολούθησε.

Τα δέντρα στο δάσος ήταν τόσο πυκνά, που δεν μπορούσε να δει πού πήγαινε ο Σνέιπ. Χαμήλωσε τότε κι άρχισε να κόβει βόλτες, σχεδόν αγγίζοντας τις κορυφές των δέντρων, μέχρι που άκουσε από κάτω του ομιλίες. Προσγειώθηκε τότε αθόρυβα επάνω σε μια ψηλή βελανιδιά.

Σχεδόν ακριβώς από κάτω του, σ' ένα μισοσκότεινο ξέφωτο, είδε τον Σνέιπ. Και δεν ήταν μόνος. 0 καθηγητής Κούιρελ ήταν μαζί του. Ο Χάρι δεν μπορούσε να διακρίνει την έκφραση στο πρόσωπο του, αλλά τον άκουσε να τραυλίζει πιο πολύ από κάθε άλλη φορά. Τέντωσε τ' αφτιά του, για ν' ακούσει τι έλεγε.

«...δεν ξ-ξ-ξέρω γιατί... ή-η-η-θελες να σ-σ-συναντηθούμε σ' αυτό το μ-μ-μέρος, Σέβερους...» έλεγε ο καθηγητής Κούιρελ.

«Μα σκέφθηκα πως είναι καλύτερα να μην το διακινδυνέψουμε», αποκρίθηκε ειρωνικά ο Σνέιπ. «Βλέπεις οι μαθητές δεν πρέπει να μάθουν για τη φιλοσοφική λίθο...»

Ο Χάρι έσκυψε πιο μπροστά. Ο Κούιρελ κάτι μουρμούριζε τραυλίζοντας κι ο Σνέιπ τον διέκοψε απότομα.

«Βρήκες πώς μπορούμε να περάσουμε μπροστά από το σκύλο του Χάγκριντ;» τον ρώτησε.

«Μ-μ-μα... Σέβερους...»

«Δε θέλεις να γίνουμε εχθροί, Κούιρελ, έτσι;» ρώτησε ο Σνέιπ, κάνοντας ένα βήμα προς το μέρος του.

«Δ-δ-δεν ξ-ξ-ξέρω τι...»

«Ξέρεις πολύ καλά τι θέλω να πω!»

Μια κουκουβάγια κάπου εκεί κοντά έβγαλε μια δυνατή κραυγή κι ο Χάρι παραλίγο να πέσει από το δέντρο. Πιάστη-

κε ακόμη πιο σφιχτά από το κλαδί. Τώρα άκουγε μόνο τη μισή από τη φράση του Σνέιπ: «...να κάνεις το μαγικό σου. Περιμένω, λοιπόν!»

«Μ-μ-μα δ-δ-δεν ξ-ξ-ξέρω τι...»

«Πολύ καλά!» τον έκοψε πάλι ο Σνέιπ. «Θα τα ξαναπούμε όταν θα έχεις καιρό να σκεφτείς με την ησυχία σου. Και να αποφασίσεις πού χρωστάς πίστη!»

Στη συνέχεια ο Σνέιπ τυλίχτηκε πάλι σφιχτά στο μανδύα του κι έφυγε βιαστικά από το δάσος. Είχε πια σχεδόν σκοτεινιάσει, αλλά ο Χάρι έβλεπε καθαρά τον Κούιρελ, ακίνητο στην ίδια θέση, σαν μαρμαρωμένον από το φόβο.

«Χάρι! Πού ήσουν;» ρώτησε η Ερμιόνη.

«Κερδίσαμε! Κερδίσαμε! Κερδίσαμε!» φώναξε ο Ρον χτυπώντας τον στην πλάτη. «Κι εγώ μαύρισα το μάτι του Μαλφόι, ενώ ο Νέβιλ τα 'βαλε ολομόναχος με τον Κράμπε και τον Γκόιλ! Δεν έχει συνέλθει ακόμη από τη λιποθυμία, αλλά η κυρία Πόμφρι μάς είπε πως δεν έχει πάθει τίποτα σοβαρό. Όσο για το Σλίθεριν, του δώσαμε και κατάλαβε! Μετά το φαΐ, όλοι σε περιμένουν στην αίθουσα αναψυχής, Χάρι... θα κάνουμε πάρτι... Ο Φρεντ κι ο Τζορτζ έκλεψαν γλυκά και πορτοκαλάδα από τις κουζίνες...»

«Άσ' τα αυτά τώρα!» τον διέκοψε ο Χάρι. «Πάμε κάπου, για να μη μας ακούσει κανείς... Κι όταν ακούσετε αυτά που έχω να σας πω...»

Πήγαν σε μιαν άδεια τάξη. Ο Χάρι έκλεισε προσεκτικά την πόρτα και μετά είπε στους άλλους δυο όλα όσα είχε δει και ακούσει.

«Είχαμε δίκιο, λοιπόν!» είπε τελειώνοντας. «Κι ο σκύλος με τα τρία κεφάλια πραγματικά φυλάει τη φιλοσοφική λίθο! Ο Σνέιπ προσπαθεί ν' αναγκάσει τον Κούιρελ να τον βοηθήσει, για να την πάρει. Τον ρώτησε αν ήξερε πώς να περάσει μπροστά από τον Λουλούκο... και μετά μίλησε για κάτι "μα-

γικά" του Κούιρελ... Είμαι σίγουρος ότι, εκτός από το σκύλο, και πολλά άλλα μάγια φυλάνε το μικρό δεματάκι. Ο Κούιρελ, που σπούδασε άμυνα κατά της μαύρης μαγείας, πρέπει να τα ξέρει κι ο Σνέιπ χρειάζεται τις γνώσεις του, για να μπορέσει να τα εξουδετερώσει...»

«Δηλαδή», ρώτησε ανήσυχη η Ερμιόνη, «θέλεις να πεις πως η φιλοσοφική λίθος είναι ασφαλής μόνον όσο ο Κούιρελ αντιστέκεται στον Σνέιπ;»

«Τότε δε θα κρατήσει για παραπάνω από μια εβδομάδα...» παρατήρησε μελαγχολικά ο Ρον.

Νόρμπερτ, ο νορβηγικός δράκος

Όλα έδειχναν ότι ο καθηγητής Κούιρελ θα αντιστεκόταν για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα από αυτό που περίμεναν τα τρία παιδιά. Γιατί στις εβδομάδες που ακολούθησαν, κι ενώ γινόταν όλο και πιο χλομός κι αδύνατος, δεν έδειχνε να έχει υποχωρήσει ακόμη.

Κάθε φορά που τύχαινε να περάσουν από το διάδρομο του τρίτου πατώματος, ο Χάρι, ο Ρον κι η Ερμιόνη κολλούσαν τ' αφτιά τους στην κλειστή πόρτα, για να βεβαιωθούν πως ο Λουλούκος γρύλιζε ακόμη από μέσα. Ο καθηγητής Σνέιπ πηγαινοερχόταν το ίδιο κακοδιάθετος. Αυτό δεν μπορεί παρά να σήμαινε πως η φιλοσοφική λίθος ήταν ακόμη ασφαλής. Όσο για τον Χάρι, κάθε φορά που συναντούσε τον καθηγητή Κούιρελ, του χαμογελούσε ενθαρρυντικά, ενώ ο Ρον είχε αρχίσει να τσακώνεται με τα παιδιά εκείνα που γελούσαν με το τραύλισμα του.

Η Ερμιόνη, αντίθετα, ήταν απασχολημένη μ' άλλα πράγματα. Είχε αρχίσει να βάζει σε χρονολογική σειρά τις σημειώσεις της και να ετοιμάζει κατάλογο για το ποια μαθήματα έπρεπε να διαβάσει πρώτα, ώστε να είναι έτοιμη για τις εξετάσεις που θα γίνονταν στο τέλος της σχολικής χρονιάς. Αυτό δε θα πείραζε τα δυο αγόρια, αν η Ερμιόνη δεν επέμενε να κάνουν κι εκείνοι το ίδιο.

«Μα αφού οι εξετάσεις είναι μακριά ακόμη!» της έλεγαν.

«Μόνο δέκα εβδομάδες!» τους απαντούσε εκείνη. «Δεν είναι καθόλου μακριά. Είναι σαν ένα δευτερόλεπτο για τον Νικόλας Φλαμέλ!»

«Ναι, αλλά εμείς δεν είμαστε εξακοσίων χρόνων!» της θύμιζε ο Ρον. «Εξάλλου τι σου χρειάζονται εσένα οι επαναλήψεις; Αφού τα ξέρεις κιόλας απέξω!»

«Μήπως τρελαθήκατε κι οι δυο;» επέμενε η Ερμιόνη. «Δεν καταλαβαίνετε πως πρέπει οπωσδήποτε να περάσουμε αυτές τις εξετάσεις, για να πάμε στο δεύτερο έτος; Θα 'πρεπε να είχα αρχίσει τις επαναλήψεις εδώ κι ενάμισι μήνα. Δεν ξέρω τι μ' έπιασε και καθυστέρησα τόσο...»

Δυστυχώς κι οι καθηγητές πρέπει να είχαν την ίδια γνώμη με την Ερμιόνη, γιατί άρχισαν να βάζουν στους πρωτοετείς τόσο πολλές ασκήσεις, που οι διακοπές του Πάσχα, όταν ήρθαν, δε θύμιζαν σε τίποτα τις διακοπές των Χριστουγέννων.

Ο Χάρι κι ο Ρον δυσκολεύονταν να χαλαρώσουν με την Ερμιόνη δίπλα τους, που επαναλάμβανε συνέχεια τις δώδεκα χρήσεις του αίματος των δράκων, ή έκανε ασκήσεις με το μαγικό ραβδί της. Γκρινιάζοντας ανάμεσα στα χασμουρητά τους, ο Χάρι και ο Ρον περνούσαν όλο σχεδόν τον ελεύθερο χρόνο τους στη βιβλιοθήκη μαζί της, προσπαθώντας να τελειώσουν όλη την επιπλέον δουλειά που τους είχαν φορτώσει.

«Ποτέ δε θα μπορέσω να τα θυμηθώ όλ' αυτά!» ξέσπασε κάποιο απόγευμα ο Ρον, κοιτάζοντας με λαχτάρα έξω απ' το παράθυρο της βιβλιοθήκης.

Ήταν η πρώτη αληθινά όμορφη μέρα εδώ και εβδομάδες. Ο ουρανός ήταν καταγάλανος κι όλα έδειχναν πως το καλοκαίρι πλησίαζε.

Ο Χάρι, ο οποίος έψαχνε τη λέξη «ψαρόχορτο» στο βιβλίο *Εκατό μαγικά βότανα και μανιτάρια,* δε σήκωσε το κεφάλι του, παρά μόνον όταν άκουσε τον Ρον να λέει: «Χάγκριντ! Τι γυρεύεις εδώ;»

Ο γενειοφόρος γίγαντας τους πλησίασε μ' αργά βήματα,

κρύβοντας κάτι πίσω από την πλάτη του. Δεν ταίριαζε καθόλου με το περιβάλλον της βιβλιοθήκης, έτσι όπως ήταν τυλιγμένος με το μακρύ παλτό του από δέρμα τυφλοπόντικα.

«Να... κοιτάζω...» αποκρίθηκε, με τόσο ψεύτικο ύφος, που προκάλεσε αμέσως το ενδιαφέρον τους. «Κι εσείς, τι κάνετε εδώ;» τους ρώτησε όλο υποψία. «Δεν πιστεύω να ψάχνετε ακόμη εκείνον τον Φλαμέλ;»

«Α, αυτόν τον βρήκαμε εδώ και πολύ καιρό!» αποκρίθηκε υπερήφανα ο Ρον. «Και ξέρουμε και τι φυλάει αυτός ο σκύλος: τη φιλοσοφική λίθο!»

«Σσσς!» φώναξε ο Χάγκριντ, κοιτάζοντας ανήσυχα γύρω του. «Μην το λέτε δυνατά! Τι σας έπιασε τώρα;»

«Χάγκριντ, είναι μερικά πράγματα που θέλουμε να σε ρωτήσουμε», είπε τότε ο Χάρι. «Για το ποιος άλλος, εκτός από τον Λουλούκο, φυλάει τη φιλοσοφική λίθο...»

«Σσσς!» έκανε πάλι εκείνος. «Ακούστε... Ελάτε καλύτερα σπίτι μου αργότερα... Δε δίνω το λόγο μου ότι θα σας τα πω όλα... αλλά κι εσείς δεν πρέπει να ψάχνετε για να τα μάθετε. Οι μαθητές υποτίθεται πως δεν πρέπει να το ξέρουν! Και θα νομίσουν πως εγώ σας το είπα...»

«Θα σε δούμε αργότερα, λοιπόν», συμφώνησε ο Χάρι.

Ο Χάγκριντ έφυγε σέρνοντας τα βήματα του.

«Τι να έκρυΒε, άραγε, πίσω από την πλάτη του;» αναρωτήθηκε η Ερμιόνη.

«Λες να ήταν κάτι σχετικό με τη φιλοσοφική λίθο;»

«Θα πάω να δω σε ποια ράφια κοιτούσε», είπε αποφασιστικά ο Ρον, που ήταν φανερό πως δεν είχε καμιά πλέον διάθεση για διάβασμα.

Λίγες στιγμές αργότερα ξαναγύρισε κι ακούμπησε στο τραπέζι μια αγκαλιά βιβλία.

«Δράκοι!» ψιθύρισε. «Ο Χάγκριντ έψαχνε σε βιβλία για τους δράκους. Κοιτάξτε εδώ: *Είδη δράκων στη Μεγάλη Βρετανία και την Ιρλανδία. Από το αβγό ως την κόλαση* και *Οδηγός για εκτροφείς δράκων...*»

«Ο Χάγκριντ ήθελε πάντα ν' αποκτήσει ένα δράκο. Μου το είπε την πρώτη φορά που τον συνάντησα!» παρατήρησε ο Χάρι.

«Μα αυτό απαγορεύεται από τους νόμους μας», είπε ο Ρον. «Η ανατροφή δράκων κηρύχτηκε παράνομη από τη συνέλευση μεγάλων μάγων του 1709, όλοι το ξέρουν αυτό... Επειδή είναι πολύ εύκολο στους Μαγκλ να μας ξεχωρίζουν, αν έχουμε και δράκους στα σπίτια και στους κήπους μας... Εξάλλου κανείς δεν μπορεί να εξημερώσει ένα δράκο — η προσπάθεια και μόνο είναι πολύ επικίνδυνη. Έπρεπε να δείτε τα εγκαύματα του αδελφού μου, του Τσάρλι, από τους ελεύθερους δράκους της Ρουμανίας...»

«Στη Βρετανία, όμως, δεν υπάρχουν ελεύθεροι δράκοι...» είπε ο Χάρι.

«Και βέβαια υπάρχουν!» τον βεβαίωσε ο Ρον. «Οι πράσινοι της Ουαλίας και οι μαύροι στα νησιά Εβρίδες... Το Υπουργείο Μαγείας ταλαιπωρείται πολύ προσπαθώντας να τους κρύψει. Κι οι δικοί μας πρέπει να κάνουν μάγια σε όσους Μαγκλ τύχει να τους δουν, για να τους ξεχάσουν».

«Τότε γιατί ενδιαφέρεται για δράκους ο Χάγκριντ;» ρώτησε η Ερμιόνη.

Όταν, μια ώρα αργότερα, τα τρία παιδιά χτυπούσαν την πόρτα της καλύβας του Χάγκριντ, πρόσεξαν έκπληκτα πως οι κουρτίνες στα δυο μικρά παράθυρα ήταν κλειστές. Ο Χάγκριντ, μάλιστα, ρώτησε «ποιος είναι;» προτού τους ανοίξει. Κι όταν μπήκαν μέσα, έκλεισε γρήγορα την πόρτα πίσω τους.

Μέσα έκανε πάλι υπερβολική ζέστη. Αν κι η μέρα ήταν όμορφη, μια δυνατή φωτιά έκαιγε στο τζάκι. Ο Χάγκριντ έφτιαξε τσάι και πρόσφερε στα παιδιά σάντουιτς από κρέας τράγου, τα οποία αρνήθηκαν όσο πιο ευγενικά μπορούσαν.

«Λοιπόν;» τα ρώτησε κατόπιν. «Θέλετε να μάθετε κάτι από μένα;»

«Ναι», αποκρίθηκε ο Χάρι, που είχε αποφασίσει πως η ειλικρίνεια θα έφερνε τα καλύτερα αποτελέσματα. «Αναρωτιόμαστε αν μπορείς να μας πεις τι άλλο, εκτός από τον Λουλούκο, φυλάει τη φιλοσοφική λίθο».

Ο Χάγκριντ έσμιξε τα φρύδια του, δυσαρεστημένος.

«Δεν μπορώ!» αποκρίθηκε. «Πρώτα πρώτα, κι εγώ ο ίδιος δεν ξέρω. Κι έπειτα, κι οι τρεις σας ξέρετε περισσότερα από όσα πρέπει γι' αυτή την υπόθεση. Και να ήξερα, λοιπόν, δε θα σας έλεγα! Αυτή η πέτρα βρίσκεται εδώ για σοβαρό λόγο. Παραλίγο να την κλέψουν από την τράπεζα Γκρίνγκοτς. Φαντάζομαι όμως πως θα το ξέρετε ήδη κι αυτό. Εκείνο που εγώ δεν καταλαβαίνω, είναι πώς ξέρετε για τον Λουλούκο...»

«Έλα τώρα, Χάγκριντ. Μπορεί να μη θέλεις να μας πεις και ίσως να 'χεις δίκιο, αλλά μη μας λες ότι δεν ξέρεις! Εσύ ξέρεις καθετί που γίνεται στο "Χόγκουαρτς"», του είπε η Ερμιόνη, δίνοντας γλυκό και ευχάριστο τόνο στη φωνή της. Αμέσως η άκρη της γενειάδας του Χάγκριντ κουνήθηκε μερικές φορές, σημάδι ότι χαμογελούσε. «Εξάλλου», συνέχισε η Ερμιόνη, «το μόνο που αναρωτιόμαστε είναι ποιος άλλος κάνει το φύλακα. Δηλαδή, εκτός από σένα, ποιον άλλον εμπιστεύθηκε ο Ντάμπλντορ...»

Το στήθος του Χάγκριντ φούσκωσε από υπερηφάνεια. Ο Χάρι κι ο Ρον χαμογέλασαν ικανοποιημένοι στην Ερμιόνη.

«Λοιπόν... δε φαντάζομαι να πειράζει αν σας το πω...» άρχισε ο γίγαντας. «Ο καθηγητής Ντάμπλντορ δανείστηκε τον Λουλούκο από μένα και... μετά... μερικοί από τους καθηγητές έκαναν διάφορα μάγια. Ο καθηγητής Σπράουτ... ο Φλίτγουικ... η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ... Α, ναι, κι ο ίδιος ο Ντάμπλντορ, βέβαια... Σίγουρα κάποιον θα ξέχασα... Α, ναι, κι ο καθηγητής Σνέιπ!»

«Ο Σνέιπ;» ρώτησαν και τα τρία παιδιά μονομιάς.

«Ναι, ο Σνέιπ. Για ακούστε εδώ, μήπως έχετε ακόμη στο μυαλό σας αυτές τις χαζές ιδέες; Ο καθηγητής Σνέιπ μας

Βοήθησε να προστατέψουμε την πέτρα. Δεν έχει λοιπόν κανένα σκοπό να την κλέψει!»

Ο Χάρι ήταν σίγουρος πως η Ερμιόνη και ο Ρον σκέφτονταν τώρα το ίδιο ακριβώς πράγμα μ' αυτόν. Πως, δηλαδή, αν ο Σνέιπ είχε βοηθήσει να προστατευθεί η φιλοσοφική λίθος, θα του ήταν μάλλον εύκολο να μάθει ποια μάγια είχαν κάνει οι άλλοι καθηγητές. Το πιο πιθανό, λοιπόν, ήταν πως ήξερε ήδη τα πάντα, εννοείται εκτός από τα μάγια του καθηγητή Κούιρελ και το πώς να περάσει μπροστά από τον Λουλούκο.

«Χάγκριντ, εσύ είσαι ο μόνος που ξέρει πώς να περάσει μπροστά από τον Λουλούκο, έτσι;» τον ρώτησε ανήσυχος ο Χάρι. «Και δε θα το έλεγες σε κανέναν, καλά δε λέω; Ούτε καν σε κάποιον από τους καθηγητές;»

«Κανείς δεν ξέρει τον τρόπο, εκτός από μένα και τον Ντάμπλντορ», αποκρίθηκε ο Χάγκριντ.

«Κάτι είναι κι αυτό», ψιθύρισε ο Χάρι στους άλλους δυο. «Χάγκριντ», συνέχισε κατόπιν, «μήπως μπορούμε ν' ανοίξουμε κανένα παράθυρο; Θα σκάσουμε από τη ζέστη εδώ μέσα...»

«Δε γίνεται, Χάρι», αποκρίθηκε ο γίγαντας, ρίχνοντας ένα γρήγορο βλέμμα προς το τζάκι. Ο Χάρι κοίταξε κι αυτός προς το τζάκι.

«Χάγκριντ!» φώναξε κατόπιν. «Τι είναι αυτό;»

Είχε όμως κιόλας μαντέψει τι ήταν. Στη μέση της φωτιάς, ακριβώς κάτω από το μαυρισμένο τσουκάλι, βρισκόταν ένα τεράστιο μαύρο αβγό.

«Α....» είπε ο Χάγκριντ πασπατεύοντας νευρικά τα γένια του. «Αυτό... είναι...»

«Πού το βρήκες, Χάγκριντ;» ρώτησε ο Ρον, σκύβοντας πάνω από το τζάκι για να δει καλύτερα. «Θα σου κόστισε μια περιουσία...»

«Το κέρδισα», αποκρίθηκε ο Χάγκριντ. «Χτες το βράδυ... Είχα κατέβει στο χωριό για να πιω μια μπίρα κι έπαιξα χαρ-

τιά... μ' έναν άγνωστο. Για να πω την αλήθεια, έδειξε πολύ να χαίρεται όταν το έχασε...»

«Μα τι θα τον κάνεις όταν βγει από το αβγό;» τον ρώτησε η Ερμιόνη.

«Έχω διαβάσει εδώ μερικά πράγματα...» είπε ο Χάγκριντ, τραβώντας ένα χοντρό βιβλίο κάτω από το μαξιλάρι του. «Το πήρα από τη βιβλιοθήκη... *Εκτροφή δράκων για κέρδος και χόμπι* είναι ο τίτλος του... και τα λέει όλα... Το αβγό πρέπει να μείνει μέσα στη φωτιά, γιατί οι μανάδες δράκοι φυσάνε φλόγες επάνω στ' αβγά τους... Κι όταν το αβγό σκάσει, το μωρό πρέπει να τρέφεται με αίμα κοτόπουλου, ανακατωμένο με κονιάκ, κάθε μισή ώρα... Κι εδώ... να, κοιτάξτε αυτές τις φωτογραφίες... δείχνει πώς να ξεχωρίζεις τα διαφορετικά είδη δράκων... Αυτό που έχω εγώ είναι ένας νορβηγικός δράκος... πολύ σπάνιος...»

Ο Χάγκριντ έδειχνε πολύ ευχαριστημένος με το απόκτημα του, αλλά η Ερμιόνη καθόλου.

«Μα, Χάγκριντ», του θύμισε, «το σπίτι σου είναι ξύλινο! Δε φοβάσαι την πυρκαγιά;»

Ο Χάγκριντ όμως, χωρίς να της δώσει σημασία, έριξε άλλο ένα κούτσουρο στη φωτιά.

Έτσι, τώρα, τα τρία παιδιά είχαν και κάτι άλλο για ν' ανησυχούν. Τι θα πάθαινε ο Χάγκριντ, αν κάποιος μάθαινε πως έκρυβε έναν παράνομο δράκο στην καλύβα του;

«Αναρωτιέμαι πώς θα είναι να ζει κανείς μια ήσυχη ζωή!» αναστέναξε κάποια στιγμή ο Ρον, ένα από τα βράδια που μελετούσαν όλοι ως αργά.

Η Ερμιόνη είχε τώρα αρχίσει να φτιάχνει καταλόγους για τις επαναλήψεις που έπρεπε να κάνουν, γεγονός που έκανε τον Χάρι και τον Ρον έξαλλους.

Ένα πρωί, στο πρόγευμα, η Χέντβιχ, η κουκουβάγια του Χάρι, έφερε στον κύριο της άλλο ένα σημείωμα από τον

Χάγκριντ. Μονάχα μια φράση: *Το αβγό είναι έτοιμο να σκάσει.*

Αμέσως ο Ρον πρότεινε να κάνουν σκασιαρχείο από το μάθημα της ερπετολογίας και να πάνε στην καλύβα του Χάγκριντ, αλλά η Ερμιόνη ούτε που να το ακούσει.

«Ερμιόνη», της είπε τότε ο Ρον, «αυτή είναι μια μοναδική ευκαιρία. Πόσες φορές στη ζωή μας θα δούμε ένα δράκο να βγαίνει από το αβγό του;»

«Δεν ακούω τίποτα!» φώναξε εκείνη. «Έχουμε μαθήματα, οι διαγωνισμοί πλησιάζουν, θα μπλέξουμε άσχημα αν μας πιάσουν... Άσε τι θα πάθει ο Χάγκριντ, αν μαθευτεί πως έχει έναν...»

«Πάψε πια!» της ψιθύρισε Βιαστικά ο Χάρι.

Μετά, με μια κίνηση του κεφαλιού του, της έδειξε τον Μαλφόι, ο οποίος περνούσε από κει κοντά κι είχε σταματήσει για να κρυφακούσει. Πόσα, άραγε, να είχε καταλάβει; Η έκφραση στο μοχθηρό πρόσωπο του δεν άρεσε καθόλου στον Χάρι.

Στο τέλος η Ερμιόνη συμφώνησε να παρακολουθήσουν το μάθημα της ερπετολογίας και ύστερα να πάνε στην καλύβα του Χάγκριντ, στη διάρκεια του πρωινού διαλείμματος. Έτσι, όταν η καμπάνα του κάστρου σήμανε το διάλειμμα, τα τρία παιδιά άφησαν τις τσάντες τους κι έτρεξαν στην άκρη του απαγορευμένου δάσους. Ο Χάγκριντ τους άνοιξε την πόρτα, έτοιμος να σκάσει από τη χαρά του.

«Είναι έτοιμος να βγει!» τους είπε.

Το αβγό το είχε τοποθετημένο στη μέση του τραπεζιού. Ραγίσματα ξεχώριζαν στο τσόφλι του. Κάτι κουνιόταν στο εσωτερικό του κι ένας σιγανός θόρυβος ακουγόταν, λες και κάποιο νύχι χτυπούσε το τσόφλι.

Όλοι τράβηξαν τις καρέκλες τους κοντά στο τραπέζι, κάθισαν κι άρχισαν να παρακολουθούν με κομμένη την ανάσα.

Ξαφνικά ακούστηκε ένα δυνατό «κρακ» και το αβγό έσπα-

σε. Ο νεογέννητος δράκος κατρακύλησε στην επιφάνεια του τραπεζιού. Κανείς δε θα τον έλεγε χαριτωμένο. Κοιτάζοντας τον, ο Χάρι έκανε τη σκέψη πως έμοιαζε με τσαλακωμένη μαύρη ομπρέλα! Τα αγκαθωτά φτερά του ήταν τεράστια σε σύγκριση με το αδύνατο και κατάμαυρο σώμα του. Το μουσούδι του ήταν μακρύ και με μεγάλα ρουθούνια, ενώ στο μέτωπο του τα κέρατα μόλις που ξεχώριζαν. Τα πεταχτά μάτια του είχαν πορτοκαλί χρώμα.

Όταν, μερικές στιγμές αργότερα, φταρνίστηκε, σπίθες φωτιάς πετάχτηκαν από τα ρουθούνια του.

«Δεν είναι πανέμορφος;» είπε ο Χάγκριντ κι άπλωσε το χέρι του για να τον χαϊδέψει. Αμέσως ο δράκος προσπάθησε να δαγκώσει τα δάχτυλα του Χάγκριντ με τα μικρά αλλά κοφτερά δόντια του.

«Α, το χρυσούλι μου! Ίδιος η μαμά του!» είπε ο Χάγκριντ.

«Χάγκριντ», ρώτησε η Ερμιόνη, «πόσο γρήγορα μεγαλώνουν οι δράκοι;»

Ο γίγαντας άνοιξε το στόμα του για ν' απαντήσει, αλλά ξαφνικά πετάχτηκε όρθιος κι έτρεξε προς το παράθυρο.

«Τι τρέχει;»

«Κάποιος κοιτούσε μέσα από τις κουρτίνες. Είδα το πρόσωπο του! Κάποιο παιδί απ' το σχολείο...» είπε ο Χάγκριντ.

Ο Χάρι έτρεξε αμέσως στην πόρτα και την άνοιξε. Το παιδί που απομακρυνόταν τρέχοντας ήταν ο Μαλφόι. Κι ο Μαλφόι είχε δει το δράκο.

Το εκδικητικό χαμόγελο δεν εννοούσε να φύγει από το πρόσωπο του Μαλφόι όλη την επόμενη εβδομάδα. Αυτό ανησυχούσε ιδιαίτερα τον Χάρι, τον Ρον και την Ερμιόνη. Π' αυτό και περνούσαν σχεδόν όλο τον ελεύθερο χρόνο τους στην καλύβα του Χάγκριντ, προσπαθώντας να τον λογικέψουν.

«Ασ' τον να φύγει!» επέμενε ο Χάρι. «Ελευθέρωσε τον!»

«Δεν μπορώ...» απαντούσε ο γίγαντας. «Είναι τόσο μικρός ακόμη... θα ψοφήσει...»

Γύρισαν όλοι μαζί προς το δράκο. Το μήκος του είχε τριπλασιαστεί μέσα σε μια εβδομάδα και καπνός έβγαινε τώρα συνέχεια από τα ρουθούνια του. Ο Χάγκριντ παραμελούσε συνεχώς τα καθήκοντα του στο «Χόγκουαρτς», γιατί ο δράκος τον απασχολούσε πολλές ώρες. Και το πάτωμα της καλύβας του ήταν γεμάτο φτερά κοτόπουλου κι άδειες μπουκάλες κονιάκ.

«Θα τον φωνάζω Νόρμπερτ», είπε ο Χάγκριντ, κοιτάζοντας το δράκο με τρυφερότητα. «Με γνωρίζει τώρα... Να, θα σας το αποδείξω. Νόρμπερτ! Νόρμπερτ, πού είναι η μαμά;»

«Σίγουρα τρελάθηκε», ψιθύρισε ο Ρον στον Χάρι.

«Χάγκριντ», προσπάθησε πάλι ο Χάρι. «Σε μια εβδομάδα ο Νόρμπερτ θα 'χει μεγαλώσει τόσο, που δε θα χωράει πια στην καλύβα σου. Κι ο Μαλφόι μπορεί να πάει στον καθηγητή Ντάμπλντορ από τη μια στιγμή στην άλλη...»

Ο Χάγκριντ δάγκωσε τα χείλη του.

«Το ξέρω πως δεν μπορώ να τον κρατήσω για πάντα», παραδέχθηκε. «Αλλά δεν μπορώ και να τον πετάξω έξω. Δεν μπορώ, σου λέω!»

Ο Χάρι γύρισε απότομα στον Ρον.

«Ο Τσάρλι!» του είπε.

«Μου φαίνεται πως τρελάθηκες κι εσύ», αποκρίθηκε ο Ρον. «Ρον με λένε, το ξέχασες;»

«Όχι. Ο αδελφός σου, ο Τσάρλι, αυτός που είναι στη Ρουμανία και κάνει μελέτη για τους δράκους. Μπορούμε να στείλουμε σ' αυτόν τον Νόρμπερτ. Θα τον φροντίσει ώσπου να μεγαλώσει και μετά θα τον αφήσει ελεύθερο στο φυσικό του περιβάλλον! Πώς σου φαίνεται η ιδέα, Χάγκριντ;»

Στο τέλος ο Χάγκριντ συμφώνησε να στείλουν μια κουκουβάγια στον Τσάρλι και να τον ρωτήσουν αν ήθελε ν' αναλάβει τον Νόρμπερτ.

Η επόμενη εβδομάδα φάνηκε σ' όλους ατελείωτη. Την Τετάρτη το βράδυ ο Χάρι κι η Ερμιόνη Βρέθηκαν να κάθονται μόνοι στην αίθουσα αναψυχής του Γκρίφιντορ, αφού όλοι είχαν πάει για ύπνο. Το ρολόι είχε μόλις χτυπήσει δώδεκα, όταν η τρύπα στον τοίχο πίσω από το πορτρέτο της χοντρής κυρίας άνοιξε με δύναμη κι ο Ρον παρουσιάστηκε μπροστά τους, κρατώντας στα χέρια του τον αόρατο μανδύα του Χάρι. Είχε πάει στην καλύβα του Χάγκριντ για να τον Βοηθήσει στο τάισμα του Νόρμπερτ, ο οποίος έτρωγε τώρα νεκρούς αρουραίους με το τσουβάλι.

«Με δάγκωσε!» τους είπε ο Ρον, δείχνοντας το χέρι του, που ήταν τυλιγμένο σ' ένα ματωμένο μαντίλι. «Είναι το δεξιό και για καμιά βδομάδα δε θα μπορώ να κρατάω το φτερό της πένας μου. Σας ορκίζομαι, αυτός ο δράκος είναι το πιο απαίσιο ζώο που είδα ποτέ στη ζωή μου. Ο Χάγκριντ, όμως, τον βλέπει σαν άκακο, μικρό κουνελάκι! Όταν με δάγκωσε, μάλωσε εμένα, γιατί —λέει— τον τρόμαξα. Κι όταν έφευγα, του τραγουδούσε ένα νανούρισμα!»

Εκείνη τη στιγμή ένα χτύπημα ακούστηκε στο παράθυρο.

«Η Χέντβιχ είναι!» είπε ο Χάρι, τρέχοντας να της ανοίξει. «Θα φέρνει την απάντηση του Τσάρλι».

Τα τρία παιδιά έφεραν κοντά τα κεφάλια τους για να διαβάσουν μαζί το γράμμα.

Αγαπημένε μου Ρον,

Πώς τα πας; Σ' ευχαριστώ για το γράμμα σου. Ευχαρίστως να πάρω το νορβηγικό δράκο, αλλά δε θα είναι καθόλου εύκολο να έρθει ως εδώ. Νομίζω πως το καλύτερο είναι να τον φέρουν κάτι φίλοι μου, που θα ρθουν να με δουν την άλλη εβδομάδα. Το πρόβλημα, όμως, είναι πως δεν πρέπει να τους δει κανείς να μεταφέρουν ένα δράκο, γιατί είναι παράνομο.

Μήπως θα μπορούσες να πας το δράκο στον πυργίσκο του «Χόγκουαρτς» το ερχόμενο Σάββατο τα μεσάνυχτα; Οι

φίλοι μου θα σε συναντήσουν εκεί και θα τον παραλάβουν όσο είναι ακόμη σκοτάδι.

Στείλε μου απάντηση το γρηγορότερο.

Με αγάπη,
Τσάρλι

Τα τρία παιδιά κοιτάχτηκαν.

«Έχουμε τον αόρατο μανδύα», είπε ο Χάρι. «Νομίζω πως είναι αρκετά μεγάλος για να σκεπάσει δυο από μας και τον Νόρμπερτ».

Η λαχτάρα να ξεφορτωθούν το δράκο, αλλά και τον Μαλφόι, έκανε τους άλλους δυο να συμφωνήσουν αμέσως μαζί του.

Την άλλη μέρα, όμως, ένα σοβαρό πρόβλημα παρουσιάστηκε. Το χέρι του Ρον το οποίο είχε δαγκώσει ο δράκος, πρήστηκε και έγινε διπλάσιο! Φοβόταν να πάει στην κυρία Πόμφρι, τη νοσοκόμα, μήπως αναγνώριζε στην πληγή τη δαγκωματιά δράκου. Το πρωί πέρασε και ήρθε το απόγευμα. Ο Ρον δεν είχε πια άλλη λύση, γιατί η πληγή είχε πάρει ένα άσχημο πράσινο χρώμα, πράγμα που σήμαινε πως τα δόντια του Νόρμπερτ ήταν δηλητηριασμένα.

Ο Χάρι κι η Ερμιόνη έτρεξαν να βρουν τον Ρον αμέσως μόλις τελείωσαν τα μαθήματα. Τον βρήκαν ξαπλωμένο στο κρεβάτι του ιατρείου, τρομερά αναστατωμένον.

«Δεν πρόκειται για το χέρι μου», τους ψιθύρισε, «αν και το νιώθω έτοιμο να πέσει από μόνο του. Για τον Μαλφόι πρόκειται. Είπε στην κυρία Πόμφρι πως ήθελε να δανειστεί ένα από τα βιβλία μου, για να τον αφήσουν να 'ρθει εδώ και να γελάσει εις Βάρος μου! Και με απειλούσε συνέχεια ότι θα της έλεγε τι πραγματικά ήταν αυτό που μου έκανε την πληγή. Εγώ της είπα πως ήταν ένα άγριο σκυλί, αλλά δε νομίζω να με πίστεψε! Όσο για τον Μαλφόι, το κάνει

γιατί του μαύρισα το μάτι στο ματς του κουίντιτς...»

Ο Χάρι κι η Ερμιόνη προσπάθησαν να ηρεμήσουν το φίλο τους.

«Όλα θα τελειώσουν τα μεσάνυχτα του Σαββάτου», τον παρηγόρησε η Ερμιόνη.

Αυτό όμως, αντί να καθησυχάσει τον Ρον, τον τάραξε ακόμη περισσότερο. Ανακάθισε στο κρεβάτι και το χλομό πρόσωπο του ήταν λουσμένο στον ιδρώτα.

«Το Σάββατο τα μεσάνυχτα!» είπε με φωνή που έτρεμε. «Αχ, όχι! Θεέ μου... τώρα το θυμήθηκα! Το γράμμα του Τσάρλι ήταν μέσα στις σελίδες του βιβλίου που δανείστηκε ο Μαλφόι! Τώρα, λοιπόν, μάλλον θα ξέρει με ποιον τρόπο σκοπεύουμε να ξεφορτωθούμε τον Νόρμπερτ... Και πότε!»

Ο Χάρι κι η Ερμιόνη δεν πρόλαβαν να πουν τίποτα, γιατί εκείνη τη στιγμή η κυρία Πόμφρι μπήκε μέσα και τους έδιωξε, λέγοντας πως ο Ρον είχε ανάγκη από ανάπαυση.

«Είναι πολύ αργά πια για ν' αλλάξουμε σχέδιο», είπε αργότερα ο Χάρι στην Ερμιόνη. «Δεν έχουμε καιρό να στείλουμε άλλη κουκουβάγια στον Τσάρλι κι αυτή είναι ίσως η μοναδική μας ευκαιρία να ξεφορτωθούμε τον Νόρμπερτ... θα πρέπει, λοιπόν, να το διακινδυνέψουμε. Εξάλλου έχουμε τον αόρατο μανδύα. Ο Μαλφόι δεν ξέρει τίποτα γι' αυτόν...»

Όταν τα δυο παιδιά πήγαν κατόπιν στην καλύβα του Χάγκριντ για να του πουν τα νέα, είδαν απέξω τον Φανγκ, το άγριο λυκόσκυλο του Χάγκριντ, με την ουρά τυλιγμένη σ' επιδέσμους. Ο Χάγκριντ, μάλιστα, δεν τους άνοιξε την πόρτα να μπουν μέσα, αλλά μόνο ένα παράθυρο για να τους μιλήσει.

«Δε θα σας αφήσω να μπείτε σήμερα, γιατί ο Νόρμπερτ είναι λίγο ανήσυχος», τους είπε. «Δεν υπάρχει σοβαρό πρόβλημα, αλλά...»

Όταν του είπαν για το γράμμα και το σχέδιο του Τσάρλι, τα μάτια του Χάγκριντ γέμισαν δάκρυα. Αυτό, όμως, δεν

οφειλόταν στο ότι ο Νόρμπερτ τον είχε μόλις δαγκώσει στο πόδι.

«Αχ!» φώναξε. «Όχι, όχι, δεν τρέχει τίποτα... μόνο την μπότα μου έσκισε... Παίζει, βλέπεις... Μωρό είναι ακόμη...»

Το «μωρό» χτύπησε στο πάτωμα την ουρά του, κάνοντας τα τζάμια να τρίξουν. Ο Χάρι κι η Ερμιόνη γύρισαν στο κάστρο, ανυπομονώντας ακόμη περισσότερο πότε θα 'ρχόταν το Σάββατο.

Κάτω από άλλες συνθήκες, τα δυο παιδιά —ο Χάρι και η Ερμιόνη— θα είχαν νιώσει λύπη τη στιγμή που ο Χάγκριντ αποχαιρετούσε το δράκο του. Τώρα, όμως, το μόνο που τα απασχολούσε, ήταν η μεταφορά του δράκου μέχρι τον πυργίσκο που τους είχε υποδείξει ο Τσάρλι. Η νύχτα ήταν συννεφιασμένη και πολύ σκοτεινή. Είχαν μάλιστα αργήσει λίγο να φτάσουν στην καλύβα του Χάγκριντ, γιατί αναγκάστηκαν να περιμένουν μέχρι να φύγει ο Πιβς, που έπαιζε τένις στον τοίχο μπροστά από την έξοδο του πύργου του Γκρίφιντορ.

0 Χάγκριντ είχε τον Νόρμπερτ έτοιμον, κλεισμένο μέσα σ' ένα μεγάλο ξύλινο κουτί.

«Του έβαλα μέσα πολλούς αρουραίους και μια μπουκάλα κονιάκ», τους είπε με φωνή που έτρεμε. «Κι έβαλα και το αρκουδάκι του, για να μη νιώθει μοναξιά στο ταξίδι...»

Μέσα από το κουτί έβγαιναν κάτι ανατριχιαστικοί θόρυβοι, που έκαναν τον Χάρι να σκεφθεί πως ο Νόρμπερτ μάλλον καταβρόχθιζε το αρκουδάκι του.

«Γεια σου, Νόρμπερτ! Στο καλό, αγόρι μου!» έλεγε κλαίγοντας ο Χάγκριντ, καθώς ο Χάρι κι η Ερμιόνη σκέπαζαν το κουτί με τον αόρατο μανδύα και μετά έμπαιναν κι οι δυο από κάτω του. «Η μαμά δε θα σε ξεχάσει ποτέ!»

Το πώς έφεραν τον Νόρμπερτ μέχρι το κάστρο και ύστερα τον ανέβασαν από τις στριφτές μαρμάρινες σκάλες, ο Χάρι κι η Ερμιόνη δεν το κατάλαβαν ποτέ. Πριν καν φτάσουν στα μι-

σά του δρόμου, ήταν κι οι δυο λαχανιασμένοι και λουσμένοι στον ιδρώτα.

«Κοντεύουμε», είπε ο Χάρι. «Λίγα σκαλοπάτια ακόμη και...»

Ξαφνικά, όμως, ένας απότομος θόρυβος ίσια μπροστά τους παραλίγο να τους κάνει ν' αφήσουν το κιβώτιο να πέσει κάτω. Ξεχνώντας πως ήταν αόρατοι, στριμώχτηκαν σε μια γωνιά, κοιτάζοντας δυο σιλουέτες που πάλευαν σε απόσταση μερικών μέτρων από αυτούς. Κατόπιν μια λάμπα άναψε και στο φως της είδαν την καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ, με καρό ρόμπα και φιλέ στα μαλλιά, να κρατά τον Μαλφόι από το αφτί.

«Στην απομόνωση!» του φώναξε. «Και είκοσι βαθμούς από το Σλίθεριν! Ακούς να γυρίζει μέσα στη νύχτα στους διαδρόμους! ... Πώς τόλμησες;»

«Μα... δε με καταλάβατε, κυρία καθηγήτρια... Ο Πότερ θα 'ρθει εδώ... κι έχει μαζί του ένα δράκο...»

«Ανοησίες! Πώς τολμάς να μου λες τέτοια χαζά ψέματα; Εμπρός, πάμε... Θα μιλήσω στον καθηγητή Σνέιπ για σένα, Μαλφόι!»

Μετά από αυτό το επεισόδιο, το ανέβασμα του τελευταίου κομματιού της ατέλειωτης σκάλας φάνηκε παιχνιδάκι στον Χάρι και στην Ερμιόνη. Όταν έφτασαν στην κορυφή του πυργίσκου, πέταξαν από πάνω τους τον αόρατο μανδύα και πήραν βαθιές ανάσες, να χορτάσουν καθαρό αέρα. Η Ερμιόνη, μάλιστα, άρχισε να χοροπηδά.

«Ο Μαλφόι σε περιορισμό!» είπε. «Μου 'ρχεται να τραγουδήσω!»

«Καλύτερα όχι», τη συμβούλεψε ο Χάρι.

Κουβεντιάζοντας χαμηλόφωνα, κάθισαν και περίμεναν, ενώ ο Νόρμπερτ χτυπιόταν κάθε τόσο στο κουτί του. Περίπου δέκα λεπτά αργότερα, τέσσερα σκουπόξυλα φάνηκαν να κατεβαίνουν από τον ουρανό προς το μέρος τους.

Οι φίλοι του Τσάρλι ήταν ευχάριστοι τύποι. Έδειξαν πρό-

θύμα στα δυο παιδιά ένα μεγάλο δίχτυ από χοντρά σκοινιά, το οποίο είχαν φτιάξει για να μπορούν να σηκώνουν όλοι μαζί το κουτί με το δράκο. Ο Χάρι κι η Ερμιόνη τους βοήθησαν να βάλουν μέσα το κουτί, τους έσφιξαν μετά τα χέρια και τους ευχαρίστησαν θερμά.

Λίγες στιγμές αργότερα ο Νόρμπερτ είχε φύγει οριστικά από τη ζωή τους.

Ο Χάρι κι η Ερμιόνη άρχισαν να κατεβαίνουν τις σκάλες με την καρδιά τους τόσο ανάλαφρη όσο και τα χέρια τους, τώρα που είχαν ξεφορτωθεί το δράκο. Τέρμα ο Νόρμπερτ... ο Μαλφόι σε περιορισμό... Τι θα μπορούσε να χαλάσει την ευτυχία τους;

Η απάντηση σ' αυτή την ερώτηση τους περίμενε στο τέλος της σκάλας. Καθώς άρχισαν να διασχίζουν το διάδρομο, ο επιστάτης Φιλτς φανερώθηκε μπροστά τους μέσα από το σκοτάδι.

«Μπα, μπα, μπα!» τους είπε. «Σας τσάκωσα, πουλάκια μου!»

Είχαν ξεχάσει τον αόρατο μανδύα στην κορυφή του πυργίσκου.

Το απαγορευμένο δάσος

Τα πράγματα δε θα μπορούσαν να είναι χειρότερα. Ο Φιλτς πήγε τα δυο παιδιά στο γραφείο της καθηγήτριας ΜακΓκόναγκαλ, στον πρώτο όροφο, όπου κάθισαν και περίμεναν αμίλητοι. Η Ερμιόνη έτρεμε. Δικαιολογίες, άλλοθι κι απίθανα ψέματα στριφογύριζαν στο μυαλό του Χάρι, όλα το ίδιο παράλογα. Όσο και να προσπαθούσε, δεν έβρισκε κατάλληλη δικαιολογία για να ξεμπλέξουν. Τους είχαν πιάσει στα πράσα! Πώς είχαν φερθεί τόσο ανόητα, ξεχνώντας τον αόρατο μανδύα στην κορυφή του πυργίσκου; Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ δε θα δεχόταν καμία εξήγηση, για το πώς είχαν βρεθεί να τριγυρίζουν στους διαδρόμους μέσα στη νύχτα. Κι όταν σ' αυτή την παράβαση θα πρόσθεταν τον Νόρμπερτ, τον αόρατο μανδύα και την παρουσία τους στον πυργίσκο, κάτι που ήταν ολότελα απαγορευμένο εκτός από τις ώρες των μαθημάτων αστρονομίας, τότε η αποβολή τους από το «Χόγκουαρτς» ήταν σίγουρη!

Αν και ο Χάρι θεωρούσε πως τα πράγματα δε θα μπορούσε να είναι χειρότερα, παρ' όλ' αυτά έκανε λάθος. Γιατί όταν η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ έκανε επιτέλους την εμφάνιση της, είχε μαζί της τον Νέβιλ.

«Χάρι!» φώναξε εκείνος αμέσως μόλις τον είδε. «Έψαχνα να σε δω, για να σε ειδοποιήσω! Άκουσα τον Μαλφόι να λέει πως θα σε κάνει τσακωτό, όταν θα έχεις μαζί σου ένα δρ...»

Ο Χάρι έκανε μια αρνητική κίνηση με το κεφάλι, ελπίζοντας να τον σταματήσει, αλλά η καθηγήτρια το πρόσεξε. Έμοιαζε έτοιμη να βγάλει φλόγες από τα ρουθούνια της, όπως ο Νόρμπερτ, καθώς στεκόταν όρθια πάνω κι από τους τρεις τους.

«Δεν το περίμενα αυτό από κανένα σας!» τους φώναξε. «Ο Φιλτς λέει πως ήσαστε επάνω στην κορυφή του πύργου κι είναι περασμένα μεσάνυχτα. Εξηγήστε μου το γιατί!»

Για την Ερμιόνη σίγουρα θα ήταν η πρώτη φορά στη ζωή της που δεν μπορούσε ν' απαντήσει μια ερώτηση δασκάλου. Με το κεφάλι σκυμμένο, κοιτούσε τις παντόφλες της, ακίνητη σαν άγαλμα.

«Νομίζω όμως πως έχω καταλάβει τι συμβαίνει», συνέχισε η καθηγήτρια. «Δε χρειάζεται δα και ιδιαίτερη εξυπνάδα... Είπατε στον Ντράκο Μαλφόι μια ψεύτικη ιστορία για κάποιο δράκο, για να τον βγάλετε από το κρεβάτι του και να τιμωρηθεί, όταν θα τον έπιαναν. Κι αυτό έγινε, γιατί εγώ η ίδια τον έπιασα. Το βρίσκετε, όμως, αστείο που ο Νέβιλ Λονγκμπότομ άκουσε την ίδια ιστορία και την πίστεψε;»

Ο Χάρι κοίταξε με νόημα τον Νέβιλ. Ήθελε να του δώσει να καταλάβει, χωρίς λόγια, πως όλα αυτά δεν ήταν αλήθεια, γιατί ο Νέβιλ έδειχνε απορημένος και πληγωμένος. Ο καημένος ο Νέβιλ, που όλο έκανε γκάφες... Ο Χάρι καταλάβαινε πόσο πρέπει να του είχε στοιχίσει, να τους ψάχνει μέσα στο σκοτάδι για να τους ειδοποιήσει...

«Είμαι πραγματικά αηδιασμένη!» συνέχισε η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ. «Τέσσερις μαθητές έξω από τα κρεβάτια τους και μάλιστα την ίδια νύχτα! Ποτέ άλλοτε δεν έχει ξαναγίνει κάτι τέτοιο! Εσύ, Ερμιόνη Γκρέιντζερ, περίμενα πως θα είχες περισσότερο μυαλό. Κι όσο για σένα, Χάρι Πότερ, νόμιζα πως αληθινά ενδιαφέρεσαι για το Γκρίφιντορ. Κι οι τρεις σας, λοιπόν, θα τιμωρηθείτε με περιορισμό! Ναι, κι εσύ, Νέβιλ Λονγκμπότομ, γιατί τίποτα δε σου δίνει το δικαίωμα να γυρίζεις νυχτιάτικα μέσα στο σχολείο, ιδίως τέτοιες

εποχές, που είναι πολύ επικίνδυνες... Περιορισμός, λοιπόν! Και πενήντα Βαθμοί από το Γκρίφιντορ!»

«Πενήντα;» φώναξε ο Χάρι. Αυτό σήμαινε ότι θα έχαναν την πρώτη θέση, τη θέση που είχε ο ίδιος κερδίσει για λογαριασμό του Γκρίφιντορ στο ματς του κουίντιτς.

«Πενήντα βαθμοί για τον καθένα σας!» συμπλήρωσε η καθηγήτρια, αναπνέοντας βαριά από τη μακριά μύτη της.

«Κυρία καθηγήτρια... σας παρακαλώ...»

«Μα δεν μπορείτε...»

«Πότερ, δε θα μου πεις εσύ τι μπορώ και τι δεν μπορώ!» τον έκοψε η ΜακΓκόναγκαλ. «Και τώρα όλοι πίσω στα κρεβάτια σας! Ποτέ άλλοτε δεν ένιωσα τόση ντροπή για μαθητές του Γκρίφιντορ!»

Εκατόν πενήντα Βαθμοί χαμένοι!... Τώρα το Γκρίφιντορ θα βρισκόταν στην τελευταία θέση της Βαθμολογίας. Μέσα σε μια μονάχα νύχτα, είχαν καταστρέψει κάθε ελπίδα διάκρισης του κοιτώνα τους αυτόν το χρόνο.

Ο Χάρι ένιωθε απελπισμένος. Πώς θα μπορούσε να διορθώσει μια τόσο μεγάλη ζημιά;

Την υπόλοιπη νύχτα ο Χάρι δεν κοιμήθηκε καθόλου. Άκουγε τον ΝέΒιλ να κλαίει με λυγμούς στο δικό του κρεβάτι κι η απελπισία του μεγάλωνε, γιατί δεν έβρισκε τίποτα να του πει για να τον παρηγορήσει. Ήξερε πως ο Νέβιλ, όπως κι ο ίδιος άλλωστε, έτρεμε το ξημέρωμα της άλλης μέρας, όταν τα υπόλοιπα παιδιά του Γκρίφιντορ θα μάθαιναν τι είχε συμβεί!

Κι η άλλη μέρα ήρθε. Τα παιδιά του Γκρίφιντορ που κοίταζαν τον πίνακα όπου ήταν γραμμένοι οι βαθμοί του κάθε κοιτώνα, νόμιζαν αρχικά πως είχε γίνει κάποιο λάθος. Πώς ήταν δυνατόν μέσα σε μια νύχτα να έχουν εκατόν πενήντα βαθμούς λιγότερους απ' ό,τι την προηγουμένη. Σύντομα, όμως, η άσχημη είδηση άρχισε να διαδίδεται: ο Χάρι Πότερ, ο δια-

σημος Χάρι Πότερ, ο ήρωας των δύο ματς κουίντιτς, ήταν υπεύθυνος γι' αυτό! Ο Χάρι Πότερ κι άλλοι δυο χαζοί πρωτοετείς...

Μέσα σε μερικές ώρες ο Χάρι Πότερ έγινε ο πιο μισητός μαθητής του «Χόγκουαρτς», από κει που ήταν ο πιο δημοφιλής. Ακόμη και τα παιδιά του Ράβενκλοου και του Χάφλπαφλ στράφηκαν εναντίον του, γιατί κι εκείνοι επιθυμούσαν όσο τίποτε άλλο να δουν το Σλίθεριν να χάνει την πρωτιά. Όπου και αν πήγαινε ο Χάρι, οι συμμαθητές του τον έδειχναν με το δάχτυλο, χωρίς μάλιστα να μπαίνουν στον κόπο να χαμηλώσουν τις φωνές τους ενώ μιλούσαν προσβλητικά γι' αυτόν. Τα παιδιά του Σλίθεριν, πάλι, χειροκροτούσαν κοροϊδευτικά όταν τον έβλεπαν και του φώναζαν: «Σ' ευχαριστούμε, Πότερ! Κάποτε θα σ' το ανταποδώσουμε...»

Μόνον ο Ρον συνέχιζε να τον υποστηρίζει.

«Θα το ξεχάσουν σε μερικές εβδομάδες», παρηγορούσε τον Χάρι. «Ο Φρεντ κι ο Τζορτζ έχουν χάσει πολλούς βαθμούς τα χρόνια που είναι στο Γκρίφιντορ, αλλά όλοι τους συμπαθούν...»

«Ποτέ όμως δεν έχασαν εκατόν πενήντα Βαθμούς σε μια φορά, έτσι;» ρώτησε ο Χάρι.

«Όχι βέβαια...» παραδέχθηκε ο Ρον.

Ήταν αργά πια για να διορθώσει τη ζημιά, αλλά ο Χάρι ορκίστηκε στον εαυτό του να μην ανακατευθεί άλλη φορά με πράγματα για τα οποία δεν του πέφτει λόγος. Θα σταματούσε μια για πάντα να ψάχνει και να κατασκοπεύει... Ένιωθε, μάλιστα, τόσο μεγάλη ντροπή γι' αυτό που είχε κάνει, που πήγε στον Όλιβερ Γουντ και του είπε ότι παραιτείται από την ομάδα κουίντιτς.

«Παραιτείσαι;» φώναξε έξαλλος ο Γουντ. «Και σε τι θα βοηθήσει αυτό; Το κουίντιτς είναι το τελευταίο πράγμα που μας μένει για να κερδίσουμε μερικούς βαθμούς».

Ακόμη και το κουίντιτς, όμως, δεν ήταν ικανό να προσφέρει ευχαρίστηση στον Χάρι. Τ' άλλα παιδιά της ομάδας δεν

του μιλούσαν στην προπόνηση κι όταν έπρεπε οπωσδήποτε να το κάνουν, τον έλεγαν «ο ανιχνευτής».

Η Ερμιόνη κι ο Νέβιλ υπέφεραν κι αυτοί. Δεν αντιμετώπιζαν τόση εχθρότητα όση ο Χάρι, γιατί ήταν λιγότερο γνωστοί. Παρ' όλ' αυτά κανείς δεν τους μιλούσε. Η Ερμιόνη, μάλιστα, είχε πάψει πια να τραβά επάνω της την προσοχή της τάξης της, μια και δεν απαντούσε στις ερωτήσεις των καθηγητών και δούλευε σιωπηλή και με σκυμμένο το κεφάλι.

Θα μπορούσε κανείς να πει ότι ο Χάρι σχεδόν χαιρόταν με τους διαγωνισμούς που πλησίαζαν, γιατί με τις διαρκείς επαναλήψεις κρατούσε το μυαλό του απασχολημένο, ξεχνώντας κάπου κάπου το δυσάρεστο γεγονός. Μαζί με τον Ρον και την Ερμιόνη μελετούσαν ως αργά τη νύχτα μακριά από τους άλλους, αποστηθίζοντας ένα σωρό παράξενα υλικά που έπρεπε να χρησιμοποιήσουν για κάποια πολύπλοκα φίλτρα, μαθαίνοντας απέξω ξόρκια και προσπαθώντας να μην ξεχνούν χρονολογίες μαγικών ανακαλύψεων κι επιστημονικών επαναστάσεων...

Και ξαφνικά, μόλις μια εβδομάδα πριν από τις εξετάσεις, η απόφαση του Χάρι να μην ανακατευτεί ποτέ πια σε πράγματα που δεν τον αφορούσαν, δοκιμάστηκε από ένα απροσδόκητο γεγονός. Γυρίζοντας ένα απόγευμα μόνος του από τη βιβλιοθήκη, άκουσε πνιχτές και τρομαγμένες φωνές να βγαίνουν από μια τάξη μπροστά του. Καθώς πλησίασε, άκουσε καθαρά τη φωνή του καθηγητή Κούιρελ.

«Όχι... όχι... όχι πάλι... σε παρακαλώ...» έλεγε ο καθηγητής.

Έμοιαζε σαν κάποιος να τον απειλούσε, ή να τον βασάνιζε. Ο Χάρι πλησίασε περισσότερο.

«Αααα... καλά... σύμφωνοι...» άκουσε πάλι την τρεμουλιαστή φωνή του Κούιρελ.

Την επόμενη στιγμή η πόρτα της τάξης άνοιξε κι ο καθηγητής Κούιρελ βγήκε έξω τρέχοντας, στερεώνοντας ταυτόχρονα το τουρμπάνι στο κεφάλι του. Ήταν κατάχλομος και

φαινόταν έτοιμος να κλάψει. Έστριψε βιαστικά στην πρώτη γωνία κι εξαφανίστηκε. Ο Χάρι ήταν σίγουρος πως δεν τον είχε πάρει είδηση. Περίμενε ώσπου να σβήσει ο θόρυβος από τα βήματα του καθηγητή και μετά πλησίασε την ανοιχτή πόρτα και κοίταξε μέσα. Η τάξη ήταν άδεια, αλλά η πόρτα που υπήρχε στην άλλη πλευρά της τάξης ήταν κι αυτή ανοιχτή. Ο Χάρι άρχισε να προχωρεί προς τα εκεί. Είχε διασχίσει σχεδόν τη μισή τάξη, όταν θυμήθηκε την απόφαση του να μην ανακατεύεται στις υποθέσεις των άλλων.

Ήταν, όμως, απόλυτα σίγουρος πως η άλλη πόρτα της τάξης ήταν ανοιχτή, γιατί από κει είχε μόλις φύγει ο καθηγητής Σνέιπ. Κι από τα λίγα που είχε ακούσει, ο Χάρι θα στοιχημάτιζε όχι μια, αλλά δέκα φιλοσοφικές λίθους, ότι ο Σνέιπ θα ήταν τώρα πολύ ευχαριστημένος. Γιατί ο Κούιρελ είχε —επιτέλους— υποχωρήσει!

Αποφασιστικά, ο Χάρι γύρισε στη βιβλιοθήκη, όπου η Ερμιόνη βοηθούσε τον Ρον στην αστρονομία. Τους είπε αμέσως τι είχε ακούσει.

«Τότε ο Σνέιπ τα κατάφερε!» είπε ο Ρον. «Κι αν ο Κούιρελ του αποκάλυψε πώς να "σπάσει" το δικό του το ξόρκι...»

«Υπάρχει, όμως, ακόμη ο Λουλούκος», τους θύμισε η Ερμιόνη.

«Μπορεί ο Σνέιπ να έμαθε πώς να περάσει από μπροστά του χωρίς να ρωτήσει τον Χάγκριντ», παρατήρησε ο Ρον, κοιτάζοντας τα χιλιάδες βιβλία γύρω τους. «Στοιχηματίζω πως κάποιο από αυτά τα βιβλία λέει πώς μπορεί κανείς να περάσει μπροστά από έναν τεράστιο σκύλο με τρία κεφάλια... Και τι θα κάνουμε τώρα, Χάρι;»

Ήταν φανερό πως η διάθεση του Ρον για περιπέτειες είχε πάλι ξυπνήσει μέσα του. Η Ερμιόνη, όμως, του απάντησε προτού ο Χάρι προλάβει να μιλήσει.

«Θα πάμε να τα πούμε όλα στον Ντάμπλντορ! Αυτό έπρεπε να είχαμε κάνει από την αρχή... Αν προσπαθήσουμε κάτι μόνοι μας, σίγουρα θα μας αποβάλουν!

«Μα αφού δεν έχουμε καμία απόδειξη!» διαμαρτυρήθηκε ο Χάρι. «Ο Κούιρελ είναι πολύ τρομαγμένος για να βεβαιώσει τα Λόγια μας. Ο Σνέιπ δε χρειάζεται παρά να επιμένει ότι δεν έχει ιδέα πώς μπήκε μέσα ο καλλικάντζαρος την ημέρα του Χάλοουιν και ότι εκείνος ούτε καν πλησίασε το τρίτο πάτωμα εκείνη τη βραδιά. Ποιον νομίζετε ότι θα πιστέψουν, εκείνον ή εμάς; Όλοι ξέρουν πως τον μισούμε. Ο Ντάμπλντορ θα νομίσει ότι φτιάξαμε όλα αυτά τα ψέματα για να διώξουμε τον Σνέιπ από το "Χόγκουαρτς". Όσο για τον Φιλτς, αποκλείεται να μας Βοηθήσει, γιατί είναι πολύ φίλος του Σνέιπ. Εξάλλου θα ευχαριστηθεί πολύ αν μας αποβάλουν και τους τρεις! Και, μην ξεχνάτε, υποτίθεται ότι δεν ξέρουμε ούτε για τη φιλοσοφική λίθο, ούτε για τον Λουλούκο... Τι θα εξηγήσουμε λοιπόν;»

Η Ερμιόνη έδειχνε να έχει πεισθεί, αλλά ο Ρον όχι.

«Αν ψάξουμε λίγο μόνοι μας...» άρχισε τότε να λέει ο Ρον.

«Όχι!» τον διέκοψε αποφασιστικά ο Χάρι. «Αρκετά ψάξαμε μόνοι μας...»

Και τραβώντας κοντά ίου ένα χάρτη του πλανήτη Δία, άρχισε να επαναλαμβάνει τα ονόματα των φεγγαριών του.

Την άλλη μέρα το πρωί, όταν κατέβηκαν για πρωινό, ο Χάρι, η Ερμιόνη και ο Νέβιλ βρήκαν σημειώματα στις θέσεις τους. Και τα τρία σημειώματα ήταν ίδια.

Ο περιορισμός σας θα αρχίσει απόψε, στις έντεκα το βράδυ. Ο επιστάτης Φιλτς θα σας περιμένει στην είσοδο.

Καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ

Ο Χάρι είχε εντελώς ξεχάσει πως είχαν τιμωρηθεί με περιορισμό για τους βαθμούς που είχαν χάσει. Περίμενε ότι η Ερμιόνη θα έλεγε κάτι — ότι ο περιορισμός σημαίνει μια χα-

μένη βραδιά για τις επαναλήψεις κ.λπ. —, αλλά εκείνη δεν είπε τίποτα. Γιατί, όπως κι ο ίδιος, η Ερμιόνη πίστευε ότι της άξιζε η τιμωρία.

Έτσι, στις έντεκα το βράδυ, οι δυο τους καληνύχτισαν τον Ρον στην αίθουσα αναψυχής και κατέβηκαν στην είσοδο μαζί με τον Νέβιλ. Ο Φιλτς ήταν κιόλας εκεί. Το ίδιο κι ο Μαλφόι. Ο Χάρι είχε ξεχάσει πως ο Μαλφόι είχε τιμωρηθεί κι αυτός με περιορισμό.

«Ακολουθήστε με», τους είπε ο επιστάτης· άναψε μια λάμπα και βγήκε στο ύπαιθρο.

«Από αύριο, θα προσέχετε πολύ προτού παραβείτε κάποιον από τους κανονισμούς», τους είπε κατόπιν, κοιτάζοντας τους με κακία. «Ναι, ναι... η σκληρή δουλειά κι ο πόνος είναι οι καλύτεροι δάσκαλοι... Κάτι ξέρω εγώ που σας το λέω!... Κρίμα που καταργήθηκαν οι παλιές τιμωρίες... γιατί ήταν πολύ πιο αποτελεσματικές. Κρέμασμα από τα χέρια με αλυσίδες στο ταβάνι, αυτό είναι τιμωρία! Έχω ακόμη τις αλυσίδες στο γραφείο μου και τις λαδώνω τακτικά, για να μη σκουριάσουν. Δεν ξέρεις... μπορεί να ξαναχρειαστούν!... Ας είναι, πάμε τώρα και μη διανοηθείτε να το σκάσετε. Θα είναι χειρότερα για σας!»

Περπατώντας πίσω από τον Φιλτς, άρχισαν όλοι μαζί να απομακρύνονται από το φωτισμένο κτίριο. Ο Νέβιλ ρουφούσε κάθε τόσο τη μύτη του. Ο Χάρι αναρωτιόταν τι ακριβώς ήταν η τιμωρία που τους περίμενε. Θα πρέπει να ήταν τρομερή, αφού ο επιστάτης έδειχνε τόσο ευχαριστημένος.

Το φεγγάρι έλαμπε. Τα πυκνά σύννεφα που το σκέπαζαν κάθε τόσο, τους βύθιζαν για λίγες στιγμές στο σκοτάδι. Ίσια μπροστά, ο Χάρι έβλεπε τα φωτισμένα παράθυρα της καλύβας του Χάγκριντ. Ξαφνικά άκουσαν από μακριά τη φωνή του.

«Εσύ είσαι, Φιλτς; Κάνε γρήγορα, γιατί θέλω ν' αρχίσω».

Η καρδιά του Χάρι αλάφρωσε. Αν ο Χάγκριντ ήταν εκείνος που θ' αναλάμβανε την τιμωρία τους, τότε δε θα ήταν τό-

σο τρομερή. Όμως η ανακούφιση που ένιωσε, πρέπει να φάνηκε στον αναστεναγμό που του ξέφυγε, γιατί αμέσως ο Φιλτς είπε:

«Νομίζεις ότι θα περάσεις καλά μ' αυτόν το βλάκα, μικρέ; Μεγάλο λάθος κάνεις! Θα μπεις μέσα στο δάσος και θα παραξενευτώ πολύ, αν καταφέρεις να βγεις ολόκληρος...»

Ακούγοντας το, ο Νέβιλ άφησε να του ξεφύγει ένα βογκητό, ενώ ο Μαλφόι σταμάτησε απότομα να περπατά.

«Στο δάσος;» ρώτησε τότε ο Μαλφόι κι η φωνή του δεν ήταν τόσο αγέρωχη όπως συνήθως. «Μα δεν μπορούμε να πάμε εκεί μέσα στη νύχτα... Έχει ένα σωρό τέρατα εκεί μέσα... Έχω ακούσει για λυκάνθρωπους και...»

Ο Νέβιλ αρπάχτηκε από το μανίκι της ρόμπας του Χάρι κι έβγαλε έναν ήχο σαν να πνιγόταν.

«Δικό σου πρόβλημα!» αποκρίθηκε ο Φιλτς γελώντας με κακία. «Αυτά να τα σκεφτόσουν πριν παραβείς τους κανονισμούς. Εντάξει;»

Ο Χάγκριντ παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά τους μέσα από το σκοτάδι, με τον Φανγκ δίπλα του. Στα χέρια του κρατούσε ένα μεγάλο τόξο, ενώ μια φαρέτρα γεμάτη βέλη ήταν κρεμασμένη στον έναν του ώμο.

«Επιτέλους, ήρθατε!» είπε. «Μισή ώρα είμαι εδώ και περιμένω... Όλα εντάξει, Χάρι; Ερμιόνη;»

«Μην είσαι και τόσο φιλικός μαζί τους», τον συμβούλεψε ο Φιλτς. «Είναι εδώ για να τιμωρηθούν, όχι για να διασκεδάσουν...»

«Ώστε γι' αυτό άργησες, ε;» αποκρίθηκε κοροϊδευτικά ο Χάγκριντ. «Τους έβγαζες λόγο, έτσι; Σου θυμίζω, λοιπόν, πως αυτό δεν είναι δική σου δουλειά. Εσύ έπρεπε μόνο να τους φέρεις εδώ. Τα υπόλοιπα θα τα αναλάβω εγώ».

«Θα ξανάρθω το πρωί», είπε ο Φιλτς, «να πάρω ό,τι θα έχει απομείνει από αυτούς».

Και γυρίζοντας, άρχισε να προχωρεί προς το κάστρο, με την αναμμένη λάμπα να κουνιέται ρυθμικά στο πλευρό του.

Ο Μαλφόι γύρισε τότε προς τον Χάγκριντ.

«Αρνούμαι να πάω στο δάσος!» είπε κατηγορηματικά.

Ο Χάρι ευχαριστήθηκε πολύ, ακούγοντας τον πανικό στη φωνή του.

«Θα πας, αν θέλεις να μείνεις στο "Χόγκουαρτς"!» του απάντησε τότε ο Χάγκριντ. «Έκανες στραβά πράγματα και τώρα πρέπει να πληρώσεις!»

«Μα... αυτά είναι για τους υπηρέτες, όχι για τους σπουδαστές!» διαμαρτυρήθηκε ο Μαλφόι. «Νόμιζα πως η τιμωρία θα ήταν γραπτή, ή κάτι τέτοιο... Αν ο πατέρας μου ήξερε τι πρόκειται να μου συμβεί, θα...»

«...θα σου έλεγε πως έτσι γίνεται στο "Χόγκουαρτς"!» τον διέκοψε ο Χάγκριντ. «Ακούς εκεί, γραπτή τιμωρία! Και ποιος τρομάζει με κάτι τέτοιο, μπορείς να μου πεις; Ή θα κάνεις κάτι χρήσιμο, ή αλλιώς η αποβολή σε περιμένει. Κι αν νομίζεις πως ο πατέρας σου θα προτιμούσε να σε αποβάλουν, τότε γύρισε αμέσως στο κάστρο κι άρχισε να ετοιμάζεις τις βαλίτσες σου. Εμπρός, τι περιμένεις;»

Ο Μαλφόι δεν κουνήθηκε. Κοίταξε τον Χάγκριντ αγριεμένα, αλλά σχεδόν αμέσως χαμήλωσε το βλέμμα του.

«Ωραία, λοιπόν», είπε κατόπιν ο γίγαντας. «Και τώρα θέλω να μ' ακούσετε προσεκτικά, γιατί είναι επικίνδυνο αυτό που θα κάνουμε και δε θέλω να κινδυνέψει κανείς. Ελάτε μαζί μου...»

Τους οδήγησε στην άκρη του δάσους, όπου και σταμάτησε. Σηκώνοντας ψηλά τη λάμπα που κρατούσε, τους έδειξε με το τεντωμένο χέρι του ένα στενό και στριφτό μονοπάτι, που χανόταν μέσα στα πυκνά δέντρα. Μια ελαφριά αύρα κουνούσε τα φύλλα.

«Βλέπετε εδώ, αυτό το γυαλιστερό πράγμα στο χώμα;» συνέχισε ο Χάγκριντ. «Είναι αίμα μονόκερου! Κάποιος μονόκερος βρίσκεται εδώ κοντά κι έχει τραυματιστεί από κάτι. Αυτή είναι η δεύτερη φορά μέσα σε μια εβδομάδα... Βρήκα ένα μονόκερο νεκρό την περασμένη Τετάρτη και τώρα... να

πάλι αυτά τα αίματα. Πρέπει να ψάξουμε να βρούμε αυτό το καημένο το ζώο... Και μπορεί να χρειαστεί να το σκοτώσουμε, για να μην υποφέρει...»

«Και τι θα γίνει αν, όποιος τραυμάτισε το μονόκερο, 6ρει κι εμάς;» ρώτησε ο Μαλφόι, μην μπορώντας να κρύψει το φόβο του.

«Σ' αυτό το δάσος δε ζει τίποτα που θα μπορέσει να σου κάνει κακό, αν είσαι μαζί μου, ή με τον Φανγκ», αποκρίθηκε ο Χάγκριντ. «Και να περπατάτε όλοι μόνο επάνω στο μονοπάτι... Εντάξει, λοιπόν! Τώρα, θα χωριστούμε σε δυο ομάδες και θ' ακολουθήσουμε το μονοπάτι από διαφορετικές κατευθύνσεις. Θα βρείτε σημάδια από αίμα παντού... Ο καημένος ο μονόκερος θα παραπατούσε όλη τη νύχτα ...»

«Εγώ θέλω να πάω με τον Φανγκ!» είπε βιαστικά ο Μαλφόι, κοιτάζοντας τα τεράστια δόντια του σκύλου.

«Όπως θέλεις... Σε προειδοποιώ, όμως, πως είναι φοβητσιάρης», του απάντησε ο Χάγκριντ. «Λοιπόν, εγώ, ο Χάρι κι η Ερμιόνη θα πάμε από δω. Ο Μαλφόι, ο Νέβιλ κι ο Φανγκ από κει... Τώρα, όποια ομάδα βρει πρώτη το μονόκερο, θα στείλει μήνυμα με πράσινες σπίθες. Σύμφωνοι; Βγάλτε τα ραβδιά σας και δοκιμάστε τώρα αμέσως... Εντάξει... Κι αν κάποιος μπλέξει άσχημα, θα στείλει κόκκινες σπίθες και θα τρέξουμε όλοι να τον βοηθήσουμε. Εμπρός, λοιπόν... Και προσοχή!»

Το δάσος ήταν θεοσκότεινο και σιωπηλό. Δε θα 'χαν προχωρήσει παρά καμιά δεκαριά μέτρα στο εσωτερικό του, κι έφτασαν στο σημείο όπου το μονοπάτι χώριζε. Ο Χάρι, η Ερμιόνη κι ο Χάγκριντ πήγαν προς τ' αριστερά, ενώ ο Μαλφόι, ο Νέβιλ κι ο Φανγκ προς τα δεξιά.

Περπατούσαν όλοι σιωπηλοί, με το βλέμμα τους στηλωμένο στο χώμα. Κάθε τόσο μια ακτίνα από το φως του φεγγαριού φώτιζε κηλίδες από ασημένιο αίμα επάνω στα χόρτα και τα πεσμένα φύλλα.

Ο Χάρι πρόσεξε ότι ο Χάγκριντ έδειχνε ανήσυχος.

«Μπορεί να είναι κάποιος λυκάνθρωπος που σκοτώνει τους μονόκερους;» τον ρώτησε.

«Όχι, γιατί οι λυκάνθρωποι δεν μπορούν να τρέξουν αρκετά γρήγορα για να τους πιάσουν», αποκρίθηκε εκείνος. «Κι ούτε είναι εύκολο να πιαστεί ένας μονόκερος, γιατί είναι ζώο με μεγάλη μαγική δύναμη. Πρώτη φορά μου τυχαίνει κάτι τέτοιο...»

Σε λίγο πέρασαν μπροστά από τον κομμένο και ξεραμένο κορμό ενός δέντρου, ο οποίος ήταν σκεπασμένος με μούσκλια. Ο Χάρι άκουγε νερό να τρέχει — κάποιο ρυάκι θα πρέπει να βρισκόταν εκεί κοντά. Εδώ κι εκεί στο μονοπάτι διακρίνονταν κηλίδες από ασημένιο αίμα.

«Είσαι καλά, Ερμιόνη;» τη ρώτησε ψιθυριστά ο Χάγκριντ. «Μην ανησυχείς, γρήγορα θα τον βρούμε. Δεν μπορεί να πήγε μακριά, με τόσο αίμα που έχει χάσει... Μόλις τον βρούμε, θα... Γρήγορα! Κρυφτείτε πίσω από το δέντρο!»

Ενώ ακόμη μιλούσε, ο Χάγκριντ άρπαξε τα δυο παιδιά, τα σήκωσε ψηλά στον αέρα και τα ακούμπησε, όχι και πολύ μαλακά, πίσω από μια τεράστια βελανιδιά. Κατόπιν τράβηξε ένα βέλος, το 'βαλε στο τόξο του και το τέντωσε, έτοιμος να χτυπήσει. Κι οι τρεις μαζί αφουγκράζονταν σιωπηλοί. Κάτι γλιστρούσε εκεί κοντά, πάνω στα ξερά φύλλα! Ο Χάγκριντ κοιτούσε επίμονα το μονοπάτι. Μετά από μερικές στιγμές, όμως, ο θόρυβος σταμάτησε.

«Είμαι σίγουρος!» μουρμούρισε ο Χάγκριντ. «Κάτι είναι εδώ, το οποίο δεν έχει δουλειά στο δάσος...»

«Κανένας λυκάνθρωπος;» ρώτησε ο Χάρι.

«Αυτό που άκουσα, δεν είναι ούτε λυκάνθρωπος, ούτε μονόκερος», αποκρίθηκε ανήσυχος ο Χάγκριντ. «Λοιπόν, συνεχίζουμε. Αλλά πολύ προσεκτικά...»

Ξανάρχισαν να προχωρούν, πολύ αργά τώρα και με τα αφτιά τους τεντωμένα. Σε λίγο άκουσαν πάλι ένα θόρυβο. Σίγουρα κάτι κουνιόταν εκεί μπροστά τους, στο μονοπάτι.

«Ποιος είναι εκεί;» φώναξε ο Χάγκριντ. «Φανερώσου! Είμαι οπλισμένος...»

Ξαφνικά κάτι αλλόκοτο παρουσιάστηκε μπροστά τους. Ήταν άλογο ή άνθρωπος; Ως τη μέση ήταν άνθρωπος, με κόκκινα μαλλιά και γένια, από τη μέση και κάτω όμως το σώμα του ήταν αλογίσιο, με γυαλιστερό καστανό τρίχωμα και μακριά κοκκινωπή ουρά. Ο Χάρι κι η Ερμιόνη το κοίταζαν με ανοιχτό το στόμα.

«Α, εσύ είσαι, Ρόναν;» είπε ο Χάγκριντ, ανακουφισμένος. «Πώς τα πας;»

Και προχωρώντας άφοβα μπροστά, έσφιξε το χέρι του Κένταυρου.

«Καλησπέρα, Χάγκριντ» αποκρίθηκε ο Ρόναν κι η φωνή του είχε ένα λυπητερό τόνο. «Αλήθεια έχεις σκοπό να με σκοτώσεις;»

«Δεν ήξερα πως ήσουν εσύ, Ρόναν. Και πρέπει να προσέχω πολύ απόψε... Κάτι κακό υπάρχει σ' αυτό το δάσος! Αυτοί εδώ είναι ο Χάρι Πότερ κι η Ερμιόνη Γκρέιντζερ, μαθητές στο "Χόγκουαρτς"... Αυτός, παιδιά, είναι ο Ρόναν. Είναι Κένταυρος...»

«Το προσέξαμε», αποκρίθηκε ο Χάρι.

«Καλησπέρα και σε σας, παιδιά», είπε ευγενικά ο Κένταυρος. «Ώστε, λοιπόν, είσαστε μαθητές στο σχολείο... Και μαθαίνετε πολλά εκεί;»

«Αα... αρκετά», αποκρίθηκε η Ερμιόνη.

Ο Χάρι πρόσεξε ότι η Ερμιόνη τραύλιζε, σίγουρα για πρώτη φορά στη ζωή της.

Ο Κένταυρος σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τον ουρανό.

«Ο Άρης λάμπει πολύ απόψε», είπε.

«Ναι...» αποκρίθηκε ο Χάρι. «Άκουσε, Ρόναν, χαίρομαι που σε συναντήσαμε, γιατί θέλω να σε ρωτήσω κάτι... Ένας μονόκερος έχει τραυματιστεί εδώ στο δάσος... Μήπως τον είδες;»

Ο Κένταυρος δεν απάντησε αμέσως. Συνέχισε να κοιτάζει προς τα πάνω. Μετά αναστέναξε.

«Οι αθώοι είναι πάντα τα πρώτα θύματα», παρατήρησε ο Κένταυρος. «Πάντα έτσι ήταν και πάντα έτσι θα είναι...»

«Ναι, ναι», συμφώνησε ο Χάγκριντ. «Αλλά μήπως είδες τίποτα, Ρόναν; Τίποτα ασυνήθιστο;»

«Μόνο τον Άρη, που λάμπει πολύ απόψε», αποκρίθηκε εκείνος. «Ασυνήθιστα πολύ...»

«Ναι, το ξέρω», αποκρίθηκε ανυπόμονα ο Χάγκριντ. «Αλλά λέω για κάτι ασυνήθιστο εδώ μέσα, στο δάσος... Είδες τίποτα;»

Ο Κένταυρος άργησε πάλι ν' απαντήσει.

«Το δάσος κρύβει πολλά μυστικά», είπε κατόπιν.

Την ίδια στιγμή ένας θόρυβος ακούστηκε πολύ κοντά. Ο Χάγκριντ σήκωσε πάλι το τόξο του. Αλλά δεν ήταν παρά ένας δεύτερος Κένταυρος, με μαύρα μαλλιά και τρίχωμα τούτος εδώ, και πολύ αγριωπός.

«Γεια σου, Μπέιν», είπε ο Χάγκριντ. «Όλα εντάξει;»

«Καλησπέρα, Χάγκριντ. Ελπίζω να είσαι καλά».

Ο Χάγκριντ τον Βεβαίωσε γι' αυτό και μετά τον ρώτησε αν είχε προσέξει τίποτα το ασυνήθιστο.

Ο Μπέιν προχώρησε και στάθηκε δίπλα στον Ρόναν. Μετά σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τον ουρανό.

«Ο Άρης λάμπει πολύ απόψε», αποκρίθηκε.

«Ναι, το μάθαμε!» είπε νευριασμένος ο Χάγκριντ. «Λοιπόν, αν κάποιος από τους δυο σας προσέξει κάτι, ας με ειδοποιήσει... Εμείς πηγαίνουμε».

Ο Χάρι κι η Ερμιόνη τον ακολούθησαν σιωπηλοί έξω από το ξέφωτο, κοιτάζοντας κάθε τόσο πίσω τους, ώσπου τα δέντρα έκρυψαν τους δυο Κενταύρους από τα μάτια τους.

«Ποτέ μην προσπαθήσετε να πάρετε ξεκάθαρη απάντηση από Κένταυρο!» τους συμβούλεψε ο Χάγκριντ, ακόμα νευριασμένος. «Αφηρημένοι και με το μυαλό τους στα άστρα,

πάντα έτσι είναι! Δεν τους ενδιαφέρει τίποτε άλλο εκτός από το φεγγάρι!...»

«Είναι πολλοί από αυτούς εδώ;» ρώτησε η Ερμιόνη.

«Αρκετοί... Δεν κάνουν εύκολα παρέες, αλλά σε μένα μιλάνε... Ξέρουν πολλά οι Κένταυροι... μόνο που δεν τα λένε εύκολα...»

«Λες να ήταν κανένας Κένταυρος αυτό που ακούσαμε πριν;» ρώτησε ο Χάρι.

«Σου έμοιαζε με ποδοβολητό; Όχι, αυτό που ακούσαμε, είναι αυτό που σκοτώνει τώρα τους μονόκερους στο δάσος... Κι εγώ προσωπικά, πρώτη φορά ακούω τέτοιο θόρυβο...» του απάντησε ο Χάγκριντ.

Συνέχισαν να προχωρούν σιωπηλοί μέσα από τα πυκνά δέντρα. Ο Χάρι κοιτούσε κάθε τόσο νευρικά πίσω του, γιατί είχε τη δυσάρεστη αίσθηση πως κάποιος τον παρακολουθούσε. Ήταν πολύ ευχαριστημένος που είχε μαζί του τον Χάγκριντ με το τόξο του.

Οι δυο τους είχαν μόλις περάσει μια στροφή στο μονοπάτι, όταν η Ερμιόνη άρπαξε τον Χάγκριντ από το μπράτσο.

«Κοίτα!» του είπε. «Κόκκινες σπίθες! Κάτι έπαθαν οι άλλοι!»

«Εσείς περιμένετε εδώ!» φώναξε ο Χάγκριντ. «Μη Βγείτε από το μονοπάτι! Θα γυρίσω να σας πάρω».

Τα δυο παιδιά τον άκουσαν ν' απομακρύνεται τρέχοντας. Μετά κοιτάχτηκαν μ' αγωνία.

«Λες να τραυματίστηκαν;» ρώτησε η Ερμιόνη.

«Πα τον Μαλφόι, δε με νοιάζει!» αποκρίθηκε ο Χάρι. «Αλλά, αν *έπαθε* κάτι ο Νέβιλ... Εξάλλου εμείς φταίμε που βρίσκεται απόψε εδώ...»

Τα λεπτά κυλούσαν Βασανιστικά. Ο Χάρι και η Ερμιόνη αφουγκράζονταν σιωπηλοί. Ο Χάρι, μάλιστα, νόμιζε ότι απόψε τ' αφτιά του είχαν γίνει διάπλατα, έτσι όπως «έπιανε» και τον παραμικρό θόρυβο. Τι να είχε συμβεί άραγε; Οι άλλοι ήταν καλά;

Σε λίγο δυνατοί θόρυβοι από βιαστικά βήματα σήμαναν την επιστροφή του Χάγκριντ. Ο Μαλφόι, ο Νέβιλ και ο Φανγκ ήταν μαζί του. Ο Χάγκριντ ήταν έξαλλος από θυμό, γιατί ο Μαλφόι είχε πάει κρυφά πίσω από τον Νέβιλ και τον είχε αρπάξει από το λαιμό, έτσι, για πλάκα! Φυσικά ο Νέβιλ πανικοβλήθηκε κι έστειλε τις κόκκινες σπίθες.

«Θα είμαστε πολύ τυχεροί τώρα, αν ακούσουμε τίποτα με τη φασαρία που κάνατε!» είπε αγριεμένος ο Χάγκριντ. «Λοιπόν, τώρα θ' αλλάξουμε ομάδες. Εσύ, Νέβιλ, θα είσαι μαζί μου και με την Ερμιόνη. Εσύ, Χάρι, θα πας με τον Φανγκ κι αυτόν εδώ τον ηλίθιο!»

«Λυπάμαι», ψιθύρισε κατόπιν κρυφά ο Χάγκριντ στον Χάρι, «αλλά εσένα δε θα μπορέσει να σε φοβίσει τόσο εύκολα όσο τον Νέβιλ...»

Έτσι, σε λίγο ο Χάρι ξεκίνησε πάλι για την καρδιά του δάσους, μαζί με τον Μαλφόι και το τεράστιο λυκόσκυλο, τον Φανγκ. Περπάτησαν σχεδόν μισή ώρα, ώσπου το μονοπάτι ξεχώριζε με δυσκολία — τόσο πυκνά είχαν γίνει τα δέντρα. Όμως οι κηλίδες από το ασημένιο αίμα ξεχώριζαν ακόμη. Ο Χάρι είχε τώρα την εντύπωση πως γίνονταν όλο και πιο πυκνές. Μερικές μεγάλες κηλίδες από αίμα είχαν πέσει στις ρίζες ενός δέντρου, λες και το άτυχο ζώο είχε σπαρταρήσει από πόνο κάπου εκεί κοντά. Ίσια μπροστά του κι ανάμεσα από τα μπλεγμένα κλαδιά των δέντρων, ο Χάρι ξεχώριζε τώρα ένα άλλο μικρό ξέφωτο.

«Κοίτα...» ψιθύρισε, απλώνοντας το χέρι του για να σταματήσει τον Μαλφόι.

Κάπι κάτασπρο γυάλιζε πεσμένο στο χώμα. Τα δυο παιδιά πήγαν κοντά του.

Ήταν ένας μονόκερος κι ήταν πια νεκρός. Ο Χάρι δεν είχε ποτέ δει στη ζωή του κάτι τόσο όμορφο και τόσο θλιβερό. Τα μακριά και λεπτά πόδια του ζώου ήταν τεντωμένα, καθώς είχε πέσει στο πλάι, ενώ γυάλιζαν σαν μαργαριτάρια ανάμεσα στα σκοτεινά φυλλώματα.

Ο Χάρι έκανε ένα αυθόρμητο βήμα μπροστά, όταν ένας συρτός θόρυβος τον σταμάτησε. Κοίταξε γύρω... Ένας θάμνος στην άκρη του ξέφωτου κουνήθηκε... Μετά, μέσα από το σκοτάδι, φάνηκε ένα πλάσμα με κουκούλα στο κεφάλι... Το πλάσμα άρχισε να προχωρεί με τα τέσσερα προς το σκοτωμένο μονόκερο. Ο Μαλφόι, ο Χάρι κι ο Φανγκ το κοίταζαν ακίνητοι, σαν μαρμαρωμένοι. Το πλάσμα έφτασε στο ασημένιο πτώμα, έσκυψε το κεφάλι στην πληγή που υπήρχε στο ένα πλευρό του ζώου κι άρχισε να ρουφά το αίμα.

«Αααα!»

Ο Μαλφόι ούρλιαξε από τρόμο, γύρισε κι έφυγε τρέχοντας. Ο Φανγκ τον ακολούθησε. Το πλάσμα με την κουκούλα σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τον Χάρι. Το αίμα του μονόκερου έσταζε από το μουσούδι του. Μετά το πλάσμα σηκώθηκε όρθιο κι άρχισε να τον πλησιάζει. Ο Χάρι είχε παγώσει από το φόβο του.

Ξαφνικά ένιωσε ένα δυνατό πόνο στο κεφάλι του, ένα πόνο που δεν είχε νιώσει ποτέ στη ζωή του. Έμοιαζε λες και το σημάδι στο μέτωπο του να είχε πιάσει φωτιά! Μισότυφλος από τον πόνο, ο Χάρι έκανε δυο βήματα στο πλάι... Άκουσε ποδοβολητό πίσω του... Μετά κάτι τον προσπέρασε καλπάζοντας, πήδησε από πάνω του κι όρμησε στο πλάσμα με την κουκούλα...

Ο πόνος στο κεφάλι του Χάρι ήταν τώρα τόσο δυνατός, που έπεσε γονατιστός στο χώμα. Πέρασαν έτσι ένα-δυο λεπτά, μέχρι ο πόνος ν' αρχίσει να υποχωρεί. 'Οταν ο Χάρι άνοιξε πάλι τα μάτια του, το πλάσμα με την κουκούλα είχε εξαφανιστεί! Ένας Κένταυρος στεκόταν δίπλα στον Χάρι, αλλά δεν ήταν ούτε ο Ρόναν, ούτε ο Μπέιν. Ο καινούριος Κένταυρος έδειχνε πιο νέος από τους άλλους δυο. Είχε ξανθά μαλλιά και ουρά και ξανθοκάστανο τρίχωμα.

«Είσαι εντάξει;» τον ρώτησε ο Κένταυρος, ενώ έσκυβε για να τον σηκώσει όρθιο.

«Ναι... ευχαριστώ... Μα τι ήταν *αυτό;*» ρώτησε ο Χάρι τον Κένταυρο.

Ο Κένταυρος δεν του απάντησε. Τα γαλάζια μάτια του στηλώθηκαν στο σημάδι που είχε ο Χάρι στο μέτωπο του.

«Είσαι ο νεαρός Πότερ», είπε κατόπιν. «Καλύτερα να ξαναγυρίσεις κοντά στον Χάγκριντ. Το δάσος δεν είναι σίγουρο αυτή την εποχή... ιδιαίτερα για σένα. Ξέρεις ιππασία; Θα είναι γρηγορότερα έτσι...»

Κατόπιν λύγισε τα μπροστινά του πόδια και χαμήλωσε, για να μπορέσει ο Χάρι να σκαρφαλώσει στη ράχη του.

«Το όνομα μου είναι Φιρέντσε», πρόσθεσε μετά ο Κένταυρος.

Ξαφνικά ακούστηκαν κι άλλα ποδοβολητά. Ο Ρόναν και ο Μπέιν εμφανίστηκαν μέσα από τα φυλλώματα και σταμάτησαν λαχανιασμένοι μπροστά τους.

«Φιρέντσε!» φώναξε θυμωμένος ο Ρόναν. «Τι κάνεις εδώ; Έχεις έναν άνθρωπο στην πλάτη σου; Τι είσαι, λοιπόν; Ένα οποιοδήποτε μουλάρι;»

«Ξέρεις ποιος είναι αυτός;» αποκρίθηκε ατάραχος ο Φιρέντσε. «Ο μικρός Πότερ! Όσο πιο γρήγορα, λοιπόν, βγει από αυτό το δάσος, τόσο το καλύτερο...»

«Τι του είπες;» ρώτησε απότομα ο Μπέιν. «Μην ξεχνάς, Φιρέντσε, πως έχουμε ορκιστεί να μη βρεθούμε αντιμέτωποι με τους ουρανούς. Λες και δε διαβάσαμε στους πλανήτες τι πρόκειται να συμβεί;»

Ο Ρόναν μπήκε στη μέση.

«Είμαι σίγουρος πως ο Φιρέντσε έκανε αυτό που νόμιζε καλύτερο», είπε, χτυπώντας νευρικά τη μια οπλή του στο χώμα.

Ο Μπέιν, όμως, ήταν ακόμη πολύ θυμωμένος.

«Τι θα πει "έκανε το καλύτερο";» φώναξε. «Τι σχέση έχει αυτό μ' εμάς; Οι Κένταυροι ενδιαφέρονται μόνο για ό,τι έχει κιόλας προβλεφθεί! Δεν είναι δική μας δουλειά να τρέχουμε στο δάσος σαν γαϊδούρια, πίσω από κάθε άνθρωπο που έχει χάσει το δρόμο του!»

Θυμωμένος, ο Φιρέντσε σηκώθηκε στα πισινά του πόδια τόσο απότομα, που ο Χάρι αναγκάστηκε να πιαστεί σφιχτά από τους ώμους του για να μην πέσει κάτω.

«Δε Βλέπεις, λοιπόν, αυτόν το μονόκερο;» φώναξε κατόπιν ο Φιρέντσε στον Μπέιν. «Δεν καταλαβαίνεις γιατί σκοτώθηκε; Ή μήπως οι πλανήτες δε σου εμπιστεύθηκαν το μυστικό; Εγώ αντιμετωπίζω καθετί που δεν έχει θέση σ' αυτό το δάσος, Μπέιν! Και, αν χρειάζεται, και με ανθρώπους στο πλευρό μου!...»

Τελειώνοντας τα λόγια του, ο Φιρέντσε έκανε μιαν απότομη στροφή κι έφυγε καλπάζοντας, με τον Χάρι πάντα γαντζωμένο στη ράχη του.

Ο Χάρι δεν είχε ιδέα για το τι έτρεχε.

«Γιατί ήταν τόσο θυμωμένος ο Μπέιν;» ρώτησε τον Φιρέντσε. «Και τι ήταν αυτό το πράμα με την κουκούλα;»

Ο Φιρέντσε σταμάτησε να καλπάζει. Στη συνέχεια συμβούλεψε τον Χάρι να κρατά το κεφάλι του χαμηλωμένο, για να μην τον χτυπήσει κανένα κλαδί, αλλά δεν απάντησε στην ερώτηση του. Συνέχισαν να διασχίζουν το δάσος αμίλητοι. Δεν αντάλλαξαν ούτε λέξη, τόσο που ο Χάρι νόμιζε ότι ο Κένταυρος δεν ήθελε άλλες κουβέντες μαζί του. Καθώς όμως περνούσαν μέσα από ένα κομμάτι του δάσους με πάρα πολύ πυκνά δέντρα, ο Φιρέντσε ξαφνικά σταμάτησε.

«Χάρι Πότερ», ρώτησε, «ξέρεις σε τι χρησιμοποιείται το αίμα του μονόκερου;»

«Όχι», αποκρίθηκε εκείνος, παραξενεμένος από την ξαφνική ερώτηση. «Στο μάθημα για τα φίλτρα έχουμε χρησιμοποιήσει μόνο τη σκόνη από τα κερατά του και τις τρίχες της ουράς του...»

«Ε, λοιπόν, μάθε το!» του αποκρίθηκε ο Κένταυρος. «Το αίμα του μονόκερου μπορεί να σε κρατήσει ζωντανό ακόμη κι αν είσαι δυο βήματα από το θάνατο. Όμως το τίμημα είναι τρομερό, γιατί για να πιεις το αίμα του μονόκερου, σημαίνει ότι πρώτα τον σκότωσες — ένα ζώο τόσο αγνό κι ανυπερά-

σπιστο! Κι απ' τη στιγμή που το αίμα του θ' αγγίξει τα χείλη σου, η ζωή σου θα είναι μίζερη και καταραμένη!»

Ο Χάρι κοίταξε το πίσω μέρος του κεφαλιού του Φιρέντσε, που έδειχνε ασημένιο στο φως του φεγγαριού.

«Μα... ποιος θα βρισκόταν ποτέ σε τόσο μεγάλη ανάγκη, ώστε να σκοτώσει ένα μονόκερο;» αναρωτήθηκε δυνατά. «Αν πρόκειται να είσαι καταραμένος, ο θάνατος είναι καλύτερος, έτσι;»

«Ναι», συμφώνησε ο Κένταυρος. «Εκτός κι αν το μόνο που σου χρειάζεται, είναι να ζήσεις ώσπου να μπορέσεις να πιεις κάτι άλλο... κάτι που θα σου ξαναδώσει όλη σου τη δύναμη... κάτι που θα σε κάνει αθάνατο! Χάρι Πότερ, ξέρεις τι υπάρχει κρυμμένο στο σχολείο σου;»

«Η φιλοσοφική λίθος!» απάντησε αμέσως ο Χάρι. «Μα βέβαια... το φίλτρο της αιώνιας νεότητας! Δεν καταλαβαίνω, όμως, ποιος...»

«Δεν μπορείς να θυμηθείς κανέναν που να περίμενε πολλά χρόνια για να ξαναβρεί τη δύναμη του;» τον ρώτησε ο Φιρέντσε. «Κάποιον που να γαντζώθηκε με μανία από τη ζωή, περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία;»

Ο Χάρι ένιωσε λες κι ένα τεράστιο σιδερένιο χέρι να έσφιγγε ξαφνικά την καρδιά του. Πάνω από το θρόισμα των φύλλων, νόμιζε πως άκουγε τη φωνή του Χάγκριντ και τα λόγια που του είχε πει το πρώτο βράδυ που γνωρίστηκαν: «Μερικοί λένε πως έχει πεθάνει. Σαχλαμάρες, λέω εγώ! Γιατί έστω και για να πεθάνει κανείς, χρειάζεται να νιώθει λίγο άνθρωπος, να έχει μέσα του λίγη ανθρωπιά...»

«Θέλεις να πεις», ρώτησε βραχνά ο Χάρι τον Κένταυρο, «πως... πως αυτός ήταν ο Βολ...»

«Χάρι! Χάρι, είσαι καλά;»

Από το βάθος του μονοπατιού φάνηκε να πλησιάζει τρέχοντας η Ερμιόνη, με τον Χάγκριντ να ακολουθεί λαχανιασμένος πίσω της.

«Καλά είμαι», αποκρίθηκε μηχανικά ο Χάρι, με το μυαλό

του ακόμη αλλού. «Ο μονόκερος, όμως, είναι νεκρός, Χάγκριντ... εκεί πίσω, σ' ένα μικρό ξέφωτο...»

«Εδώ θα σε αφήσω», μουρμούρισε ο Φιρέντσε στον Χάρι, καθώς ο Χάγκριντ έφευγε τρέχοντας για να βρει το μονόκερο. «Δεν κινδυνεύεις τώρα».

Ο Χάρι γλίστρησε από τη ράχη του.

«Καλή τύχη, Χάρι Πότερ», του είπε ο Κένταυρος. «Ακόμη κι εμείς, οι Κένταυροι, έχουμε κι άλλες φορές διαβάσει λάθος τους πλανήτες. Ελπίζω κάτι τέτοιο να 'γινε κι αυτή τη φορά...»

Έκανε στροφή κι άρχισε να καλπάζει, ώσπου εξαφανίστηκε μέσα στα δέντρα, αφήνοντας τον Χάρι να τρέμει με όσα του είχε πει.

Ο Ρον είχε αποκοιμηθεί στη μισοσκότεινη αίθουσα αναψυχής μέχρι να γυρίσουν. Όταν ο Χάρι τον σκούντησε, ξύπνησε αμέσως και τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα, καθώς ο Χάρι άρχισε να του διηγείται όλα όσα είχαν συμβεί στο δάσος. Η Ερμιόνη άκουγε κι αυτή.

Ο Χάρι ήταν τόσο αναστατωμένος, που δεν μπορούσε να καθίσει και πηγαινοερχόταν ανάμεσα στις πολυθρόνες, ενώ ταυτόχρονα μιλούσε.

«Ο καθηγητής Σνέιπ θέλει τη φιλοσοφική λίθο για τον Βόλντεμορτ... κι ο Βόλντεμορτ περιμένει κρυμμένος στο δάσος...» συνέχισε ο Χάρι. «Εμείς νομίζαμε πως ο Σνέιπ την ήθελε για τον εαυτό του... για να γίνει πλούσιος και αθάνατος, αλλά κάναμε λάθος...»

«Μη λες αυτό το όνομα!» τον διέκοψε τρομαγμένος ο Ρον, φοβούμενος πως ο Βόλντεμορτ μπορεί να τους άκουγε.

Ο Χάρι, όμως, δεν τον πρόσεχε.

«Ο Κένταυρος Φιρέντσε μ' έσωσε, αλλά δεν έπρεπε να το κάνει...» συνέχιζε ο Χάρι. «Ο άλλος Κένταυρος, ο Μπέιν, θύμωσε μαζί του και του είπε πως δεν έπρεπε ν' ανακατεύε-

ται στις αποφάσεις των πλανητών... Οι πλανήτες, λοιπόν, πρέπει να έδειξαν πως ο Βόλντεμορτ θα ξαναγυρίσει... Ο Μπέιν θεωρούσε πως ο Φιρέντσε έπρεπε ν' αφήσει τον Βόλντεμορτ να με σκοτώσει... Φαίνεται πως κι αυτό είναι γραμμένο στους πλανήτες...»

«Σταμάτα πια να λες αυτό το όνομα!» φώναξε ο Ρον.

«Το μόνο, λοιπόν, που μου μένει να κάνω», συνέχιζε ακάθεκτος ο Χάρι, «είναι να περιμένω πότε ο Σνέιπ θα κλέψει τη φιλοσοφική λίθο... Τότε ο Βόλντεμορτ θα ξαναγυρίσει και θα μ' αποτελειώσει. Ασφαλώς αυτό θα ευχαριστήσει πολύ τον Κένταυρο Μπέιν...»

Η Ερμιόνη, παρά το ότι έμοιαζε πολύ τρομαγμένη, έκανε μια προσπάθεια να τον παρηγορήσει.

«Χάρι», του είπε, «όλοι λένε πως ο Ντάμπλντορ είναι ο μόνος τον οποίο ο Ξέρεις-Ποιος φοβήθηκε ποτέ. Με τον Ντάμπλντορ διευθυντή στο "Χόγκουαρτς", ο Ξέρεις-Ποιος δε θα τολμήσει να σε πειράξει. Κι εξάλλου, ποιος το λέει πως οι Κένταυροι έχουν πάντα δίκιο; Αυτό που κάνουν, μοιάζει με πρόβλεψη του μέλλοντος κι η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ λέει πως αυτή είναι μια πολύ ανακριβής μορφή μαγείας...»

Είχε πια αρχίσει να ξημερώνει, όταν τα τρία παιδιά σταμάτησαν να μιλούν. Ξάπλωσαν στα κρεβάτια τους πολύ κουρασμένα. Όμως τα παράξενα αυτής της νύχτας δεν είχαν τελειώσει ακόμη.

Όταν ο Χάρι ανασήκωσε το σεντόνι του, βρήκε από κάτω τον αόρατο μανδύα του, προσεκτικά διπλωμένο, καθώς κι ένα σύντομο σημείωμα καρφιτσωμένο επάνω του:

Μπορεί να σου χρειαστεί.

Μέσα από την καταπακτή

Στα χρόνια που θ' ακολουθούσαν, ο Χάρι δε θα μπορούσε ποτέ να θυμηθεί πώς τα κατάφερε να περάσει τις εξετάσεις, ενώ περίμενε κάθε στιγμή ν' ανοίξει κάποια πόρτα και να βρεθεί μπροστά στον Βόλντεμορτ. Κι όμως, οι μέρες συνέχισαν να περνούν ήρεμα. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι ο Λουλούκος ήταν ακόμη ζωντανός πίσω από την κλειδωμένη πόρτα του.

Η ζέστη ήταν τώρα δυνατή, ιδίως στη μεγάλη αίθουσα όπου έδιναν τις γραπτές εξετάσεις. Τους είχαν, μάλιστα, δώσει καινούριες πένες με φτερό, εφοδιασμένες μ' ένα ειδικό ξόρκι που εμπόδιζε την αντιγραφή.

Είχαν, όμως, και πρακτικά διαγωνίσματα. Ο καθηγητής Φλίτγουικ τους καλούσε έναν έναν στο γραφείο του, για να δει αν μπορούσαν να κάνουν έναν ανανά να χορέψει επάνω στην έδρα. Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ τους εξέτασε στη μεταμόρφωση ενός ποντικού σε πουδριέρα. Τους έδινε επιπλέον βαθμούς, αν η πουδριέρα ήταν ωραία, ενώ τους αφαιρούσε βαθμούς, αν η πουδριέρα είχε επάνω της τρίχες. Όσο για τον καθηγητή Σνέιπ, τους τρομοκράτησε όλους με τις αγριάδες του, καθώς προσπαθούσαν να φτιάξουν ένα φίλτρο λησμονιάς κάτω από την επιτήρηση του.

Ο Χάρι έβαλε τα δυνατά του να τα καταφέρει σε όλα τα διαγωνίσματα, προσπαθώντας ν' αγνοεί τους δυνατούς πό-

νους στο μέτωπο του, που τον βασάνιζαν διαρκώς από τότε που είχε τη γνωστή περιπέτεια στο απαγορευμένο δάσος. Ο Νέβιλ νόμιζε πως ο Χάρι φοβόταν το ίδιο μ' εκείνον τους διαγωνισμούς και γι' αυτό δεν μπορούσε να κοιμηθεί, η αλήθεια όμως ήταν πως ο Χάρι ξυπνούσε κάθε τόσο από τον παλιό εφιάλτη του. Που τώρα ήταν ακόμη χειρότερος, γιατί είχε προστεθεί και μια μορφή με μάσκα, που έσταζε αίμα.

Θέλεις γιατί δεν είχαν δει στο απαγορευμένο δάσος όσα είχε δει εκείνος, θέλεις γιατί δεν είχαν στο μέτωπο τους ένα σημάδι που να πονάει συνέχεια, ο Ρον και η Ερμιόνη δεν ανησυχούσαν για τη φιλοσοφική λίθο όσο ο Χάρι. Η σκέψη του Βόλντεμορτ φυσικά τους φόβιζε, αλλά δεν τον έβλεπαν και κάθε βράδυ στον ύπνο τους. Και καθώς ήταν απασχολημένοι με τις εξετάσεις, δεν είχαν καιρό ν' ανησυχούν για το τι μπορεί να έκανε ο Σνέιπ, ή κάποιος άλλος...

Το τελευταίο διαγώνισμα ήταν η ιστορία της μαγείας. Αντε, ακόμη μια ώρα μ' ερωτήσεις κι απαντήσεις για ξεμωραμένους γερο-μάγους, που είχαν εφεύρει κουτάλες που ανακατεύουν μόνες τους κι άλλα παρόμοια και μετά... μετά θα ήταν ελεύθεροι για μια ολόκληρη εβδομάδα, ώσπου να βγουν τα αποτελέσματα! Κι όταν το φάντασμα του καθηγητή Μπινς τους είπε ν' αφήσουν τις πένες και να κάνουν ρολό τις περγαμηνές τους, ο Χάρι δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί κι άρχισε να ζητωκραυγάζει μαζί με τ' άλλα παιδιά.

«Οι εξετάσεις ήταν πιο εύκολες απ' ό,τι περίμενα», είπε η Ερμιόνη καθώς έβγαιναν όλοι μαζί στον ηλιόλουστο κήπο. «Τζάμπα έμαθα τον κώδικα συμπεριφοράς των λυκανθρώπων και την επανάσταση του πρόθυμου Έλφρικ...»

Της Ερμιόνης της άρεσε να κουβεντιάζει για το διαγώνισμα που μόλις είχαν τελειώσει... αλλά ο Ρον επέμενε πως αυτό του έφερνε πονοκέφαλο. Έτσι τα τρία παιδιά περπάτησαν ως την όχθη της λίμνης και ξάπλωσαν στη σκιά ενός δέντρου. Λίγο πιο πέρα οι δίδυμοι Ουέσλι και ο Λι Τζόρνταν γαργαλούσαν τα πλοκάμια ενός τεράστιου

καλαμαριού, το οποίο ήταν αραγμένο στα ρηχά.

«Τέλος οι επαναλήψεις!» είπε μ' απόλαυση ο Ρον, ενώ ξάπλωνε πιο αναπαυτικά στο γρασίδι. «Γιατί είσαι τόσο κακόκεφος, Χάρι; Έχουμε ακόμη μια εβδομάδα ως τα αποτελέσματα. Δε χρειάζεται ν' ανησυχείς από τώρα...»

Ο Χάρι έτριψε το μέτωπο του με την παλάμη.

«Αν τουλάχιστον ήξερα τι σημαίνει αυτό!» ξέσπασε θυμωμένος. «Το σημάδι μου πονάει συνέχεια... Το έχω πάθει κι άλλοτε, αλλά όχι τόσο δυνατά όσο τώρα!»

«Πήγαινε στη νοσοκόμα», τον συμβούλεψε η Ερμιόνη.

«Μα δεν είμαι άρρωστος!» διαμαρτυρήθηκε ο Χάρι. «Νομίζω πως είναι μια προειδοποίηση... ότι κάποιος κίνδυνος πλησιάζει...»

Ο Ρον όμως δεν έδειξε ενδιαφέρον, γιατί η ζέστη ήταν πολύ έντονη.

«Χάρι, χαλάρωσε λιγάκι», τον συμβούλεψε. «Η Ερμιόνη έχει δίκιο. Όσο ο Ντάμπλντορ είναι εδώ, η φιλοσοφική λίθος είναι ασφαλής! Εξάλλου ποτέ δε βρήκαμε κάποια απόδειξη ότι ο Σνέιπ κατάφερε να περάσει μπροστά από τον Λουλούκο. Τη μια φορά που δοκίμασε, παραλίγο να χάσει το πόδι του. Δε θα το ξανακάνει λοιπόν τόσο εύκολα. Όσο για τον Χάγκριντ, θα προτιμήσει να πεθάνει παρά να προδώσει την εμπιστοσύνη του Ντάμπλντορ...»

Ο Χάρι κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. Παρ' όλ' αυτά η υποψία ότι είχε ξεχάσει κάτι σημαντικό, τον τριβέλιζε. Όταν προσπάθησε να το εξηγήσει στους άλλους δυο, η Ερμιόνη τον διέκοψε: «Μα αυτό είναι η αγωνία των διαγωνισμών, Χάρι. Χθες τη νύχτα ξύπνησα κι άρχισα να κάνω με το μυαλό μου τις ασκήσεις των μεταμορφώσεων, προτού θυμηθώ πως τελειώσαμε πια μ' αυτό το διαγώνισμα...»

Ο Χάρι, όμως, ήταν απόλυτα σίγουρος πως αυτό το περίεργο συναίσθημα που ένιωθε, δεν είχε καμιά σχέση με τη δουλειά του σχολείου. Μηχανικά, παρακολουθούσε με το βλέμμα του μια κουκουβάγια που πετούσε προς το σχολείο

μ' ένα φάκελο στο ράμφος της. Σ' εκείνον, μόνον ο Χάγκριντ έστελνε σημειώματα... κι ο Χάγκριντ δε θα πρόδινε ποτέ τον Ντάμπλντορ... Ο Χάγκριντ ποτέ δε θα 'λεγε σε κάποιον πώς να περάσει μπροστά από τον Λουλούκο, ποτέ... αλλά...

Ο Χάρι πετάχτηκε όρθιος.

«Πού πας;» τον ρώτησε νυσταγμένα ο Ρον.

«Κάπι θυμήθηκα» είπε ο Χάρι, που είχε γίνει ξαφνικά κατάχλομος. «Πρέπει να βρούμε αμέσως τον Χάγκριντ!»

«Μα γιατί;» ρώτησε λαχανιασμένη η Ερμιόνη, τρέχοντας για να τον προλάβει.

«Πα πες μου», είπε ο Χάρι, ενώ άρχιζε να σκαρφαλώνει το χαμηλό λόφο, «δεν είναι περίεργο που αυτό που θέλει περισσότερο ο Χάγκριντ είναι ένας δράκος και, ξαφνικά, τυχαίνει να συναντήσει έναν άγνωστο, που χάνει στα χαρτιά ένα αβγό δράκου; Πόσοι άνθρωποι νομίζεις ότι κυκλοφορούν μ' ένα αβγό δράκου στην τσέπη τους; Αφού αυτό απαγορεύεται από τους νόμους!... Τυχερός, λοιπόν, ο Χάγκριντ που συναντήθηκε μ' αυτόν τον άγνωστο...»

«Για ποιο πράγμα μιλάς;» τον ρώτησε μ' απορία ο Ρον, αλλά ο Χάρι, που έτρεχε τώρα προς το απαγορευμένο δάσος, δεν του απάντησε.

Βρήκαν τον Χάγκριντ καθισμένον έξω από την καλύβα του, με τα μανίκια και τα μπατζάκια του παντελονιού του σηκωμένα, να ξεφλουδίζει κουκιά σε μια μεγάλη λεκάνη.

«Γεια σας!» τους είπε χαμογελώντας. «Τελειώσατε τις εξετάσεις; Θέλετε κάτι να δροσιστείτε;»

«Ναι, ευχαριστώ», απάντησε ο Ρον.

Ο Χάρι τον διέκοψε. «Όχι, δεν έχουμε καιρό», είπε. «Χάγκριντ, πρέπει να σε ρωτήσω κάτι. Θυμάσαι εκείνο το βράδυ που κέρδισες στα χαρτιά το αβγό του δράκου; Πώς ήταν αυτός ο άγνωστος που έπαιξες χαρτιά μαζί του;»

«Ιδέα δεν έχω», αποκρίθηκε ο γίγαντας. «Δεν έβγαλε ούτε στιγμή το μανδύα του...»

Κατόπιν, βλέποντας την έκφραση στο πρόσωπο του Χά-

ρι, άρχισε τις προσπάθειες να εξηγήσει.

«Αυτό δεν είναι και τόσο περίεργο», είπε. «Έρχονται πολλοί παράξενοι τύποι στη "Γουρουνοκεφαλή"... έτσι λένε το μπαρ κάτω στο χωριό... Μπορεί να ήταν έμπορος δράκων, πού να ξέρω; Δεν είδα καθόλου το πρόσωπο του, γιατί δεν κατέβασε καθόλου την κουκούλα του...»

Ο Χάρι κάθισε κάτω, δίπλα στη λεκάνη με τα κουκιά. «Τι κουβέντιασες μαζί του, Χάγκριντ;» ρώτησε. «Μιλήσατε καθόλου για το "Χόγκουαρτς";»

«Μπορεί να το 'φερε η κουβέντα...» αποκρίθηκε εκείνος, ζαρώνοντας το μέτωπο του καθώς προσπαθούσε να θυμηθεί. «Με ρώτησε τι δουλειά κάνω... Εγώ του είπα ότι είμαι δασοφύλακας εδώ... Μετά με ρώτησε τι είδους ζώα φροντίζω κι εγώ του είπα... Μετά του είπα πως πάντα ήθελα ν' αποκτήσω ένα δράκο και μετά... δεν μπορώ να θυμηθώ τι λέγαμε, γιατί όλο με κέρναγε ποτά... Και μετά μου είπε πως εκείνος είχε ένα αβγό δράκου κι αν ήθελα να το παίξουμε στα χαρτιά... Ήθελε όμως πρώτα να μάθει αν θα μπορούσα να τον φροντίσω... Και τότε εγώ γέλασα και του είπα πως, μετά τον Λουλούκο, ένας δράκος θα ήταν παιχνιδάκι για μένα...»

«Κι έδειχνε να ενδιαφέρεται για τον Λουλούκο;» ρώτησε ο Χάρι, προσπαθώντας να κρατήσει ήρεμη τη φωνή του.

«Ναι, βέβαια!... Άλλωστε πόσα σκυλιά με τρία κεφάλια συναντά κανείς, ακόμη κι εδώ, στο "Χόγκουαρτς"... Του είπα, λοιπόν, πως ο Λουλούκος γίνεται σαν αρνάκι, αν ξέρεις πώς να του φερθείς... Του παίζεις δηλαδή λίγη μουσική κι αμέσως τον παίρνει ο ύπνος...» Ο Χάγκριντ άφησε τη φράση του στη μέση. Έδειχνε τρομαγμένος. «Δεν έπρεπε να το πω αυτό!» φώναξε. «Ξεχάστε ότι το ακούσατε, τώρα αμέσως! ... Και δώστε μου το λόγο σας ότι... Ε, πού πάτε;»

Ο Χάρι, ο Ρον κι η Ερμιόνη δεν αντάλλαξαν ούτε λέξη, μέχρι που έφτασαν στο μεγάλο χολ του «Χόγκουαρτς», το οποίο ήταν ένα πραγματικό καταφύγιο δροσιάς σε σχέση με τη ζέστη έξω.

«Πρέπει να πάμε αμέσως στον Ντάμπλντορ!» είπε ο Χάρι. «Ο Χάγκριντ είπε σ' αυτόν τον άγνωστο πώς να βγάλει από τη μέση τον Λουλούκο... Και πρέπει να ήταν ο Σνέιπ, ή και ο ίδιος ο Βόλντεμορτ, κρυμμένος πίσω από το μανδύα και την κουκούλα. Πρώτα μέθυσε τον Χάγκριντ και μετά έμαθε το μυστικό του... Ελπίζω μονάχα να μας πιστέψει ο Ντάμπλντορ. Ο Κένταυρος Φιρέντσε μπορεί να το Βεβαιώσει, αν δεν τον σταματήσει ο Μπέιν... Προς τα πού είναι το γραφείο του Ντάμπλντορ;»

Κι άρχισαν να κοιτάζουν ένα γύρω, λες και κάποιο βέλος θα τους έδειχνε τη σωστή κατεύθυνση. Εκείνη λοιπόν τη στιγμή συνειδητοποίησαν ότι δεν ήξεραν πού ζει ο Ντάμπλντορ, ούτε και ήξεραν κάποιον που να έχει δει το μέρος όπου ζούσε ο Ντάμπλντορ.

«Θα πρέπει να...» άρχισε ο Χάρι, αλλά μια δυνατή φωνή τον διέκοψε.

«Τι κάνετε εδώ εσείς οι τρεις;»

Ήταν η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ, με μια αγκαλιά Βιβλία στα χέρια.

«Θέλουμε να δούμε τον καθηγητή Ντάμπλντορ», είπε η Ερμιόνη, ενώ ο Χάρι και ο Ρον θαύμαζαν σιωπηλά το θάρρος της.

«Και γιατί, παρακαλώ;» ρώτησε η καθηγήτρια.

Ο Χάρι ξεροκαιάπιε. Τι θα της έλεγαν τώρα;

«Είναι... είναι μυστικό...» άρχισε ο Χάρι, αλλά σταμάτησε αμέσως, γιατί το πρόσωπο της καθηγήτριας πήρε μια θυμωμένη έκφραση.

«Ο καθηγητής Ντάμπλντορ έφυγε πριν από δέκα λεπτά», τους είπε ψυχρά. «Πήρε ένα επείγον μήνυμα από το Υπουργείο Μαγείας και πέταξε αμέσως για το Λονδίνο».

«Έφυγε;» ρώτησε μ' απελπισία ο Χάρι. «Και τώρα τι κάνουμε;»

«Πότερ, ο καθηγητής Ντάμπλντορ είναι πολύ μεγάλος μάγος», του θύμισε η καθηγήτρια. «Κι έχει πολλές ασχολίες...»

«Μα αυτό είναι πολύ σημαντικό...»

«Τι εννοείς, Πότερ; Πως αυτό που θέλεις να του πεις είναι πιο σημαντικό από το Υπουργείο Μαγείας;»

«Ακούστε, κυρία καθηγήτρια», είπε ο Χάρι, αποφασίζοντας να τα παίξει όλα για όλα. «Πρόκειται... πρόκειται για τη φιλοσοφική λίθο...»

Ήταν σίγουρο ότι η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ περίμενε ν' ακούσει τα πάντα, εκτός από αυτό. Τα βιβλία γλίστρησαν από τα χέρια της κι έπεσαν με δύναμη κάτω. Δεν πρόσεξε ούτε καν τον κρότο που έκαναν.

«Μα... πώς ξέρετε εσείς...» άρχισε να λέει.

«Κυρία καθηγήτρια», την έκοψε ο Χάρι, «νομίζω... δηλαδή είμαι σίγουρος... πως ο Σν... πως κάποιος θα προσπαθήσει να κλέψει τη φιλοσοφική λίθο! Γι' αυτό πρέπει οπωσδήποτε να μιλήσω στον καθηγητή Ντάμπλντορ».

Η ΜακΓκόναγκαλ του έριξε ένα βλέμμα γεμάτο υποψία.

«Ο καθηγητής Ντάμπλντορ θα γυρίσει αύριο», του είπε κατόπιν. «Δεν ξέρω πώς έμαθες για τη φιλοσοφική λίθο, αλλά μπορώ να σε βεβαιώσω πως κανείς δεν μπορεί να την κλέψει, γιατί φυλάγεται πολύ καλά!»

«Μα, κυρία καθηγήτρια...»

«Πότερ», τον διέκοψε εκείνη, «ξέρω πολύ καλά τι λέω». Κατόπιν έσκυψε και μάζεψε από κάτω τα βιβλία της. «Και σας συμβουλεύω να πάτε όλοι έξω και ν' απολαύσετε τη λιακάδα».

Κι άρχισε ν' απομακρύνεται.

«Είμαι σίγουρος ότι η απόπειρα θα γίνει απόψε!» είπε ο Χάρι στους άλλους δυο, όταν βεβαιώθηκε ότι η καθηγήτρια είχε απομακρυνθεί αρκετά και δεν μπορούσε να τους ακούσει. «Ο Σνέιπ θα περάσει απόψε από την καταπακτή. Ξέρει και πως τώρα λείπει κι ο Ντάμπλντορ. Μάλλον ο Σνέιπ θα έστειλε την κουκουβάγια με το σημείωμα. Στοιχηματίζω ότι θα τα χάσουν στο Υπουργείο Μαγείας, όταν ο Ντάμπλντορ θα παρουσιαστεί μπροστά τους...»

«Μα τι μπορούμε να κάνουμε εμ...»

Η φράση της Ερμιόνης έμεινε στη μέση και μια κραυγή τρόμου ξέφυγε από τα χείλη της. Ο Χάρι κι ο Ρον γύρισαν κι είδαν τον καθηγητή Σνέιπ μπροστά τους.

«Καλό σας απόγευμα», τους είπε με προσποιητή ευγένεια.

Τα τρία παιδιά τον κοίταξαν αμίλητα.

«Δε θα έπρεπε να είσαστε μέσα μια τόσο όμορφη μέρα», συνέχισε ο Σνέιπ.

«Είμαστε έτοιμοι να...» άρχισε να λέει ο Χάρι, αλλά σταμάτησε, γιατί δεν ήξερε πώς να συνεχίσει.

«Πρέπει να είσαστε πιο προσεκτικοί», τους συμβούλεψε ο Σνέιπ. «Όποιος σας δει εδώ να ψιθυρίζετε μεταξύ σας, μπορεί να νομίζει πως κάποια σκανταλιά ετοιμάζετε. Και το Γκρίφιντορ δεν έχει περιθώριο να χάσει άλλους βαθμούς, έτσι;»

Σιωπηλά, τα τρία παιδιά γύρισαν κι άρχισαν να προχωρούν αργά προς την πόρτα. Ο Σνέιπ, όμως, δεν είχε τελειώσει μαζί τους.

«Όσο για σένα, Πότερ», είπε στον Χάρι, «σε προειδοποιώ. Αν συνεχίσεις να γυρίζεις εδώ κι εκεί τη νύχτα, εγώ προσωπικά θα φροντίσω για την αποβολή σου! Και τώρα, πηγαίνετε...»

Έπειτα, γυρίζοντας τους την πλάτη, προχώρησε προς την αίθουσα των καθηγητών.

Όταν έφτασαν έξω, στα μαρμάρινα σκαλοπάτια, ο Χάρι γύρισε στους άλλους δυο.

«Λοιπόν, να τι θα κάνουμε», τους είπε ψιθυριστά. «Ο ένας από μας θα προσέχει τον Σνέιπ. Θα μείνει έξω από την αίθουσα των καθηγητών και θα τον ακολουθήσει όπου κι αν πάει! Ερμιόνη, καλύτερα να το αναλάβεις εσύ αυτό».

«Και γιατί εγώ;» ρώτησε η Ερμιόνη.

«Είναι πολύ απλό», της αποκρίθηκε ο Ρον. «Θα κάνεις πως περιμένεις τον καθηγητή Φλίτγουικ...» Και κάνοντας τη φωνή του κοριτσίστικη, συνέχισε: «Αχ, κύριε καθηγητά, νομίζω πως απάντησα λάθος στο βήτα της ερώτησης δεκατέσσερα...»

«Πάψε τώρα!» τον έκοψε εκείνη, αλλά δέχθηκε ν' αναλάβει την παρακολούθηση του Σνέιπ.

«Όσο για μας, καλύτερα να μη μας δουν να πλησιάζουμε το διάδρομο του τρίτου ορόφου!» είπε ο Χάρι στον Ρον. «Πάμε, λοιπόν».

Όμως το σχέδιο τους δεν πρόλαβε καν να τεθεί σε εφαρμογή, και απέτυχε. Γιατί μόλις έφτασαν μπροστά στην κλειστή πόρτα που χώριζε τον Λουλούκο από το υπόλοιπο σχολείο, η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ παρουσιάστηκε πάλι μπροστά τους. Κι αυτή τη φορά ήταν τρομερά θυμωμένη.

«Μα τι νομίζετε, λοιπόν;» τους ρώτησε. «Πως η δική σας παρουσία είναι πιο αποτελεσματική από τα μάγια; Λοιπόν, φτάνει πια αυτή η βλακεία! Αν συνεχίσετε να τριγυρίζετε εδώ, θ' αφαιρέσω άλλους πενήντα βαθμούς από το Γκρίφιντορ! Ναι, Ουέσλι, σοβαρά το λέω!»

Σαν βρεγμένοι γάτοι, ο Χάρι κι ο Ρον ξαναγύρισαν στην αίθουσα αναψυχής του Γκρίφιντορ. Ο Χάρι έλεγε ότι τουλάχιστον η Ερμιόνη θα τα πήγαινε μάλλον καλά με την παρακολούθηση του Σνέιπ, όταν το πορτρέτο της χοντρής κυρίας παραμέρισε κι η Ερμιόνη μπήκε μέσα.

«Δε φταίω εγώ, Χάρι!» είπε, έτοιμη να βάλει τα κλάματα. «0 Σνέιπ βγήκε, με είδε, με ρώτησε τι θέλω κι εγώ του είπα ότι περιμένω τον καθηγητή Φλίτγουικ. Τότε εκείνος πήγε να τον φωνάξει. Εγώ εντωμεταξύ έφυγα τρέχοντας. Έτσι δεν ξέρω προς τα πού πήγε μετά ο Σνέιπ...»

«Τότε δεν υπάρχει άλλη λύση!» είπε ο Χάρι αποφασιστικά.

Οι άλλοι δυο τον κοίταξαν παραξενεμένοι. Ήταν χλομός και τα μάτια του γυάλιζαν.

«Όταν σκοτεινιάσει», συνέχισε ο Χάρι, «θα φύγω κρυφά από το Γκρίφιντορ και θα προσπαθήσω να πάω εκεί όπου είναι η πέτρα!»

«Σίγουρα τρελάθηκες!» του είπε ο Ρον.

«Δεν μπορείς», του θύμισε η Ερμιόνη. «Μετά απ' όσα εί-

παν ο Σνέιπ και η ΜακΓκόναγκαλ, αν σε πιάσουν, θα σε αποβάλουν!»

«Και λοιπόν;» φώναξε αγριεμένος ο Χάρι. «Μου φαίνεται ότι δεν έχετε συνειδητοποιήσει τον κίνδυνο! Αν ο Σνέιπ πάρει στα χέρια του τη φιλοσοφική λίθο, ο Βόλντεμορτ θα ξαναγυρίσει! Μήπως δε γνωρίζετε πώς ήταν τα πράγματα την εποχή που προσπαθούσε να γίνει απόλυτος κυρίαρχος; Το "Χόγκουαρτς" θα πάψει να υπάρχει! Άρα τι αποβολή και κουραφέξαλα! Ο Βόλντεμορτ θα το γκρεμίσει, ή θα το κάνει σχολείο για τη μαύρη μαγεία... Δεν έχει πια σημασία αν θα χάσουμε βαθμούς, δεν το καταλαβαίνετε; Νομίζετε ότι ο Σνέιπ θ' αφήσει ήσυχους εσάς και τις οικογένειες σας, αν το Γκρίφιντορ κερδίσει το πρωτάθλημα; Αν με πιάσουν προτού φτάσω στην πέτρα, τότε θα ξαναγυρίσω στους Ντάρσλι και θα περιμένω εκεί ώσπου να με βρει ο Βόλντεμορτ. Δηλαδή, θα πεθάνω λίγο, αργότερα απ' ό,τι υπολόγιζα, γιατί αποκλείεται να πάω μέ το μέρος του και το μέρος των σκοτεινών δυνάμεων! Απόψε, λοιπόν, θα περάσω την καταπακτή. Ό,τι κι αν πείτε εσείς οι δύο, δεν πρόκειται να με σταματήσετε! Μην ξεχνάτε, άλλωστε, πως ο Βόλντεμορτ σκότωσε τους γονείς μου».

«Έχεις δίκιο, Χάρι», παραδέχθηκε η Ερμιόνη.

«Θα χρησιμοποιήσω τον αόρατο μανδύα», συνέχισε ο Χάρι. «Ευτυχώς που κάποιος μου τον έστειλε πίσω...»

«Φτάνει, όμως, για να σκεπάσει και τους τρεις μας;» ρώτησε ο Ρον.

«Και τους τρεις μας;»

«Μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις, Χάρι! Φαντάζεσαι ότι θα σ' αφήναμε να πας μόνος;»

«Ούτε κατά διάνοια!» συμπλήρωσε αποφασιστικά η Ερμιόνη. «Καλύτερα να πάω να ρίξω μια ματιά στα βιβλία μου. Μπορεί να βρω κανένα χρήσιμο ξόρκι...»

«Μα, αν μας πιάσουν, θ' αποβληθείτε κι εσείς!» είπε κατάχλομος ο Χάρι.

«Θα βάλω τα δυνατά μου για να μη μας πιάσουν», τον καθησύχασε η Ερμιόνη. «Βλέπεις ο καθηγητής Φλίτγουικ μου είπε εμπιστευτικά πως μου έβαλε άριστα στο διαγώνισμα του. Μετά απ' αυτό, λοιπόν, δε νομίζω πως θα με αποβάλουν!»

Μετά το βραδινό φαγητό, τα τρία παιδιά κάθισαν χωριστά στην αίθουσα αναψυχής, προσπαθώντας να κρύψουν τη νευρικότητα τους. Κανένα από τ' άλλα παιδιά του Γκρίφιντορ δεν τους ενόχλησε, μιας και είχαν πάψει από καιρό να μιλούν στον Χάρι και στους φίλους του. Αυτό βόλευε αφάνταστα τον Χάρι, ειδικά απόψε. Η Ερμιόνη ξεφύλλιζε τις σημειώσεις της, προσπαθώντας ν' αποστηθίσει όλα τα ξόρκια και τα μάγια που μπορεί να τους χρειάζονταν. Ο Χάρι κι ο Ρον προτιμούσαν να μην κουβεντιάζουν μεταξύ τους, γιατί κι οι δυο σκέφτονταν συνέχεια αυτό που θ' ακολουθούσε.

Σιγά σιγά η αίθουσα άρχισε ν' αδειάζει, καθώς ένα ένα τα παιδιά έφευγαν για τα κρεβάτια τους.

«Φέρε το μανδύα», είπε σιγά ο Ρον στον Χάρι, καθώς και το τελευταίο παιδί, ο Λι Τζόρνταν, έφευγε για το κρεβάτι του χωρίς να προσπαθεί να κρύψει τα χασμουρητά του.

Ο Χάρι ανέβηκε τρέχοντας στο δωμάτιο τους και πήρε τον αόρατο μανδύα. Προτού φύγει από το δωμάτιο, το βλέμμα του έπεσε στη φλογέρα που του είχε χαρίσει ο Χάγκριντ τα Χριστούγεννα. Την πήρε κι αυτή μαζί του. Αντί να τραγουδήσει στον Λουλούκο, θα του έπαιζε φλογέρα.

«Καλύτερα να φορέσουμε το μανδύα από τώρα», είπε στους άλλους δυο όταν ξαναγύρισε στην αίθουσα αναψυχής, «για να είμαστε σίγουροι ότι μας σκεπάζει και τους τρεις. Γιατί, αν ο Φιλτς δει κανένα χέρι ή πόδι να περπατά μόνο του...»

«Τι κάνετε εκεί;» ακούστηκε ξαφνικά μια φωνή από την άλλη μεριά της αίθουσας.

Ο Νέβιλ εμφανίστηκε ξαφνικά πίσω από μια πολυθρόνα, κρατώντας σφιχτά στα χέρια του το βάτραχο του, τον Τρέβορ, που σίγουρα είχε προσπαθήσει πάλι να του ξεφύγει.

«Τίποτα, Νέβιλ, τίποτα», είπε ο Χάρι, κρύβοντας τον αόρατο μανδύα πίσω από την πλάτη του.

Ο Νέβιλ κοίταξε εξεταστικά τα ένοχα πρόσωπα τους ένα προς ένα.

«Θα βγείτε πάλι έξω», είπε με σιγουριά.

«Όχι, όχι!» τον βεβαίωσε η Ερμιόνη. «Πουθενά δε θα πάμε... Γιατί δεν πας κι εσύ να κοιμηθείς, Νέβιλ;»

0 Χάρι έριξε μια ματιά γεμάτη αγωνία στο ρολόι του τοίχου. Δεν έπρεπε να καθυστερήσουν άλλο, γιατί ίσως αυτή κιόλας τη στιγμή ο καθηγητής Σνέιπ να έπαιζε μουσική στον Λουλούκο.

«Δεν πρέπει να ξαναβγείτε, γιατί θα σας πιάσουν πάλι», τους είπε ο Νέβιλ. «Και τότε το Γκρίφιντορ θα χάσει κι άλλους βαθμούς...»

«Μα δεν καταλαβαίνεις...» του είπε ο Χάρι. «Αυτό που θα κάνουμε είναι πολύ σημαντικό, Νέβιλ...»

Ο Νέβιλ, όμως, έδειχνε αποφασισμένος να χρησιμοποιήσει τα μεγάλα μέσα. «Δε θα σας αφήσω να βγείτε!» είπε και πήγε τρέχοντας να σταθεί μπροστά στην τρύπα που είχε αφήσει το ανασηκωμένο πορτρέτο της χοντρής κυρίας. «Θα... θα σας εμποδίσω με τη βία!»

«Νέβιλ!» είπε αγριεμένος ο Ρον, «άσε τις βλακείες και φύγε από το άνοιγμα!»

«Δεν είναι καθόλου βλακείες!» αποκρίθηκε εκείνος. «Νομίζω πως δεν πρέπει να παραβείτε άλλους κανονισμούς. Εξάλλου εσύ ο ίδιος, Ρον, μου είπες πως δεν πρέπει να υποχωρώ πάντα!»

«Ναι, αλλά όχι αυτή τη φορά!» φώναξε έξαλλος ο Ρον. «Νέβιλ, δεν ξέρεις τι κάνεις!»

Κατόπιν έκανε ένα απειλητικό βήμα προς το μέρος του κι ο Νέβιλ άφησε να του πέσει ο βάτραχος, ο οποίος εξα-

φανίστηκε αμέσως μ' ένα μεγάλο πήδημα.

«Εμπρός λοιπόν, χτύπησε με!» είπε μετά ο Νέβιλ, υψώνοντας τις σφιγμένες γροθιές του. «Είμαι έτοιμος!»

Ο Χάρι γύρισε στην Ερμιόνη.

«Κάνε κάτι», την παρακάλεσε.

Η Ερμιόνη πλησίασε τον Νέβιλ.

«Λυπάμαι πολύ γι' αυτό», του είπε. «Ειλικρινά».

Κατόπιν σήκωσε το μαγικό ραβδί της.

«Πετρίφικους Τόταλους!» φώναξε, αγγίζοντας τον με την άκρη τόυ μαγικού ραβδιού της.

Αμέσως ο Νέβιλ τινάχτηκε, καθώς τα χέρια κόλλησαν στα πλευρά του και τα πόδια του ενώθηκαν. Κατόπιν, ίσιος σαν σανίδα, έπεσε με θόρυβο στο πάτωμα.

Η Ερμιόνη έτρεξε αμέσως κοντά του και τον γύρισε ανάσκελα. Τα σαγόνια του Νέβιλ ήταν κολλημένα και δεν μπορούσε να μιλήσει. Μόνο τα μάτια του έκαναν κινήσεις και κοίταζαν όλους με φρίκη.

«Τι του 'κανες;» ψιθύρισε ο Χάρι.

«Είναι το ξόρκι της απόλυτης ακινησίας», αποκρίθηκε η Ερμιόνη. «Νέβιλ, αληθινά λυπάμαι...»

«Ήταν απαραίτητο, Νέβιλ», είπε ό Χάρι. «Και δεν υπάρχει τώρα χρόνος για να σου εξηγήσω...»

Όμως η εφαρμογή του σχεδίου τους δεν άρχιζε καλά, με τον Νέβιλ ακίνητο στο πάτωμα.

Παρ' όλ' αυτά ξεκίνησαν για τον τρίτο όροφο. Ο εκνευρισμός τους ήταν μεγάλος· θαρρούσαν πως κάθε πανοπλία έμοιαζε με τον επιστάτη Φιλτς και κάθε πνοή ανέμου με τον Πιβς.

Όταν έφτασαν στο πρώτο κομμάτι της σκάλας, είδαν τη γάτα, την κυρία Νόρις, να κόβει βόλτες στο κεφαλόσκαλο.

«Ας της δώσουμε μια γερή κλοτσιά!» ψιθύρισε ο Ρον στο αφτί του Χάρι, αλλά εκείνος του απάντησε με μιαν αρνητική κίνηση του κεφαλιού. Καθώς τα τρία παιδιά, κρυμμένα κάτω από τον αόρατο μανδύα, συνέχισαν ν' ανεβαίνουν τη σκάλα

περνώντας προσεκτικά δίπλα από τη γάτα, η γάτα γύρισε επάνω τους τα τεράστια, φωτεινά μάτια της, αλλά δεν έκανε καμιά κίνηση.

Είχαν πια φτάσει στην αρχή της σκάλας που οδηγούσε στον τρίτο όροφο. Και, ξάφνου, να μπροστά τους ο Πιβς, να ανεβαίνει αργά τα σκαλοπάτια ζαρώνοντας κάθε τόσο το χαλί, ώστε όποιος προσπαθούσε να το περάσει, να σκόνταφτε και να 'πεφτε.

«Ποιος είναι εδώ;» ρώτησε άγρια, καθώς τα τρία παιδιά τον πλησίαζαν προσεκτικά. Μετά μισόκλεισε με κακία τα κατάμαυρα μάτια του. «Ξέρω ότι είσαι εδώ, έστω κι αν δε σε βλέπω!» συνέχισε. «Τι είσαι, λοιπόν; Φάντασμα; Ή κανένας χαζός μαθητής;»

Μετά σηκώθηκε απότομα στον αέρα κι άρχισε να κόβει βόλτες πάνω από τα κεφάλια τους.

«Πρέπει να φωνάξω τον Φιλτς!» μονολογούσε δυνατά ο Πιβς. «Αν αυτό που περπατάει εδώ είναι αόρατο, ο Φιλτς είναι ό,τι του χρειάζεται!»

Μια καλή ιδέα πέρασε ξαφνικά από το μυαλό του Χάρι.

«Πιβς», είπε, κάνοντας τη φωνή του βραχνή και ψιθυριστή, «ο Ματωμένος Βαρόνος έχει τους λόγους του που είναι αόρατος!»

Ο Πιβς παραλίγο να πέσει κάτω από την έκπληξη.

«Συγγνώμη, κύριε Βαρόνε!» είπε σχεδόν παρακαλεστά ο Πιβς. «Δε σας είδα... Θέλω να πω, βέβαια δε σας είδα, αφού είστε αόρατος... αλλά δεν κατάλαβα πώς...»

«Έχω δουλειά εδώ, Πιβς!» τον έκοψε ο Χάρι-Βαρόνος. «Απόψε θέλω να πας αλλού...»

«Και βέβαια, κύριε! Αμέσως, κύριε!» απάντησε ο Πιβς, ενώ υψωνόταν ακόμη περισσότερο στον αέρα. «Δε θα σας ενοχλήσω άλλο...»

Και πέταξε μακριά, όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

«Καταπληκτικό, Χάρι!» ψιθύρισε ο Ρον.

Λίγες στιγμές αργότερα έφτασαν στο διάδρομο του τρίτου

ορόφου. Η πόρτα του δωματίου όπου φυλαγόταν η πέτρα ήταν κιόλας μισάνοιχτη.

«Ορίστε!» είπε μ' απογοήτευση ο Χάρι. «Ο Σνέιπ πέρασε κιόλας μπροστά από τον Λουλούκο...»

Η θέα της μισάνοιχτης πόρτας έκανε τα τρία παιδιά να συνειδητοποιήσουν ξαφνικά τι τα περίμενε. Ο Χάρι γύρισε στους άλλους δυο.

«Αν θέλετε να γυρίσετε πίσω, δε θα σας κατηγορήσω», τους είπε. «Μπορείτε να πάρετε και το μανδύα. Εγώ δε θα τον χρειαστώ πια...»

«Μη λες βλακείες!» αποκρίθηκε ο Ρον.

«Θα 'ρθούμε κι εμείς!» πρόσθεσε η Ερμιόνη.

Ο Χάρι έσπρωξε τη μισάνοιχτη πόρτα.

Αμέσως ακούστηκαν δυνατά ρουθουνίσματα, ενώ τα τρία μουσούδια του τεράστιου σκύλου γύρισαν προς το μέρος τους, παρόλο που δεν μπορούσε να τους δει.

«Τι είναι αυτό στα πόδια του;» ψιθύρισε η Ερμιόνη.

«Μοιάζει με άρπα», αποκρίθηκε ο Ρον. «Θα την άφησε ο Σνέιπ, αφού τον αποκοίμισε...»

«Ετοιμάζεται, όμως, να ξυπνήσει», παρατήρησε ο Χάρι. «Θα παίξω αμέσως».

Και φέρνοντας τη φλογέρα στα χείλη του, έπαιξε μερικές νότες. Τα μισάνοιχτα βλέφαρα του Λουλούκου βάρυναν. Και καθώς ο Χάρι συνέχισε να του παίζει νότες με τη φλογέρα του, τα τρία κεφάλια του χαμήλωσαν, τα πόδια του χαλάρωσαν και βυθίστηκε σε Βαθύ ύπνο.

«Μη σταματήσεις να παίζεις!» ψιθύρισε ο Ρον στον Χάρι, καθώς κι οι τρεις έβγαζαν το μανδύα και προχωρούσαν προς την καταπακτή. Καθώς περνούσαν σε απόσταση αναπνοής από τα τρία κεφάλια του τεράστιου ζώου, ένιωσαν τη φρικτή μυρωδιά της βαριάς ανάσας του.

«Θα τα καταφέρουμε να σηκώσουμε αυτή την πλάκα;» ψιθύρισε ανήσυχος ο Ρον. «Ερμιόνη, θέλεις να περάσεις πρώτη;»

«Όχι, δε θέλω».

«Καλά. Εμπρός, Λοιπόν!» είπε ο Ρον.

Και σφίγγοντας αποφασιστικά τα δόντια του, πέρασε πάνω από τα πόδια του Λουλούκου, έπιασε το σιδερένιο κρίκο στη μέση της πλάκας και τον τράβηξε με όλη του τη δύναμη. Η πλάκα σηκώθηκε, φανερώνοντας το άνοιγμα της καταπακτής.

«Βλέπεις τίποτα;» ρώτησε μ' αγωνία η Ερμιόνη.

«Όχι... μόνο σκοτάδι... Δεν έχει σκαλοπάτια, θα πρέπει να πηδήσουμε...» απάντησε ο Ρον.

Ο Χάρι, που ακόμη έπαιζε φλογέρα, άγγιξε με το ένα χέρι του τον Ρον και μετά έδειξε τον εαυτό του.

«Θέλεις να πηδήσεις πρώτος;» τον ρώτησε τότε εκείνος. «Είσαι σίγουρος; Δεν ξέρουμε πόσο βαθιά είναι... Δώσε όμως τη φλογέρα στην Ερμιόνη, για να μην ξυπνήσει ο Λουλούκος...»

Ο Χάρι υπάκουσε. Στις λίγες στιγμές σιωπής που ακολούθησαν, ο τερατόμορφος σκύλος κουνήθηκε και γρύλισε, μόλις όμως η Ερμιόνη άρχισε να του παίζει, ξανάπεσε σε βαθύ ύπνο.

Ο Χάρι πλησίασε στο άνοιγμα της καταπακτής και κοίταξε κάτω. Δεν μπορούσε να δει τίποτα. Ήταν άσκοπο να χάνει περισσότερο χρόνο. Προσεκτικά, αφέθηκε να γλιστρήσει στην τρύπα. Κρεμάστηκε κι έπιασε την άκρη της με τα δάχτυλα του. Κατόπιν κοίταξε τον Ρον και είπε: «Αν πάθω τίποτα, μη μ' ακολουθήσετε. Φύγετε αμέσως και στείλτε την κουκουβάγια μου στον Ντάμπλντορ. Σύμφωνοι;»

«Σύμφωνοι», αποκρίθηκε ο Ρον.

«Θα σας δω σε λίγο. Τουλάχιστον, το ελπίζω...»

Ο Χάρι άφησε τα χέρια του. Άρχισε να πέφτει. Κρύος αέρας τον τύλιξε καθώς έπεφτε... κι έπεφτε... κι έπεφτε... ώσπου... μπαφ!

Είχε πέσει πάνω σε κάτι μαλακό. Ανακάθισε και κοίταξε γύρω του. Δεν μπορούσε να δει τίποτε ακόμη, γιατί τα μάτια

του δεν είχαν συνηθίσει στο μισοσκόταδο. Είχε όμως την εντύπωση πως καθόταν επάνω σε κάποιο φυτό.

«Εντάξει!» φώναξε κοιτάζοντας προς τα πάνω, προς το μικρό αλλά φωτεινό άνοιγμα της καταπακτής. «Είναι μαλακά εδώ, μπορείτε να πηδήσετε».

Ο Ρον πήδησε αμέσως κι έπεσε ανάσκελα δίπλα στον Χάρι.

«Πού πέσαμε;» τον ρώτησε αμέσως.

«Δεν ξέρω, κάποιο φυτό θα είναι. Ίσως βρίσκεται εδώ για να μη σκοτώνεται όποιος πηδά κάτω...» αποκρίθηκε εκείνος. «Έλα, Ερμιόνη!»

Η φλογέρα σταμάτησε. Ακούστηκε ένα νυσταλέο γάβγισμα. Όμως η Ερμιόνη είχε κιόλας πηδήσει. Έπεσε από την άλλη μεριά από αυτή που είχε πέσει ο Ρον.

«Πρέπει να είμαστε χιλιόμετρα κάτω από το σχολείο», είπε.

«Ευτυχώς που είναι εδώ αυτό το φυτό», πρόσθεσε ο Ρον. «Αλλιώς μπορεί να...»

«Ευτυχώς!» φώναξε ξαφνικά η Ερμιόνη. «Για κοίτα πώς γίνατε!»

Μιλώντας, είχε πεταχτεί όρθια και πάλευε να φτάσει στον πιο κοντινό τοίχο. Ήταν αναγκασμένη να παλεύει, γιατί, από τη στιγμή που είχε πέσει επάνω του, το μαλακό φυτό είχε αρχίσει να τυλίγει τα λεπτά βλαστάρια του γύρω από τους αστραγάλους της. Όσο για τον Χάρι και τον Ρον, τα δικά τους πόδια ήταν κιόλας σφιχτά τυλιγμένα από μακριά πράσινα πλοκάμια, χωρίς να το έχουν πάρει είδηση.

Η Ερμιόνη κατάφερε να ελευθερωθεί προτού το φυτό τυλιχτεί γερά επάνω της. Και τώρα παρακολουθούσε με φρίκη τα δυο αγόρια, να παλεύουν απεγνωσμένα να ξετυλίξουν τα πράσινα πλοκάμια από πάνω τους. Όσο πάλευαν όμως, τόσο τα πλοκάμια τυλίγονταν πιο σφιχτά γύρω τους.

«Μείνετε ακίνητοι!» τους διέταξε η Ερμιόνη. «Ξέρω τι είναι... Είναι η παγίδα του σατανά!»

«Αχ, πόσο χαίρομαι που τώρα ξέρω τ' όνομα του!» φώναξε ειρωνικά ο Ρον, καθώς έγερνε προς τα πίσω για να εμποδίσει ένα πλοκάμι να τυλιχτεί στο λαιμό του.

«Μη μιλάς! Προσπαθώ να θυμηθώ το ξόρκι για να το σκοτώσω!» αποκρίθηκε βιαστικά η Ερμιόνη.

«Τότε, βιάσου! Δεν μπορώ ν' αναπνεύσω!» φώναξε ο Χάρι, παλεύοντας με το φυτό, το οποίο είχε τώρα τυλιχτεί γύρω από το στήθος του.

«Παγίδα του σατανά... Παγίδα του σατανά... Τι μας είπε ο καθηγητής Σπράουτ; Πως του αρέσει το σκοτάδι... κι η υγρασία...»

«Τότε άναψε μια φωτιά!» είπε ο Χάρι με πνιχτή φωνή.

«Ναι, βέβαια... Αλλά πού να βρω ξύλα;» φώναξε η Ερμιόνη, σφίγγοντας τα χέρια της από απελπισία.

«Τρελάθηκες;» ούρλιαξε ο Ρον. «Είσαι μάγισσα ή όχι;»

«Α, ναι», είπε ανακουφισμένη η Ερμιόνη κι έβγαλε το μαγικό ραβδί της. Το κούνησε τρεις φορές στον αέρα, μουρμούρισε κάποιες λέξεις κι έστειλε προς το επικίνδυνο φυτό τις ίδιες μπλε φλόγες που είχε χρησιμοποιήσει και στον καθηγητή Σνέιπ. Αμέσως τα δυο αγόρια ένιωσαν τα πλοκάμια του να χαλαρώνουν, καθώς το φυτό προσπαθούσε ν' απομακρυνθεί από το φως και τη ζέστη. Σε λίγα λεπτά είχε ζαρώσει σε μιαν άκρη. Έτσι ο Χάρι κι ο Ρον, ελευθερωμένοι πια, μπόρεσαν να πάνε κοντά στην Ερμιόνη.

«Ευτυχώς που είσαι καλή στη βοτανολογία, Ερμιόνη!» είπε μ' ανακούφιση ο Χάρι, σκουπίζοντας τον ιδρώτα από το μέτωπο του.

«Κι ευτυχώς που ο Χάρι δε χάνει την ψυχραιμία του εύκολα!» πρόσθεσε ο Ρον. «Ακούς, πού θα βρω ξύλα!»

«Από δω!» είπε ο Χάρι, δείχνοντας ένα πλακόστρωτο μονοπάτι, το οποίο φαινόταν να είναι η μοναδική έξοδος.

Το μόνο που ακουγόταν τώρα, εκτός από τα βήματα των τριών παιδιών, ήταν ο απαλός ήχος από σταγόνες νερού που έπεφταν. Το μονοπάτι ήταν κατηφορικό και θύμισε

στον Χάρι τους υπόγειους διαδρόμους στην τράπεζα Γκρίνγκοτς. Μ' ένα δυσάρεστο σφίξιμο στη καρδιά, θυμήθηκε τους δράκους που φύλαγαν τα χρηματοκιβώτια της τράπεζας. Αν συναντούσαν τώρα ένα δράκο, ένα μεγάλο δράκο...

«Ακούς τίποτα;» ρώτησε ψιθυριστά ο Ρον.

Ο Χάρι τέντωσε τ' αφτιά του. Ένα περίεργο θρόισμα ερχόταν από κάπου μπροστά τους.

«Λες να είναι κανένα φάντασμα;» ξαναρώτησε ο Ρον.

«Δεν ξέρω... Σαν φτερούγισμα μου φαίνεται...» του απάντησε ο Χάρι.

«Βλέπω φως μπροστά... κάτι κινείται...» είπε τότε ο Ρον.

Στο μεταξύ τα τρία παιδιά είχαν φτάσει στο τέλος του μονοπατιού. Ένα φωτισμένο δωμάτιο ανοιγόταν μπροστά τους. Το θολωτό ταβάνι του, πάρα πολύ ψηλό, ήταν γεμάτο από μικρά πουλιά σε ζωηρά χρώματα, που φτερούγιζαν εδώ κι εκεί. Στην απέναντι μεριά του δωματίου φαινόταν μια χοντρή ξύλινη πόρτα.

«Λες να μας επιτεθούν, αν προσπαθήσουμε να περάσουμε;» ρώτησε ο Ρον.

«Πολύ πιθανό», αποκρίθηκε ο Χάρι. «Δε μοιάζουν για άγρια, αλλά αν πέσουν όλα μαζί επάνω μας... Πρέπει, όμως, να το διακινδυνέψουμε... Θα τρέξω πρώτος εγώ...»

Κατόπιν ο Χάρι πήρε μια βαθιά ανάσα, σκέπασε το πρόσωπο του με τα χέρια του και διέσχισε τρέχοντας το δωμάτιο. Περίμενε να νιώσει επάνω του τσιμπήματα από σκληρά ράμφη, αλλά τίποτα δεν έγινε. Έφτασε στην πόρτα, γύρισε το πόμολο, αλλά ήταν κλειδωμένη.

Οι άλλοι δυο πέρασαν κι αυτοί τρέχοντας. Δοκίμασαν κι αυτοί ν' ανοίξουν την πόρτα, αλλά δεν κατάφεραν τίποτα, ούτε καν όταν η Ερμιόνη δοκίμασε το ξόρκι «Αλοχομόρα».

«Και τώρα, τι κάνουμε;» ρώτησε ο Ρον.

«Αυτά τα πουλιά», παρατήρησε η Ερμιόνη. «Δεν μπορεί να είναι εδώ τυχαία...»

Τα τρία παιδιά σήκωσαν το βλέμμα τους κι άρχισαν να παρατηρούν τα ζωηρόχρωμα πουλιά.

«Μα... μα αυτά δεν είναι πουλιά!» φώναξε ξαφνικά ο Χάρι. «Κλειδιά είναι! Κλειδιά με φτερά... Κοιτάξτε τα καλά! Το βλέπετε τώρα; Κι αφού είναι κλειδιά... σημαίνει πως... μας χρειάζονται σκουπόξυλα, για να μπορέσουμε να πετάξουμε κι εμείς και να πιάσουμε το κλειδί που ταιριάζει σ' αυτή την πόρτα!»

«Μα εδώ υπάρχουν χιλιάδες κλειδιά!» παρατήρησε ο Ρον, εξετάζοντας προσεκτικά την κλειδαριά της πόρτας.

«Το κλειδί που μας χρειάζεται, πρέπει να είναι παλιό και μεγάλο», είπε. «Ίσως και ασημένιο, όπως το πόμολο της πόρτας...»

Σε μιαν άκρη του δωματίου, μερικά σκουπόξυλα ήταν ακουμπισμένα στον τοίχο. Κάθε παιδί άρπαξε από ένα κι υψώθηκαν μαζί στον αέρα, ανάμεσα στα πουλιά-κλειδιά. Προσπάθησαν να τα πιάσουν, αλλά τα μαγικά πουλιά-κλειδιά πετούσαν τόσο γρήγορα, που ολοένα τους ξέφευγαν.

Ο Χάρι δεν είχε κερδίσει άδικα τον τίτλο του νεότερου ανιχνευτή ματς κουίντιτς του αιώνα. Είχε αληθινά ταλέντο στο να ξεχωρίζει πράγματα που οι άλλοι δεν έβλεπαν. Μετά από μερικά λεπτά πρόσεξε ένα μεγάλο κι ασημένιο πουλί-κλειδί, του οποίου η μία φτερούγα ήταν τσακισμένη με τέτοιο τρόπο, λες και κάποιος το είχε πιάσει και είχε προσπαθήσει βίαια να το χώσει μέσα στην κλειδαρότρυπα.

«Να το, αυτό εκεί!» φώναξε στους άλλους. «Αυτό το μεγάλο... εκεί πέρα... με τα μπλε φτερά! Είναι τσακισμένα από τη μια πλευρά...»

Ο Ρον πέταξε αμέσως προς το σημείο το οποίο του υπέδειξε ο Χάρι, αλλά είχε τόση ταχύτητα, που χτύπησε στο ταβάνι και παραλίγο να πέσει από το σκουπόξυλό του.

«Πρέπει να το κυκλώσουμε!» φώναξε ο Χάρι, χωρίς να αφήνει από το βλέμμα του το πουλί με το τσακισμένο φτερό. «Ρον, εσύ πλησίασε το από πάνω! Ερμιόνη, εσύ πήγαινε από

κάτω του κι εμπόδισε το να πετάξει χαμηλά... Κι εγώ θα προσπαθήσω να το αρπάξω... Έτοιμοι, τώρα!»

Ο Ρον έκανε βουτιά, η Ερμιόνη πέταξε προς τα πάνω, το πουλί-κλειδί προσπάθησε και τα κατάφερε να τους αποφύγει και τους δύο. Έτσι ο Χάρι είχε την ευκαιρία να πετάξει γρήγορα από πίσω του. Το πουλί-κλειδί κατευθύνθηκε προς τον τοίχο. Ο Χάρι, γρήγορος σαν τον άνεμο, το ακολούθησε και το στρίμωξε κάθετα προς τον τοίχο. Πλησιάζοντας το αργά αργά, το κουκούλωσε με την παλάμη του. Ο Ρον κι η Ερμιόνη ζητωκραύγασαν.

Αμέσως προσγειώθηκαν κι οι τρεις τους κι ο Χάρι έτρεξε προς την πόρτα, με το πουλί-κλειδί να σπαρταρά στο χέρι του. Το έβαλε με δύναμη στην κλειδαριά, το γύρισε βιαστικά κι η πόρτα άνοιξε. Ξάφνου το πουλί-κλειδί βγήκε μόνο του από την κλειδαριά και πέταξε μακριά. Ήταν ακόμη πιο στραπατσαρισμένο απ' ό,τι προηγουμένως.

«Έτοιμοι;» ρώτησε ο Χάρι.

Κι όταν οι άλλοι δυο απάντησαν καταφατικά, άνοιξε διάπλατα την πόρτα.

Το επόμενο δωμάτιο ήταν τόσο σκοτεινό, που δεν έβλεπαν τίποτα. Καθώς όμως έκαναν ένα διστακτικό βήμα μέσα, φως πλημμύρισε απότομα το δωμάτιο, αποκαλύπτοντας ένα απίστευτο θέαμα.

Μια τεράστια σκακιέρα ήταν εκεί, μπροστά τους! Τα μαύρα πιόνια, όλα πολύ ψηλά, έμοιαζαν σαν φτιαγμένα από μαύρη πέτρα. Όσο για τα λευκά στην άλλη μεριά της σκακιέρας... Τα τρία παιδιά ένιωσαν ένα ρίγος να τα διαπερνά. Τα λευκά πιόνια δεν είχαν πρόσωπα!

«Και τώρα τι κάνουμε;» ψιθύρισε ο Χάρι.

«Είναι ολοφάνερο», αποκρίθηκε ο Ρον. «Πρέπει να πάμε απέναντι παίζοντας σκάκι!»

Πίσω από τα λευκά πιόνια, μια πόρτα φαινόταν καθαρά στον τοίχο.

«Μα... πώς;» ρώτησε ανήσυχη η Ερμιόνη.

«Νομίζω...» απάντησε διστακτικά ο Ρον, «πως θα πρέπει να γίνουμε κι εμείς πιόνια...»

Κατόπιν πλησίασε το μαύρο άλογο κι ακούμπησε ελαφρά το χέρι του επάνω του. Αμέσως το άλογο ζωντάνεψε κι άρχισε να χτυπά τις οπλές του κάτω, ενώ ο ιππότης γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος του Ρον.

«Πρέπει να... πρέπει να παίξουμε μαζί σας, για να πάμε απέναντι;» τον ρώτησε ο Ρον.

Το μαύρο άλογο κούνησε καταφατικά το κεφάλι. Ο Ρον γύρισε στους άλλους δυο.

«Αυτό χρειάζεται σκέψη...» τους είπε. «Φαντάζομαι πως... θα πρέπει να πάρουμε τη θέση τριών από τα μαύρα πιόνια...»

Ο Χάρι κι η Ερμιόνη έμεναν σιωπηλοί, κοιτάζοντας τον Ρον, που σκεφτόταν. Μετά από λίγο, εκείνος τους είπε: «Ελπίζω τώρα να μη με παρεξηγήσετε, αλλά... κανείς από τους δυο σας δεν τα καταφέρνει καλά στο σκάκι...»

«Δε σε παρεξηγούμε», βιάστηκε να τον βεβαιώσει ο Χάρι. «Πες μας τι πρέπει να κάνουμε...»

«Τότε εσύ, Χάρι, πάρε τη θέση αυτού του αξιωματικού. Κι εσύ, Ερμιόνη, πήγαινε να σταθείς δίπλα του, στη θέση αυτού του πύργου...» είπε ο Ρον.

«Κι εσύ τι θα κάνεις;» τον ρώτησαν ταυτόχρονα τα δυο παιδιά.

«Εγώ θα γίνω άλογο», αποκρίθηκε ο Ρον.

Τα πιόνια φαίνεται πως παρακολουθούσαν τη συζήτηση των παιδιών, γιατί, ακούγοντας τα, ένας αξιωματικός, ένας πύργος κι ένα άλογο βγήκαν αμέσως από τη σκακιέρα, αφήνοντας τρεις άδειες θέσεις, τις οποίες έπιασαν αντίστοιχα ο Χάρι, η Ερμιόνη και ο Ρον.

«Στο σκάκι», είπε ο Ρον, κοιτάζοντας την απέναντι πλευρά, «τα άσπρα παίζουν πάντα πρώτα. Να...δείτε εκεί!»

Ένα άσπρο πιόνι είχε πάει δύο τετράγωνα μπροστά.

Ο Ρον άρχισε αμέσως να δίνει διαταγές στα μαύρα πιόνια, που πήγαιναν υπάκουα όπου τα έστελνε. Ο Χάρι παρά-

κολουθουσε μ' αγωνία κι ένιωθε τα γόνατα του να τρέμουν. Τι θα γινόταν, αν έχαναν;

«Χάρι!» είπε ξαφνικά ο Ρον. «Πήγαινε τέσσερα τετράγωνα διαγώνια...»

Ο Χάρι υπάκουσε και ξανάρχισε να περιμένει. Το πρώτο σοκ ήρθε, όταν οι αντίπαλοι πήραν το άλλο τους άλογο. Η άσπρη βασίλισσα το έριξε κάτω και μετά το τράβηξε έξω από τη σκακιέρα, αφήνοντας το ακίνητο.

«Έπρεπε να γίνει αυτό», είπε ο Ρον, δείχνοντας όμως ταραγμένος. «Σου δίνει την ευκαιρία να πάρεις αυτόν τον αξιωματικό. Ερμιόνη, εμπρός, πήγαινε!»

Η παρτίδα συνεχιζόταν. Κάθε φορά που κάποιο από τα μαύρα πιόνια χανόταν, η αντίπαλη πλευρά το έβγαζε έξω από τη σκακιέρα. Σύντομα ένας σωρός από ακίνητα μαύρα πιόνια σχηματίστηκε σε μιαν άκρη. Ο Χάρι και η Ερμιόνη κινδύνεψαν δυο φορές. Ο Ρον, κάνοντας τις σωστές κινήσεις, τους έσωσε. Όσο για τον ίδιο τον Ρον, έπαιζε με μαεστρία, μ' αποτέλεσμα να έχει προκαλέσει σχεδόν ισοδύναμες απώλειες στην άσπρη πλευρά.

«Κοντεύουμε να τα καταφέρουμε», μουρμούρισε κάποια στιγμή. «Αφήστε με να σκεφτώ... να σκεφτώ...»

Την ίδια στιγμή η άσπρη βασίλισσα γύρισε προς το μέρος του.

«Ναι...» είπε ψιθυριστά ο Ρον. «Ναι, ναι... αυτός είναι ο μόνος τρόπος... Πρέπει ν' αφήσω να με πάρουν...»

«Όχι!» φώναξαν μαζί η Ερμιόνη και ο Χάρι.

«Έτσι είναι το σκάκι!» τους έκοψε απότομα ο Ρον. «Για να κερδίσεις, πρέπει να κάνεις θυσίες! Θα κάνω λοιπόν ένα βήμα μπροστά κι εκείνη θα με πάρει... Έτσι εσύ, Χάρι, είσαι ελεύθερος να κάνεις ματ στο βασιλιά τους!»

«Μα...» άρχισε να λέει ο Χάρι.

«Θέλεις να σταματήσεις τον Σνέιπ, ναι ή όχι;» τον ρώτησε ο Ρον.

«Βέβαια, Ρον. Αλλά...» του απάντησε ο Χάρι.

«Αν δεν κάνουμε γρήγορα, μπορεί να έχει κιόλας πάρει την πέτρα στα χέρια του!» είπε ο Ρον.

Ο Χάρι έσκυψε το κεφάλι.

«Έτοιμοι;» φώναξε ο Ρον, χλομός αλλά αποφασισμένος. «Λοιπόν, ξεκινάω! Εσείς οι δυο, μόλις κερδίσουμε, φύγετε αμέσως!»

Ο Ρον έκανε ένα βήμα μπροστά. Η άσπρη βασίλισσα όρμησε και τον χτύπησε δυνατά στο κεφάλι με το πέτρινο χέρι της. Εκείνος έπεσε κάτω κι η Ερμιόνη έβγαλε μια κραυγή τρόμου, μένοντας όμως στη θέση της. Η άσπρη βασίλισσα τράβηξε τον αναίσθητο Ρον έξω από τη σκακιέρα.

Με πόδια που έτρεμαν, ο Χάρι πήγε τρία τετράγωνα προς τα αριστερά.

Αμέσως ο άσπρος βασιλιάς έβγαλε το στέμμα από το κεφάλι του και το πέταξε στα πόδια του Χάρι. Τα υπόλοιπα άσπρα πιόνια υποκλίθηκαν και μετά τραβήχτηκαν στο πλάι, αφήνοντας ελεύθερο το δρόμο προς την πόρτα. Με μια τελευταία απελπισμένη ματιά στον Ρον, ο Χάρι κι η Ερμιόνη έτρεξαν προς τα εκεί, την άνοιξαν και βγήκαν σ' έναν άλλο διάδρομο.

«Τι θα γίνει, αν ο Ρον...» άρχισε η Ερμιόνη.

«Δε θα πάθει τίποτα!» τη διέκοψε ο Χάρι, προσπαθώντας μάλλον να πείσει τον εαυτό του παρά την Ερμιόνη. «Τι θα κάνουμε τώρα;»

«Περάσαμε τα μάγια του καθηγητή Σπράουτ, δηλαδή την παγίδα του σατανά...» είπε η Ερμιόνη, αρχίζοντας να μετρά με τα δάχτυλα της... «μετά του Φλίτγουικ... που είχε μαγέψει τα κλειδιά... Τα ζωντανά πιόνια της σκακιέρας θα πρέπει να ήταν τα μάγια της καθηγήτριας ΜακΓκόναγκαλ... Μας μένουν, λοιπόν, ακόμη τα μάγια του Κούιρελ και του Σνέιπ...»

Στο μεταξύ τα δυο παιδιά είχαν διασχίσει το διάδρομο και είχαν σταματήσει μπροστά σε μια ακόμη κλειστή πόρτα.

«Έτοιμοι;» ρώτησε ο Χάρι.

«Ναι...» απάντησε η Ερμιόνη.

Ο Χάρι άνοιξε την πόρτα.

Μια απαίσια μυρωδιά τους τύλιξε αμέσως, μια μυρωδιά τόσο αηδιαστική, που και τα δυο παιδιά τράβηξαν τις ρόμπες τους προς τα πάνω και σκέπασαν τις μύτες τους. Κοιτάζοντας κατόπιν μπροστά, είδαν στο πάτωμα έναν καλλικάντζαρο, ακόμη πιο μεγάλον από αυτόν που είχαν δει στο παρελθόν, αναίσθητον και μ' ένα ματωμένο καρούμπαλο στο κεφάλι του.

«Ευτυχώς που δε χρειάζεται ν' αντιμετωπίσουμε κι αυτόν!» είπε ο Χάρι καθώς περνούσαν προσεκτικά από δίπλα του. «Κάνε γρήγορα, Ερμιόνη, δεν μπορώ ν' ανασάνω...»

Βιαστικά, άνοιξε την επόμενη πόρτα. Κοίταξαν μαζί μέσα, τρέμοντας για το τι θα αντίκριζαν. Όμως δεν είδαν τίποτα το τρομακτικό. Μονάχα ένα τραπέζι με πέντε διαφορετικά μπουκαλάκια στην επιφάνεια του, το ένα δίπλα στο άλλο.

«Τα μάγια του καθηγητή Σνέιπ!» ψιθύρισε ο Χάρι. «Τι θα κάνουμε τώρα;»

Διστακτικά, πέρασαν το κατώφλι. Αμέσως μια δυνατή φωτιά άναψε πίσω τους, στο ύψος της πόρτας που είχαν μόλις διαβεί! Δεν ήταν όμως μια συνηθισμένη φωτιά, γιατί οι φλόγες της ήταν μοβ. Σχεδόν αμέσως, μια δεύτερη φωτιά, αυτή με μαύρες φλόγες, άναψε μπροστά τους. Τώρα ήταν αιχμαλωτισμένοι ανάμεσα σε δυο φωτιές!

«Κοίτα εδώ!» φώναξε η Ερμιόνη, αρπάζοντας μια περγαμηνή σε ρολό που ήταν επάνω στο τραπέζι, κοντά στα μπουκαλάκια. Την ξετύλιξε κι άρχισε να διαβάζει:

Ο κίνδυνος είναι μπροστά σον κι η σωτηρία πίσω σου. Δυο από μας θα σε βοηθήσουν ό,τι κι αν συναντήσεις. Ένα από μας θα σ' αφήσει να πας μπροστά, ενώ ένα άλλο, αν πιεις από το περιεχόμενο του, θα σε πάει πίσω. Δυο από μας περιέχουν μόνο λικέρ από κεράσια, ενώ τρία από μας είναι κρυφοί δολοφόνοι. Πρέπει να διαλέξεις, εκτός κι αν θέλεις να μείνεις εδώ για πάντα. Πα να σε βοηθήσουμε, σου δίνου-

με μερικές συμβουλές. Η πρώτη: όσο πονηρά κι αν κρύβεται το δηλητήριο, εσύ θα το βρεις στ' αριστερά των μπουκαλιών που περιέχουν λικέρ από κεράσια. Η δεύτερη: τα μπουκάλια στην αρχή και στο τέλος της σειράς είναι διαφορετικά, αλλά εσύ, αν θέλεις να προχωρήσεις, κανένα από τα δυο δεν είναι φίλος σου. Η τρίτη: όπως βλέπεις, όλα τα μπουκάλια έχουν διαφορετικό μεταξύ τους μέγεθος, όμως ούτε το πιο μικρό ούτε το πιο μεγάλο κρύβουν μέσα τους το θάνατο. Η τελευταία: το δεύτερο μπουκάλι από αριστερά και το δεύτερο από δεξιά έχουν το ίδιο περιεχόμενο, αν και φαίνονται διαφορετικά σε πρώτη ματιά.

Η Ερμιόνη σταμάτησε να διαβάζει κι έβγαλε ένα βαθύ στεναγμό ανακούφισης. Ο Χάρι την κοίταξε κι είδε ότι χαμογελούσε, κάτι που σ' αυτόν φαινόταν εντελώς τρελό.

«Καταπληκτικό!» είπε η Ερμιόνη. «Αυτό πια δεν είναι μαγεία, είναι λογική! Οι περισσότεροι μεγάλοι μάγοι, όμως, δεν έχουν καθόλου λογική και θα μπορούσαν να μείνουν εδώ επί χρόνια...»

«Αυτό θα πάθουμε και μεις...» παρατήρησε μελαγχολικά ο Χάρι.

«Και βέβαια όχι!» αποκρίθηκε η Ερμιόνη. «Όλα όσα χρειαζόμαστε υπάρχουν σ' αυτό το χαρτί. Έχουμε και λέμε, λοιπόν. Επτά μπουκάλια: τα τρία περιέχουν δηλητήριο, τα δύο λικέρ από κεράσι, το ένα θα μας περάσει από τις μαύρες φλόγες και το άλλο θα μας περάσει από τις μοβ φλόγες...»

«Πώς όμως θα ξέρουμε από ποιο πρέπει να πιούμε;» ρώτησε ο Χάρι.

«Περίμενε μια στιγμή! Πρέπει να σκεφτώ...»

Η Ερμιόνη ξαναδιάβασε το μήνυμα αρκετές φορές. Μετά άρχισε να περπατά πάνω κάτω μπροστά από τα μπουκάλια, μουρμουρίζοντας και δείχνοντας πότε το ένα και πότε το άλλο με το τεντωμένο της δάχτυλο. Στο τέλος χτύπησε δυνατά τα χέρια της από ενθουσιασμό.

«Το βρήκα!» φώναξε. «Το πιο μικρό μπουκάλι θα μας περάσει μέσα από τις μαύρες φλόγες!»

Ο Χάρι έσκυψε και κοίταξε προσεκτικά το περιεχόμενο του πιο μικρού μπουκαλιού.

«Έχει πολύ λίγο μέσα», είπε κατόπιν. «Το πολύ πολύ μια γουλιά. Φτάνει μόνο για έναν από τους δυο μας...»

Τα δυο παιδιά κοιτάχτηκαν σιωπηλά.

«Ποιο μπουκάλι θα μας περάσει από τις μο6 φλόγες;» ρώτησε μετά ο Χάρι.

Η Ερμιόνη του έδειξε ένα στρογγυλό μπουκάλι, το τελευταίο της σειράς.

«Εσύ πιες απ' αυτό!» της είπε αποφασιστικά ο Χάρι. «Όχι, δε θέλω αντιρρήσεις! Αν γυρίσεις πίσω, θα μπορέσεις να σώσεις τον Ρον... Πάρτε δυο σκουπόξυλα από το δωμάτιο με τα φτερωτά κλειδιά... Θα σας βγάλουν γρήγορα από την καταπακτή και θα σας περάσουν μπροστά από τον Λουλούκο... Μετά πηγαίνετε ίσια στις κουκουβάγιες και στείλτε αμέσως τη Χέντβιχ στον Ντάμπλντορ... να του πει ότι τον χρειαζόμαστε! Πρέπει να 'ρθει γρήγορα, γιατί εγώ μπορώ να καθυστερήσω τον Σνέιπ... αλλά όχι για πολύ...»

«Ναι, Χάρι. Αλλά... αν ο Ξέρεις-Ποιος είναι μαζί του;» τον ρώτησε η Ερμιόνη.

«Τότε... μην ξεχνάμε πως μια φορά στάθηκα τυχερός», είπε ο Χάρι δείχνοντας το σημάδι στο μέτωπο του. «Μπορεί να 'χω πάλι τύχη...»

Τα χείλη της Ερμιόνης άρχισαν να τρέμουν και δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια της. Ξαφνικά έπεσε πάνω στον Χάρι και τύλιξε τα μπράτσα της στο λαιμό του.

«Ερμιόνη!»

«Χάρι... είσαι μεγάλος μάγος!»

«Δεν είμαι τόσο καλός όσο εσύ», αποκρίθηκε ντροπαλά ο Χάρι, ενώ τραβιόταν μακριά της.

«Όχι!» επέμεινε εκείνη. «Εγώ είμαι καλή μόνο στα βιβλία! Κι είμαι έξυπνη, το παραδέχομαι... Υπάρχουν, όμως, πολύ

πιο σημαντικά πράγματα στη ζωή... Η πίστη στη φιλία... το θάρρος και... Αχ, Χάρι, δώσε μου το λόγο σου ότι θα προσέχεις!»

«Ναι, ναι», την καθησύχασε εκείνος. «Τώρα, πιες εσύ πρώτη... Είσαι σίγουρη πως κατάλαβες σωστά τα μπουκάλια;»

«Απόλυτα σίγουρη!» αποκρίθηκε η Ερμιόνη.

Και φέρνοντας το στρογγυλό μπουκάλι στα χείλη της, ήπιε μια μεγάλη γουλιά. Κατόπιν ρίγησε ολόκληρη.

«Μήπως είναι δηλητήριο;» ρώτησε μ' αγωνία ο Χάρι.

«Όχι, όχι. Αλλά είναι σαν πάγος...» του απάντησε η Ερμιόνη.

«Φύγε γρήγορα τώρα, προτού περάσει η επίδραση του!» της είπε ο Χάρι.

«Καλή τύχη, Χάρι. Να προσέχεις...»

«Φύγε!» της φώναξε εκείνος.

Η Ερμιόνη γύρισε και προχώρησε προς τις μοβ φλόγες. Πέρασε ανάμεσα τους χωρίς να πάθει τίποτα. Ο Χάρι αναστέναξε μ' ανακούφιση, πήρε το πιο μικρό μπουκαλάκι και γύρισε προς τις μαύρες φλόγες.

«Εμπρός!» πρόσταξε τον εαυτό του κι άδειασε το περιεχόμενο του με μια γουλιά.

Αμέσως ένιωσε όλο του το αίμα να παγώνει. Ακούμπησε το μπουκαλάκι στο τραπέζι κι άρχισε να προχωρεί προς τις μαύρες φλόγες, κρατώντας την αναπνοή του. Είδε τις μαύρες φλόγες να τον κυκλώνουν... αλλά δεν μπορούσε να τις νιώσει... Και λίγες στιγμές αργότερα βρέθηκε στη τελευταία αίθουσα...

Κάποιος ήταν κιόλας εκεί. Δεν ήταν, όμως, ούτε ο Σνέιπ, ούτε ο Βόλντεμορτ!

Ο άνθρωπος με τα δύο πρόσωπα

Ηταν ο καθηγητής Κούιρελ.

«Εσύ!» φώναξε ο Χάρι.

Ο Κούιρελ χαμογέΛασε. Το πρόσωπο του δεν είχε τώρα κανένα νευρικό τικ.

«Εγώ», αποκρίθηκε ατάραχος ο Κούιρελ. «Αναρωτιόμουν αν θα σε συναντούσα εδώ, Πότερ».

«Μα... εγώ νόμιζα πως... ο Σνέιπ...» είπε ο Χάρι.

«Ο Σέβερους;» γέλασε ο Κούιρελ και το γέλιο του δεν είχε τώρα το συνηθισμένο τρεμούλιασμα, αλλά ήταν ψυχρό και γεμάτο αυτοπεποίθηση. «Ναι, σίγουρα όλ' αυτά μοιάζουν με δουλειά του Σέβερους», συνέχισε. «Κι αυτό με βολεύει αφάνταστα, γιατί μπροστά στον Σέβερους, ο οποίος τρέχει εδώ κι εκεί σαν τεράστια νυχτερίδα τρομάζοντας τον κόσμο, ποιος να υποπτευθεί τον κ-κ-καημένο τον κ-κ-καθηγητή Κούιρελ;»

Ο Χάρι δεν μπορούσε να το πιστέψει. Κάτι τέτοιο δεν μπορεί να ήταν αλήθεια!

«Μα... μα... ο Σνέιπ προσπάθησε να με σκοτώσει!» είπε τότε ο Χάρι.

«Όχι, όχι, όχι! *Εγώ* προσπάθησα να σε σκοτώσω, Πότερ! Η φίλη σου, η δεσποινίς Γκρέιντζερ, μ' έριξε κατά Λάθος κάτω, καθώς έτρεχε να βάλει φωτιά στον Σνέιπ σ' εκείνο το ματς του κουίνπτς. Σ' *έχασα* για μια στιγμή από τα μάτια μου

κι έτσι σώθηκες! Ένα λεπτό ακόμη και θα σε είχα ρίξει από το σκουπόξυλό σου. Και θα το είχα καταφέρει, παρόλο που ο Σνέιπ μουρμούριζε ένα αντίθετο ξόρκι, για να σε σώσει!»

«Ο Σνέιπ προσπαθούσε να με σώσει;» ρώτησε όλο έκπληξη ο Χάρι.

«Μα φυσικά!» αποκρίθηκε ο Κούιρελ. «Γιατί, άλλωστε, ζήτησε να είναι διαιτητής στο επόμενο ματς όπου θα έπαιζες εσύ; Ήθελε να είναι σίγουρος πως εγώ δε θα έκανα πάλι το ίδιο κόλπο... Λίγο αστείο, βέβαια, αφού ο κόπος του πήγε χαμένος: ο Ντάμπλντορ με κοιτούσε συνέχεια και δεν μπόρεσα να κάνω τίποτα. Όλοι οι άλλοι καθηγητές νόμιζαν πως ο Σνέιπ προσπαθούσε να κρατήσει το Γκρίφιντορ μακριά από τη νίκη... Είναι αλήθεια πως τα 'χει καταφέρει να τον αντιπαθούν όλοι... Κι όλος αυτός ο κόπος για χατίρι σου θα πάει τελικά χαμένος, αφού θα σε σκοτώσω απόψε...»

Μ' αυτά τα λόγια, ο Κούιρελ τέντωσε το δεξιό του χέρι προς το μέρος του Χάρι. Αμέσως χοντρά σχοινιά πετάχτηκαν από τις άκρες των δακτύλων του και τυλίχτηκαν σφιχτά γύρω από το Χάρι.

«Είσαι πολύ περίεργος και δεν πρέπει να ζήσεις άλλο, Πότερ!» του είπε κατόπιν. «Έτσι όπως τριγύριζες κρυφά στο σχολείο εκείνο το βράδυ του Χάλοουιν... μπορεί να με πετύχαινες, όταν πήγα να δω τι φυλάει τη φιλοσοφική λίθο...»

«Δηλαδή», ρώτησε αυθόρμητα ο Χάρι, «εσύ άφησες τον καλλικάντζαρο να μπει μέσα;»

«Βέβαια! Έχω μεγάλο ταλέντο με τους καλλικάντζαρους... Θα πρέπει να είδες τι έκανα σ' εκείνον στο διπλανό δωμάτιο... Η ατυχία μου ήταν πως ενώ όλοι οι άλλοι έτρεχαν εδώ κι εκεί ψάχνοντας να τον βρουν, ο Σνέιπ, που με υποπτευόταν από καιρό, πήγε ίσια στον τρίτο όροφο για να μ' εμποδίσει να πλησιάσω. Έτσι, όχι μόνο γλίτωσες από τον καλλικάντζαρο μου, αλλά κι ο Σνέιπ από το τρικέφαλο σκυλί! Τώρα όμως, Πότερ, θέλω να καθίσεις ήσυχα, γιατί πρέπει να εξετάσω αυτόν τον καταπληκτικό καθρέφτη...»

Μόνον τότε ο Χάρι πρόσεξε ότι υπήρχε κάτι πίσω ακριβώς από τον Κούιρελ. Αυτό το κάτι ήταν... ο καθρέφτης του Έριζεντ!

«Αυτός ο καθρέφτης είναι το κλειδί για την ανακάλυψη της πέτρας», μουρμούρισε ο Κούιρελ, ενώ χτυπούσε με τα δάχτυλα του γύρω γύρω το πλαίσιο του. «Ευτυχώς που ο Ντάμπλντορ είναι τώρα στο Λονδίνο... Κι ώσπου να γυρίσει, εγώ θα βρίσκομαι πολύ μακριά...»

Όση ώρα ο Κούιρελ μιλούσε, ο Χάρι επεξεργαζόταν μια ιδέα στο μυαλό του: να πιάσει την κουβέντα στον Κούιρελ, αποσπώντας του έτσι την προσοχή από τον καθρέφτη.

«Σε είδα μαζί με τον Σνέιπ στο δάσος...» άρχισε ο Χάρι, λέγοντας το πρώτο πράγμα που του ήρθε στο μυαλό.

«Ναι, ναι», απάντησε αφηρημένα ο Κούιρελ, πηγαίνοντας για να δει το πίσω μέρος του καθρέφτη. «Τα είχε καταλάβει σχεδόν όλα τότε και προσπαθούσε να μάθει πόσο είχαν προχωρήσει τα σχέδια μου... Από την αρχή με υποψιαζόταν και προσπάθησε να με φοβίσει... λες και θα το κατάφερνε, αφού εγώ είχα τον Βόλντεμορτ στο πλευρό μου...»

Ο Κούιρελ γύρισε, στάθηκε πάλι μπροστά στον καθρέφτη και κοίταξε με λαχτάρα μέσα του.

«Βλέπω τη φιλοσοφική λίθο...» μουρμούρισε. «Και την προσφέρω στον κύριο μου... Αλλά πού βρίσκεται τώρα;»

Σιωπηλά, ο Χάρι άρχισε να παλεύει με τα σχοινιά που τον έδεναν, αλλά δεν μπορούσε να τα χαλαρώσει ούτε λίγο. Μετά έκανε άλλη μια προσπάθεια να τραβήξει την προσοχή του Κούιρελ.

«Μα... ο Σνέιπ έδειχνε από την αρχή να με μισεί...» είπε ο Χάρι.

«Ναι, σε μισεί!» τον βεβαίωσε αδιάφορα ο Κούιρελ. «Και πολύ μάλιστα! Δεν έμαθες ποτέ το γιατί; Ήταν εδώ, στο "Χόγκουαρτς"... στην ίδια τάξη με τον πατέρα σου... κι αντιπαθούσαν ο ένας τον άλλον! Αλλά δεν ήθελε ποτέ το θάνατο σου...»

«Μα πριν από λίγες μέρες σ' άκουσα να κλαις...» συνέχισε ο Χάρι. «Νόμισα πως ο Σνέιπ σ' απειλούσε...»

Για πρώτη φορά, μια έκφραση φόβου φάνηκε στο πρόσωπο του Κούιρελ.

«Καμιά φορά», είπε, «δυσκολεύομαι να καταλάβω τις οδηγίες του κυρίου μου... Εκείνος είναι ένας παντοδύναμος μάγος... κι εγώ ένας αδύναμος...»

«Δηλαδή», ρώτησε ο Χάρι, «ήταν στην τάξη μαζί σου; Ο κύριος σου, θέλω να πω...»

«Είναι μαζί μου όπου πηγαίνω», αποκρίθηκε απλά ο Κούιρελ. «Τον γνώρισα όταν γύριζα τον κόσμο... Ένας ανόητος νεαρός ήμουν τότε, με το κεφάλι μου γεμάτο γελοίες ιδέες για το καλό και το κακό. Ο κύριος μου, ο Βόλντεμορτ, μου έδειξε τα λάθη μου. Δεν υπάρχει καλό και κακό! Υπάρχει μονάχα η δύναμη κι αυτοί που δεν μπορούν να την κατανοήσουν, δηλαδή οι δειλοί. Από τότε τον υπηρετώ πιστά, αν και τον έχω απογοητεύσει πολλές φορές. Υποχρεώθηκε συχνά να είναι πολύ αυστηρός μαζί μου...» 0 Κούιρελ ρίγησε από τρόμο. «Ο κύριος μου δε συγχωρεί εύκολα τα λάθη», συνέχισε. «Όταν δεν τα κατάφερα να κλέψω την πέτρα από την τράπεζα Γκρίνγκοτς, δυσαρεστήθηκε πολύ μαζί μου. Με τιμώρησε... Και μετά αποφάσισε πως έπρεπε να με προσέχει συνέχεια...»

Η φωνή του Κούιρελ έσβησε. Ο Χάρι θυμήθηκε τη φορά που είχε πάει μαζί με τον Χάγκριντ στη Διαγώνιο Αλέα. Ο Κούιρελ ήταν εκεί και μάλιστα του είχε σφίξει το χέρι με θαυμασμό, μέσα στο «Ραγισμένο Τσουκάλι»! Πώς ήταν τόσο ηλίθιος και δεν τον είχε αναγνωρίσει;

Στο μεταξύ ο Κούιρελ συνέχιζε να κοιτάζει εξεταστικά τον καθρέφτη του Έριζεντ.

«Δεν καταλαβαίνω», μουρμούρισε. «Μπορεί η πέτρα να είναι μέσα στον καθρέφτη; Μήπως πρέπει να τον σπάσω;»

Το μυαλό του Χάρι δούλευε τώρα σαν τρελό. Αυτό που θέλω περισσότερο απ' όλα, σκέφτηκε, είναι να βρω τη φίλο-

σοφική λίθο πριν απ' τον Κούιρελ. Αν, λοιπόν, κοιτάξω τώρα στον καθρέφτη, θα δω τον εαυτό μου να τη βρίσκει... δηλαδή θα δω να πραγματοποιείται η μεγαλύτερη επιθυμία μου. Άρα θα ξέρω πού είναι κρυμμένη! Πώς όμως να κοιτάξω χωρίς να με καταλάβει ο Κούιρελ;

Μετά προσπάθησε να πάει λίγο προς τ' αριστερά, για να κοιτάξει στον καθρέφτη τουλάχιστον από την άκρη, αλλά τα σχοινιά με τα οποία ήταν δεμένος, δεν επέτρεπαν καμιά κίνηση. Κι όπως προσπαθούσε να μετακινηθεί, έχασε την ισορροπία του κι έπεσε κάτω. Ο Κούιρελ δεν του έδωσε καμιά σημασία και συνέχισε να μιλά στον εαυτό του.

«Τι κάνει αυτός ο καθρέφτης;» αναρωτήθηκε. «Τι δείχνει; Βοήθησε με, κύριε!...»

Με φρίκη, ο Χάρι άκουσε μια φωνή ν' απαντά. Κι αυτή η φωνή έμοιαζε να βγαίνει από τον ίδιο τον Κούιρελ! «Χρησιμοποίησε το αγόρι», είπε η φωνή. «Χρησιμοποίησε το αγόρι...»

Ο Κούιρελ γύρισε αμέσως προς τον Χάρι.

«Εσύ, Πότερ!» είπε. «Έλα δω...»

Μετά χτύπησε με δύναμη τα χέρια του και τα σχοινιά που έδεναν τον Χάρι λύθηκαν. Ο Χάρι σηκώθηκε αργά όρθιος.

«Έλα δω!» επανέλαβε ανυπόμονα ο Κούιρελ. «Κοίταξε στον καθρέφτη και πες μου τι βλέπεις!»

Όσο πιο αργά μπορούσε, ο Χάρι προχώρησε προς το μέρος του. Πρέπει να πω ψέματα! σκέφτηκε μ' απελπισία. Πρέπει να κοιτάξω στον καθρέφτη και να πω ψέματα γι' αυτό που βλέπω. Αυτό πρέπει να κάνω!

Στεκόταν τώρα μπροστά στον καθρέφτη. Ο Κούιρελ ήρθε και στάθηκε πίσω του. Ο Χάρι ένιωσε πάλι αυτή την παράξενη μυρωδιά, που έβγαινε από το τουρμπάνι. Μετά ο Χάρι έκλεισε τα μάτια του, πήρε βαθιά ανάσα και τα ξανάνοιξε.

Είδε αμέσως την εικόνα του. Έδειχνε χλομός και τρομαγμένος στην αρχή. Σχεδόν αμέσως, η εικόνα του του χαμογέλασε. Στη συνέχεια η εικόνα του έβαλε το ένα χέρι στην τσέ-

πη και τράβηξε απ' αυτή μια κατακόκκινη και γυαλιστερή πέτρα. Μετά η εικόνα του έκλεισε το μάτι και ξανάβαλε την πέτρα στην τσέπη του. Και, την ίδια στιγμή, ο Χάρι ένιωσε κάτι βαρύ να πέφτει στη δική του, αληθινή τσέπη. Με κάποιον τρόπο... όσο απίστευτο κι αν του φαινόταν... είχε τώρα τη φιλοσοφική λίθο στην κατοχή του!

«Λοιπόν;» είπε ανυπόμονα ο Κούιρελ. «Τι βλέπεις;»

Ο Χάρι μάζεψε όλο του το κουράγιο.

«Βλέπω τον εαυτό μου να σφίγγει το χέρι του Ντάμπλντορ...» αποκρίθηκε. «Γιατί... γιατί κέρδισα το πρωτάθλημα για λογαριασμό του Γκρίφιντορ...»

Ο Κούιρελ ξεστόμισε δυνατά μια Βαριά, μαγική βλαστήμια.

«Φύγε από τη μέση», είπε κατόπιν στον Χάρι. «Θέλω να κοιτάξω πάλι...»

Καθώς ο Χάρι παραμέριζε, ένιωσε το βάρος της πέτρας στην τσέπη του. Μήπως ήταν ώρα να το βάλει στα πόδια;

Δεν είχε, όμως, προλάβει να κάνει περισσότερα από δυο βήματα, όταν μια τσιριχτή φωνή μίλησε· μια φωνή η οποία έβγαινε από το στόμα του Κούιρελ χωρίς εκείνος να κουνάει τα χείλη του!

«Ψέματα...» έλεγε η φωνή. «Σου λέει ψέματα...»

«Πότερ, έλα δω!» φώναξε αμέσως ο Κούιρελ. «Και πες μου τώρα την αλήθεια. Τι είδες στον καθρέφτη;»

Η τσιριχτή φωνή ακούστηκε πάλι. «Θα του μιλήσω εγώ... Πρόσωπο με πρόσωπο...»

«Κύριε μου, δεν είστε ακόμη αρκετά δυνατός...» τον συμβούλεψε ο Κούιρελ.

«Έχω αρκετή δύναμη γι' αυτό...»

Ο Χάρι ένιωθε λες και μια παγίδα τον είχε τυλίξει πάλι και τον κρατούσε εντελώς ακίνητο. Τρομαγμένος, είδε τον Κούιρελ να σηκώνει τα χέρια και ν' αρχίζει να ξετυλίγει το τουρμπάνι του. Μα τι σήμαινε αυτό; Ο Κούιρελ ξετύλιξε ολόκληρο το τουρμπάνι και το άφησε να πέσει στο πάτωμα. Το κε-

φάλι του Κούιρελ έμοιαζε τώρα απροσδόκητα μικρό. Κάνοντας μια αργή στροφή, ο Κούιρελ γύρισε την πλάτη του προς τη μεριά του Χάρι.

Κάτω από άλλες συνθήκες, ο Χάρι θα ούρλιαζε από τρόμο. Τώρα είχε κυριολεκτικά παγώσει στη θέση του. Γιατί εκεί όπου κανονικά θα έπρεπε να βρισκόταν το πίσω μέρος του κεφαλιού του Κούιρελ, υπήρχε ένα δεύτερο πρόσωπο, το πιο φρικτό πρόσωπο που είχε δει ποτέ στη ζωή του! Ένα πρόσωπο κατάχλομο, με γουρλωτά κόκκινα μάτια και σχισμές αντί για ρουθούνια, όπως αυτές του φιδιού.

«Χάρι Πότερ...» ψιθύρισε το φρικτό πρόσωπο.

Ο Χάρι προσπάθησε να κάνει ένα βήμα πίσω, αλλά τα πόδια του δεν τον υπάκουσαν.

«Βλέπεις πώς κατάντησα;» συνέχισε το πρόσωπο. «Μόνο σκιά και ατμός είμαι... Έχω σχήμα μόνον όταν μπορώ να μοιραστώ το σώμα κάποιου άλλου... και υπάρχουν πάντα μερικοί πρόθυμοι να μ' αφήσουν να μπω στις καρδιές και στο μυαλό τους... Το αίμα των μονόκερων μου έδωσε δύναμη αυτές τις τελευταίες εβδομάδες... Ήταν ο πιστός μου Κούιρελ, που τον είδες να το πίνει για λογαριασμό μου στο δάσος... Μόνον όταν αποκτήσω το ελιξήριο της ζωής, θα μπορέσω να φτιάξω ένα δικό μου σώμα... Και τώρα, δώσε μου την πέτρα που είναι στην τσέπη σου!»

Ώστε, λοιπόν, ήξερε... Αμέσως οι τεντωμένοι μύες του Χάρι χαλάρωσαν και μπόρεσε να κάνει ένα βήμα προς τα πίσω.

«Μην είσαι χαζός!» ούρλιαξε αμέσως το πρόσωπο. «Σώσε καλύτερα τη ζωή σου κι έλα με το μέρος μου... Αλλιώς θα 'χεις κι εσύ την ίδια τύχη με τους γονείς σου! Πέθαναν ζητώντας μου οίκτο, αλλά...»

«Ψεύτη!» φώναξε δυνατά ο Χάρι κι έκανε άλλο ένα βήμα πίσω.

Ο Κούιρελ άρχισε κι αυτός να περπατά με την όπισθεν, έτσι που ο Βόλντεμορτ να μπορεί να βλέπει τον Χάρι. Το φρικτό του πρόσωπο χαμογελούσε τώρα σατανικά.

«Πόσο συγκινητικό!...» είπε ειρωνικά. «Πάντα εκτιμούσα το θάρρος... Ναι, μικρέ, οι γονείς σου ήταν θαρραλέοι... Πρώτα σκότωσα τον πατέρα σου, αφού πάλεψε σκληρά μαζί μου. Η μητέρα σου, όμως, δε χρειαζόταν να πεθάνει. Ήθελε να σε προστατέψει και... Δώσε μου τώρα την πέτρα, αν δε θέλεις ν' αποδειχτεί μάταιος ο θάνατος της...»

«Ποτέ!» φώναξε ο Χάρι κι έκανε ένα πήδημα προς τη φλεγόμενη πόρτα. Ο Βόλντεμορτ φώναξε «Πιάσ' τον!»

Την άλλη στιγμή ο Χάρι ένιωσε το χέρι του Κούιρελ στο μπράτσο του. Αμέσως ένιωσε έναν τρομερό πόνο στο κεφάλι του, εκεί ακριβώς όπου είχε το σημάδι. Νόμισε πως το κεφάλι του θα κοβόταν στα δύο, αλλά συνέχισε να παλεύει με όλη του τη δύναμη και... ξαφνικά... ο Κούιρελ του άφησε το μπράτσο. Ο πόνος στο μέτωπο του λιγόστεψε μονομιάς. Ζαλισμένος ακόμη, κοίταξε γύρω του για να δει πού βρισκόταν ο εχθρός του. Κι είδε τον Κούιρελ λίγο πιο πέρα, διπλωμένο στα δύο από τον πόνο, να κοιτά τα δάχτυλα του, που τσουρουφλίζονταν μπροστά στα μάτια του.

«Πιάσ' τον! Πιάσ' τον!» ούρλιαξε πάλι ο Βόλντεμορτ.

Ο Κούιρελ όρμησε πάλι επάνω στον Χάρι. Τον έσπρωξε με δύναμη, τον έριξε κάτω κι έπεσε ολόκληρος από πάνω του, σφίγγοντας και τα δυο του χέρια γύρω από το λαιμό του Χάρι. Ο πόνος στο μέτωπο του Χάρι ξαναγύρισε, σχεδόν τυφλώνοντας τον... Παρ' όλ' αυτά, άκουγε καθαρά τον Κούιρελ να ουρλιάζει από πόνο...

«Κύριε, δεν μπορώ να τον κρατήσω...» τον άκουσε να φωνάζει. «Τα χέρια μου... τα χέρια μου...»

Κι ενώ ο Κούιρελ συνέχιζε να κρατά με το βάρος του ακίνητον τον Χάρι στο πάτωμα, τραβάει ξαφνικά τα χέρια του από το λαιμό του Χάρι και τα φέρνει κοντά στο πρόσωπο του. Τα χέρια του Κούιρελ ήταν αληθινά καμένα, κόκκινα σε μερικά σημεία και κατάμαυρα σ' άλλα...

«Τότε σκότωσε τον, βλάκα!» ούρλιαξε ο Βόλντεμορτ. «Σκότωσέ τον! Τελείωνε!...»

Ο Κούιρελ σήκωσε με δυσκολία ψηλά το ένα από τα δυο καμένα χέρια του, για να τον καταραστεί με μια θανάσιμη κατάρα. Σαν από ένστικτο, ο Χάρι άπλωσε το δικό του χέρι κι άρπαξε τον Κούιρελ από το πρόσωπο.

«Αααα!» ούρλιαξε ο Κούιρελ και γλίστρησε από πάνω του, ενώ τώρα και το πρόσωπο του είχε αρχίσει να τσουρουφλίζεται.

Τότε ο Χάρι κατάλαβε. Ήταν το δικό του άγγιγμα που έκανε τον Κούιρελ να καίγεται! Και το μόνο που χρειαζόταν, ήταν να συνεχίσει να τον κρατά σφιχτά από το πρόσωπο, για να μην ξεστομίσει την κατάρα του.

Αναθαρρεμένος, ο Χάρι πετάχτηκε όρθιος, άρπαξε το μπράτσο του Κούιρελ και το έσφιξε μ' όλη του τη δύναμη. Ο Κούιρελ ούρλιαξε από πόνο και προσπάθησε να τον ρίξει κάτω... Ο πόνος στο μέτωπο του Χάρι δυνάμωσε πάλι... Δεν μπορούσε να δει καλά... Άκουγε μόνο τα ουρλιαχτά πόνου του Κούιρελ... και τη φωνή του Βόλντεμορτ που έλεγε «Σκότωσέ τον! Σκότωσέ τον!»...

Και μετά άλλες φωνές... ίσως να ήταν μέσα στο κεφάλι του... φωνές που έλεγαν «Χάρι! Χάρι!»

Ξαφνικά ένιωσε το μπράτσο του Κούιρελ να ελευθερώνεται με δύναμη απ' τα χέρια του... Σκέφτηκε πως όλα πια είχαν χαθεί... κι ένιωσε να πέφτει μέσα σε πυκνό σκοτάδι... κάτω... κάτω... όλο και πιο κάτω...

Κάτι χρυσό γυάλιζε πάνω από το κεφάλι του. Η χρυσή μπάλα του κουίντιτς! Ο Χάρι προσπάθησε να την αρπάξει, αλλά τα μπράτσα του ήταν πολύ βαριά...

Ο Χάρι ανοιγόκλείσε μερικές φορές τα μάτια. Αυτό που έλαμπε από πάνω του δεν ήταν η χρυσή, αλλά ένα ζευγάρι γυαλιά... Τι παράξενο! Ανοιγόκλεισε πάλι τα μάτια του κι η χαμογελαστή μορφή του Ντάμπλντορ εμφανίστηκε μπροστά του.

«Καλησπέρα, Χάρι», του είπε.

Ο Χάρι τον κοίταξε μ' απορία. Τι ήθελε εδώ ο διευθυντής του «Χόγκουαρτς»; Μετά θυμήθηκε. «Κύριε!» φώναξε. «Η πέτρα! Ο Κούιρελ ήταν! Και την έχει τώρα! Γρήγορα, κύριε! Πρέπει να...»

«Ηρέμησε, μικρέ μου. Έχουν γίνει αρκετά που δεν ξέρεις», τον καθησύχασε ο Ντάμπλντορ. «Ο Κούιρελ δεν έχει τη φιλοσοφική λίθο!»

«Τότε ποιος την έχει;» ρώτησε μ' αγωνία ο Χάρι. «Γιατί εγώ...»

«Χάρι, ηρέμησε, σε παρακαλώ. Αλλιώς η κυρία Πόμφρι θα με διώξει από δω...»

Ο Χάρι ξεροκατάπιε και κοίταξε γύρω του. Θα πρέπει να Βρισκόταν στο νοσοκομείο του «Χόγκουαρτς», γιατί ήταν ξαπλωμένος σ' ένα στενό κρεβάτι με λευκά σεντόνια, ενώ στο μικρό τραπεζάκι δίπλα του ήταν αφημένα ένα σωρό γλυκά.

«Δώρα από τους φίλους και τους θαυμαστές σου», του εξήγησε ο Ντάμπλντορ. «Όσα έγιναν στα υπόγεια του κάστρου ανάμεσα σε σένα και τον Κούιρελ, παραμένουν μυστικό- κοινό μυστικό, δηλαδή όλο το σχολείο τα ξέρει. Νομίζω πως οι δυο δίδυμοι φίλοι σου, ο Φρεντ κι ο Τζορτζ Ουέσλι, προσπάθησαν να σου στείλουν ένα καπάκι τουαλέτας, με την εντύπωση ότι θα σε διασκέδαζε. Η κυρία Πόμφρι, όμως, δεν έχει καθόλου χιούμορ και το πέταξε στα σκουπίδια...»

«Πόσο καιρό βρίσκομαι εδώ;» ρώτησε διστακτικά ο Χάρι.

«Τρεις μέρες. Ο Ρον Ουέσλι κι η Ερμιόνη Γκρέιντζερ θα χαρούν πολύ που συνήλθες, γιατί ανησυχούσαν πολύ για σένα».

«Ναι, κύριε. Αλλά η πέτρα...»

«Βλέπω πως είσαι επίμονος», τον έκοψε ο Ντάμπλντορ. «Πολύ καλά, λοιπόν, θα μιλήσουμε για την πέτρα. Ο καθηγητής Κούιρελ δεν κατάφερε να σου την πάρει, γιατί εγώ έφτασα έγκαιρα και τον εμπόδισα. Αν και πρέπει να πω πως τα κατάφερνες μια χαρά και μόνος σου...»

«Φτάσατε έγκαιρα;» ρώτησε ο Χάρι. «Δηλαδή πήρατε την κουκουβάγια που έστειλε η Ερμιόνη;»

«Τη συνάντησα στα μισά του δρόμου, καθώς γύριζα. Βλέπεις, μόλις έφτασα στο Λονδίνο, κατάλαβα πως με είχαν παραπλανήσει. Και γύρισα ακριβώς τη στιγμή που έπρεπε, για να τραβήξω τον Κούιρελ από πάνω σου. Για μια στιγμή, μάλιστα, φοβήθηκα πως δε θα προλάβαινα...»

«Στο παραπέντε...» παραδέχθηκε ο Χάρι. «Δε θα μπορούσα να τον κρατήσω άλλο μακριά από την πέτρα, αν...»

«Όχι από την πέτρα, μικρέ. Από σένα!» τον διόρθωσε ο Ντάμπλντορ. «Βλέπεις, η προσπάθεια που έκανες, ήταν τόσο μεγάλη, που παραλίγο να σε σκοτώσει. Για μια στιγμή μάλιστα —ω, τι φοβερή στιγμή!— φοβήθηκα πως αυτό ακριβώς είχε συμβεί... Όσο για τη φιλοσοφική λίθο, την καταστρέψαμε».

«Την καταστρέψατε;» ρώτησε ο Χάρι, μην μπορώντας να πιστέψει στ' αφτιά του. «Μα τότε ο φίλος σας... ο Νίκολας Φλαμέλ...»

«Α, ώστε ξέρεις για τον Νίκολας;» ρώτησε ενθουσιασμένος ο Ντάμπλντορ. «Βλέπω, λοιπόν, πως τα κατάφερες μια χαρά... Ο Νίκολας κι εγώ κουβεντιάσαμε και συμφωνήσαμε πως είναι καλύτερο να καταστραφεί...»

«Αυτό, όμως, σημαίνει πως εκείνος κι η γυναίκα του θα πεθάνουν, έτσι;»

«Έχουν αρκετό ελιξήριο για να τακτοποιήσουν πρώτα όλες τις υποθέσεις τους. Και μετά, ναι, θα πεθάνουν...» απάντησε ο Ντάμπλντορ χαμογελώντας, καθώς παρακολουθούσε την έκπληξη που ζωγραφιζόταν στο πρόσωπο του Χάρι.

«Σε κάποιον τόσο νέον όσο εσύ», συνέχισε ο Ντάμπλντορ, «αυτό φαίνεται αδιανόητο. Για τον Νίκολας όμως και την Πετρονέλα, ο θάνατος είναι σαν να ξαπλώνουν να κοιμηθούν μετά από μια πολύ κουραστική μέρα... Έπειτα, για ένα ισορροπημένο μυαλό, ο θάνατος δεν είναι παρά η

επόμενη μεγάλη περιπέτεια... Βλέπεις, Χάρι, αυτή η πέτρα δεν ήταν και τόσο θαυμάσιο πράγμα. Ναι, μπορούσε να σου προσφέρει όση ζωή και όσα χρήματα ήθελες, δηλαδή τα δυο πράγματα που θα διάλεγαν σχεδόν όλοι οι άνθρωποι! Το πρόβλημα, όμως, είναι πως οι άνθρωποι έχουν συχνά το ελάττωμα να διαλέγουν το χειρότερο γι' αυτούς».

Ο Χάρι δεν ήξερε τι να πει. Ο Ντάμπλντορ περίμενε, σιγοσφυρίζοντας και κοιτάζοντας το ταβάνι.

«Κύριε...» είπε σε λίγο διστακτικά ο Χάρι. «Σκέφθηκα πως... ακόμη κι αν η πέτρα δεν υπάρχει πια, ο Βολ... θέλω να πω ο Ξέρεις-Ποιος...»

«Λέγε τον Βόλντεμορτ, Χάρι», τον διέκοψε ο Ντάμπλντορ. «Πάντα να λες τα πράγματα με τ' όνομα τους, γιατί αν δεν τολμάς να προφέρεις κάτι με τ' όνομα του, ο φόβος σου γι' αυτό μεγαλώνει!»

«Μάλιστα, κύριε. Θέλω να πω, λοιπόν, πως ο Βόλντεμορτ θα δοκιμάσει άλλους τρόπους, για να γίνει δυνατός και να ξαναγυρίσει. Γιατί δεν εξαφανίστηκε, έτσι δεν είναι;»

«Όχι, Χάρι, δεν εξαφανίστηκε. Βρίσκεται κάπου εκεί έξω... ψάχνοντας ίσως για κάποιο άλλο σώμα να τον φιλοξενήσει... Τον Κούιρελ, όμως, τον άφησε να πεθάνει. Είναι φοβερό. Είτε για οπαδό του πρόκειται, είτε για εχθρό του, δε δείχνει κανένα οίκτο. Εσύ, Χάρι, μπορεί μόνο να καθυστέρησες την επιστροφή του... Αργότερα, κάποιος άλλος μπορεί να κάνει το ίδιο... Κι αν αρκετοί τον καθυστερήσουν, ο Βόλντεμορτ μπορεί να μην ξαναγυρίσει ποτέ!»

Ο Χάρι άρχισε να κουνάει το κεφάλι του καταφατικά, σταμάτησε όμως αμέσως, γιατί πονούσε.

«Κύριε», είπε κατόπιν, «υπάρχουν και μερικά άλλα πράγματα που θέλω να μάθω... Αν, δηλαδή, μπορείτε να μου πείτε την αλήθεια...»

«Η αλήθεια!» είπε ο Ντάμπλντορ αναστενάζοντας, «είναι ένα όμορφο αλλά και συνάμα τρομερό πράγμα. Γι' αυτό πρέπει ν' αντιμετωπίζεται με προσοχή. Πάντως είμαι πρόθυ-

μος ν' απαντήσω στις ερωτήσεις σου, εκτός κι αν υπάρχει κάποιος πολύ σοβαρός Λόγος για να μην το κάνω... Πάντως σου υπόσχομαι να μη σου πω ψέματα...»

«Ο Βόλντεμορτ», άρχισε διστακτικά ο Χάρι, «είπε ότι σκότωσε τη μητέρα μου μόνο και μόνο επειδή προσπάθησε να τον εμποδίσει να σκοτώσει εμένα. Γιατί, όμως, ήθελε να με σκοτώσει; Τότε δεν ήμουν παρά ένα μωρό...»

Ο Ντάμπλντορ αναστέναξε πολύ βαθιά.

«Τι κρίμα!» είπε. «Το πρώτο πράγμα που με ρωτάς, δεν μπορώ δυστυχώς να το απαντήσω. Όχι τώρα, όχι σήμερα δηλαδή... Κάποτε θα μάθεις... Για την ώρα, καλύτερα να το ξεχάσεις, Χάρι. Το ξέρω πως δε σ' αρέσει αυτό, αλλά όταν θα είσαι μεγαλύτερος... και έτοιμος... θα το καταλάβεις μόνος σου».

Από τον τόνο της φωνής του και μόνο, ο Χάρι ήταν σίγουρος πως δεν είχε νόημα να επιμείνει.

«Γιατί όμως ο Κούιρελ καιγόταν κάθε φορά που με άγγιζε;» ρώτησε κατόπιν.

«Η μητέρα σου πέθανε για να σε σώσει, Χάρι», αποκρίθηκε ο Ντάμπλντορ. «Κι αν υπάρχει ένα πράγμα που ο Βόλντεμορτ δεν καταλαβαίνει, αυτό είναι η αγάπη. ΓΓ αυτό και δεν κατάλαβε ποτέ πως μια αγάπη τόσο δυνατή, όσο αυτή της μητέρας σου για σένα, πάντα αφήνει το σημάδι της. Δεν είναι κάτι που φαίνεται... αλλά όποιος έχει αγαπηθεί τόσο πολύ, ακόμη κι αν το πρόσωπο που τον αγάπησε δεν υπάρχει πια, έχει γύρω του μια αόρατη προστασία για πάντα. Αυτή η προστασία υπάρχει στο δέρμα σου, Χάρι. Γι' αυτό ο Κούιρελ, ο οποίος μοιραζόταν το μίσος, την πλεονεξία, τη φιλοδοξία, ακόμη και την ίδια του την ψυχή με τον Βόλντεμορτ, δεν μπορούσε να σ' αγγίξει... Το ν' αγγίξει ένα άτομο σημαδεμένο από αγάπη, όπως εσύ, σήμαινε γι' αυτόν θάνατο».

Τελειώνοντας τη φράση του, ο Ντάμπλντορ γύρισε το κεφάλι του κι άρχισε να κοιτάζει ένα πουλί που είχε καθίσει

στο περβάζι του παραθύρου. Αυτό έδωσε την ευκαιρία στον Χάρι να στεγνώσει τα δακρυσμένα μάτια του με την άκρη του σεντονιού του. Κι όταν ήταν σίγουρος πως η φωνή του θα ακουγόταν και πάλι σταθερή, ξαναρώτησε: «Και τον αόρατο μανδύα, κύριε, ποιος μου τον έστειλε;»

«Εεε... Ο πατέρας σου τον είχε αφήσει στα χέρια μου και... σκέφτηκα πως μπορεί να σου άρεσε», αποκρίθηκε ο Ντάμπλντορ με πονηρό χαμόγελο. «Πολύ χρήσιμο αντικείμενο... Ο πατέρας σου τον χρησιμοποιούσε για να κατεβαίνει κρυφά στις κουζίνες και να κλέβει φαγητά, όταν ήταν μαθητής εδώ».

«Και είναι και κάτι άλλο, κύριε...»

«Λέγε, Χάρι».

«Ο Κούιρελ είπε πως ο Σνέιπ...»

«Ο καθηγητής Σνέιπ, Χάρι», τον διόρθωσε ο Ντάμπλντορ.

«Ναι, αυτός... Ο Κούιρελ είπε πως με μισεί επειδή μισούσε και τον πατέρα μου. Είναι αλήθεια αυτό;»

«Ναι. Αντιπαθούσαν πολύ ο ένας τον άλλον, αυτό είναι βέβαιο... Όπως εσύ κι ο Μαλφόι, ας πούμε! Και μετά ο πατέρας σου έκανε κάτι που ο Σνέιπ δεν μπόρεσε ποτέ να του το συγχωρήσει...»

«Τι έκανε;»

«Του έσωσε τη ζωή».

«Τι;» ρώτησε κατάπληκτος ο Χάρι.

«Ναι, αυτό που άκουσες», απάντησε ο Ντάμπλντορ. «Είναι περίεργο πώς δουλεύουν καμιά φορά τα μυαλά των ανθρώπων. Ο καθηγητής Σνέιπ δεν το χώνεψε ποτέ, να χρωστά ευγνωμοσύνη στον άνθρωπο που μισούσε. Και πιστεύω πως γι' αυτό προσπάθησε τόσο πολύ να προστατέψει εσένα εδώ, στο "Χόγκουάρτς". Πίστευε πως έτσι θα ξεπλήρωνε μια για πάντα το "χρέος" του προς τον πατέρα σου, ελεύθερος πια να μισεί τη μνήμη του πατέρα σου...»

Ο Χάρι προσπάθησε να καταλάβει αυτή τη λογική, αλλά αμέσως ένιωσε πονοκέφαλο και σταμάτησε.

«Και... είναι κάτι ακόμη», είπε διστακτικά.

«Δέγε, Λοιπόν...»

«Πώς βρέθηκε στην τσέπη μου η φιλοσοφική λίθος;»

«Α, χαίρομαι πολύ που με ρώτησες γι' αυτό, Χάρι. Βλέπεις, αυτή ήταν μια από τις καλύτερες ιδέες που είχα ποτέ. Μεταξύ μας, νιώθω πολύ περήφανος. Σκέφτηκα, λοιπόν, πως μόνο κάποιος που ήθελε να βρει τη φιλοσοφική λίθο — να τη βρει, όχι να τη χρησιμοποιήσει — θα μπορούσε να δει στον καθρέφτη τον εαυτό του να το κάνει. Διαφορετικά θα έβλεπε τον εαυτό του να πίνει το ελιξήριο της ζωής ή να φτιάχνει χρυσάφι! Πρέπει να παραδεχθώ πως ήταν καταπληκτική ιδέα. Ακόμη και τώρα, όταν το σκέφτομαι, μένω κατάπληκτος! Τώρα, όμως, φτάνουν οι ερωτήσεις... Γιατί δε δοκιμάζεις μερικά απ' αυτά τα γλυκά. Α, βλέπω εδώ τα φασόλια σε όλες τις γεύσεις!... Στα νιάτα μου, Χάρι, είχα την ατυχία να φάω ένα με τη γεύση του εμετού κι από τότε τα αντιπάθησα. Δεν πιστεύω όμως να κινδυνεύω, αν διαλέξω ένα με τη γεύση του καφέ...»

Ο Ντάμπλντορ χαμογέλασε κι έβαλε στο στόμα του ένα σκούρο καστανό φασόλι. Αμέσως έκανε μια γκριμάτσα αηδίας και το έφτυσε μακριά.

«Πάλι άτυχος!» είπε. «Δεν είναι καφές, αλλά κερί για τα αφτιά!...»

Ο Χάρι ξέσπασε σε δυνατά γέλια.

Η κυρία Πόμφρι, η νοσοκόμα, ήταν καλή γυναίκα, αλλά πολύ αυστηρή.

«Μόνο πέντε λεπτά!» την παρακάλεσε ο Χάρι.

«Αποκλείεται!»

«Τότε γιατί αφήσατε τον καθηγητή Ντάμπλντορ...»

«Άλλο αυτό. Είναι ο διευθυντής μας... Εσύ, όμως, Χάρι, χρειάζεσαι ανάπαυση!»

«Μα αναπαύομαι!» διαμαρτυρήθηκε εκείνος. «Να, εδώ εί-

μαι, ξαπλωμένος στο κρεβάτι! Ελάτε, κυρία Πόμφρι...»

«Καλά, λοιπόν», υποχώρησε εκείνη. «Αλλά μόνο πέντε λεπτά!»

Κι άφησε τον Ρον και την Ερμιόνη να μπουν μέσα.

«Χάρι!» είπαν και τα δυο παιδιά μ' ένα στόμα.

Η Ερμιόνη έδειχνε πάλι έτοιμη να τον αγκαλιάσει. Ο Χάρι ανακουφίστηκε που η Ερμιόνη συγκρατήθηκε, γιατί το κεφάλι του πονούσε ακόμη πολύ.

«Χάρι, είμαστε σίγουροι ότι... Ο Ντάμπλντορ ήταν τόσο ανήσυχος για σένα!»

«Όλο το σχολείο μιλά για σένα», είπε ο Ρον. «Πες μου, όμως. Τι *ακριβώς* έγινε;»

Αυτή ήταν μια από τις σπάνιες φορές, όπου η αλήθεια ήταν πέρα από κάθε φαντασία. Ο Χάρι τους τα είπε όλα: για τον Κούιρελ, για τον καθρέφτη του Έριζεντ, για τη φιλοσοφική λίθο, για τον Βόλντεμορτ... Κι όταν τους είπε τι κρυβόταν κάτω από το τουρμπάνι του Κούιρελ, η Ερμιόνη άφησε να της ξεφύγει μια τρομαγμένη κραυγή.

«Ώστε η πέτρα δεν υπάρχει πια;» ρώτησε ο Ρον. «Κι ο Φλαμέλ θα πεθάνει;»

«Αυτό είπα κι εγώ», αποκρίθηκε ο Χάρι. «Αλλά ο Ντάμπλντορ μου απάντησε πως... για να δεις πώς μου το είπε... Α, ναι: Για ένα ισορροπημένο μυαλό, ο θάνατος δεν είναι παρά η επόμενη μεγάλη περιπέτεια!»

«Πάντα έλεγα πως είναι μεγαλοφυία!» παρατήρησε με θαυμασμό ο Ρον.

«Τι έγινε μ' εσάς τους δυο;» ρώτησε ο Χάρι.

«Εγώ γύρισα πίσω εντάξει», αποκρίθηκε η Ερμιόνη. «Πρώτα συνέφερα τον Ρον... αυτό μου πήρε κάμποση ώρα... και μετά, πηγαίνοντας στο κλουβί με τις κουκουβάγιες, συναντήσαμε τον Ντάμπλντορ στο μεγάλο χολ. Πρέπει να τα ήξερε όλα, γιατί το μόνο που μας ρώτησε, ήταν: "Ο Χάρι πήγε να τον βρει, έτσι;" Και μετά ανέβηκε τρέχοντας στον τρίτο όροφο...»

«Λες να σε άφησε επίτηδες να το κάνεις», ρώτησε ο Ρον τον Χάρι, «και γι' αυτό να σου έδωσε τον αόρατο μανδύα του πατέρα σου;»

«Αν έκανε κάτι τέτοιο!...» ξέσπασε θυμωμένη η Ερμιόνη. «Θέλω να πω... μπορεί να είναι ο διευθυντής μας, αλλά... θα μπορούσες να σκοτωθείς, Χάρι!»

«Δεν είμαι απόλυτα σίγουρος...» αποκρίθηκε αργά ο Χάρι. «Ο Ντάμπλντορ είναι περίεργος τύπος... Νομίζω πως ήθελε να μου δώσει μια ευκαιρία... Είμαι σίγουρος πως ξέρει πάντα όλα όσα γίνονται στο "Χόγκουαρτς". Πιστεύω λοιπόν ότι ήξερε τι θα κάναμε κι αντί να μας σταματήσει, μας βοηθούσε όπου χρειαζόταν. Ίσως, ακόμη, να θεωρούσε ότι είχα το δικαίωμα να 'ρθω πρόσωπο με πρόσωπο με τον Βόλντεμορτ και να τον αντιμετωπίσω, αν μπορούσα...»

«Μάλλον έχεις δίκιο, Χάρι!» είπε ο Ρον. «Λοιπόν, μέχρι αύριο πρέπει να 'χεις σηκωθεί από το κρεβάτι, γιατί έχουμε τη γιορτή για το τέλος της σχολικής χρονιάς. Βέβαια το Σλίθεριν κέρδισε πάλι το πρωτάθλημα. Στο τελευταίο ματς νικηθήκαμε από το Ράβενκλοου. Εσύ δεν έπαιξες... Τέλος πάντων, όπως κι αν έχει το πράγμα, το φαγητό αύριο θα είναι υπέροχο...»

Την άλλη στιγμή η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα φουριόζα η κυρία Πόμφρι.

«Σας άφησα δέκα λεπτά!» είπε αυστηρά. «Και τώρα, έξω!»

Ο Χάρι πέρασε μια ήσυχη νύχτα. Το επόμενο πρωί ένιωθε σχεδόν καλά!

«Θέλω να πάω στη γιορτή!» είπε στην κυρία Πόμφρι, καθώς εκείνη τακτοποιούσε τα κουτιά με τα γλυκίσματα στο κομοδίνο του. «Μπορώ, έτσι;»

«Ο καθηγητής Ντάμπλντορ λέει ότι μπορείς», αποκρίθηκε εκείνη, με ύφος όμως που έδειχνε καθαρά ότι δε συμφωνούσε με τον καθηγητή. «Κι έχεις κι άλλον επισκέπτη...»

«Α, ωραία!» είπε ο Χάρι. «Ποιος είναι;»

Την ίδια στιγμή ο Χάγκριντ γλίστρησε μέσα από τη μισάνοιχτη πόρτα. Όπως πάντα όταν βρισκόταν σε κλειστούς χώρους, ο δασοφύλακας φάνταζε τεράστιος. Διστακτικά, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του Χάρι, τον κοίταξε κι έβαλε τα κλάματα.

«Εγώ... φταίω... για... όλα!» είπε, κρύβοντας το πρόσωπο του μέσα στις παλάμες του. «Εγώ είπα σ' αυτό το τέρας πώς να περάσει μπροστά από τον Λουλούκο! Ήταν το μόνο που δεν ήξερε κι εγώ του το είπα! Θα μπορούσες να είχες σκοτωθεί, Χάρι... Κι όλα αυτά για ένα αβγό δράκου! Ορκίζομαι να μην ξαναπιώ ποτέ στη ζωή μου! Θα 'πρεπε να με διώξουν από το "Χόγκουαρτς" και να μ' αναγκάσουν να ζήσω με τους Μαγκλ...»

«Έλα τώρα, Χάγκριντ!» τον παρηγόρησε ο Χάρι, αναστατωμένος που έβλεπε τα δάκρυα να κυλούν στα γένια του δασοφύλακα. «Έτσι κι αλλιώς, ο Βόλντεμορτ θα το μάθαινε! Αργά ή γρήγορα θα το μάθαινε, ακόμη κι αν δεν του το 'λεγες εσύ...»

«Θα μπορούσες να είχες σκοτωθεί!» ξαναείπε ο Χάγκριντ ανάμεσα στους λυγμούς του. «Και μη λες αυτό το όνομα!»

«Βόλντεμορτ!» φώναξε ο Χάρι, τόσο δυνατά, που ο Χάγκριντ σταμάτησε αμέσως να κλαίει. «Τον γνώρισα, μίλησα μαζί του και θα τον λέω με τ' όνομα του! Έλα τώρα, Χάγκριντ, δεν υπάρχει λόγος να κάνεις έτσι... Σώσαμε την πέτρα από τα χέρια του. Εκείνος εξαφανίστηκε και μπορεί να μην ξαναγυρίσει ποτέ... Όλα καλά, λοιπόν! Γιατί δε δοκιμάζεις έναν απ' αυτούς τους σοκολατένιους βατράχους... έχω τόσους πολλούς...»

Ο Χάγκριντ σκούπισε τη μύτη του με την ανάποδη του χεριού του.

«Α, παραλίγο να το ξεχάσω!» είπε κατόπιν ο Χάγκριντ. «Έχω ένα δώρο για σένα».

«Όχι κανένα σάντουιτς με κρέας τράγου;» ρώτησε ανήσυ-

χος ο Χάρι κι ο Χάγκριντ χαμογέλασε, για πρώτη φορά.

«Δε μοιάζει με σάντουιτς, μοιάζει;» τον ρώτησε ύστερα, δείχνοντας του ένα χοντρό άλμπουμ για φωτογραφίες.

Ο Χάρι το άνοιξε. Είδε τον πατέρα του και τη μητέρα του να του χαμογελούν μέσα απ' όλες τις σελίδες.

«Ο Ντάμπλντορ μου έδωσε τις φωτογραφίες για να τις κατατάξω», του εξήγησε ο Χάγκριντ. «Έστειλε κουκουβάγιες σε όλους τους παλιούς συμμαθητές των γονιών σου, ζητώντας τους φωτογραφίες, γιατί ήξερε πως εσύ δεν έχεις καμιά από την οικογένεια σου... Σ' αρέσει, Χάρι;»

Από τη συγκίνηση, ο Χάρι δεν μπορούσε να μιλήσει, ο Χάγκριντ όμως κατάλαβε.

Ο Χάρι ήταν ο τελευταίος που κατέβηκε εκείνο το βράδυ στην αίθουσα όπου γινόταν η γιορτή για το τέλος της σχολικής χρονιάς. Τον είχε καθυστερήσει η κυρία Πόμφρι, Βάζοντας του για τελευταία φορά θερμόμετρο. Η μεγάλη τραπεζαρία ήταν πια γεμάτη. Οι τοίχοι ήταν στολισμένοι με γιρλάντες στα χρώματα του Σλίθεριν, πράσινο κι ασημένιο, επειδή το Σλίθεριν είχε κερδίσει το πρωτάθλημα για έβδομη συνεχή χρονιά. Ένα πανό μ' ένα τεράστιο φίδι ζωγραφισμένο επάνω του —το έβλημα του Σλίθεριν— κρεμόταν πάνω από το τραπέζι των καθηγητών.

Όταν ο Χάρι μπήκε μέσα, απλώθηκε μονομιάς σιωπή. Μετά ξανάρχισαν όλοι να μιλούν δυνατά. Ο Χάρι γλίστρησε σ' ένα κάθισμα ανάμεσα στον Ρον και την Ερμιόνη. Προσποιήθηκε ότι δεν έβλεπε τ' άλλα παιδιά, τα οποία σηκώνονταν όρθια για να μπορέσουν να τον δουν.

Ευτυχώς ο Ντάμπλντορ ήρθε σχεδόν αμέσως κι η φασαρία σταμάτησε.

«Άλλη μια σχολική χρονιά τελείωσε!» τους είπε σ' εύθυμο τόνο. «Κι εγώ πρέπει να σας απασχολήσω με τα βαρετά λόγια ενός γέρου καθηγητή, προτού απολαύσετε το αποψινό μας γεύμα... Ας είναι, θα προσπαθήσω να είμαι σύντομος. Πρέπει να πω, λοιπόν, πως η χρονιά που πέρασε, ήταν κατά-

πληκτική. Ελπίζω τα κεφάλια σας να είναι τώρα λίγο πιο γεμάτα απ' ό,τι πέρυσι. Μην ανησυχείτε, όμως, γιατί έχετε μπροστά σας ολόκληρο το καλοκαίρι για να τ' αφήσετε να αδειάσουν!...»

Γέλια ακολούθησαν αυτά τα λόγια.

«Και τώρα, ας έρθουμε στο πρωτάθλημα», συνέχισε ο Ντάμπλντορ. «Όπως όλοι πια ξέρετε, το Γκρίφιντορ είναι στην τέταρτη θέση, με τριακόσιους δώδεκα βαθμούς, το Χάφλπαφλ στην τρίτη, με τριακόσιους πενήντα δύο βαθμούς, το Ράβενκλοου στη δεύτερη, με τετρακόσιους είκοσι έξι βαθμούς, και το Σλίθεριν στην πρώτη, με τετρακόσιους εβδομήντα δύο βαθμούς. Το Σλίθεριν, λοιπόν, κέρδισε πάλι το πρωτάθλημα...»

Αμέσως ζητωκραυγές και χαρούμενα γέλια ξέσπασαν στο τραπέζι των παιδιών του Σλίθεριν. Ο Χάρι είδε τον Ντράκο Μαλφόι να χτυπά ενθουσιασμένος με δύναμη το καπέλο του στην επιφάνεια του τραπεζιού κι η καρδιά του σφίχτηκε.

«Ναι, ναι, συγχαρητήρια, Σλίθεριν!» είπε κατόπιν ο Ντάμπλντορ. «Υπάρχουν, όμως, και μερικά πρόσφατα γεγονότα που πρέπει να λάβουμε υπόψη μας... Γεγονότα που πρέπει ν' ανταμειφθούν... Εγώ, λοιπόν, θα δώσω ακόμη μερικούς Βαθμούς».

Βαριά σιωπή έπεσε στην αίθουσα και τα χαμόγελα των παιδιών του Σλίθεριν έσβησαν από τα πρόσωπα τους.

«Για τον Ρον Ουέσλι», συνέχισε ο Ντάμπλντορ, «για την καλύτερη παρτίδα σκάκι που παίχτηκε εδώ και χρόνια στο "Χόγκουαρτς", δίνω στο Γκρίφιντορ πενήντα βαθμούς!»

Το πρόσωπο του Ρον έγινε τόσο κόκκινο, που έμοιαζε τώρα σαν ραπανάκι με ξανθοκόκκινα μαλλιά. Οι ζητωκραυγές των παιδιών του Γκρίφινιορ αντήχησαν τόσο δυνατά, που έκαναν τα τζάμια να τρίξουν. Ο Χάρι άκουσε τον επιμελητή Πέρσι να λέει περήφανα στους διπλανούς του: «Ο αδελφός μου είναι! Ο μικρός μου αδελφός! Κατάφερε να

διασχίσει νικητής τη μαγική σκακιέρα της καθηγήτριας Μακ-Γκόναγκαλ!...»

«Για την Ερμιόνη Γκρέιντζερ», συνέχισε ο Ντάμπλντορ, όταν η φασαρία σταμάτησε, «για την ψυχραιμία και τη λογική της σε μια πολύ επικίνδυνη κατάσταση... δίνω στο Γκρίφιντορ άλλους πενήντα βαθμούς!»

Η Ερμιόνη έκρυψε το πρόσωπο της μέσα στα σταυρωμένα μπράτσα της. Ο Χάρι ήταν σίγουρος ότι είχε βάλει τα κλάματα. Οι συμμαθητές του χοροπηδούσαν και φώναζαν, έξαλλοι από χαρά, γιατί η βαθμολογία τους είχε ανέβει κατά εκατό ολόκληρους βαθμούς!

«Και τέλος, για τον Χάρι Πότερ...» είπε ο Ντάμπλντορ κι η σιωπή στην αίθουσα έγινε ξαφνικά απόλυτη, «για το θάρρος και τον ηρωισμό του, δίνω στο Γκρίφιντορ άλλους εξήντα βαθμούς!»

Αυτή τη φορά ο θόρυβος ξεπέρασε κάθε προηγούμενο. Όσοι μπορούσαν να κάνουν πρόσθεση ενώ χοροπηδούσαν από τη χαρά τους, θα ήξεραν πως το Γκρίφιντορ είχε τώρα τετρακόσιους εβδομήντα δύο βαθμούς, ακριβώς όσους και το Σλίθεριν! Αυτό σήμαινε ισοπαλία στο πρωτάθλημα... Δεν έδινε ο Ντάμπλντορ έναν ακόμη Βαθμό στον Χάρι, μόνον έναν...

Ο Ντάμπλντορ σήκωσε ψηλά και τα δυο του χέρια κι η φασαρία σιγά σιγά καταλάγιασε.

«Υπάρχουν πολλά είδη θάρρους», είπε κατόπιν ο Ντάμπλντορ. «Χρειάζεται πολύ θάρρος για ν' αντιμετωπίσει κανείς τους εχθρούς του, αλλά πολύ περισσότερο για να υποστηρίξει τους φίλους του. Γι' αυτόν το λόγο και χάριν του Νέβιλ Λονγκμπότομ, δίνω στο Γκρίφιντορ άλλους δέκα βαθμούς!»

Αν κάποιος στεκόταν εκείνη τη στιγμή έξω από τη μεγάλη τραπεζαρία, θα νόμιζε ότι είχε γίνει το λιγότερο έκρηξη — τόσο δυνατός ήταν ο θόρυβος που ξέσπασε. Ο Χάρι, ο Ρον κι η Ερμιόνη πετάχτηκαν όρθιοι κι άρχισαν να ζητωκραυγά-

ζουν, ενώ ο Νέβιλ, κατάχλομος αλλά ευχαριστημένος, εξαφανίστηκε κάτω από μια ομάδα συμμαθητών του, οι οποίοι προσπαθούσαν να τον αγκαλιάσουν όλοι μαζί. Ο Χάρι, ενώ συνέχιζε να ζητωκραυγάζει, σκούντησε με τον αγκώνα του τον Ρον και του έδειξε το τραπέζι των παιδιών του Σλίθεριν. Ο Μαλφόι φαινόταν έτοιμος να λιποθυμήσει από την απογοήτευση!

«Κι όλα αυτά σημαίνουν», φώναξε δυνατά ο Ντάμπλντορ, για ν' ακουστεί παρά το θόρυβο, καθώς τώρα στις ζητωκραυγές των παιδιών του Γκρίφιντορ είχαν προστεθεί κι αυτές των παιδιών του Χάφλπαφλ και του Ράβενκλοου που πανηγύριζαν την ήττα του Σλίθεριν, «πως η αίθουσα μας χρειάζεται αλλαγή στη διακόσμηση!»

Κατόπιν χτύπησε δυο φορές τα χέρια του. Αμέσως οι πράσινες κι ασημένιες διακοσμήσεις έγιναν κατακόκκινες. Το μεγάλο φίδι του Σλίθεριν εξαφανίστηκε απ' το πανό και τη θέση του πήρε το μεγάλο χρυσό λιοντάρι του Γκρίφιντορ. Στο τραπέζι των καθηγητών ο Σνέιπ έσφιγγε το χέρι της καθηγήτριας ΜακΓκόναγκαλ, μ' ένα προσποιητό χαμόγελο στο πρόσωπο του. Ύστερα, γύρισε το κεφάλι του και το Βλέμμα του συναντήθηκε με αυτό του Χάρι. Ο Χάρι κατάλαβε ότι τα συναισθήματα του καθηγητή Σνέιπ απέναντι του δεν είχαν αλλάξει στο παραμικρό! Αυτό όμως δεν τον ενοχλούσε πια...

Το αποψινό ήταν το καλύτερο Βράδυ της ζωής του — ο Χάρι ήταν απόλυτα σίγουρος γι' αυτό. Καλύτερο κι από το πρώτο ματς κουίντιτς, ή από τα Χριστούγεννα, ή από το βράδυ εκείνο που έβγαλε από τη μέση το φρικτό καλλικάντζαρο! Κι ήταν επίσης σίγουρος ότι το αποψινό βράδυ δε θα το ξεχνούσε *ποτά*

Ο Χάρι είχε ξεχάσει πως δεν είχαν βγει ακόμη τ' αποτελέσματα των διαγωνισμών. 'Οταν βγήκαν, έμεινε κατάπληκτος που αυτός κι ο Ρον είχαν περάσει και μάλιστα με καλούς

βαθμούς. Φυσικά η Ερμιόνη ήρθε πρώτη απ' όλους τους πρωτοετείς. Ακόμη κι ο Νέβιλ πέρασε, γιατί ο καλός βαθμός του στη βοτανολογία ισοφάρισε τον κακό βαθμό του στα φίλτρα. Είχαν όλοι ελπίσει πως ο Γκόιλ, ο φίλος του Μαλφόι, που ήταν και χαζός και κακός, θα έμενε στην ίδια τάξη, αλλά πέρασε κι αυτός. Ήταν κρίμα... αλλά, όπως είπε ο Ρον, «δεν μπορείς να τα 'χεις όλα στη ζωή!»

Η μέρα της αναχώρησης για τις καλοκαιρινές διακοπές έφτασε. Τα ντουλάπια άδειασαν, οι βαλίτσες γέμισαν, ο χαμένος βάτραχος του Νέβιλ βρέθηκε στις τουαλέτες και σ' όλα τα παιδιά δόθηκαν αυστηρά σημειώματα, όπου τους θύμιζαν ότι τα μάγια απαγορεύονταν στη διάρκεια των διακοπών. Μετά ο Χάγκριντ ήρθε για να τους πάει στις βάρκες που θα τους περνούσαν απέναντι. Γρήγορα όλοι βρέθηκαν στο Χόγκουαρτς Εξπρές. Το ταξίδι κύλησε ευχάριστα. Κι όταν άρχισαν να φαίνονται τα πρώτα σπίτια των Μαγκλ, τα παιδιά έβγαλαν τις μακριές ρόμπες και τους μανδύες τους και φόρεσαν παντελόνια και μπουφάν. Μετά το τρένο σταμάτησε στην πλατφόρμα 9 και 3/4 του σταθμού Κινγκς Κρος, στο Λονδίνο.

Μέχρι να φύγουν όλοι από την πλατφόρμα, πέρασε αρκετή ώρα. Ένας ζαρωμένος γερο-φύλακας στεκόταν κοντά στη θυρίδα των εισιτηρίων και τους άφηνε να βγαίνουν λίγοι λίγοι έξω, για να μην παρουσιαστούν ξαφνικά όλοι μαζί και βάλουν σε υποψίες τους Μαγκλ.

«Πρέπει να 'ρθείτε να μείνετε στο σπίτι μου αυτό το καλοκαίρι», είπε ο Ρον λίγο προτού αποχαιρετιστούν. «Κι οι δυο σας, εννοώ... Θα σας στείλω μια κουκουβάγια...»

«Ευχαριστώ», αποκρίθηκε ο Χάρι. «Τουλάχιστον θα 'χω κάτι ευχάριστο να περιμένω...»

Αλλα παιδιά, καθώς περνούσαν μπροστά τους, αποχαιρετούσαν τον Χάρι με φιλικά λόγια.

«Διάσημος, βλέπω...» τον πείραξε ο Ρον.

«Όχι εκεί που πηγαίνω», αποκρίθηκε ο Χάρι.

Οι τρεις τους —Χάρι, Ρον κι Ερμιόνη— έφυγαν μαζί από την πλατφόρμα.

«Να τον, μαμά, να τον! Εκεί είναι, δες τον!»

Ήταν η Τζίνι Ουέσλι, η μικρή αδελφή του Ρον.

«Ο Χάρι Πότερ, μαμά!» στρίγκλισε η Τζίνι. «Να τον, καλέ μαμά! Εκεί είναι!»

«Μη φωνάζεις, Τζίνι! Κι είναι αγένεια να δείχνεις με το δάχτυλο!...»

Η κυρία Ουέσλι χαμογέλασε και στους τρεις.

«Περάσατε καλά;» τους ρώτησε.

«Πολύ καλά», αποκρίθηκε ο Χάρι. «Ευχαριστώ για το πουλόβερ και τα γλυκά, κυρία Ουέσλι...»

«Δεν ήταν τίποτα, χρυσό μου...»

«Έτοιμος, λοιπόν;» ακούστηκε ξαφνικά μια βαριά αντρική φωνή.

Ήταν ο θείος Βέρνον. Όπως πάντα, με κατακόκκινο πρόσωπο, χοντρό μουστάκι κι έξαλλος με τον Χάρι, ο οποίος στεκόταν στη μέση του σταθμού κρατώντας στο ένα χέρι του το κλουβί με την κουκουβάγια. Πίσω από το θείο Βέρνον στέκονταν η θεία Πετούνια κι ο Ντάντλι, οι οποίοι κοιτούσαν τον Χάρι τρομοκρατημένοι.

«Θα πρέπει να είστε η οικογένεια του Χάρι», είπε η κυρία Ουέσλι.

«Κάτι τέτοιο», αποκρίθηκε απότομα ο θείος Βέρνον. «Λοιπόν, έτοιμος, μικρέ; Δεν μπορούμε να χάσουμε εδώ όλη τη μέρα μας!»

Και γυρίζοντας την πλάτη του, άρχισε ν' απομακρύνεται.

Ο Χάρι, όμως, δεν τον ακολούθησε. Έμεινε για μια τελευταία λέξη με τον Ρον και την Ερμιόνη.

«Λοιπόν, θα ιδωθούμε προτού τελειώσει το καλοκαίρι, έτσι;» τους ρώτησε ο Χάρι.

«Ελπίζω να... να περάσεις καλά, Χάρι», είπε διστακτικά η Ερμιόνη, κοιτάζοντας το θείο Βέρνον.

«Μην ανησυχείς, θα περάσω θαυμάσια!» αποκρίθηκε ο Χάρι και τα άλλα δυο παιδιά απόρησαν με την έκφραση που πήρε το πρόσωπο του. «Οι δικοί μου δεν ξέρουν ότι τα μάγια απαγορεύονται στη διάρκεια των διακοπών. Θα περάσω λοιπόν μια χαρά με τον Ντάντλι όλο το καλοκαίρι...»